

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

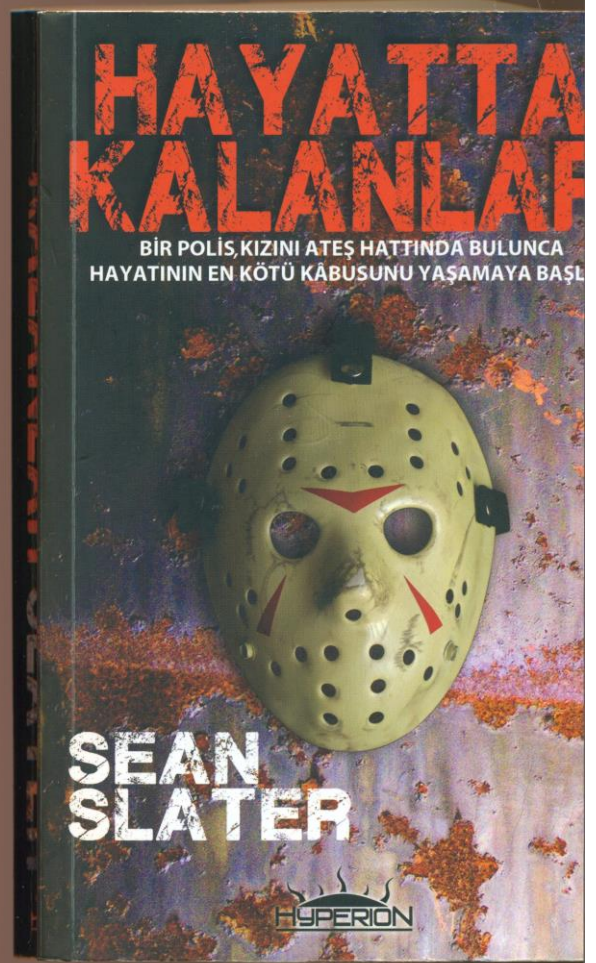
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYATTA KALANLAR (Cep Boy)

Sean Slater

THE SURVIVOR ® Sean Slater, 2011 through AKÇALI TELİF HAKLARI AJANSI

Hyperion -12 Gerilim - 2

ISBN: 978-605-5002-20-6

Baskı Tarihi: Ocak 2015

Editör Zeynep Ünal

Çeviren Belgin Selen Haktanır

Kapak Tasarımı ve Yayına Hazırlayan Ali Bulut

Baskı

Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. veTic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Sitesi 10. Cadde No:15 Beylikdüzü-Istanbul Tel: 0 212 422 79 29

KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.

Mustafa Kemal Mh. 2146. Sk. No:14 Demirler Atlas Plaza Daire:13 Çankaya - Ankara Tel/Fax: 0312 213 44 04

HYPERİON © Bir KRP Yayıncılık Markasıdır.

Yayın Hakları © KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

www.krpyayincilik.com OQ /hyperionkitap

Sean Slater, Vancouver Polis Teşkilatında görevli Memur Sean Sommerville'in takma ismidir. Sommerville, Kanada'nın en yoksul varoşu olan Doğu Yakası Bölgesinde çalışmaktadır. Bu bölge, yoksullukla, akıl hastalıklarıyla, uyuşturucu ve fuhuş trafiğiyle ve çete savaşlarıyla tanınır. Sommerville yolsuzluktan, gaspa ve cinayete kadar her türlü vakada görev almıştır. Şehir gazetesine sayısız sütun ve baş makale yazmıştır. Çalışmaları Rupert Hughes Düzyazı Ödülü'ne aday gösterilmiş ve Sunday Serial Hıriller yarışmasının büyük ödülünü kazanmıştır. İlk romanı Survivor [Hayatta Kalanlar] övgülerle dolu eleştiriler almıştır.

Hayatta Kalanlar şu kişilere ithaf olunmuştur:

Bana harika iki çocuk veren ve evimizi her zaman mutlu bir ev yapan eşim Lani'ye,

Başkalarını kendisinden daha fazla düşünen ve bizler için sonsuz sevgisi ve desteğiyle yanımızda olan annem, Jo-Ann Oaykley ye.

Teşekkür

Özel teşekkürlerimi şu kişilere yolluyorum:

Fikirlerimi ilk duyan ve yazdıklarımı ilk okuyan (ayrıca koruyucum olan) mükemmel ortağım, polis memuru Kirk 'O.M:T:' Longstaffe.

Cephane çeşitleri ve operasyonlar konusundaki deneyimi için polis memuru Warren "Kod 'sosisli sandviç" Tut-kaluke.

Teşkilat yapısı ve soruşturma teknikleri konusundaki deneyimi için komiser muavini Steve ‘Gümüş Tilki’ Thacker.

Bana yardımlarını sunarken yapmış olabilecekleri tüm hatalardan ben sorumluyum.

Ayrıca, beni uzun süredir destekleyen ve yazarlık kariyerim yüzünden sıkıntı çeken şu kişilere de teşekkürlerimi sunarım:

Babalarının yanında sık sık oturup kendi öykülerini yazan ve ufak kitaplarını okuyan Luke ve Riley. Her zaman iyi çocuklar oldunuz ve beni çok gururlandırdınız.

İlk günden bu yana, hepimizin yanına olan Larry ‘Poppa’ Oakley.

Bili ve Jamie.

Cindy... Daktilo için üzgünüm... (Hayır, değilim.) Babam (Seni özlüyorum.) ve Mary (Seninle az önce görüştük.) ile Adamo ve Nick.

Lydia ve Gail ile Yen Yen.

Bana eskiden beri destek veren ve Oscar kazanmışım gibi ilgi gösteren Dean ve Lori Methorst.

İlk taslaklarımın her birini okuma sıkıntısına giren Harry Methorst.

Destegi için Rita Methorst (Bir de Harry’yle uğraşmak zorunda kaldığı için; o).

Onu Vancouver’daki her kitapçıya sürüklememe izin veren Dietrich Martins.

Dünyanın en iyi eleştiri grubu olan Helga, Joe, Ian ve Paula.

Jason ‘yeşil bir ışık parlaması’ Gallant.

Öykülerle ve Stella’yla ilgili anılarımızı Lani’yle birlikte paylaştığımız Joe ve Margot Cummings.

Lisa ve Phil ‘Şu Tik Tak’lara dikkat edin Webb.

Bazı yazarlık kurslarının ücretini ödeyen büyükannem ve büyükbabam.

At gözlüklerimi çıkaran ve bana sesin ne olduğunu gösteren Dean ve Kris.

Zor bir zamanımda sarf ettiği cesaret verici sözleri için Taffy Cannon.

Bir dönemde bana öykü konusunda tutkulu olmanın ne demek olduğunu gösteren üniversitedeki profesörüm Chris Rideout.

The Province gazetesinde Sunday Thriller Series yazıları için bana şans tanıyan ve deneyim edinmeme yardımcı olan Daniel Kala, John Fuller ve Ros Guggi.

Darley Anderson Ajansı’ndaki muhteşem personel Kasia Behnke, Rosanna Bellingham, Madeleine Buston ve Zoe King.

Bu güzel öyküyü harika bir kitaba dönüştürmeme yardımcı olan Simon & Schuster UK’daki yetenekli editörüm Libby Yevtushenko ve kopya editörüm Joan Deitch.

Bana bir fırsat verdiği için Simon & Schuster UK’dan Suzanne Baboneau.

Sona kaldığı için kesinlikle önemsiz olmayan, bıkmadan usanmadan bu romanı kusursuz hale getirmeme yardımcı olan ve bir roman yazarı olarak ilk defa bende bir ışık gören harika temsilcim Camilla Bolton.

Hepinize teşekkür ederim.

Unuttuğum birisi varsa, lütfen beni affedin. Çılgın bir dönemdi.

Sevgilerimle, Sean.

Bir

Ölmek kolay, yaşamaksa daha zordur.

Cinayet Dedektifi Jacob Striker bunu gayet iyi biliyordu. Aslında, ‘hayatta kalmak’, ‘yaşamak’ sözcüğünden çok daha isabetli bir sözcüktü. Nasıl olmazdı ki? Son iki sene acımasız geçmişti. Karısı ölmüştü. Kızı duygusal açıdan tükenmişti. Şimdi de altı aylık stres izninden sonraki ilk vardiyasının daha bir saati bile dolmadan, günü iyice bok-tanlaşmaya başlamıştı. Tanrım, diye düşündü, daha sabahı bile yarılamadık. Saat dokuza on vardı ve Müdire Myers kızıyla ilgili olarak telefon açmıştı. Striker’ın istediği son şeyse, kendisini ve ortağı Felicia Santos’u işinden alıkoymaktı ama Müdire Myers direktikçe direktmişti. Striker, kızı Courtney’nin bu defa ne yaptığını bilmiyordu. Davranışlarına ne tür bir ceza verileceğini de bilmiyordu tabii.

Ama sonuç ne olursa olsun, iyi olmayacağı kesindi. Striker, Caroline’ın ofisine giden meşe duvarlı koridorda ilerleyip, Aziz Patrick Lisesi’nin üstünde birbiriyle savaşıyor altın renkli grifonların bulunduğu flamaların altından geçerken, kendisini duyabileceği en kötü habere karşı hazırlamaya çalıştı. Evet, artık müdireyle birbirlerine ilk isimleriyle hitap ediyorlardı.

Etrafındaki hayaletler, goblinler, Jokerler ve Batmanler, yani bir sürü tuhaf karakter kutlamalara hazırlanıyordu. Öğrencilerden birçoğu bu özel günü kostüm giymek için fırsat bilmişti ama bazılarının üstünde hâlâ okul üniforma-

ları vardı.

Yaşları on üçle on yedi arasında değişen öğrenciler gürültücü ve şamatacıydı. Birbirine karışan konuşmaları, koridorun yüksek tavanlı bekleme alanında çın çın ötüyordu.

Havaya heyecan bulaşmıştı. Striker bunu hissedebiliyordu. Cadılar Bayramı yaklaşıyordu.

Durup birkaç adım geriden gelen ortağına baktı. Okula tekrar çağırıldığına gıcık olduğu halde, canını fazla sıkma-maya çalıştı.

“Şuradaki hokey maskeli çocuğu görüyor musun?” dedi. “Son erkek arkadaşına çok benziyor.”

Felicia uzun kahverengi saçlarını suratından geriye atıp sırtıttı. “Teknik olarak son erkek arkadaşım şendin,” dedi. “E, dedim ya, yakışıklı çocuk işte.”

Felicia hafifçe gülünce, Striker ortamın gerildiğini hissetti. Birkaç ay önce ayrıldıklarından beri durum böyleydi. Bakışlarını Felicia’nın gözlerinden ayırıp, lise öğrencilerinin arasından müdirenin odasına doğru yönlendirdi.

Müdire Myers odasında onları bekliyordu. Şık, krem rengi iş elbisesi, kısa kıvrıkcık saçlarından bir ton daha kırmızı olan Sally Jeseey Raphael tarzı, kola şişesini andıran gözlükleriyle uyumsuz gözüküyordu. Elinde kalın bir plastik dosya vardı. Hiç şüphesiz Courtney’nin öğrencilik hayatıyla ilgiliydi. Myers, Striker’ı görünce, zoraki bir biçimde gülümsedi.

Striker hafifçe öksürdü. “Polis Balosunda bilet aradığımı duydum,” diye espri yaptı ama gülmediğini görünce ciddileşti. “Tanrım, Caroline, bu sefer ne yaptın?”

“Ne yapmış olabilir?” diye yanıt verdi müdire. “Okulu astı. Yine. Bu ay beşinci olacak.”

Striker gerildiğini hissetti. “Nereye gittiğini, ya da kiminle olduğu biliyor musun?”

Kadın yanıt veremeden, koridorun toplantı salonuna ya da kantinine yakın bir yerden bir dizi gümbürtü koptu.

Müdire Myers tokat yemiş gibi irkildi.

“Cadılar Bayramına daha iki gün var ama şimdiden geçsin de kurtulayım diye bekliyorum” dedi. “Bütün havai fişek patlatıldı. Asla durmuyorlar.”

Müdirenin son sözcüklerinin ardından, bir dizi daha patlama odayı zangırdattı. Bu sefer, sesler Striker’ın donakalmasına neden oldu. Bunlar keskin, bir kırbaç şaklamasını andıran seslerdi.

ŞAK - ŞAK.

ŞAK - ŞAK - ŞAK.

Arkasına dönünce, Felicia’nın kapıda olduğunu gördü. Suratındaki ciddi ifadeyi görünce de seslerin neye ait olduğunu doğru tahmin ettiğini anladı.

Ateş sesleri.

İki

“Aman tanrım, okulda şu anda ateş eden birisi var.” Striker, Müdire Myers a döndü. “Hemen yardım isteyin, çabukr

Ama Myers buna inanamıyormuş gibi, orada dikilmeye devam etti. Striker telefonu kapıp 91 l’i çevirdi ve telefonu eline tutuşturdu. “Onlara okulda birisinin ateş açtığını söyle!”

Sol omzuna asılı olan tabanca kılıfına uzanıp, tabancasını eline aldı. Tabancası kırk kalibrelik bir Sig Sauer’di. Şarjörde 12 el ateş edecek kadar mermi vardı, bir tane de mermi yatağında vardı. Felicia’ya bakınca, tabancasını çoktan çektiğini gördü ve başıyla işaret verdi.

“Yanımda dur.”

“Haydi, git.”

Striker ortağını yanına alıp, tabancasını ateşlemek üzere aşağı indirdi ve ofisten çıktı. Hızla koridora fırladı. Duvara yapışık biçimde ilerlemeye koyuldu. İlk köşeden sağa döndü. Uzun koridora göz attı.

Bir an için, etrafı derin bir sessizlik kapladı. Ateş sesi gelmedi. Patlama sesi yoktu. Çığlık atılmıyordu. Çıt çıkmıyordu. Her şey gerçeküstü bir niteliğe büründü. Aklına daha önceki kâbusumsu olaylar geldi; bunlar herkesin televizyonda izlediği canlı ateş açma görüntüleriydi:

Dunblane. Virginia Tech.

Ama ya Aziz Patrick Lisesi?

Nedense, ateş açma olayı bu sakin toplumda olmayacak

bir şey gibiydi. Striker sesleri yanlış duyup duymadığını düşündü. Ne de olsa, altı aydan beri ilk kez işe geliyordu. Belki de işinden fazla uzak kalmıştı. Belki de kulakları biraz paslanmıştı. Belki de...

Patlama koridorda yankılandı, Striker’ın tüm şüpheleri de aniden yok oldu. Patlamalar deri ve kemiklerinde bile hissedebileceği kadar yüksekti. Güç saçıyorlardı. Bunlar savaşta kullanılan türden havalı tüfek sesleriydi. Birebir bir ateş savaşında, bir polisin en kötü kâbusuydu.

Üstelik sesler oldukça yakından geliyordu.

Striker Felicia'ya baktı. "Gördüğün yerde vur."

"Sola geç, ben sağ tutuyorum," demekle yetindi Felicia.

Striker sola geçtikten sonra, ikisi birlikte tüm odaları kontrol ede ede koridorda ilerlemeye başladılar. İlk köşeden yeni dönmüşlerdi ki tiz ve korku dolu çığlıkları duydular.

Sesler biraz ileriden geliyordu. Sol taraftan. Yani, kantinin bulunduğu yerden.

Striker tabancasına sıkı sıkı sarılıp, çift kapılara nişan aldı. Ahşap kapılar ucuz lâteks mavisine boyanmıştı ve ortasında telli pencereleri vardı. Kapılar tam o sırada ardına kadar açıldı ve ergen çocuklar dışarı fırladı. Hem de sü-rülercesi. Demir Adamlar, Jack Sparrowslar, amigo kızlar ve prensesler. Hepsi çığlık çığlığaydı. Ağlıyorlardı. İsterik vaziyetteydiler. On beş yaşlarında gösteren sarışın bir kız can havliyle dışarı fırladı. Beyaz okul gömleği kana bulanmıştı ve üstüne işemişti. Sendeleme sendeleme onlara doğru yürüdü, durdu ve Striker'la göz göze geldi. "Ateş ediyorlar. Herkesi öldürüyorlar..."

Kızın sol dizi büküldü ve koridorun bej zeminine yüzüstü devrildi. Striker kızın son nefesini verir gibi kıvranan bedenine baktı, sırtındaki derin yaralanıyordu.

Bunlar tıpkı bir Hidro-Şok'un açacağı türden yaralardı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Felicia.

Kıza doğru gidecek oldu ama ateş tekrar başlayınca duraksadı. Striker onu hızla geri çekti. Mermiler kafeterya kapılarının çelik telli camlarından geçip patladı, her yere cam ve çelik parçaları fırlattı.

"Kalkma, eğil!" diye bağırdı Striker.

Bir saniye sonra, ateş sesleri kesilince Striker Felicia'nın omzunu sıkıca tutup diğer uçtaki kapıyı işaret etti. Felicia anladığını göstermek için başını salladı ve birlikte iki tarafta pozisyonlarını aldılar. Hazır olduktan sonra, Striker tabancasını çekip en yakındaki kapıyı açtı ve ateş eden kişiyi görebilmek için kafeteryaya bir göz attı. Dehşet içinde, içeride bir değil üç kişi olduğunu gördü.

Uç

Kafeterya ateşlenen tabancaların dumanı altında kalmıştı. Duman havada ince dalgalar halinde süzülüyordu. İçerisi gri renge bürünmüş, yanık barut kokusu her yanı kaplamıştı. Sidik, kan ve dışkı kokusu da hissedilebiliyordu. Bir de adeta korkunun kokusu sinmişti havaya.

Striker bunları hissetmemeye çalıştı. Gömleğinin yakasından içeri akan ter damlalarıyla, başka ani bir tehdit var mı diye kafeteryanın geri kalanına göz attı, kimseyi göremeyince de ilk gördüğü üç kişiye verdi dikkatini.

Üç silahlı adam vardı. İnce yapılı ve orta boyluydular. İçgüdüleri Striker a bunların erkek olduğunu söylüyordu ama o anda bunu kesin olarak bilmesi mümkün değildi. Üstlerinde bir örnek giysiler vardı. Siyah renkli bol pantolonlar. Siyah renkli kapüşonlu montlar. Hokey maskeleriye beyaz, siyah ve kırmızı renkliydi.

Karşısında gerçek hayatta meydana gelen bir kâbus duruyordu.

Bu manzara Striker'ı neredeyse hareketsiz hale getirmişti. İçeride bir, en fazla iki silahlı kişi görmeyi umuyordu. Kesinlikle üç kişi olacağını tahmin edememişti. Odanın köşelerine baktı. Öğrenciler

köşelere sinmişler, içeride mahsur kalmışlardı. Birçoğu zemine kıvrılmıştı. Diğerleri masaların altına sığınmışlar, ya da servis tezgâhlarının ardına girmişlerdi. Birçoğu da çoktan ölmüştü.

Ya da ölmek üzereydi.

Bir peri gibi giyinmiş kızlardan biri, kafeteryanın giriş kapılarından bir taş atımlık mesafede yüzüstü yatıyordu. Etrafında bir kan gölü oluşmuş, bej renkli fayansları kırmızıya boyamıştı. Striker kızı ilk gördüğünde donup kalmıştı. Kızı, Courtney'ye çok benzetmişti: Uzun, düz kestane renkli saçları, pürüzsüz bir teni vardı ve ince yapılıydı. Kızının yerde yattığını sandığı anda neredeyse kontrolü elden kaybedecek, tüm eğitimini unutacak ve gizlendiği yerden yanına koşacaktı. Ama sonra tuhaf bir rahatlama hissetti; kızı o gün okula gitmemişti.

Yaralı kız bir başkasının çocuğuydu.

Bedeninin uyuştüğunu hissetti. Kız ölmüştü; daha doğrusu, o kadar kan kaybettiğine göre ölmüş olmalıydı. Ama aniden hareket etti. Başını kaldırdı. Boş ve donuk gözlerle ona baktı.

“Yardım edin,” dedi.

Eli silahlı adamların tam önünde duruyordu.

Striker midisinin alt üst olduğunu hissedince, bulantıyı durdurmaya çalıştı. Kaybettikleri her saniye, bir çocuğun hayatını kaybetmesi demektir. Bakışlarını güçlkle kızdan ayırıp, silahlı kişilerden en yakın olanına çevirdi. Bu, kafasında siyah renkli hokey maskesi olan kişiydi. Servis sırasının girişinde, bir başka çocuğu köşeye kıstırmıştı. Makineli bir tüfeği çocuğa doğrultmuştu. Bağıra çağıra bir şeyler söylüyordu ama Striker ne dediğini duyamıyordu. Derken, saldırgan bağırmaı kesti, başını Striker a doğru çevirdi ve makineli tüfeği havaya kaldırdı.

“Eğil, eğil, eğil!” diye bağırđı Striker Felicia'ya. “Elinde bir AK var!” Striker iyice eğilip sağa kaydı, en yakındaki duvarın ardına sığındı ve birden ufak odada havan topu seslerini andıran bir dizi patlama meydana geldi. Striker bu sefer hiç tereddüt etmedi. Ateş seslerinin kesilmesini bekledi, kafeteryanın kapılarından içeri baktı ve Siyah Maskeyi gördü...

Daha sonra da üç el ateş etti.

Siyah maske içe doğru patladı, saldırganın başı geriye düştü. Ardındaki duvara saç, kemik, kan ve beyin parçaları saçıldı. Makineli tüfek ellerinden kayıp havaya fırladı ve servis tezgâhının ardında bir yere düştü. Saldırganın cansız bedeni yere düşene dek, Striker çoktan Sig'ini ikinci saldırganı yöneltmişti. Beyaz Maske. Ama ateş sesi ikinci saldırganı tetiğe geçirmişti.

Beyaz Maske onu gördü. Kendi tabancasını kaldırdı ve ateş etti. Tabanca kulakları sağır edecek kadar yüksek bir ses çıkardı.

Arkalarındaki duvar çatladı, beyaza boyanmış tuğlalar parçalanarak etrafa toz ve siva parçaları savurdu.

“Kahretsin, elinde bir kırk beşlik var!” diye bağırđı Felicia kapılarının arkasından.

Striker öne atıldı. Yine eğilip sola kaydı, duvara çarpıp en yakındaki dolapların ardında gizlendi. Burası pek de iyi bir gizlenme yeri değildi ve bir kırk beşliği asla durduramazdı. Beyaz Maske ateş etmeye devam etti. İlk mermiler Striker'ın hemen arkasındaki kalın ahşap kafeterya kapısına isabet etti; ikinci atışlarsa dolapların ince metal kapaklarını delip Striker'ın yanına sekerken, tiz metalik bir ses çıkardı.

Felicia'nın “Eğil, eğil, KALKMA!” diye bağırđığını duydu ve onun tyr anda yanında bitiverdiğini, onu korumak için çılgınlar gibi ateş etmeye başladığını gördü.

Striker tek dizinin üstüne çöktü. İkinci kez Beyaz Maskeye nişan aldı.

Ve ateş etti.

İlk üç atışı hedefi şaştı, yükseğe bir yerlere fırladı ama son atışları hedefe isabet etti. Göğüs kaslarının tam ortasına, boğazının dibine saplandı. Beyaz Maske'den tuhaf, acı dolu bir çığlık yükseldi. Seğiren ellerindeki tabancayı sıkı sıkı tutmaya çalışıyordu ama kolları iki yana düştü ve be-

deni ipleri kesilmiş bir kukla gibi öne devrilip yere yığıldı.

“İkisi gitti,” dedi Striker.

Kafeteryanın diğer ucundaki Kırmızı Maske öfkeyle bağırıp, çiftesini onlara çevirdi. Striker Felicia'yı tutup sağa doğru atladı ve onu mutfığa çekti. İkisi birlikte yere düştüklerinde, yine kulakları sağır eden bir ateş sesi duyuldu.

“Vuruldu mu?” diye sordu Felicia'ya. Ama Felicia çoktan sağa kayıp, tabancasını doldurmaya girişmişti.

Striker yanından uzaklaşıp karşısına geçti. Sağa yuvarlandı, mutfak kapısından kafeteryaya baktı ve Kırmızı Maskeyi gördü. Saldırgan kararlı adımlarla onlara doğru yürüyordu. Gitgide yaklaşıyordu. Aralarında sadece otuz metre mesafe vardı.

Tabancalarını çabucak doldurmaları için yeterince vakitleri olacaktı.

Striker şarjörü çıkarmak için ufak kolu geriye çekti, şarjörü koparırcasına çıkardı ve tam tabancasını doldurmak üzereydi ki yakınlarda bir hareket hissetti. Kafasını kaldırınca, saldırırganın nefesini kesen bir şey yaptığını gördü.

Kırmızı Maske çiftesini doldurup Beyaz Maske'nin cansız bedeninin yanına gitti. Tek namlulu çiftmeyi aşağı çevirdi ve diğer saldırırganın suratına iki kere ateş etti. Daha sonra, tetiği tekrar çekip Beyaz Maske'nin ellerine ateş etti.

“Ne halt ettiğini sanıyor?” dediğini duydu Felicia'nm.

Striker yanıt vermeye fırsat bulamadan, Kırmızı Maske çiftmeyi kaldırdı ve onlara birkaç el daha ateş etti. Striker hızla mutfığa girdi, tavandaki floresan lambalar patlarken kendisini korumaya çalıştı. İçeriye toz ve duman kapladı. Ağzına kan tadı geldi. Çocuklar bağırmaya başlamışlardı.

Kafasını tekrar dışarı uzatınca, Kırmızı Maskeyi gördü. Saldırgan kafeteryanın diğer ucundaki kapılardan kaçıyordu.

“Kaçıyor, kaçıyor!” diye bağırdı Striker. “Beni koru!”

Ayağa fırlayıp iki ölü saldırırganın üstünden atladı, dehşet

içinde birbirine sokulmuş öğrencilerin arasından ve yeri boyayan taze kan gölünün üstünden geçerek, koşan saldırırganın peşine düştü. Arka pencereye gidip dışarı baktı.

Pencereden okulun girişini görebiliyordu. Otoparkta Kırmızı Maske'nin yeşil renkli, ufak bir arabaya atladığını gördü. 90'ların ortalarından kalma, otoparkı işgal eden birçok araba gibi bir Honda Civic'ti. Motor çalıştı ve araç hızla yolda ilerlemeye başladı.

“Saldırgan hareket etti,” dedi Striker.

Peşinden hızla gelen Felicia'yla birlikte otoparka fırladı. Civic çoktan ana yola çıkmış, kuzeye dönmek üzereydi. Striker, okulun çıkış yolunun ortasına kadar koştu. Nişan alıp ateş etti, Civic'in arka penceresi parçalandı. Araba yol boyunca kaydı, Saldırgan; arabanın kontrolünü kaybedip Pine Sokağı'nın iki yanındaki yağmur oluklarından birine girdi ama sonra devrilmeden kontrolü ele geçirdi.

Araba tekrar yola çıkıp, son sürat kuzey yönünde ilerlemeye başladı.

Striker araba uzaklaşıp da plakasını görmeyecek hale gelene dek arabanın peşinden koşup ateş etti. Araç ufacık kalana ve en nihayetinde yeşillik alandaki baldıran otlarının ve köknarların ardında gözden kaybolana dek ateş etmeye devam etti. Şarjörü tükenene ve boş tabancasından kahrolası klik-klik-klik diye sesler gelene dek ateş etti.

Kâbus başladığı gibi, bir anda sona erdi. Geriye bir tek dehşet verici bir sessizlik kaldı.

Striker hiç düşünmeden otomatik olarak tükenen şarjörü çıkardı, yolun ıslak asfaltına bıraktı ve tabancasını tekrar doldurdu. Açık renkli tenini ince bir ter tabakası kaplamış, puslu Ekim havasında aşırı ısınan bedeninden dumanlar çıkmaya başlamıştı.

Kaçtı, diye düşündü Striker. Tanrım, saldırıyı elimden kaçırdım.

Saldırgan hayatta kalmak istiyordu. Bu da ölümcül bir

planı olan aktif bir saldırı için oldukça alışılmadık bir durumdu. Bu davranış biçimi, on senedir bir cinayet dedektifi olan Jacob Striker'ı korkuttu. En büyük korkularını tetikledi.

Kâbus daha yeni başlamıştı.

Dört

Islak rüzgâr Honda Civic'in kırık camlarından içeri esiyor, cinayete kurban giden öğrencilerin çığlıklarını andıran bir uğultu çıkarıyordu. Kırmızı Maske dikkatini önündeki yola vererek arabayı sürmeye devam etti. Kapüşonlu siyah montu kan içinde kalmıştı; sol omzundan aldığı yaradan akan kanlar sağ kolundan siyah deri eldivenine akıyordu. Koltuğa kan akmasını engellemek için, yerine tekrar yerleşti.

Dokuzuncu Caddenin güney şeridine girdiğinde, aradığı yeri buldu. Burası, arabalarla ve çöp tenekeleriyle kaplı bir ara sokaktı. Sokağa bakan arka bahçelerde uzun, yemyeşil ağaçlar vardı.

Kırmızı Maske direksiyonu sert bir hareketle çevirdi. Sol omzuna keskin bir acı yayıldı ve Civic bir sıra çöp tenekesine çarpınca, arabanın arka kısmının sarsıldığını hissetti. Sonbaharın serin son günlerine rağmen, alnında boncuk boncuk terler birikti. Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Çok geçmeden geleceklerdi. Yakında.

Kırmızı Maske sokakta ilerledi. Yarisında, bir söğüt ağacının gizlediği, daha genişçe bir yol gördü. Ağaca baktı. Buz mavisi göğe kıyasla, ağacın gövdesi kapkara görünüyordu.

Ağaç ölüyordu.

Kırmızı Maske bunu aklından atmaya çalıştı. Bakışlarım ürkünç ağaçtan ayırdı ve Honda'nın arka tamponu ağacın gövdesine çarpana dek geri geri gitti. Zihni aşırı derede

ısınmış, adeta pişmiş gibiydi; kulakları da ateş sesleri yüzünden uğulduyordu. Kalp atışlarının sesi bile yüksek gibiydi, çelik döven çekiçler gibi şakaklarında zonkluyordu. Düşünmeye çalıştı ama mekanik bir vızıltı sesi onu düşüncelerinden sıyırdı.

Yandaki evin garaj kapısı açılıyordu.

Kırmızı Maske sağ eliyle yan koltuktan Glock'unu aldı. Tabancasını sıkıca tutup, sürücü kapısını açıp beceriksizce Civic'ten dışarı çıktı. Söğüt ağacının ardına gizlendi.

İzledi ve bekledi.

Garajdan bir motor sesi geldi, sonra siyah bir Lexus geri geri çıktı. Pahalı bir modeldi. Altın kromlu, karartılmış arka pencereleri olan araba yeni cilalanmış gibi parılıyordu.

Yaşlı, ufak tefek bir adam olan sürücü Kırmızı Maske'nin orada olduğunu fark etmemiş gibiydi. Geri geri garajdan çıkarken, dikiz aynasını ayarlıyordu.

Kırmızı Maske yolun ortasına çıkıp "Sakin, kımıldama!" diye bağırdı.

Yaşlı adam başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi.

Kırmızı Maske adama düşünecek vakit tanımadı; öne doğru ilerleyip, silahını doğrulttu. Yaşlı adam yavaşça ve temkinle ellerini havaya kaldırdı, titreyen avuçlarını ön tarafa çevirdi. Altın renkli parlak kol saati yanık ve kırışık tenine karşı parılıyordu.

"Dur evlat, biraz sakın..."

"Araçtan in!"

Yaşlı adam dudaklarını ısırdı, sonra suratındaki sert ifade kayboldu ve araçtan indi. Lexus'tan inip yolun ortasına çıktığında, ne kadar ufak tefek olduğu daha da belli oldu. Koyu yeşil renkli takım elbisesinin içinde, bedeni incecik ve narin gözüktüyordu. Hızlı hızlı, kesik kesik nefes almaya başladı.

"Bak... Sakin ol evlat... Sakın..."

"Konuşmak yasak." Kırmızı Maske adama Honda Civic'e binmesini işaret etti, sonra arabayı garaja park ettirdi. Adam arabayı park ettikten sonra, Kırmızı Maske elindeki tabancayı salladı. "Motoru durdur."

Yaşlı adam dediğini yaptı.

"Anahtarları bana ver."

Yaşlı adam titreyen ellerle bunu da yaptı; Kırmızı Maske anahtarları kaptı. Cebinden bir paket Player's marka filtreli sigara çıkardı ve arabaya eğilip paketi koltukla konsolun arasına koydu. Daha sonra geri çekildi ve tabancasını kaldırdı.

Yaşlı adam ona yalvarır gibi baktı; konuşmayı becerebil-diğinde sesi yumuşaktı ve çok çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Evlat, param var, hem de yığınla param var..."

Kırmızı Maske adamın suratını tokatladı.

"Mesele para değil," dedi.

Beş

Kuzey istikametinde Imperial Yolu'nda hızla ilerlerken, Felicia "Okulda kalmalıydık," dedi Striker'a. Son beş dakikadır üçüncü kere aynı şeyi söylüyordu ve artık Striker'ın sabrı taşmaya başlamıştı.

"Onu takip etmeliyiz."

“Ama orada ölmek üzere olan çocuklar var, Jacob. Bize ihtiyaçları var.”

Striker direksiyonu öylesine sıkı sıkı tuttu ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi.

“O hergele kaçarsa, başka çocukları da öldürecek. Bir başka okulda, bir başka yerde. Kim bilir polisler onu yakalamadan kaç kişiyi daha vuracak?” Felicia’ya dik dik baktı. “Sakın bu konuda hataya düşeyim deme, Feleesh, olay mahallinde olmamız sadece şanstı. Bu sayede muhtemelen elli kişiyi kurtarmışızdır.”

“Onun başkalarını öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyoruz ama okulda yaralı çocuklar olduğunu biliyoruz. Vurulmuş ve ölmek üzere olan çocuklar. Onları kurtarabiliriz, Jacob.” “Diğer üniteler çoktan oraya gittiler.”

“Ama onlar yeterli değil.”

Striker çenesini sıktı. Felicianın haklı olduğunu biliyordu. Aziz Patrick Lisesinden ayrılıp Kırmızı Maskeyi takip ederek, bazı çocukların erkenden mezara girmesini garanti altına almışlardı. Ama Kırmızı Maske kaçacak olursa, kaç çocuğun daha öleceğini bilemezlerdi. Onun durdurulması gerekiyordu. Hem de bedeli her ne olursa olsun.”

Her iki karar da yanlıştı. Kazanma şansları yoktu. Striker ne yapmaya karar verirse versin, sonuçları ciddi olacaktı. Davranışları herkes tarafından sorgulanacaktı. Felicianın keskin ve tatlı parfüm kokusu baş ağrısını daha da kötü yapıyordu. Pencereyi indirip, arabaya hava girmesini sağladı.

“Jacob,” dedi Felicia tekrar.

“Saldırganı arıyoruz.”

“Peki. Hedef saldırgan. Oldu mu?”

“Ona Kırmızı Maske de. Kırmızı Maskeyi arıyoruz.” Felicia bunu duyunca, kaşlarını çattı ama tamam der gibi başını salladı. Striker, Kırmızı Maske’nin büyük bir ihtimalle izleyeceği yoldan gidiyordu. Kolay değildi. Sonbaharın serin havası yerlerde ince bir buz tabakası oluşturmuştu ve Imperial Caddesine doğru dönerken sivil polis arabasının tekerleklerinin asfaltta kaymasına neden oldu.

Tam karşılarında, uzakta Kuzey Kıyısı Dağları gözüktüyordu. Siyahımsı engebeli kayalar, bembeyaz karlarla kaplanmıştı. Bunların üstündeyse, masmavi bir gök gözüktüyordu. Bu manzara aslında var olmayan bir sükûneti yansıtıyordu.

Bir fırtına yaklaşıyordu.

Striker bunu havadaki elektrik yükünden hissedebiliyordu.

Yavaş yavaş, dikkatli bir biçimde sürüyordu arabayı. Sol tarafında kalan bir sonraki ara sokağa göz attı, yolun geniş olduğunu, garajların kapalı olduğunu ve gizlenecek çok az sayıda yer olduğunu gördü. Bir arabayı gizlemek için pek de elverişli bir yer değildi. Kuzeye doğru gitmeye devam etti.

“Sol taraf temiz,” dedi bir sonraki sokağa vardıklarında.

Felicia da “Sağ taraf da temiz,” diye yanıt verdi.

Yola devam ettiler. Kırmızı Maske kaçalı daha on dakikadan kısa bir süre olduğu halde, olay gerçeküstü bir nitelik kazanmıştı. Saldırının yol açtığı adrenalin hücumu yavaş yavaş Striker’ın kanından çekiliyor, titremeleri fenalaştırıyordu.

Avuçları terlemişti. Ağzı kurumuştü. Göğsüyse bomboş gibiydi. GPSe bakıp, haritayı inceledi.

“Kuadrant nerede?”

Felicia telsize geçmiş sevk ünitesiyle konuşuyor, okula daha fazla acil durum ünitesi yollanmasını emrediyordu: Ambulanslar, İtfaiye, Kimlik Teşhis ve akla gelebilecek tüm üniteleri oraya yönlendirmeye çalışıyordu. Ayrıca, şüphelinin aracının son bilinen güzergâhını da bildiriyordu. Konuşmayı bitirince, telsizi kapatıp, ona doğru dönebilmek için terminali diğer tarafa çevirdi.

“Zayıf bir ekip var. Sadece altı ünite. On Akıncıdan Otuz Üçüncü Caddeye ve Blanca Sokağından ta Dunbar’a kadar.”

“Epeyi mesafe sayılır. Mobil olanlar var mı içlerinde?”

“Sadece iki tane.”

“İki mi? Ama bu sadece sekiz kahrolası araba eder.”

Felicia çaresizlikle omuzlarını silkti. “Görevdeki bütün ünitelerin okula dönmesi emredildi. Acil Durum Ekibi de orada.”

“Kaç ünite var orada?”

“Dört.”

Bu da toplam on iki ünite ederdi. “Herkes hangi cehennem gitti?”

Felicia ünitelerin durumunu kontrol edip kaşlarını çatı. “Birçoğu güneyden geliyorlar.”

“Neden o kadar uzaktan?”

“Yaklaşık bir saat önce, Oakridge’de bir ateş sesi duyulmuş. Daha uzaktan gelmiş olamazdı herhalde. Zamanlama cidden çok kötü.”

Striker bir küfür savurdu. Ateş sesleri hakikaten de kötü bir zamanda duyulduğu için, bu bir dikkat dağıtma taktiği olabilir mi diye düşündü. Bilgisayardaki haritaya baktı. Oldukça büyük bir alanda ekipleri olduğu halde, planlarında birçok zayıf nokta da vardı. Daha da kötüsü, yolların birçoğuna ve yeşillik alandaki ormanın etrafına serpentin

dökülmüştü ki bu da bir diğer sorundu. Ellerinde yeterli sayıda ekip olsa bile, görüş mesafesi zorluk çıkaracaktı.

“Daha fazla ekibe ihtiyacımız var.”

“Kuzey Burnaby’den istiyorlar.”

Orası AP bölgesiydi. Atlı Polisler. Onlardan seve seve yardım alabilirlerdi ama yine de çok uzaktaydılar.

İleride bir blokaj vardı. Striker frene bastı, araba sert bir biçimde durdu. İki yöne de baktı. Kaşlarını çatı. On Altıncı Cadde’de trafik her iki yönde de fena halde tıkalıydı. Trafiğin tam ortasında, belediye işçileri refüjü kazıyorlardı.

Striker bölgeyi şöyle bir gözden geçirince, mavi renkli uzun boruların ve sarı renkli iş makinelerinin ortasında duran parlak turuncu renkli, yansıtıcı yelekler giymiş işaretçiler gördü. Ortalık tam bir inşaat curcunasına dönüşmüştü.

“Şüphelinin bu karmaşanın içinden geçmiş olması mümkün değil,” dedi Felicia.

Striker tereddütle dudağını ısırıldı. En yakındaki inşaat işçisinin yanına gitti. İşçi şişman, ta poposuna kadar uzanan gri renkli, dağınık saçları olan bir adamdı. Aynalı güneş gözlüğünün ardından onlara bakıp başını salladı.

“Selam, adamım,” dedi.

Felicia cüzdanım açıp rozetini gösterdi. “Buradan yeşil renkli bir Civic’in geçtiğini gördünüz mü?”

İşaretçi suratına düşen saçlarını geriye itti. “Bu kahrolası kâbysun içinde mi? Dalga mı geçiyorsunuz? Kimseyi görmedim.” Adam arkasını dönüp, batı yönünden gelen arabalara geç işareti verdi. Bir motosiklet geri geri giden bir çöp kamyonunun etrafından dolanınca, işaretçi bağırıp çağırmaya başladı.

“Şüpheli bu yoldan devam etmiş olamaz,” dedi Felicia Striker’a.

Striker yanıt vermedi. Geri geri gidip çalışma alanından çıktı ve On Altıncı Caddeye geri döndü. Daha sonra, yolları incelemeye koyuldu.

“Batıya gidebilmek için, sıkışıklığın arasından geçip trafiğe karşı yolada devam etmesi gerekir.”

“Bunu yapacağını sanmam,” dedi Felicia.

Striker da onunla aynı fikirdeydi. “Öyle yapsa, çok dikkat çekerti.”

“Yani, geriye bir tek doğu yönü kalıyor.”

Ama bu ihtimal de Striker’ın hoşuna gitmedi.

“Buradan sağa dönmek doğal,” dedi. “Özellikle de, hızlı araba kullanırken.” Striker inşaat alanının her iki tarafındaki tıkanıklığa uzun uzun baktıktan sonra homurdandı. “Eğer On Altıncı Caddeden geçmeyi başardıysa mahvolduk.”

Felicia bu sefer daha sert bir ses tonuyla yanıt verdi. “Hayır, buradan geçmedi. Hem güneyde hâlâ bakmadığımız yığınla cadde var. Dunbar a kadar kapsamlı bir inceleme yapalım, cadde cadde ilerleyelim.”

Striker koluyla alındaki terleri sildi. Arabanın içi Felicia’nın parfümü ve yeni dökülen asfaltın erimiş katranı gibi kokuyordu. Teni yapış yapış olmuştu.

“Trafik,” dedi Felicia ısrarla.

Striker nihayet pes etti. İçgüdüleri ona aksini yapmasını söylese de, en mantıklısı buydu. Direksiyonu çevirip, diğer yöne döndü.

Yirmi dakika sonra, kuzeydoğu kuadrantının tamamını taramışlar, bir kez daha On Altıncı Caddeyle Imperial Yolu’nun kesiştiği yere gelmişlerdi. Yani, başa dönmüşlerdi. Sonuçta elde var sıfırdı.

Rezaletin daniskası, diye düşündü Striker.

“Aradan çok vakit geçti,” dedi.

Felicia bir şey demedi. Telsizi açıp gezdikleri yerleri bildirdi, sonra mikrofonu küt diye yerine koydu. Sesi bıkkın ve yorgundu. “Tamam. Batıya başlayalım.”

Ama Striker arkasında biriken uzun araba kuyruğuna baktı ve ayağım frenden çekmedi. Uzunca bir süre, kıpırdamadan oturup bir şeyler düşündü. Ne yapması gereki-

yordu. Felicia omzuna vurdu. “Dünya’dan Jacoba.”

Direksiyon kolunu parka getirip arabadan indiğinde, buz gibi rüzgârın tenini ısırdığını hissetti. Rüzgâr kahverengi kısa saçlarını her yöne savuruyordu. Uzun paltosunun siyah yakasını kaldırdı ve On Altıncı Caddedeki işçilere doğru yürümeye başladı. Refüj ve etrafındaki yeşillik alan kazılmış, öbek öbek toprak ve beton parçaları yola yayılıp bir uçtan diğerine geçmeyi güçleştirmişti.

Yolun yarısında, Felicia ona yetişti. “Taramayı bitirmemiz gerek,” dedi.

Striker ona şöyle bir bakıp, hayır der gibi başını salladı. “Şüpheli o yöne gitmedi. Yolun doğal kıvrımının sağa doğru olduğunu biliyordu. Onu orada arayacağımızı da biliyordu.”

“Onu çok abartıyorsun.”

“Öyle mi?” Striker yere eğilip, parmaklarını zemine sürtünce keskin bir şey hissetti. Kahverengi gri zemine bir sıra ufak, kirli ve şeffaf küp saçılmıştı. Bunlardan birini eline alıp, parmaklarının arasında ovuşturarak inceledi.

Bunlar güvenlik camıydı. Bir arabanın arka camından kopmuş olmalıydı.

Camı havaya kaldırıp Felicia’ya döndü ve sıkkin bir ifadeyle ona baktı.

“Ekipleri kuzeye kaydır,” dedi. “Adam kahrolası şeritten çıkmış.”

Altı

Birkaç dakika içinde, ekipler kuzey yönüne dönmüş, Dördüncü Caddeye kadar ilerlemeye başlamışlardı. Üç devriye arabası daha Oakridge bölgesinden geldi. Arabalar hareket halinde kaldı, yolları ve ara sokakları teker teker dolaştı. Striker arttırabildikleri insan gücü yüzünden memnundu ama devriyelerin yine de çok geç bölgeye gelebildiklerini düşünüyordu.

Discovery Yolu uzun, yılan gibi kıvrılan, sık akçaağaç, meşe ve köknar öbeklerini kesen bir yoldu. Her iki yanında, milyon dolarlık, geniş mi geniş evler vardı. Evlerin hepsi krem rengi stüko, koyu ahşap ve eski tarz kırmızı tuğladan inşa edilmişti. Yürüyüş yollarında deniz yeşili bahçeler ve bahçıvanların özenle baktığı çiçeklikler vardı.

Burası, zenginler bölgesiydi.

Striker arazi aracını eğimli tepeden aşağı sürerken, bir yandan da kızının cep telefonunu arıyordu. Hattın meşgul sinyali geldiğini duyunca sinirlendi. Telefon doğrudan sesli mesaja geçmeliydi ama demek ki o sırada bir başkası da bir mesaj bırakıyor olmalıydı. İçine derin bir nefes çekti. Courtney’nin güvende olduğunu biliyordu. Kızı o gün okulu asmıştı. Ama Striker’ın içi buna rağmen rahat etmemişti. Onunla konuşmak istiyordu. Sesini duymak istiyordu. Ama karşısına kızı yerine, aradığı kişiye ulaşamadığını belirten otomatik bir sesli mesaj çıkıyordu.

Hışım ile telefonu kapatıp arabayı sürmeye devam etti.

inşaat alanının kuzey bölgesinde, başka bir taramaya başladılar. Dört sokak ilerledikten sonra, açık mavi renkli bir blucin ve beyaz kısa kollu bir tişört giymiş orta yaşlı bir adamın beyaz renkli bir garaj kapısının önünde durduğunu gördü. Adam yol kenarını yıkıyordu.

“Sağ taraf temiz,” dedi Felicia. Ama Striker aynı şeyi sol taraf için söyleyemiyordu.

Sessizce ve dikkatlice arabayı yavaşlatıp durdurdu ve arabanın yan penceresini açmak için düğmeye bastı. Pencere aşağıya inerken, leş gibi bir çöp kokusu arabaya sindi. Striker buna aldırış etmeden, karşısındaki adama baktı. Adam Orta Doğuluydu. Uzun boylu; muhtemelen bir doksan boylarında,

yani Strikerden bir iki santim daha uzundu. Ayrıca, iri yapıydı; hatta eklemleri bile iriydi. Yüz kilonun epeyi üstünde olmalıydı.

Adam hortumu bıraktı, akan su kesildi ve dönüp sivil polis arabasına baktı. Striker ın gözlerinin içine bakarak, ak-sansız konuşmaya başladı. “Size yardımcı olabilir miyim?” Striker ona rozetini gösterip başını salladı. “Buradan bir Honda Civic geçtiğini gördünüz mü? Koyu yeşil renkli. Arka penceresi kırık.”

Adam hayır manasında başını salladı. “Hayır. Görmedim.”

“Ne kadar süredir dışarıdasınız?”

Adam omuzlarını silkti. “Çöpleri yıkayacak kadar. Belki on dakikadır.”

Striker adamın ardında uzayıp giden yola baktı. Karanlık bir ara sokaktı ve yolun kuzey tarafına dizilmiş dar, üç katlı evler yüzünden neredeyse tamamıyla gölgeler altında kalıyordu. İlgisini çeken bir şey görmeyince, geniş tabanlı çöp bidonlarına baktı ve kokunun nereden geldiğini anladı.

Çöplerinize ne oldu?”

Kahrolası rakunlar.” Adam sesini biraz yükselterek, ko-nuşmaya başladığından beri ilk kez duygularını belli et-

mişti. “Bir ruhsat alıp, kapan kuracağım.”

Striker; rakunlar umurunda değilmiş gibi başını salladı. “O arabayı görürseniz, sakın yaklaşmayın. Derhal 91 l’i arayın.”

“Tabii.”

Striker arabayı sürmeye devam etti. Hep kuzeye doğru gitti. Dört sokak daha sonra, bir şeyin zihninin gerisini kemirdiğini fark etti. Frene bastı. Birkaç saniye düşündü. Sonra, ellerini direksiyona vurdu.

Felicia merakla ona baktı. “Bir şey mi buldun?”

“Bir dakika.”

Striker U dönüşü yapıp, Orta Doğulu adamı arka bahçesine girmek üzereyken yakaladı. Striker pencereyi bir kez daha indirdi, el sallayıp adamı çağırdı. Adam yorgun ve asabi bir ifadeyle arabaya yaklaştı. Yapacak daha iyi bir işi varmış da orada vakit kaybediyormuş gibiydi.

“Ne vardı memur bey?”

Striker ıslak kaldırımı işaret etti. “Çöpleri rakunlar mı devirdi?”

Adam başını salladı. “Evet, demiştim ya? Baş belası hayvanlar.”

“Bunu daha önce de yaptılar mı?”

“Sayamayacağım kadar çok yaptılar.”

Striker düzeltilmiş çöp bidonuna baktı. Kocaman, ağır bir teneke kutuydu. Üstünde de belirgin göçükler yoktu.

“Genellikle bu şekilde mi devirirler, yoksa içine mi girerler?” Adam dönüp çöp tenekesine baktı ve suratını astı. “Genellikle içine girerler.”

“Buralardaki şu rakunların hiç bu çöp tenekelerini devirdikleri oldu mu?”

“Şey, hayır, aslında...”

Striker adamın gözlerinin içine baktı. “Çöp tenekesini devirdiklerini gördüğünüz oldu mu?”

“Hayır.”

Striker başını salladı. “Teşekkürler. Kendinize dikkat edin.”

Adam başka bir şey demeden yanlarından ayrıldı. O gittikten sonra, Striker Felicia ya dönünce, suratında tuhaf bir ifade olduğunu fark etti. Sokağı işaret etti.

“Bu çöp tenekeleri neredeyse ağzına kadar dolu” dedi. “Her biri otuz kilo olmalı. Bunlar kolay kolay devrilmez.”

“Sen de o adamın yaptığını düşünüyorsun.”

“Rakun Rocky kesinlikle değildi, onu biliyorum.” Striker çöp tenekelerine daha yakından bakabilmek için arabayı biraz daha geri aldı. Sonra, eliyle işaret etti. “Çöp tenekelerinin nereye koyulduğuna baksana,” dedi. “Sokağın ağzında duruyorlar. Kırmızı Maske arabayla son sürat bu sokağa girmiş olsa, dosdoğru bunlara çarpardı. Düşünsene. Discovery’den, yani kuzey yönünden buraya doğru geliyor. Son anda, işlemek için iyi bir yer, ya da kırmızı mavili ışıklı bir polis arabası görüyor. Kim bilir? Her halükârda, direksiyonu sertçe çevirip, virajı biraz geniş alıyor ve neye çarpıyor? Sokağın tam girişinde, kuzey tarafında bulunan herhangi bir şeye çarpıyor.”

Felicia kaşını havaya kaldırdı. “Ha gayret, bir şeye varacaksın.”

“Bir şeyi almak istersen, önce ona uzanman gerekir.”

Sağ eline tabancasını alıp, ara sokakta ilerledi. Sokağın üçte birinde bir şey görmedi. İşeyecek iyi bir yer de yoktu, hiçbir faaliyet belirtisi de. Hele arka camı patlamış, yeşil renkli bir Honda Civic hiç yoktu.

Derken, ortalara doğru yolun genişlediği yerde bir şey gördü. Yolun güney tarafında, yolunmuş gibi gözükten ufak bir çim öbeği duruyordu; birisi sanki orayı kazmış gibi çamurluydu.

Striker frene basıp, Felicia’ya gördüğü şeyi gösterdi. “Koru beni.”

Arabadan inip, iki binayı birleştiren üstü kapalı geçide girdi.

Koparılmış parça ufaktı, dikdörtgen şekilli idi, olsa olsa dokuz metreye dört buçuk metre boyutlarındaydı ve kapalı bir garajın önündeydi. O alanda toprak çamur, çakıl taşı ve yabani otların karışımından oluşmuştu ve kaldırımın kenarından bahçenin ön tarafındaki kocaman söğüt ağacına kadar uzanıyordu.

Striker söğüt ağacının yanına gidip zemine baktı. Çamurların arasında taze tekerlek izleri vardı. Tekerleğin bıraktığı derin izler ağacın dibinde daha genişt; sanki araba bir anda ve şiddetli bir biçimde dönmüş gibiydi. İzlerin arasında bir de birkaç söğüt dalı vardı. Striker ağaca bakınca, gövdesinde dikey bir yarık olduğunu fark etti.

Yarık tam bir arabanın tampon hizasındaydı.

“Bu ağaca bir şey vurmuş,” dedi Felicia’ya. “Hem de kısa bir süre önce. Bu izler taze.” Eğilip en temiz görünen çim parçasını aldı ve çamurda bıraktığı izi inceledi.

“Bir Civic tekerleği izi mi?” diye sordu Felicia.

“Nereden bileyim?”

“Beş sene teşhis bölümünde çalıştıktan sonra bilebileceğini düşündüm.”

Striker ona dik dik baktı. “Bunu bilebilmenin tek kesin yolu kalıp çıkartmak, bunu da bir tek Erişte yapabilir.” İzleri tekrar inceledi. İzler temizdi, bahçenin neredeyse donmuş çamuru izleri taze tutuyordu. İzın yan tarafında iki tane uzunlamasına çizik vardı; orta kısımlardaysa ekseriyetle 60 derecelik açılardan oluşan çizikler vardı.

Felicia izleri daha iyi görebilmek için yanına geldi. “Bir şey bulabildin mi, Kolombo?”

“Bir kere, bana Sherlock demeni tercih ederim,” dedi Striker istifini bozmadan. “En azından, Matlock deyiver. İkincisi, izlerin bir Civic’e ait olup olmadığını söylemek imkânsız. Ama bu izleri bırakan tekerlekler hangi arabaya aitse, tekerlekler muhtemelen yüz doksan beş milimetreye-

miş; yani, tekerlek çapı otuz sekiz santimetreymiş. Büyük bir ihtimalle öyle olmalı.”

“Bu da ne demek?”

“Şu demek; bu izleri daha küçük bir araç bırakmış. Bir Honda Civic, ya da Toyota Tercel gibi bir model mesela. Bundan daha ayrıntılı bir şey öğrenebilmek için, laboratuvar incelemesi gerek.”

Felicia onunla aynı fikirdeymiş gibi başını sallayınca, Striker tekrar izlere baktı. Çamurdaki bir şey daha çekti dikkatini. Daha dikkatlice bakıp gözlerini kırıştırdı. Bazı çimlerin üstünde koyu kahverengi renkli benekler vardı. Tekerleklerin çamurda bıraktığı izlerde bunu görmek mümkün değildi ama yeşilli sarılı yabancı otların üstündeki benekler öğle güneşinin altında açıkça görülüyordu.

“Burada kan var.” Striker ceketinin cebinden bir çift mavi renkli lâteks eldiven çıkarıp giydi. Çamurun en koyu renkli olduğu bölümüne uzandı; burada gümüşümsü silik bir parıltı saçan bir şey görünce, elini uzatıp aldı. Elini geri çektiğinde, bunun bir anahtarlık olduğunu gördü. Anahtarlığa takılı olan üç şey; gri renkli bir köstek, ufak, plastik bir mutlu surat ve sıradan bir anahtardı.

Anahtar bir Honda’ya aitti.

Striker’ın ayağa kalktığı o yarım saniyede, Felicia çoktan portatif telsizinin başına geçmişti. Nerede olduklarını bildirdi ve ikinci bir ekip istedi. Telsizi kapattığında, Striker onu yanına çağırdı. Yan kapının bulunduğu garajın kuzey tarafını işaret etti, Felicia da başını salladı. Felicia sokağa geri dönünce, Striker tabancasını hazırladı ve garajın yan kapısına yaklaştı.

Böyle, evin her iki girişi de tutulmuş oldu.

Yan kapı duvarlardaki sıvalarla uygun bir biçimde daha yeni beyaza boyanmıştı. Striker Maglite el fenerini iç cebinden çıkarıp açtı ve ışığını külâh biçiminde yansıtacak şekilde ayarladı. Buz gibi çelik kapı kolunu tuttu, çevirdi ve

bir klik sesi duydu.

Kapı hafifçe aralandı.

içerisi zifiri karanlıktı. Kıpırtı yoktu. Sessizdi. Hava gaz kokuyordu. Striker anı değerlendirmek istedi. Kapıyı tekmeleyip ardına kadar açtı ve garaja girdi. Eğilip gün ışığından uzaklaşmaya çalışarak, sağ tarafta mümkün olduğunca hızlı bir biçimde karanlığa karıştı.

“Vancouver Polisi!” diye bağırdı. “Ortaya çıkın.”

Ama kimse yanıt vermedi.

El fenerini daha büyük daireler çizerek, garajın dört köşesine tuttu, içeride ufak bir arabadan başka bir şey yoktu. Maglite'ın ışığı sayesinde arabanın yeşil renkli olduğunu gördü. İkinci sefer baktığında, bir Honda Civic'e özgü H harfini gördü.

Striker feneri arabanın içine tuttu. Kafası tuhaf bir açıyla geriye çevrilmiş birisi sürücü koltuğunda oturuyordu. Bedeni hareketsizdi. Dahası, Kırmızı Maske olmayacak kadar kısa boyluydu.

Striker arabaya yaklaşıp içeri baktı.

Ceset yaşlı bir adama aitti. Beyaz saçları yer yer dökülmüştü. Suratıysa ateş edilip parçalanmıştı.

Yedi

On beş dakika sonra, Striker garaj yolunun sokakla birleştiği yerde, Honda Civic'ten üç metre ötede duruyordu. Sert sonbahar rüzgârları biraz dinmişti ama yine de soğuktu ve paltosu delikli bir peynir kalıbıymış gibi iliklerine işliyordu.

Tekrar kızını aradı, cep telefonunu kulağına dayadı ve yine meşgul sinyalini duydu. Nabızı hızlandı. Okulda meydana gelen olaydan sonra üçüncü kez Courtney'yi aramayı deniyordu ama üç seferde de ona ulaşamamıştı. Kızının sesli mesaj kutusunun dolu olabileceği geldi akıma.

“Tanrı aşkına aç telefonu.”

Okuldaki silahlı baskın sırasında Courtney okulda değildi, Striker en azından bunu biliyordu. Müdire Myers ona olaydan önce kızının okulu astığını haber vermişti. Striker onun Oakridge'deki ya da Metrotown'daki iki favori alışveriş merkezinden birinde olduğuna emindi. Onu bulduğu zamansa ne yapacağını bilemiyordu: Sarılacak mıydı, yoksa başının etini yiyip azarlayacak mıydı? Komşuları Sheila'yı aramış, durumdan haberdar etmişti; kadın da Courtney'yi aramak için alışveriş merkezlerini geziyordu.

Ama o ana dek hiçbir haber çıkmamıştı.

Striker içinden lanet okuyup, Blackberry'sini kemerindeki kılıfa koydu. Odaklanmaya ve oyuna geri dönmeye çalıştı. Bunu yapabilmek için iş her zaman işe yarardı; son altı senedir işi onu harap ettiyse de Striker mesleğinde son

derece başarılıydı.

Tekrar garajı incelemeye koyuldu.

Garajın iç kısmındaki ışığı açmış, Honda Civic'in uğradığı hasarı daha yakından inceliyordu. Arka cam kısmen parçalanmıştı. Geri kalan kısımdaysa delikler ve örümcek ağını andıran çatlaklar vardı. Sürücü tarafındaki cam ise tamamıyla parçalanmıştı.

Mermilerden biri hâlâ ön camın çerçevesinde duruyordu.

Bu manzara Striker'ı biraz rahatlattı. Durum o kadar kasvetli olmasaydı, zihninin gerisinde kötü bir his cirit atıp durmuyor olsaydı, neredeyse gülümseyebilirdi.

Önemli bir ipucunu atladıklarını düşünüyordu.

Bunu hissedebiliyordu. İçinden bir ses öyle olduğunu söylüyordu. Önemli bir şey. Hem de tam gözlerinin önünde. Araba zaten başlı başına tek parçası eksik bir bulmaca gibiydi. Bir heykel gibi orada dikildi ve karşısındaki manzarayı izledi. Saniyeler ağır ağır geçiyordu.

Felicia bahçeden garaja girdi.

“Courtney telefonlarıma yanıt vermiyor,” dedi Striker. “Ona bir mesaj yollar mısın?”

“Ben yollarsam, muhtemelen okumaz,” diye yanıt verdi Felicia. “Bazen onun senden ziyade, bana öfkeli olduğunu düşünüyorum.”

“Bunun mümkün olabileceğini sanmam.”

Felicia keyifsizce gülümsedi. Mesajı yolladı, sonra telefonunu kaldırıp arabaya baktı.

“İyi bir keşif, Jacob. Cidden. Ara sokağa girmek iyi fikirdi.” Striker gönülsüzce başını salladı. İçine nefes çekti. Öksürdü.

Garaj leş gibi kokuyordu. İsminin Henry Charles Van-der Haven olduğunu öğrendikleri yaşlı adamın ölümü kısa süre önce gerçekleşmişti ve bedeni henüz çürümeye başlamamıştı. Ama araba; gaz ve Striker’ın henüz tanımlaya-

madiği bir şey kokuyordu. Koku dayanılacak gibi değildi; başı dönüyor, ciğerleri isyan ediyordu. Striker’ın garajda olanları halktan saklamak yerine garaj kapısını açmasının tek nedeni de bu ağır kokuydu.

Striker gaz kokusuna mantıklı bir neden buldu. Kırmızı Maske arabayı yakmayı planlamıştı; buna hiç şüphe yoktu. Ama bir şey onu şaşırtmış, planlarını değiştirmesine yol açmış ve başka bir şey yapmasına neden olmuştu. Striker bunun ne olduğunu merak ediyordu. Belki de şüpheli yaralıydı. Belki de onu gerçekten de ciddi bir biçimde yaralamayı başarmıştı. Felicia’ya döndü. “Karısıyla konuştun

o»

mu?

“Kadın çatlağın teki,” dedi Felicia kokuyu hissedip gözlerini kısarak. “Gerçi kadın haksız da değil hani. Şu anda yanında Maktul Hizmetleri ve ilk yardım görevlileri var ama bunun da pek bir faydası olmuyor.”

“Sana bir şey anlattı mı?”

“Evet. Kocasını yepyeni bir Lexus almış. LS600. Tam zengin işi. Üstünde altın ve krom kaplamalar olan, parlak siyah renkli bir arabaymış.”

“Plaka numarası var mı?”

“Fare-limon-limon üç kırk.” Striker’ın bir şey söylemesine fırsat vermeden, Felicia elini havaya kaldırdı. “Çoktan telsizle bildirdim. Herkes arabanın peşinde.” Dikkatle arabaya baktı. “İçeride ne var?”

Striker kokudan uzaklaşmak için garajdan dışarı doğru yürüdü. “Civic’in plakasını tarat.”

“Bunu da bildirdim. Çalıntı. Tahmin ettiğim gibi.” “Tekrar tarat. Ama bunu kendi bilgisayarımızda yap.” Felicia ona tuhaf tuhaf baktı, sonra sivil arazi aracına gitti. Sürücü koltuğuna oturup, terminali kendisine doğru çevirdi, plaka numarasını girdi ve göndere bastı. On saniye sonra, bilgisayardan bir bip sesi duyuldu ve bilgiler geldi. ÇALINTI BİLDİRİMİ.

Felicia ona baktı. “Dediğim gibi, çalıntıymış.”

“Araba değil, plakalar çalıntı” dedi Striker. “Ne zaman çalındığını kontrol et.”

Felicia dediğini yaptı. “Bu sabah çalınmış. Howe Sokağı, Yedi Yüzüncü sokak. Birinci Bölgenin kuzey ucu orası.” Raporu gözden geçirdi. “Anahtarsız çalınmış. Görgü tanığı yok. Video kaydı yok. Hiçbir şey yok.”

Striker bir şey demedi. Tekrar garaja girip sürücü koltuğuna yaklaştı ve ön camdan dışarı baktı. Camdaki çatlakların ve çizgilerin arasından Araç Belirleme Numarasını görebildi. Bu, her aracın seri numarasıydı.

“Şu ABN’nı aratsana,” diye seslendi Felicia’ya. On sekiz harften ve rakamdan oluşan seri numarasını okudu, Felicia da bunları bilgisayara yazdı ve teyit etmek için okudu.

Bir kez daha gönder tuşuna bastı.

“Aynı sonuç çıkıyor” dedi birkaç saniye sonra. “Doksan dört model, yeşil renkli, iki kapılı Honda Civic. Çalıntı.” “Ne zaman çalınmış?”

Felicia ekrana bakıp kaşlarını çattı. “Tuhaf... Burada arabanın dokuz gün önce çalındığı yazıyor.”

“Çünkü öyle.”

“Ama...”

“Bu araba, plaka numarasının çalındığı arabadan farklı; sadece aynı yıl, aynı üretici tarafından piyasaya sürülmüş.” Felicia uzun tırnaklarını terminale vurmaya başladı. “Peki, bu arabayı bu sabah çalabilecekken, neden bir hafta önce çaldı? Her halükarda, polisler plaka numarasını kontrol ettiklerinde, çalıntı olduğunu zaten göreceklerdi. Hiç mantıklı değil.”

“Ama onlara mantıklı gelmiş olmalı. Bir nedeni vardır.” Felicia koyu kahverengi gözlerini kıstı. “Aslında, bu arabayı önceden çalmış olmaları yakalanma şanslarını arttırıyor; bir haftadır çalıntı bir araba kullanıyorlar demektir.” Tırnaklarını bilgisayar terminaline vurmaya kesti, ofladı ve

arazi aracından çıktı. “Aklına bir şey geliyor mu, Sherlock?”

“Sadece bir şey geliyor, bunun üstüne biraz düşünmem gerek.”

Striker araca yaklaştı. Civic bir kez kontrolden geçmişti ama üstünkörü yapılmıştı. Daha ayrıntılı bir inceleme gerekiyordu. Striker ellerine yeni bir çift eldiven geçirip, ardına kadar açık duran sürücü kapısına doğru gitti. Bay Vander Haven’ın cesedine dokunmamaya gayret ederek, kapının etrafını inceledi. Orta konsolun karşısındaki sürücü koltuğunun altına Filtreli Player’s Light marka bir sigara paketi sıkıştırılmıştı.

Tuhaf olduğunu düşündü.

Gaz kokusu onu rahatsız etmeye başlayınca, Striker başını arabadan dışarı çıkarıp içine temiz hava çekti.

“Kayıtlı sahibi hakkında bilgi var mı?” diye sordu Felicia’ya.

Felicia hayır anlamında başını salladı. “Kayıtlı sahibi şehir merkezinden sıradan birisi.”

“Onu bul. Sigara içip içmediğini, içiyorsa ne marka içtiğini öğren.”

Felicia ona uzun uzun baktı, kahverengi gözlerinde itiraz edecekmiş gibi bir ifade belirdi ama sonra itaatkâr bir tavırla başını sallayıp araca gitti.

Striker arabayı incelemeye devam etti. Bunu büyük bir dikkatle yapıyordu. Araba incelemeleri hep iki tarafı keskin bir kılıç gibi olurdu. Bunun tek sebebi de incelemenin ayrıntılı olması değil, gözle görülmeyen kanıtları bulmanın zorluğuydu. DNA, mikro fiberler, selüler kanıtlar gibi şeyler, en ufak dokunuşta kirlenirdi. Akla gelen en iyi senaryo; arabayı hiç ellememek ve incelemeyi Teşhis ünitesinin yapmasıydı ama Striker arabayı inceleyip kanıt bulmadığı takdirde, aradan geçen zamanın Kırmızı Maskeyi bulmayı zorlaştıracaklarını da biliyordu.

Bu da bir başka çıkmaz sokaktı.

Striker hiçbir şeye dokunmamak için büyük özen gösterdi; hatta kırık camdan fırlayan küp biçimli cam parçalarına bile dokunmadı. Ustalıkla paspasları kaldırdı, torpido gözünü açtı, CD'leri ve ruhsatları gözden geçirdi. İki parmağıyla sigara paketini alıp kapağını açtı. İçinde sıradan sigaralar olduğunu görünce, kapağını kapatıp tekrar sürücü koltuğunun üstüne bıraktı.

Bir de kanlı çamurların arasında bulduğu anahtar vardı. Anahtarın üstünde parmak izi bulunabilirdi belki ama Striker'm o ana dek gördüğü her şey Kırmızı Maske'nin geride parmak izi bırakacak kadar aptal olmadığına işaret ediyordu.

Hele anahtarın üstünde parmak izi bırakması imkânsızdı.

Striker sigara paketine dokunduğu ilk eldivenleri çıkardı. Yeni bir çift eldiven giydikten sonra, gömleğinin cebinden anahtarı aldı ve inceledi. Anahtar siyah ve gümüş renkliydi, dibinde bir H harfi vardı ama üstünde herhangi bir aşınma izi ya da çizik yoktu. Yani, anahtar yeniydi. Daha sonra gri renkli kösteği ve sarı renkli, plastik mutlu suratı inceleyip kanıt aradı.

Felicia o sırada arabadan döndü. "Kayıtlı sahibinin ismi Taylor Drew," dedi. "Adam sigara içmiyormuş, dahası kimseye de arabasında sigara içirtmiyormuş."

Striker başını kaldırıp ona baktı. "Güzel. Pakete dokunma, bakalım Erişte ne bulacak."

Felicia ona, 'Sen betti salak mı sandın?' der gibi baktı, daha sonra da dikkatini Striker'm elindeki nesnelere verdi.

"Çamurların arasında bunu mu bulmuştun?"

Striker evet manasında başını salladı.

"Şanslıymışsın."

"Bence tuhaf," dedi Striker. "Adamın bir anahtarının olması daha da tuhaf. Araba çalıntı, değil mi? Anahtarsız çalınmış. Sürücü kapısındaki kilit kurcalanmış, böylece arabaya nasıl girdikleri ortada." Striker anahtarı ona gösterdi.

"Ama bu bir Honda... Kontaklı çalıştıran anahtar, kapıyı da açar. Bu yüzden, asıl soru şu: Kapıyı açabilecek bir anahtar varsa, neden kilit kırılmış?"

"Belki de arabayı işleten anahtar, kapıyı açan anahtarın aynısı değildir."

"Aynen öyle," dedi Striker direksiyonu işaret ederek. "Hem neden kontak kısmı kırık değil, neden koparılmış teller yok?"

Felicia omuzlarını silkti. "Çok dikkatli davranan şüpheliler söz konusu. Kırık bir kontaklı polislerin derhal göreceğini ve bunun çalıntı bir araba olduğunu anlayacaklarını biliyorlar."

“Ama alıntı plakalardan arabanın alıntı olduğu zaten anlaşılıyor.” Striker anahtarlığı çevirip ksteğe baktı. Ufacık, gri renkli bir şeydi. Gayet sıradan bir nesne gibi gözüküyordu. stndeki düğmeye bastı ama kapılar ya da bagaj açılmadı. “Bu, başka bir şey için kullanılıyor,” dedi.

“Garaj olabilir mi?” diye sordu Felicia.

“Olabilir. Bir asansör ya da bina girişi için de olabilir.” Striker sarı renkli anahtar ssne baktı. Plastik ss anahtarlığa kısa bir zincirle bağlıydı. Arka tarafında bir mutlu surat vardı ama sanki birisi gözlerinin arasına bir mermi deliği boyamış ve suratın ortasından aşağı kırmızı bir kan lekesi oluşmuş gibi gözüküyordu.

Felicia suratını ekşitti. “Ne tuhaf bir şey.”

Striker yine sessiz kaldı. Sürekli olarak bir şeyler düşünüyor, plastik mutlu suratı elinde çevirip duruyordu. Sivil olmayan bir devriye arabası geldiğinde, hâlâ aynı vaziyette duruyor, düşünüyordu. Arabasının aşırı ısınmış motoru tıkırdayarak sustu.

İki metre boyundaki ve yüz otuz altı kilo ağırlığındaki Memur Chris Pemberton arabadan indi. Striker bir seksen beş boyundaydı ve ağırlık çalışırdı ama Pemberton onu yine de sıradan gösterirdi. Pemberton beş senelik bir me-

murdu, devriyenin usta memurlarındandı ve çok yakında özel bir time katılacaktı.

Striker ona kısaca olanları anlattı. “Buraya bizden ve Teşhiş’ten başka kimse girip çıkmayacak. Giriş ıkış saatlerini dikkatlice kayıt edin. Komiser Yardımcısı Laroche gelirse ve zorla içeri girecek olursa, kayıt defterini mutlaka imzalasın. O salak her seferinde suç mahallini kirletir.”

Pemberton evet der gibi kafasını salladı.

“Buraya daha fazla ekip gelince, tüm bölgeyi, kuzey ve güney olmak üzere dolaşmalarını istiyorum. Görgü tanıklarını, video kayıtlarını, her şeyi bulsunlar. Bir şey çıkarsa, beni cebimden ara. Hep açık konumda.”

“Tamamdır, patron.”

Striker anahtarlıktaki mutlu surata bir kez daha baktı. Bunun zmlle bir bağlantısı olduğuna emindi. Bunun anahtarlığa takılı olmasının bir nedeni olmalıydı ama henüz bu nedenin ne olduğunu anlamamıştı. Bu arada, Kırmızı Maske’nin anahtarlığı çamurlu alanda nasıl kaybettiğini de düşündü. Acaba yanlışlıkla düşürmüş myd? Yaralanmış mıydı? İlk hatasını mı yapmıştı?

Striker anahtarı kahverengi bir kese kğıdına koyup ağzını kapattı; daha sonra da Erişte’nin alması için sürücü koltuğuna bıraktı. Honda’dan uzaklaşıp eldivenlerini çıkardı ve Felicia’nın ona baktığını görünce, gülümseme zahmetine bile girmede.

“Buradaki işimiz bitti,” dedi.

Felicia tereddütle başını salladı. “şüpheli kaçtı.”

“Uzun süre kaçamayacak.”

Striker arazi aracına doğru ilerledi, Felicia da peşinden gitti. Ara sokaktan çıkıp güneye yöneldiler. Sıfır noktasına geri dönüyorlardı. Yani, olayın başladığı yere. Olaydaki bir sonraki kanıtı bulacakları yere gidiyorlardı.

Aziz Patrick Lisesine.

Sekiz

Courtney Striker, Warwick Kiralık Kostümler mağazasındaki soyunma odasının aynasının önünde durmuş, kendisine bakıyordu. Hemşire kostümü seksiydi. Zaten seksi bir kostüm almayı, Cuma günkü Kayıp Ruhlar Yürüyüşü'nde karşılaşacağı her gencin aklını çelmeyi istiyordu. Ama bu, sıradan bir kostümdü, klişeydi ve ona pek de uygun değildi.

Hem zaten Raine bu kostümün aynısını satın almıştı. Raine bunu Kayıp Ruhlar Yürüyüşüne giyecekse, kendisi de aynı şeyi giyemezdi. Courtney'nin karın kasları haricinde, Raine'in çok daha güzel bir vücudu vardı. Kız hem ondan çok daha uzun boyluydu, hem de bacakları daha uzundu; Courtney'nin bacaklarıysa daha kısa ve kaslıydı.

Raine'in ayrıca kostümden fırlayacakmış gibi duran göğüsleri de daha büyüktü; Courtney'nin göğüsleri ufak ve diriydi.

Raine'in ten rengi karameldi, Courtney'ninkiyse süt tozu gibi beyazdı.

Raine'in esmer çikolata renkli gözleri de önceki gün futbol takımın kaptanı Bobby Ryan'ın dediği gibi, gel beni becer, der gibiydi. Courtney'nin gözleri maviydi. Öyle parlak mavi falan da değildi. Buz mavisi de değildi. Kış göğü mavisi hiç değildi. Sıradan mavi bir renkti.

Zaten kahrolası özelliklerinden hiçbirisi Raine'inkilerle kıyaslanamazdı.

Bunları düşününce, Courtney'nin tadı kaçtı. Elini arkasına uzatıp, düğmeleri açmaya koyuldu. Tam yarısına kadar gelmişti ki Raine perdeyi açıp kafasını ufak soyunma odasına uzatıverdi.

"Ne düşünüyorsun Court?"

Courtney omuzlarını silkip suratını ekşitti. "Başka bir şey olabilir belki."

"Ama ikiz olarak gidebiliriz. İki hemşire... Düşünsene, çok havalı olur yani. Özellikle de daha sonradan konsere gittiğimizde."

"Yok, başka bir şey deneyeceğim."

Raine elindeki diğer kostümü gösterdi. "Buna ne dersin? Kızıl saçlı şu Disney Prensesi kostümü. İsmi neydi, hah Ariel. Senin için mükemmel bir kostüm!"

"Küçük Denizkızı gibi mi?" Courtney kostümün ambalajına bakınca, resimdeki süper modelin uzun kuyruklu bir etekle, yeşil renkli, midye kabuğu biçiminde bir sutyen giydiğini gördü. Yanaklarının kızardığını hissetti. "Ama bu kostüm çooooook açık."

Raine bir başka kostüm paketini aldı. "Minik Bo Peep?" Courtney yanaklarının daha da kızardığını hissetti. "Neden paketin köşesinde Yetişkin Fantezisi diyor?"

Raine ambalaja baktı. "Ay pardon, bunun apış arasında bir şey yokmuş." Kıkırdayıp "Tamam, buldum!" dedi. "Bak, bu sefer gerçekten de buldum." Perdeyi kapatıp gözden kayboldu.

Courtney bir şey demedi, sırt düğmelerini açmaya devam etti. Bir yandan da acaba destekli sutyeni Raine'le onu eşitler mi diye düşündü. Muhtemelen eşitlemezdi. Ama bu hiç de adil değildi. Raine çok güzeldi. Dolgundu. Her şeye sahipti.

Tanrım.

Courtney elbiseyi çıkarıp kancaya astı ve üstünde sutyeniyle ve külotuyla soyunma odasındaki sandalyeye oturup,

Raine'in getireceği bir sonraki kostümü beklemeye başladı.

Soyunma odası ufaktı, Courtney'nin içinde güç bela dönebileceği kadar dardı; bir de ya kokulu mum ya da oda parfümü gibi tarçınli iğrenç bir şey kokuyordu. Bu koku alerjilerini tetikliyordu. Mağazanın klimasının altında titrediğini hissetti; Raine keşke elini çabuk tutsa ve acaba ona yakışacak bir şey bulabilecek mi diye düşündü.

"Bunu dene!" dedi Raine geri dönüp perdeyi açarak. Bu ani hareket Courtney'yi korkutunca, kıkırdamaya başladı. Raine'in elindeki kostüme bakınca, kırmızı saten ve siyah ipek bir kumaş gördü.

"Nedir bu?"

"Kırmızı Başlıklı Kız kostümü. Saçlarına çok yakışır." Courtney kostümü eline alıp eteğin çok kısa olduğunu görünce endişeyle yutkundu. "Bilmem ki, eteği neredeyse yok gibi."

"Aynen. Hem yanında süper yüksek topuklu çizmeleri de var. İnan bana, çok ateşli olacaksın."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Kırmızı ipek kısmın beline nasıl yapıştığına baksana. Tanıdığım kızlar arasında karnı en düz olan sensin, erkekler buna bayılacak. Göbek deliğinden margarita içmek isteyecekler."

Arkadaşının bu sözleri Courtney'yi gülümsetti. Bu sefer biraz daha kendisine güvenerek elbiseye bir kez daha baktı. Tam elbiseyi üstüne deneyecekken, telefonu çaldı. Bobby Ryan'm aradığını umuyordu. Tanrım, o çocuk Jonas kardeşler kadar havalıydı. Ama kimin aradığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

BABA.

Raine de ekrandaki ismi görmüştü. "Yanıt verme, yoksa hemen eve dönmek zorunda kalırsın."

"İnan ki yanıt vermeyeceğim."

Telefonun susmasını bekleyip, daha önceki cevapsız ara-

malara göz attı. Babasının tam dört kez aradığını gördü. "Müdire Myers onu aramış olmalı," dedi.

"Yani baban okulu astığını biliyor."

Courtney soyunma odasının duvarına yaslanıp, yenilgiye uğramış gibi omuzlarını sarkıttı. "Öldüm ben. O kadar öldüm ki anlatamam. Kesin bana ceza verecek. Her şeyi berbat edecek. Parti, konser... Keşke annem hâlâ yanımda olsaydı."

Kızlar bir süre konuşmadılar. Derken, Raine kontrolü ele aldı. Elbiseyi alıp Courtney'nin üstüne tuttu. ıslık çaldı ve dudaklarında muzip bir ifade belirdi.

"Koyu koyu kırmızı, bebeğim. Saçlarını ortaya çıkarıyor. Bu kırmızı tonu amma da ateşliymiş!"

Courtney sırttı. "Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle. Bobby Ryan buna bayılacak!"

İkisi birden heyecanla kıkırdamaya başladılar.

"Haydi." dedi Raine. "Dene şunu."

Courtney elbiseyi aldı, fiyat etiketine baktığında neredeyse kalbi duracaktı. "Bunu gördün mü?"

“N’olmuş?”

Courtney’nin yanakları kızardı. “Ama bende... Bende o kadar para yok.”

“Paran olması gerektiğini kim söyledi?”

Courtney endişeyle perdenin ardında duran satıcıya baktı.

“Hiçbir şey çalmıyorum,” diye fısıldadı.

Raine tiz bir kahkaha fırlattı. “Bunu ben de biliyorum şapşal. Kostümü sana ben alacağım.”

“Ama neredeyse iki yüz dolar.”

Raine gülümsedi. “Seksilik ucuza mal olmaz Court.” “Asıl meseleyi atlıyorsun. Sana fiyatı neredeyse iki yüz dolar dedim.”

“Yüz müz, ne fark eder? Hiç sorun değil.”

Courtney önce elbiseye, sonra Raine’e baktı. “Yanında o kadar para var mı?”

Raine yine güldü. “Annemin var.” Courtney başka bir şey demeye fırsat bulamadan, Raine “Haydi artık, dene şunu, Court,” diye ısrar etmeye başladı. Courtney en sonunda pes etti. Elbiseyi giydi, ipeğin ve satenin bedeninden aşağı kaydığını hissetti. Bu elbisenin içinde kendisini harika hissediyordu. Seksi hissediyordu. Raine’in fermuarı çekebilmesi için sırtını döndü, sonra uzun, kızıl kahve saçlarını omuzlarına dökülecek biçimde öne getirdi.

“Ne kadar mükemmel olduğunu anlatamam” dedi Raine.

Courtney aynada kendine baktı; elbisenin bedenini ikinci bir deri gibi sarışına, karnının kırmızı renkli, incecik satenden görünüşüne baktı. Raine haklıydı. Karnı cidden dümdüzdü.

Dahası, gerçekten de güzel gözüktüyordu.

Telefonu sandalyenin sert ahşabında tekrar titreyince, uzanıp kapattı.

Babasının bu işi de berbat etmesine göz yumamazdı.

Kostümü almalıydı. Cuma gecesi, Britney Spears konserine en önden bilet almışlardı ve muhteşem bir konser olacaktı. Ama konserden önce, Kayıp Ruhlar Yürüyüşüne gideceklerdi. Gitmeleri gerekiyordu. Bobby Ryan da orada olacaktı.

Dokuz

Striker, Aziz Patrick Lisesine geri dönerken, bir eğlence parkındaki Korku Tünelinde ilerliyormuş gibi hissetti. Kalbini minik minik endişe dalgaları sardı, aştığı her kilometrede kalp atışları hızlandı. Sıcak basmıştı. Teni terle kaplanmıştı.

Biraz nefes alabilmek için gömleğinin yakasını çekiştirdi, sonra Felicia’ya şöyle bir baktı. Suratındaki sakin ifadeyi ve rahat bir biçimde durduğunu görünce, onun her zaman nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğine şaşıtı.

Felicia’nın kendisiyle olaylar arasında mesafe koyabilme becerisi bazen insanın sinirini bozuyordu.

Yola devam ettiler. Hava soğuk ve rüzgârlıydı ama saat on birde hava hâlâ açık ve berraktı. Hatta güneşliydi. Bir sonbahar günü için alışılmadık bir biçimde güzeldi, özellikle de Ekim sonu olduğu düşünülecek olursa.

Okuldaki olayı göz önüne alınca, havanın bu kadar güzel olması tersti.

Güneye doğru ilerlerlerken, engebeli ve kaygan Imperial Yolu, aheste aheste ormanlık alanların etrafından kıvrılıyordu. Okulun kuzey kanadını görene dek, akçaağaçların oluşturduğu tünellerin arasından geçtiler.

Okulda bir kalabalık birikmişti. Öbek öbek anneler ve babalar döner kavşağın orada toplanmışlardı. Bir avuç polis memuru onlarla konuşuyordu. Ebeveynlerin birçoğunun suratı kireç gibiydi. Bazılarının suratındaysa korku ve

özlem ifadesi belirmişti.

Diğerleriyse düşmanca bir tavırla bağırıp çağırıyor ve her an bir isyan çıkarmaya hazır gözüküyordu. Havada müthiş bir gerginlik vardı.

Striker onların haline çok üzüldü. O günden itibaren, bu insanların bazılarının evi bomboş olacak, doğal olmayan bir sessizlik kaplayacak, kelimelerle ifade edilmeyen bir acı hissedeceklerdi. Böyle olacağını biliyordu, çünkü Amanda öldükten sonra kendisi de öyle hissetmişti. Upuzun iki sene sonra bile, içinde hâlâ tuhaf bir boşluk hissi vardı. Karanlık ve boş bir yer kalmıştı ruhunda.

İleriye bakınca, okulun önüne park etmiş beyaz renkli sivil bir Crown Victoria gördü. Herkes buna Beyaz Balina derdi, çünkü beyaz en çok göze çarpan renklerden biriydi.

Crown Victoria yolların kralına aitti. 10 numaralı Araba. Bir diğer deyişle, günün Dedektifine aitti. Yollara hâkim olan bunun gibi daha birçok dedektif vardı ve Striker bunlardan birçoğuna sadece saygı duymaz, aynı zamanda hayranlık duyardı. Teşkilatın o güne dek gördüğü en iyi dedektiflerden biri olan Jean Concorde ya da akla gelebilecek en becerikli adamlardan biri olan ve zamanının çoğunu Vurucu Kuvvet'te ve Acil Durum Ekibinde geçiren Reggie Yorke gibileri hakkında böyle hissedirdi. Hatta diğer iki dedektifin işlevsel ve araştırmaya yönelik becerilerine sahip olmayan ama bu eksikliğini altında çalışan insanlara tam destek vererek telafi eden Davey Faik bile öyleydi. Bu adamların hepsi istisnai kişilerdi ve Striker Beyaz Balinanın direksiyonunun ardında onlardan birini görmeyi umuyordu.

Ama Felicia'yla birlikte arabayla okula yaklaştıklarında arabadaki kişiyi görünce, Striker'm umutları yok oldu ve yerini bıkkınlıkla tiksinti arası bir his aldı. Gelen kişi Ko-niser Yardımcısıydı.

"Of Tanrım," dedi Striker. "Laroche."

"Görmezden ge" dedi Felicia.

"Bir o eksikti. Aktif Silahlı olayını daha kötü yapabilecek tek adam bu teşkilatta."

"O kadar da kötü değil canım."

"Sen öyle dersin tabii."

Felicia bir tartışma başlatmak üzereymiş gibi ona ters bir bakış fırlattı ama sonra konuyu uzatmadı.

Striker beyaz Crown Victoria'nın yanından geçerken hızını düşürdü. Arabanın içinde Komiser Yardımcısı Laroc-he oturuyordu. Briyantınle geriye doğru yapıştırdığı boyalı siyah saçları, pürüzsüz beyaz teniyle bir tezat oluşturuyordu. Suratının parıldamasını önlemek istemiş gibi, kopkoyu camlı, altın çerçeveli bir güneş gözlüğü takmıştı. Tüm Komiser Yardımcılarının ve Dedektiflerin giydiği beyaz

renkli, standart tişörtlerden giymişti; tişört öylesine fazla kolalanmıştı ki pamuklu ve polyester karışımı bir giysi gibi değil, adeta beyaz renkli bir karton gibi gözükiyordu. Üstüne bir de Ordu'da görev yaptığı süre boyunca hak ettiği tüm madalyaları takmıştı. Kendisi her ne kadar Kuveyt savaşlarında aktif olarak görev yaptığını iddia etse de herkes aslında okyanusun bu tarafında, idari görevlerde bulunduğunu biliyordu. Larocche'un bir elinde üstünden dumanlar tüten bir Starbucks bardağı, diğerindeyse içinden peynir ve marul taşan bir sandviç vardı. Striker ve Felicia yanından geçerken, sandviçinden koca bir ısırık aldı. Striker yine Felicia'ya baktı.

"İçeride çocuklar can çekiyor, bu hergele de burada oturmuş sandviç yiyor."

Felicia daha önceden Larocche'u koruduğu halde, bu sefer savunması çöktü. "Eh, şey... İnsanın bir ara yemek yemesi gerek herhalde."

"Biz bugün bu saate kadar bir şey yedik mi?" Felicia yanıt vermeyince, Striker konuşmaya devam etti. "Sabahın sekizinden beri yollardayız."

"Bu tartışmaya katılmayacağım, Jacob."

"Katılmazsın tabii, değil mi?"

Felicia ona bir öfkeli bakış daha fırlattı ve bir an için daha fazlasını diyecekmiş olsa da vazgeçti.

Beyaz Balınayı park halinde yarım sokak kadar arkalarında bıraktılar ve okulun giriş yolundaki döner kavşağa doğru ilerleyip giriş kapılarını geçtiler.

Striker arabayı park etti, indi ve gözlerinin önüne birden Kırmızı Maske'nin peşinden koştuğu an geldi. Hâlâ ateş seslerini duyabiliyor, yanık barut kokusunu hissedebiliyordu.

Bu çılgınca görüntüyü zihninden silmek için gözlerini yumdu ama bir kapı küt diye kapanınca irkildi.

Okulun spor salonunun olduğu güney doğu tarafından bir ilkyardım ekibi okuldan dışarı çıkıyordu. Çiftler halinde, ellerinde sedyelerle çıkıyorlardı. Sedyelerde, bazıları on üç yaşlarında yaralıları vardı.

İlk yardım görevlileri, okulun ön bahçesinin farklı yerlerine park etmiş olan ambulanslara doğru koşturdular. Striker kız öğrencilerden birinin ambulansa yerleştirilişini izledi. Kız on beş yaşlarındaydı. Görevlilerin üstüne örttüğü battaniye bile kan içinde kalmıştı. Gözleri odağını yitirmiş, suratı ifadesiz ve renksiz bir hale gelmişti. Sanki bedeninde suratını renklendirecek bir damla kan kalmamış gibiydi. Ambulansın arka kapısı kapandı ve hızla yola çıktı.

Yakınlardan birisi "Bu kadar sanırım," dedi.

Striker arkasına dönünce, bir sıra adamın binadan çıktığını gördü. Asker botları, kurşungeçirmez kasklar ve MP5 makineli tüfekleri, keskin nişancı tüfekleri ve yakın mesafe çatışması için pompalı tüfekler gibi ağır silahlar taşıyan bir grup adam çıkmıştı dışarı. Bunlar Acil Durum Ekibiydi. Hepsinin üstünde siyah renkli dolgulu üniformalar ve koyu gri renkli desteklenmiş seramik plakalar vardı. Ekibin başı, Zulu Beş-Bir, yani Striker'ın yakından tanıdığı bir Avrupa-Asyalı olan Tyrone Takuto'ydu. Takuto'nun gözle-

rinde koruyucu gözlüğünün ardından bile belli olan dalgın bir ifade vardı.

Striker onunla göz göze geldi. "İçeride başka çocuk kaldı mı?"

"Sadece cesetler var." Takuto herhangi bir ifadeden yoksun bir halde, bir robot gibi konuşuyordu.

"Yaralıların hepsi götürüldü, yaralı olmayanlar da spor salonuna toplandı. Köpekli ekipler okulun

koridorlarını gözden geçiriyorlar; saldırganlardan hâlâ okulda olan var mı diye son bir arama yapıyorlar.” Başını çevirip okula baktı. “İçeride hâlâ çok ceset var... Çok fazla...”

Felicia öne çıktı. Olay gerçekleştiğinden beri, ilk kez sarsılmış gözüküyordu. “Durum ne kadar kötü?”

Takuto gözlerini okuldan ayırmadı. “Bu tür şeyler insanı korkudan uyutmuyor işte,” diye mırıldandı.

Striker onu çok iyi anlıyordu. Gece kâbusları.

“Kaç kişi?” diye sordu.

“Son duyduğum, on bir kesin ölü, otuzun üstünde de yaralı.”

Striker ADE üyelerine baktı. Adamların her biri sanki iki saatlik bir okul görevinden değil, on günlük ağır bir görevden dönmüş gibi bitkin gözüküyordu.

“İçeride başka ne buldunuz?”

“Sadece katliam, başka bir şey yok. Tahmin edeceğin şeyler.”

“Tuzak, ya da patlayıcı var mı?”

“El yapımı patlayıcı mı? Yok, hayır.”

“Ev yapımı bir düzenek bile mi yok?”

“Henüz bu tür bir şey bulmadık. Ama köpekler hâlâ arıyorlar.”

Striker bunu biraz düşündü. Bubi tuzakları yoktu. Alışılmadık bir durumdu. El yapımı patlayıcılar o sıralarda oldukça sık kullanılıyordu. Ama bunun asıl sebebi Aktif bir Ateşçinin niyeti idi. Buradaki asıl amaç sadece terör değil-

di; çok sayıda ölü olması en büyük öncelikti. Ne kadar çok ölü olursa, olay daha fazla duyulurdu. Manşetler de daha iyi olurdu. Medya spot ışıkları her şey demekti.

Striker; Takuto’nun adamlarına beş dakikalık mola verişini, sonra da kurşungeçirmez kaskını ve koruyucu gözlüğünü çıkarışını izledi. Kolunun ön tarafıyla alnında-id terleri sildi, kaldırım kenarına oturdu ve okulun krem renkli stükko dış duvarına sırtını dayadı. Striker ona tam birkaç soru daha soracakken, Takuto otoparka bakıp suratını ekşitti.

“Şu hergeleyle bak.”

Striker arkasına bakınca, Beyaz Balınada oturan Komiser Yardımcısı Laroche’u gördü. Adam saçlarını tarıyor, dikiz aynasında dişlerini inceliyordu. Biri BCTV, ikisi Global kanalından üç medya minibüsü okula gelince, Laroche arabadan inmeye karar verdi.

Bir muhabir sürüsü ellerinde mikrofonlarla ve kameralarla okula akın etti. Sarı renkli koruma bandına ulaştıklarında durdular, birbirlerini ezecekmiş gibi bir araya yığıldılar. Suratlarında endişeli bir ifade, havadaysa adeta elle dokunulur bir uğultu vardı.

Yüzyılın hikâyesi buydu işte.

Striker hiç düşünmeden, muhabir ordusuna doğru yürüdü. Muhabirlerin makyajlarını tamamlayışını ve kameraların önüne geçişini izledi. Hepsi de en iyi açıdan kameraya Çıkmak için uğraşıyordu.

Birkaç saniye sonra, Komiser Yardımcısı Laroche da kuzey yönünden salma salma yanlarına geldi. Bir heykel gibi san koruma bandına gitti, şapkasını kenarı aşağı bakacak şekilde nazikçe ellerine aldı.

Striker onun bunu yüzlerce kere ayna önünde prova ettiğine emindi. Laroche'un kusursuz bir biçimde taranmış saçları, çok dikkatli birisine onun asla şapka takmadığını anlatabilirdi. Ama şapka gerekli bir dekindi, Laroche'un arzu ettiği imajın bir parçasıydı.

Striker konuşmanın başını dinledi; Laroche'un sesinde sahte bir hüzn vardı, sözleriye daha önceden yazılmış ağır ve süslü sözcüklerle doluydu. Striker adamın arabasında Starbucks sandviçini yerken de böyle uzun uzun duraksayıp duraksamadığını düşündü.

"Dakikalar içerisinde olay mahalline geldim," dedi Laroche.

Muhabirlerden biri ona daha önce Aktif bir Ateşçiyle karşılaşp karşılaşmadığını sorduğunda, Laroche buz gibi ifadeyle adamın gözlerinin içine baktı ve karşındakilere savaş deneyimlerini hatırlattı. Ama tabii bunu yaparken, savaş sırasında tam olarak ne yaptığından hiç söz etmedi, son olarak "Çocuklar söz konusuydu, kahretsin, çocuklar. .. Nasıl tepki vermeyecektik ki?" dedi.

Striker daha fazlasına tahammül edemeyecekti ve iki şeyden birini yapması gerektiğini çok iyi biliyordu: Ya bu adamın ne denli sahtekâr olduğunu ortaya koyacak ve tüm medyanın önünde olay çıkaracaktı ya da oradan derhal uzaklaşacaktı. Sağduyusu ve merhamet hissi ona ailelerin o sırada istediği son şeyin polisler arasında çıkan bir tartışma olduğunu söylüyordu. Böylece, dişlerini sıkıp arkasını döndü. Kalbinin sıkıştığını hissederek okulun ön kapısına yürüdü ve o sabah meydana gelen çlgınlığın yarattığı katliam sahnesine geri döndü.

On

Bir saat sonra, Striker hareketsiz duran bedenleri kontrol eden ilk yardım ekibine yardım etmeyi tamamlamıştı. Daha sonra, erkekler soyunma odasına girdi. Saat öğlen on ikiyi biraz geçiyordu. Muslukların başında tek başına dikilip etrafına bakındı. İçerideki her şey gözüne çok ufak gözüküyordu: Yeşil dolaplar, sarı sıralar ve duvardaki beyaz el kurutucuları.

Bedeni istemsiz bir biçimde titriyordu. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, içerideki karmaşanın içinde, yerde cansız yatan çocuklardan birinin üstüne örtmüştü. Gömleği de öylesine fazla kanla kaplanmıştı ki beyaz değil kırmızı gözüküyor, kan lekelerinin olduğu yerler üstüne yapışıyordu.

Kan ona ait değildi. Bunu düşünmek bile içini acıtıyor, onu tuhaf bir tiksinti hissiyle kaplıyordu. Bazıları köpekler, bazıları da polis memurları tarafından daha birçok çocuk bulunmuştu. Bazıları saldırganlardan korunmak için gizlenmeye yeltenirken yaralanmıştı ama daha sonra olay yerine gelen polislerden de gizlendikleri için kurtulamamıştı.

Striker hepsini, yaralıları da ölmek üzere olanları da kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Yaptıkları sayesinde, gerçekten de birkaç hayatı kurtarmış olabilirdi. Bunu anlıyordu. Yüreğinin derinliklerinde, bunu biliyordu. Ama yaralanıp hayatını kaybedenlerin sayısı kurtardıklarından daha fazlaydı.

Çok daha fazlaydı.

Felicia'nın daha önceden söyledikleri kulaklarında çınılıyordu: "Geri dönmeliyiz."

Felicia haklı mıydı diye düşünmeden edemedi. Ne de olsa Kırmızı Maskeyi takip ederek ne geçmişti ellerine?

Kafeteryadaki dehşet anları hâlâ aklından çıkmıyordu. Elinde geri tepen tabancasının sıcaklığı; barutun keskin kokusu ve öğrencilerin tiz çığlıkları; bunları asla unutamazdı.

Aklına Courtney geldi yine. Öğrencilerden dedikodular gelmeye başlamıştı. Courtney arkadaşlarıyla birlikte alışveriş merkezinde görülmüştü ama Oakridge’de değil, Metro-town’daydı. Güvendeydi ve yaralı değildi; dahası, görünüşe göre okulda meydana gelen olaydan da haberi yoktu.

Ama Striker’ın içi yine de rahat değildi.

Titreyen ellerle kemerinden Blackberry’sini aldı. Telefonunun ekranı da yapış yapış ve kıpkırmızı olmuştu. Telefonu pantolonuna sildi. Son yarım saattir, onu tam on kez aramış fakat kızı hâlâ ona geri dönmemişti. Striker öfkelenmeye başlamıştı. Yine numarayı çevirdi ama bu sefer karşısına sesli mesaj kaydı çıktı:

“Selam, Court a ulaştınız! Sakın bana köpürmeyin, çünkü şu anda telefonunuza yanıt veremeyeceğim. Konsere gitmek üzere hazırlanıyorum. BRIITNEEEY’e sadece iki gün kaldı!”

Konser...

“Britney Spears konseri.”

On beş yaşındaki bir kızın hayatında başka ne önemli olabilirdi ki? Striker o dehşet manzarasının içinde olmasaydı, bu duruma gülebilirdi.

Mesaj tiz bir bip sesiyle sona erdi. Mesaj bırakmaya çalıştı ama beceremedi. Mesaj kutusu doluydu. Telefonu kapatıp evi aradı ama oradan da yanıt veren olmadı. Karşısına sadece telesekretere Courtney’nin cılız sesiyle bıraktığı

mesaj çıktı. Midesi bulanmaya başlamıştı.

“Tanrı aşkına!” Cep telefonunu lavaboya indirdi.

“Arayacak, Jacob.”

Boş bulunup irkildi. Aynaya bakınca, Felicia’nın da erkekler soyunma odasına girdiğini gördü. Onun aksine, Felicia’nın giysilerinde neredeyse hiç kan yoktu. Mavi renkli lâteks eldivenler giymişti ve elinde bir yığın kırış kırış giysiyle birkaç kahverengi kese kâğıdı vardı. Striker onun kapıyı açıp içeri girdiğini duymamıştı. Felicia bazen kahrolası bir tilki gibi oluyordu. Fakat o sırada oldukça yorgun gözüküyordu. İspanyol gözlerinin keskinliğine rağmen, her şeyi bitkin olduğuna işaret ediyordu. Gömleği pantolonuna yarım yamalak sokulmuştu ve suratı da sabahkinden daha yorgun gözüküyordu.

Neredeyse Striker’ın kendisini hissettiği kadar yaşlıydı.

Görünüşünün tamamı.

“Önce ona hiç ulaşamıyordum. Şimdi de mesaj kutusu dolu.”

Felicia kapıyı kapatıp ona yaklaştı. “Ama saldırganlar ateş açmaya başladığında, o burada değildi. Yirmi kişi buna şahit. Metrotovn’da arkadaşlarıyla birlikte. Okulu asmış. Güvende ve durumu iyi; o yüzden, paniğe kapılma.”

“Paniğe falan kapıldığım yok”

Blackberry telefonunun ekranı lavabonun tam ucunda duruyordu. Kanlı ekran beyaz porselen lavabonun üstünde daha da kırmızı görünüyordu. Striker içinden telefonunun çalmasını istedi. Çalmayınca da sessizce olduğu yerde dikildi.

Felicia yanına gelip koluna dokundu. “Hey, iyi misin?”

“İyiym.”

“Titriyorsun.”

“Beni heyecanlandırıyorsun.”

Felicia kaşlarını çatı. “Biliyor musun, Jacob? Eğer karının vefatının ardından her şey çok hızlı geliştise...”

“Hayır.”

“Yani, sadece söylemek istedim. Amanda vefat edeli aradan çok da uzun bir süre geçmedi ve...”

“Tanrı aşkına, Felicia, daha bu sabah silahlı bir saldırıdaydık, olayın olduğu yere geri döndük. Bunun Amanda’yla hiçbir ilgisi yok! Çıkmaya başladığımızda, bir an için bile erken olduğunu düşünmedim.” Meydan okur gibi ona baktı, sonra direnecek gücü kalmadı. Gözlerini yumdu. “Konuyu kapat, tamam mı? Bir kez olsun, beni dinle ve konuyu kapat artık.”

“Peki”

Striker sıcak su musluğunu açtı. Akan suyun sesi erkekler soyunma odasında yankılanıyor, beden eğitimi dersine hazırlanan çocukların orada olmadığı gerçeğini adeta vurguluyordu. Gülüşme sesleri yoktu. Şakalaşmalar yoktu. Sohbetler yoktu. Tek duyduğu, acımasız ve derin bir sessizlikti.

Lavabodan buharlar yükselmeye başlayınca, Striker ellerini sıcak suyun altına tutup, beyaz lavabonun pembeye dönüşmesini izledi, ilk birkaç çocuk için lâteks eldivenlerden giymişti ama sonra eldivenler o kadar kayganlaşmıştı ki, daha rahat çalışabilmek için çıkarmak zorunda kalmıştı. Ellerinden kanlar akıyordu. Her yere kan bulaşmıştı.

Yavaşça burnunu çekip suratını buruşturdu. Kurumuş bayat kanın bakirimsi kokusu etrafını sarmış, onu ele geçiriyordu; ellerini ne kadar hiddetle ovuşturursa ovuştursun, ellerinden daha fazla kan akıyordu.

Felicia hafifçe öksürdü. Giysileri soyunma odasındaki sıralardan birinin üstüne koyup, olduğu yerde huzursuzca kımıldandı.

“Bunları Holmes’dan aldım. Bedeni seninkiyle aynı sayılır. Her neyse, sana yeni giysi getirdim.”

Striker ellerini ovalamaya devam etti. “Onlara ihtiyacım yok.”

“Gömleğin sırlıslıkla Jacob. Her yanın kan olmuş.” “Daha sonra değiştiririm. Eve gittiğimde hallederim.” Felicia bir şeyler düşünüyormuş gibi derin derin ofladı, sonra Striker’m aynadaki aksindeki gözlerine baktı. “Bak, giysilerini istiyorlar.”

Striker ellerini ovuşturmayı kesti.

“Silahlı saldırı olayı yüzünden. Bu, bir emir. Komiser Yardımcısı Laroche’un emri.”

“Laroche.” Striker bu ismi tükürür gibi söylemişti. “O sıska, kılıksız bok. Biz çocuklara yardım ederken, herif sabahın yarısını aynada kendisine bakarak geçirdi.”

“Jacob...”

“Tanrım, adam içeride ölü çocuklar olduğunun mu farkında değil, yoksa saçlarını güzel gözüksün diye taramakla mı meşgul?”

“Bu, biraz aşırı bir ifade oldu.”

“Öyle mi?” Striker ellerini öne uzatıp kanı gösterdi. “Bana bak, Felicia. Bana bak. Görüyor musun? Bu, kan. Çocukların kanı. Laroche’u görüyor musun? Neredeyse iki saattir olay mahallinde olduğu halde, gömleği hâlâ bembeyaz ve tiril tiril. Gömleğinde ufacık bir benek, pantolonunda bir kırışıklık bile yok.”

“Bu onun görevi değil.”

“Görevi mi? Görevi mi dedin? Bu adam da bizler gibi hayat kurtarmaya yeminli. İlk ve en önemli görevi bu. Konu kapanmıştır.” Striker gözünün ucuyla ona baktı.

“Arada bir durup, ağzından çıkanları dinlemelisin. O adamın altında çalışmaya başladığından beri, adama sanki Papaymış gibi davranıyorsun. Bu yılın sonuna kadar, Laroche artık emekli mi olur, yoksa göğe mi yükselir bilemiyorum.”

Bunu duyan Felicia dudaklarını sıktı.”

“Umarım tabanlığından düştüğünde kendisine zarar vermez. Aşağı kadar çok uzun bir yol var, bebeğim.”

“Bu kadar yeter.”

“Haklısın.” Striker gömleğinin düğmelerini açıp üstünden çıkardı. Felicia’nın ona baktığını görünce, gömleği ona fırlattı. “İç çamaşırlarımı da istiyor mu?”

Felicia bir şey demeden, gömleği torbaya koydu. Gözleri tekrar birleştiğinde, Striker ona küstah bir bakış fırlattı. “Başka?”

“Silahını da istiyor.”

Striker geri çekildi. “Önce ölümü çiğnemesi gerek,” dedi ama sonra duraksadı ve dalgınlaştı.

Bir şey onu tedirgin ediyordu. Bu işte bir terslik vardı. Özellikle de Laroche bu işin içinde olduğu için, kendisine bile itiraf etmek istemese de aslında giysilerini vermesi normal bir işlemdi. Kurtarmaya çalıştığı çocukların üstünden kim bilir ne tür izler çıkacaktı? Ama daha olay sonuçlanmadan silahının da istenmesi apayrı bir durumdu. Ellerindeki kanı yıkamayı bırakıp arkasına döndü. Felicia’nın bakışlarından onun da tedirgin olduğunu gördü.

“Neler oluyor, Feleesh?”

“Çok şey oluyor, Jacob. Ben her şeyi bilemi...”

Benimle dalga geçme. Şimdi olmaz.” Felicia’nın yanına gidip, sözcükleri tane tane söyledi. “Neler oluyor?”

Felicia konuşmak istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışları uzaklara kaydı.

“İlk vurduğun çocuk...”

“Hangi çocuk?”

“İlk saldırganı diyorum, Siyah Maske. O... Onun olayla bir ilgisi olmayabileceğini düşünüyoruz.”

“Düşünüyoruz mu?”

“Şey, Komiser Yardımcısı. Laroche.”

Striker göğsünde bir şeyin kasıldığını, kalbini çelik bir şerit gibi sardığını hissetti.”

“Çocuğun suratında bir hokey maskesi vardı.”

“Ama Cadılar Bayramı haftasmdayız.”

“Elinde bir silah vardı, kahrolası bir makineli tüfek vardı.”

Felicia çaresizlik içinde, ellerini iki yana açtı. “Tüm soruların yanıtları bende yok, Jacob. Sadece mesajı iletiyorum.”

Striker çok içinde gülmeye başladı. “‘Mesajı iletiyorum’ ha? Tanrım.” Lavaboya yaslanıp, o sahneyi zihninde tekrar tekrar canlandırdı. Siyah Maske’nin elinde bir silah vardı, bundan kesinlikle emindi.”

Lanet olasıca bir makineli tüfek!

Değil mi?

Ayrıntıları hatırlayamıyordu; o sabahın tamamı bulanık-laşmıştı. Uzunca bir süre sonra, hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti. Suyu soğuklaştırdı, sonra suratına çarptı. Kâğıt bir havluyla yüzünü kuruladı.

Felicia pantolonunu koymak için bir torba daha açtı. Striker pantolonunu çıkardı, ona uzattı ve Holmes’un ona ödünç verdiği yeni pantolonu giydi. Tabanca kemerini beline takınca, Felicia ona ters baktı.

“Jacob...”

“Laroche silahımı alamaz.”

“Bunun bir emir olduğunu söylemiştim.”

“O da emirleri de defolup gitsin. Bu iş henüz bitmedi Felicia. O hergele hâlâ dışarıda bir yerde ve tekrar saldırıya geçecek. Bunu ben de biliyorum sen de biliyorsun. Saldırdığı zaman silahsız olmayacağım.” Striker tabanca kılıfını taktı, Sig’ini içine soktu ve kılıfı kapattı.

“Laroche silahımı istiyorsa, gelip kendisi alsın. Ama bunu ancak birisini gözaltına aldığımda yapabilir, daha önce değil.”

Felicia güzel yüzünde endişe dolu bir ifadeyle, İspanyol gözleri kapkara kömürler gibi parıldayarak ona baktı. Ateşle oynuyorsun.”

Hayır, bir ateşi söndürmeye çalışıyorum.”

“Jacob...”

Tartışmalarını sürdürmeye fırsat bulamadan, Teknoloji Bölümünden bir görevli kafasını kapıdan içeri uzattı. Adam sırık gibi incecikti, gaga burunluydu ve çok iri bir Âdem elması vardı. Gelen kişi Ich’tı, fakat herkes ona Icha-bod diye hitap ederdi. Uyuyan Güzel masalındaki Ichabod Crane isimli kahramana benzetirlerdi onu. Ich’in suratı ter içinde kalmıştı ve sanki bir maraton koşmuş gibi nefes ne-feseydi.

“Tanrım, en sonunda buldum sizi,” dedi.

Striker ellerini yıkamayı kesti. “Ne buldun, leh?”

“Benimle gelin. İkinizin de görmesi gereken bir şey var. Çok ama çok... Tuhaf bir şey.”

On Bir

Kırmızı Maske’nin tüm duyuları yoldan sapmış gibiydi.

Doğuya, Pendera doğru hızlı adımlarla ilerledi, Çin Mahallesi'nin iç kısımlarına girdi. Lexus'u uzun süre önce bir yerde bırakmıştı. Artık araba onu ilgilendirmiyordu. Tüm dikkatini omzundaki acıya vermişti. Acı her yanına yayılıyor, bir denizanasının uzun dokunaçları gibi bedeninde hareket ediyordu. O ana dek, bir kere bilincini kaybetmeye yaklaşmıştı. Bu yüzden de çok vakit kaybetmişti.

Bir kez daha bilincini kaybetmeyi göze alamazdı.

Büyük Mutluluk Restoranı, Çin Mahallesi'nin göbeğin-deydi. Altın renkli kirli tentesinin üstüne kan kırmızısı harflerle ismi yazılmıştı. Burası büyüklüğü ya da planı yüzünden değil, adresi yüzünden Kim Pham tarafından seçilmişti.

426 Numara. İşte, bu rakam çok önemliydi.

Kırmızı Maske ön kapıları her yere kan bulaştırarak açtı. Burnuna keskin bir baharatlı yengeç ve barbunya sosu kokusu çaldı. Koku midesini alt üst edince, bulantıya yenik düşmemeye çalıştı.

Kırmızı Maske güçlükle mutfağa girerken, masada oturan patronlar hayretle ona baktılar. Arkasından endişelenen müşterilerin mırıltılarını duydu. İnsanlar tıpkı ürken kuşlar gibi tiz bir sesle endişelerini dile getiriyorlardı. Ama mutfakta, ne şef ne de garson kızlar onu gördüklerinde irkildiler ve gözlerinin içine baktılar.

Tıpkı bir hayalet gibiydi.

Mutfağın en gerisinde siyah renkli bir kapı vardı. Kırmızı Maske kapıyı iterek açtı. Neredeyse anında viski kokusunu hissetti. Mahjong taşları granitin üstüne düşen mermer taşlar gibi çat çat sesler çıkarıyordu. İçerisi puro dumanıyla kaplıydı. Duman yoğun ve ağırdı.

Kırmızı Maske içeriye göz gezdirdi. En köşede güler yüzlü mekân sahibi Kim Pham seçkin müşterilerine kaliteli viski ikram ediyordu. Otuz yaşlarındaydı ve her zaman aynı kıyafeti giyerdi: Beyaz bir takım elbise, siyah bir kravat ve başını saran altın renkli güneş gözlüğü. Yağlı siyah saçlarının uçlarıysa röfleyle sarılaştırılmıştı.

Kim Pham başını kaldırıp bakınca, ifadesi aniden değişiverdi. "Siktir, siktir, siktir!" Adamlarından ikisini çağırırdı. "Onu hemen aşağıya indirin, sonra da doktoru arayın. Çabuk!"

Yumurta sarısı rengine birer takım elbise giymiş olan iki adam kollarını Kırmızı Maske'nin beline dolayıp, onu sürükleye sürükleye uzun ve karanlık bir tünele açılan merdivenlere götürdüler.

İndikçe indiler.

Kırmızı Maske adamların kendisini sürüklemesine izin verdi. Başı boşalmış ve hafiflemişti; tıpkı havaya yükselen ve yakalayamadığı bir balon gibi uzaklaşıyordu. Havada süzüldüğünü hissetti. Onu ruhların bile ele geçiremeyeceği o karanlık ve dehşetengiz yere sürüklendiğini hissetti.

On iki

Striker erkekler soyunma odasından dışarı fırlayıp koridora çıktı. Koridorda ilerlerken, kapalı devre televizyon var mı diye duvarlara ve tavana baktı. Kameraları görmesi uzun sürmedi. Her yüksek köşeye bir kamera yerleştirilmişti. Büyük ve siyah birer kutuyu andıran eski modellerdi. Striker yürürken kameraların aşağı hareket etmediğini ya da onu takip etmediğini fark etti.

Bu kötü haberdi.

Striker, güvenlik odasına doğru giden Ich'la Felicia'yı takip etti. İleriden Laroche'un genizden gelen sesini duyunca, toplantı salonuna girdi. İçerideki yüksek sahne boş ve karanlıktı; salon sanki terk edilmiş gibiydi.

Gördüğü manzara karşısında, Striker şok geçirdi. Sahnenin ön kısmı kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı ve geride sarı renkli bir Uzay Yolu kostümü kalmıştı. Kostümün kumaşı kana bulanmış ve yırtılmıştı. Striker bunu görünce, olayı yanlış değerlendirdiğini fark etti. Saldırganlar ateş etmeye kafeteryada değil, burada bir yerde başlamışlardı: Ya koridorda ya da toplantı salonunda. Her şey öylesine büyük bir panik yaratmıştı ki, ayrıntıları tam olarak hatırlaması çok zordu.

Etrafına bakındı.

Striker yukarıda bir yerde bir kamera daha gördü. Bu kamera gümüş ve gri renkliydi. Diğerlerinden daha ufaktı. Koridordaki modellerden de daha yeniydi. Striker kame-

ranın neleri kaydettiğini merak etti. Bir sonraki salonun diğer ucundaki kapıdan geçerken, daha kapı ardından kapanmadan önce birisinin göğsüne çarptığını hissetti. Kim olduğunu suratına bakmadan biliyordu. Çarptığı kişinin ufak tefek birisi olduğunu ve gövdesini hissetti. Gözünün ucuyla baktığında adamın kafasına sıkı sıkı yapıştırılmış ve kusursuz bir biçimde şekillendirilmiş siyah renkli bir peruk gördü.

Komiser Yardımcısı Laroche.

“Striker!”

Striker yürümeyi kesip, birkaç saniye önce karşılaşmaktan kaçındığı adama döndü.

Komiser Yardımcısı yaklaşık olarak bir altmış boyundaydı ve kilosu yetmişi bile bulmuyordu. Genel nüfusa göre ufak tefek sayılırdı; polis memuru olarak ciddi minyondu, çünkü ortalama bir polis memuru en az doksan kilo ve bir seksen boyundaydı.

“Buyurun efendim,” diye yanıt verdi Striker.

“Seni arıyordum. Giysilerini verdin mi?”

“Tabii.”

“Silahını?”

Striker zoraki bir biçimde gülümsedi. “İyiim efendim, sorduğunuz için teşekkür ederim.”

Komiser Yardımcısı kaşlarını çattı. “Ne?”

“Size sadece sağlık durumumu söylüyorum. Eminim ki asıl önem verdiğiniz şey bu. Yani, memurlarınızdan birisi ateşli bir saldırıya maruz kaldı ya?” Komiser Yardımcısı yanıt vermedi, ellerini beline dayamış, göğsünü abartılı bir biçimde öne çıkarmış halde orada dikilmekle yetindi. Striker “Bu kadar çok basın toplantısına katılmanız gerekiyor-ken, sizi endişelendirmesin diye söylemek istedim,” dedi. “O basın toplantıları ne kadar streslidir kim bilir.”

Komiser Yardımcısı dudaklarını sıktı. Yanlarında başkası var mı diye etrafına bakındı. Striker da aynı şeyi yaptı.

Okulun ön girişinde, sarı bir polis şeridinin içeriye girişi bloke ettiği yerde birkaç Global televizyon kamerası görmüştü.

Komiser Yardımcısı hafifçe öksürdü. “Şey, tabii Striker, bu iyi haber. Yaralanmamış olman iyi. Beni en çok endişelendiren şey buydu.”

“Tabii ki buydu.”

Laroche başka bir şey demeyince, Striker toplantı salonunun kapısında bekleyen Feliciya baktı. Suratı saldırı sırasında olduğundan da gergindi.

“Felicia da iyi. Merak ediyorsunuzdur belki.”

Komiser Yardımcısı sessizce dikilmeye devam etti, Striker’ın laflarını hazmetmeye çalıştı.

“Silahın, Striker” dedi en sonunda.

“Ne olmuş silahıma?”

“El koymamız gerek.”

“Anlaşıldı, efendim. Bu olay sonuçlanır sonuçlanmaz, size silahımı vereceğim.”

Laroche bir an için bir şey demedi. Gözlerini kıstı. Sonra “Bu, bir rica değil, Dedektif Striker, bir emir,” dedi. Striker adamın tepesine dikilecek biçimde öne uzandı. Ona o kadar yaklaştı ki Laroche’un saç jölesinin yağlı ve tatlı kokusunu ve sigara kokan nefesini hissetti.

“Güzel konuşma, efendim,” dedi Striker. “Şimdi, sıra bende; bir kere, giysilerimi alabildiğinize şükredin. Ama silahımı alamazsınız; olay tamamıyla sonuçlanana dek alamazsınız. Ayrıca, bana o polis saçmalığını da dayatmaya kalkışmayın, çünkü bir polis memurunun güvenliği her zaman kuralların üstündedir. Burada gayet meşru bir güvenlik meselesi söz ediyoruz.”

“Ama bu..

‘Silahlı saldırganın nerede olduğunu, kim olduğunu ya da bacının ne olduğunu bilmiyoruz. Şu ana dek, onunla si-

lahlı bir çatışmaya girdim. Geri döneceğini düşünüyorum. O yüzden, yanıtım hayır. Kimse silahımı alamaz. Birisi gözaltına alınana ya da ölüsü elimizde olana dek olmaz. Ölüsünü yeğlerim bu arada.”

Komiser Yardımcısının ağzı burnu sanki ekşi bir şey yemiş gibi yamuldu. “O halde, size başka bir silah buluruz, Dedektif Striker.”

“Olmaz, efendim. Silahım büyük değişimlerden geçti. Onu kullanmaya alıştım.”

“Striker...”

“Merak etmeyin, silahımı size vereceğim ama onu olay bitmeden bir saniye bile önce veremem.” Striker duraksadı. Ich’in yanında gayet tedirgin bir biçimde bekleyen Felicia’ya baktı. “Beni sakın olaydan almaya da çalışmayın. Buraya gelip Tanrı rolü oynayın diye üstüme bir havalı tüfekte ve bir AK-47’yle ateş açılmadı. Bu olay benimdir. Olayla ilgilenecek başlıca kişi benim. Bu olay yüzünden adam öldürdüm resmen.”

Komiser Yardımcısı başını salladı. “Olaydan alındın, Striker. Kararımı çoktan verdim.”

Striker adama biraz daha yaklaştı; o kadar yaklaştı ki fısıldayarak konuşmaya başladığında, sesini ikisinden başkası duymazdı. “Elimde video kayıtları var. Bizler çocukları okuldan apar topar çıkarmaya çalışırken, sizin saçınızı düzelttiğiniz görüntülerden söz ediyorum.”

Laroche ona baktı. “Nedir bu, bir tehdit mi?”

“Aynı görüntülerde, sandviç de yiyorsunuz. Ha, sandviçinin neliydi? Salamli kaşarlı mı? Ton balıklı mı?”
“Kariyerini sona erdirmek mi istiyorsun Striker?”

Striker Blackberry telefonunu havaya kaldırdı. “Sahip olduğum en muhteşem kamera olduğu söylenemez, ama işimi kesinlikle görüyor.”

Komiser Yardımcısı ağzını açtı, ama bir şey diyemedi. Boynu kasıldı. “Buna emre itaatsizlik derler Striker. Komi-

serin bundan haberi olacak. Polis Kurulu’na da anlatacağım.”

“Güzel. Onlara sendika temsilcimle görüşmelerini de söyleyiverin. Doğrudan onunla konuşsunlar.”
Striker kendini çenesini gevşetmeye ve gülümsemeye zorladı. “Kurulda beş senemi boşa harcamadım Laroche. Haklarımı sizin kurallarınızı bildiğinizden çok daha iyi biliyorum. Gerçek otoritenin nerede başlayıp bittiğini öğrendiğinizde gelip beni bulun. Bu konuda konuşmaya devam ederiz.”

Striker arkasını dönüp koridora çıktı ve güvenlik odasına doğru yürümeye başladı. Daha on adım atmıştı ki Komiser Yardımcısı’nın Felicia’ya bağırma çağır emirler yağdırdığını duydu.

Striker onları duymazdan geldi. Ich’in ne kanıt bulduğunu merak ederken, tuhaf bir heyecan sarmıştı içini.

Güvenlik odası onu bekliyordu.

On Uç

Striker, Ich’la birlikte okulun güvenlik odasına yürüdü. Ses sisteminin hoparlörlerinin birinin yanından geçerken, titrek bir ses öğrencilerden ve öğretmenlerden spor salonunda toplanmalarını istedi. Spor salonu tecrit altına alınabilen tek yerdi.

Hoparlör cızırdadı, sonra tiz bir yankı sesi duyuldu. Ses Striker’ın sinirini bozdu. İşitme duyusuyla birlikte tüm duyuları alt üst olmuştu: Biri hafiflemiş, diğeryse artmıştı. İnsanların sesleri ya çok yüksek ya da çok boğuk geliyordu; koridorun floresan ışıkları ya çok parlak ya da çok sönüktü ve etrafındaki her şey taze ölüm gibi kokuyordu.

Striker tüm bunların arasında boğulduğunu hissetti.

Felicia nihayet ona yetişti ve birlikte yürümeye devam ettiler. O sabah, ateş seslerinin nereden geldiğini görmek için de bu koridordan geçtiklerini fark etti Striker. Etrafına bakındı. Bu kadar çok ceset gördüğünü hatırlamıyordu. Cesetlerin sayısı on birden fazla gibi gözüküyordu. Striker o ana dek dört ceset saymıştı. Cesetlerden her biri sıradan, kahverengi kâğıtla örtülmüştü.

Kan akışını durdurmak için oraya buraya yerleştirilmiş kum torbalarını andırıyorlardı.

Striker yürürken şunu düşündü: Ateş edildiği sırada bakış açısı sınırlı mıydı, yoksa bu zavallı çocuklar kaçmaya çalışmış, ancak buraya kadar mı ulaşabilmişlerdi? İkinci seçenek daha mantıklıydı ama emin değildi. Her şeyin na-

sil meydana geldiğini hatırlamak için zihnini ne kadar zorlaşa, hafızasında daha fazla boşlukla karşılaşıyordu.

Üstleri lekeli kahverengi kâğıtla örtülü üç çocuğun daha yanından geçti. Ceset sayısı yediye ulaşmıştı. Bu görüntü içini kaldırdı, başını başka yöne çevirmek istedi.

Ama bunu yapamazdı.

Tam aksine, yanından geçtiği her çocuğun cesedine dikkatle baktı, kâğıtları kaldırıp yüzlerine bakmak için vakit harcadı. Suratlarındaki dehşet ifadesini, ağızlarını burunlarını çarpıklaştıran o meşum duygu cümbüşünü hafızasına kazıdı.

Her şeyi dikkatle inceledikten sonra, çirkin gerçeği kabullendi. Onu kucakladı. Çünkü bunu yaparak, kararlılığını daha fazla arttırabiliyordu. Bu çocukların her birini görüntü ve his olarak sonsuza dek hatırlayacaktı. Onların katledilmesinden sorumlu olan sapık mendeburu yakaladığında, bu görüntüleri ve hisleri daha da canlı bir biçimde hatırlayacaktı.

Birisi “Jacob,” dedi.

Striker bakışlarını koridorda yatan çocuğun cesedinden ayırıp başını kaldırdı. Kahverengi teni duru ve soluk gözüken bir genç kıza bakıyordu. Felicia’nın onu Müdire Myers’ın odasına çağırdığını gördü. Kıza son bir kez baktı, yavaşça gözlerine düşen saçlarını geriye itti ve tekrar üstünü örttü. Daha sonra da Felicianın yanına gitti.

Odada ağır bir yanık tütün ve mentol kokusu vardı. Müdire Myers odanın köşesindeki pencere pervazına yaslanmıştı. Titreyen dizleri her an boşa gidecek gibiydi. Striker hemen yanına gidip bir şeyi var mı diye baktı. Kadının suratı çatlamaya hazır, katı bir yumurta gibi bembeyaz ve sertti. Terden saçları suratına yapışmıştı ve gözleri sanki neler olup bittiğinin farkında değilmiş gibi boş boş bakıyordu. Elinde tuttuğu sigara da düştü düşecek gibiydi.

“Caroline,” dedi Striker.

Yanıt gelmedi.

“Caroline,” dedi yine biraz daha sert bir ses tonuyla. Müdire Myers düşüncelerinden sıyrıldı. “Aman tanrım, çocuklarım, çocuklarım, çocuklarım!”

Striker kadının kolunu tutup sıktı.

“Caroline, listelere ihtiyacım var. Yaralanmamış ve spor salonuna götürülmüş çocuklarla başla işe. Orada olanların hepsini not al. Sonra, hayatını kaybedenlerin bir listesini yap. Memur Kolski çoktan İtfaiyeyle ve Ambulans servisiyle görüştü. Ona fotoğrafları ulaştırırsan, teyidini yapabilir. Bu iş bittikten sonra kimlerin hâlâ kayıp olduğunu anlamış oluruz.”

Myers uyuşmuş bir halde başını salladı. “Tamam, tamam. .. Liste.”

“Bir de maktullerin bilinen bağlantılarının bir listesini hazırla. Kimlerle takılırlarmış, hangi kulüplere üyelermiş, hangi sporlarla uğraşırlarmış, kimlerden nefret ederlermiş, kimler onlardan nefret edermiş öğren. Bunların hepsine hemen ihtiyacım var.”

Caroline hemen yanıt vermeyince, Striker Felicia’ya baktı. “Bu işi sen halleder misin?”

“Tamam.”

Striker odanın diğer köşesindeki bilgisayar terminalleriyle uğraşan Ich’m yanına gitti. “Neler buldun bakalım, leh? Tuhaf olan nedir?”

Ich başını klavyeden kaldırınca, bilgisayar ekranlarının mavi ışığı tenini daha da solgun gösterdi.

“Tuhaf olan şey okulun güvenlik sistemi; sistem etkisiz hale getirilmiş. Silahlı saldırıdan kısa süre önce yapılmış.”

Striker gözlerini kıstı. “Kapatılmış mı yani?”

“Hayır, etkisiz hale getirilmiş.”

“Şunu açıklasana bana.”

Ich bir tiki varmış ya da Striker sinirine dokunuyormuş gibi çıkık elmacık kemiklerini iki eliyle ovuşturdu. İnce du-

daklarını yaladı.

“Kameraların hepsi işlevini kaybetmiş,” dedi sabırla. “Deaktive edilmişler. Görebildiğim kadarıyla, bu sabah erken saatlerde yapılmış.” Birkaç tuşa basıp, dâhili geçmiş sistem günlüklerini ekrana getirdi ve elektronik sayfaları taradı. “Muhtemelen saat sekiz civarında yapılmış bu iş. Eğer bu yerel sistem günlükleri doğruysa, sekizi yedi geçe.” Bilgisayar dili Striker a yabancıydı ama Ich’in neden söz ettiğini anlamıştı. Yerinden bir milim dahi kıpırdamamış, mentollü sigarasının külleri ta filtresine kadar uzanmış olan Müdire Myers’a baktı.

“Bilgisayara kimin erişimi var?”

Kadın gözlerini kırpıştırıp kendisine geldi. “Şey, sadece... Sadece benim var. Bir de Müdür Yardımcısı Smith’in.” “Smith. Nerede o?”

“Şey, Cancun’da.”

“Ne zamandan beri?”

“Bir haftadır. Bir hafta daha kalacak.”

Zamanlama Striker’ın hiç hoşuna gitmedi. İçinden bir küfür savurdu. “Sisteme başka kimsenin erişimi yok mu? Hiç kimsenin mi?”

Müdirenin sigarasının külü ayakkabısının ucuna düştü. Buna hiçbir tepki vermedi. “Şey, bazı öğrenciler de yardım eder. İki tane yardımcı öğrencimiz var ama onlar...” “İsimlerini söyle Caroline.” Striker cebinden kalemiyle not defterini çıkardı.

“Nava Sanghera ve Sherman Chan. Ama iyi çocuklardır. Nava şu anda hastanede, apandisit ameliyatı oluyor. Sher-man da hayatta...”

Striker kalemini Felicia’ya doğrulttu. “Nava’yı kontrol et-mesi için birisini yolla ama Sherman denen çocuğu kendin bulmaya çalış. Onunla konuş. Bakalım ne diyecek. Onu bulamazsan, en azından bana bir fotoğrafını bul.”

Felicia adeta Striker onu savunma hattına itmiş gibi geri-

ledi. “Burada kalmalıyım. Soruşturmayı birlikte yapmamız gerek.”

“Sherman’ı bulmalısın. Bu işe ne kadar az kişi karışırsa, o kadar iyi. Bunu yapman gerek. Elini çabuk tut.”

Felicia’nın suratı kıpkırmızı oldu ve emir almaktan hoşlanmıyormuş gibi Striker’a ters ters baktı. Striker bir an için onun bir tartışma başlatacağını sandı ama Felicia Müdire Myers’a döndü.

“Nava hangi hastanede Caroline?”

“Sanırım, Aziz Paul’de.”

Felicia bu bilgiyi not defterine yazdı, sonra defteri hışımla kapatıp ceketinin iç cebine koydu. Tek kelime etmeden odadan çıktı ve kapıyı küt diye ardından kapattı.

Ich hafif bir ısıklık çaldı. “Vay canına, işe döndüğün ilk gün ve tıpkı eski günlerdeki gibi.”

Striker yanıt vermedi. Ofis penceresinden Felicianm koridorda ilerleyip köşeyi dönmesini ve gözden kayboluşunu izledi. Ne olmuştu şimdi? Tartışabilecekleri en kötü yerlerden biri orasıydı. Kahrolası bir okul binası! Striker'ın içinden peşinden gitmek geldi ama bunu yapmadı.

Kendisini dizginleyip dikkatini karşı duvarın önüne dizilmiş düz ekran monitörlere verdi. Monitörlerin her birinde boş gök mavisi ekrandan başka bir şey gözüküyordu ama en alt sıradaki üç monitör kapalıydı ve kapkaranlıktı.

Striker hâlâ klavyenin başında oturan Ich'a baktı.

"Bu iyi bir sistem mi Ich?"

Ich başını bilgisayar sistem günlüklerinden kaldırıp öyle bir yutkundu ki Âdem elması bir yoyo gibi yukarı aşağı oynadı. "Analog olduğu halde, mükemmel bir sistem. SecuC-rop tarafından üretilmiş VISION 5 sistemi. Teşkilat da birkaç sene önce bunu övmüştü ama yerinde olsaydım bunu ortalığa yaymazdım."

Merak etme, ağzım mühürlü." Striker tekrar Müdire Myers'a baktı.

"İstedğin listeleri hazırlayayım," deyip odadan çıktı. Striker onun gitmesine sevindi. Bilgisayar ekranlarına yaklaştı ve parmaklarıyla çenesini tuttu. "Ich, acaba birisi sistemin bir açığını bulmuş olabilir mi? Anlarsın ya, sisteme girsene. Siz tekçilerin yaptığı şeyi yap."

Ich kafasını salladı. "Sanmam. Yani, bir bilgisayar dâhisiyle karşı karşıya değilsek, sisteme girildiğini sanmam. Ne bileyim, 'Ben Bili Gates' tarzı birisini diyorum. En yeni teknolojiden söz ediyoruz. İki-beş-altı-bitlik şifreleme. Bir profesyonelin bile bunu çözmesi aylar alır. En azından, haftalar alır. Bu bebeği kim etkisiz hale getirmişse, elinde bir şifre olmalı."

Striker farklı düz ekran monitörleri inceledi, sonra yavaşça "Ben teknik işlerden anlamam ama burada çok mantıksız bir durum var," dedi.

Ich başını kaldırdı. "Nedir?"

"Benimle gel de göstereyim."

Ich masanın başından kalkarken, eklemleri Striker'm duyabileceği kadar yüksek sesle çıtladı. Striker onu ufak güvenlik odasından koridora çıkardı. Aniden Komiser Yardımcısı Laroche'un genizden gelen sesi yakınlaştı. Striker bunu duymazdan geldi. Yukarı köşede iki duvarın birleştiği yerde, ofis kapısının hemen dışındaki kamerayı işaret etti. Siyah renkli, büyük mercekli ve bir tripodun üstüne yerleştirilmiş kutu biçiminde bir kameraydı.

"Bu kamera kapalı devre televizyonun bir parçası mı?" Ich evet manasında başını salladı. "Evet."

"Analog olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Kesinlikle."

Striker onu köşeden döndürdü ve kafeteryaya giden koridora ilerlemeye başladı. Ama kafeteryaya varmadan, konferans salonunun önünde durdu. Giriş kapısı ardına kadar açıldı, kapının altındaki lastik durdurucu kapanmasını engelliyordu. Striker kenara çekilip başıyla salonu

işaret etti.

"İçeri girip bir göz atsana!"

Ich içeri girdi, etrafına bakındı. Ama hiçbir şey görmedi.

“Yukarı bak,” dedi Striker. “Sahnenin üstüne.”

Ich oraya baktı ve bir an için gözlerinde boş bir ifade belirdi. Ama sonra... Sahneyle kapının arasındaki döner bir kolun üstüne bir başka kamera yerleştirilmişti. Bu kamera oldukça ufak, gümüş gri renkli ve dikdörtgen biçimliydi. Yanıp sönen kırmızı ışığı olmasa gözden kaçırmak mümkündü.

Striker Ich’a baktı. “Bu, düşündüğüm şey mi?”

Teknik uzman evet der gibi başını salladı, dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Çok haklısın. Burada iki sistem var.”

On Dört

Pinkerton Morningstar bir ofis memuru, bir başka deyişle halı memuruydu. Yollara asla çıkmaz, vaktini Soruşturmalar bölümünde geçirirdi. Bu durum hem üzücü hem de muhteşemdi. Üzücüydü, çünkü neredeyse iki metrelik boyuyla ve yüz otuz altı kilo olan ağırlığıyla, Teşkilat’ta ondan daha uzun boylu kimse yoktu. Sokaklara çıkacak olsa, devriye olarak ondan daha büyük bir tehdit olamazdı. Muhteşemdi, çünkü iri cüssesini cüceleştiren tek şey zihniydi. Görev yaptığı yirmi sene boyunca, birkaç farklı seviyede soruşturma yapmıştı: Hırsızlık, Kayıp Kişiler ve Cinayet.

Striker bu yüzden onun alıkonulan görgü tanıklarıyla konuşmasını istemişti. Tanıklardan birçoğu spor salonuna toplanmıştı ama başlıca görgü tanıkları Tiyatro Odasına alınmıştı.

Striker cansız koridorlarda floresan lambaların uğultusu altında yürüyüp, sarı renkli intizamsız polis şeridinin etrafından dolanıp, Tiyatro Odası’na kadar yürüdü. Yolda Şaşkın ve yolunu kaybetmiş gibi görünen, iki sağ kalan öğretmen gördü. Onları spor salonuna yolladı.

İki çaylak polis memuru Tiyatro Odasının kapısında nöbet tutuyordu. Striker tam içeri girecekken, Pinkerton Morningstar dışarı çıktı. İki çaylak polisin yanında Morningstar, fidelerin arasındaki kocaman bir meşe ağacı gibi gözüktüyordu. Kafası bile John Lennon tarzı numaralı gözlüğüyle iri gözüktüyordu. Camları pembe renkti.

Striker adamı dikkatle inceledi. Morningstar yorgun gözüktüyordu. Dazlak kahverengi kafasının iki yanından terler akıyor, damlalardan bazıları pembe camların altından yanaklarına süzülüyor, bazıları da kafasını daha büyük gösteren gri renkli gür sakalının ve bıyığının arasında gözden kayboluyordu.

“Serçe Parmak,” dedi Striker.

İri yarı dedektif, alnını gömleğinin koluyla silip küfretti. “Burası Cehennem’den de sıcak be adamım. Kahrolası klima bozuk, içeride pencere de yok. Laroche görgü tanıklarını başka hiçbir yere götürmemize izin vermiyor. Bunun bir güvenlik önlemi olduğunu söylüyor. Salak herif.”

Striker bir başka Laroche nutuğu atmamak için kendisini zor tuttu. “Sana biraz su getireyim.”

“Şu anda, soğuksa sidik bile içebilirim.”

“Su daha az tuzlu.” Striker başıyla odayı işaret etti. “Orada işler nasıl gidiyor?”

“Gitmiyor.” Morningstar bıkkınlıkla ofladı. “Ama benimle gelin.” Striker a soru soracak vakit tanımadı.

“Görgü tanıklarının çoğu bir şey bilmiyor,” dedi Morningstar yürürken. “Ateş sesleri duymuşlar. Paniğe kapılmışlar. Kaçıp saklanmışlar. Koridorlarda koşturan eli silahlı birisi varken, herkes ne yaparsa onu yapmışlar. Bize bilmediğimiz bir şey söylemiyorlar. İnan bana, her biriyle defalarca konuştum.”

“Aileleri nerede? Onlara ulaşabildiniz mi?”

Morningstar durdu, dik dik Striker’a baktı. “Yüzlerce insan bilgi almak için arıyor; altmışın üstünde anne baba çıldırmış vaziyette arayıp çocuklarının nerede olduğunu öğrenmek istediler.” Pembe camların ardındaki kaslar seğirdi, “Bu okulda üç yüzün üstünde öğrenci var, yani yaklaşık altı yüz ebeveyn var. Laroche insanları sürekli olarak bana yönlendiriyor, fakat ben hiçbirine bir şey söyleyemiyorum. Daha hayatını kaybedenler listesini bile tamamlayamadık.

Çocukları buradan, ta New Westminster’a kadar her kahrolası hastaneye yolladık; çocukların tam olarak nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

“Bu konuda sana yardımcı olurum.”

Morningstar başını salladı. “Bunu devriye halleder. Sen o haini yakalayıp, tercihen ölü olarak geri getir.”

Striker bir şey demedi.

Dışarı çıkıp bir başka devriye polisinin nöbet tuttuğu öğretmenler odasının girişine gittiler. Striker uzun boylu, kirli sakallı beyaz memura yaklaştı. Adam o sabah zorunlu Çağrıdan önce tıraş olup dış alacak vakit bulamamış olmalıydı. Striker kapıdaki ufak pencereden içeri baktı.

Odanın karşı köşesinde, başını önüne eğmiş, kımıldamadan durduğu için bir eşyayı andıran Asyalı bir genç kız gördü. Kız ince yapılı ve ufak suratlıydı. Gözlerinin etrafına makyaj akmıştı ve birçoğu da gözyaşlarıyla birlikte yanaklarına bulaşmıştı. On dört yaşlarında gözüküyordu. Striker Morningstar’a döndü. “Kim o?”

“İsmi Megan Ling. O da kurtulanlardan. Diğerlerine yardım etmeye çalışmış. Saldırının büyük bir kısmına şahit olmuş. Berbat durumda.”

“Ailesi nerede?”

“Annesi şu anda yolda.”

Striker başını salladı. “Felicia çok geçmeden gelir,” dedi. “Onu annesine teslim et, olur mu?”

“Tamamdır.”

Striker tekrar pencereye döndü. Megan Ling henüz kı-mıldamamıştı. Striker devriye polisine başıyla içeri girmek istediğini işaret etti.

“Buna hazırlıklı ol.”

“Neden?”

“Kızın anlatacakları hoşuna gitmeyecek de ondan.”

On Beş

Courtney ve Raine alışveriş merkezinde güney yönünde ilerliyorlardı. O gün daha önceden Aziz Patrick Lisesi üniformalarını gündelik giysilerini giymeden önce okuldaki dolaplarına koymuşlardı. Raine her zamanki gibi beyaz bir Kapri pantolonla kırmızı bir yarım bluz giymişti; Courtney’ye mavi renkli standart bir blucine beyaz renkli V yakalı bir bluz giymişti.

Koridordaki bir büfenin yanında durdular. Raine telefonu çıkarıp birisini aramaya çalıştı ama yanıt alamayınca telefonu kapattı.

Arkadaşının telefonunu gören Courtney'nin suratı aydınlandı. "Bir iPhone'un mu var?"

Raine kaşını havaya kaldırdı. "Evet, çok havalı yani. Annem kontörüm her bittiğinde kızıyordu, o yüzden ücreti önceden ödenmiş bir hat aldı. Şimdi kontörüm her ayın ilk haftası bitince, bunu kullanıyorum."

"İyi de nasıl aldın bunu?"

"Benim değil ki, bir arkadaşımın. Bak şimdi senin numaranı da kaydedeceğim."

Courtney içini bir şüphenin kapladığını hissetti. "Hangi arkadaş?"

"Offf, şunlara bak." Raine telefonu Courtney'ye verip, büfeye koştu ve bir çift küpeyi eline alıp ona gösterdi. "Bunlar hemşire kostümümle harika olur!"

Courtney başını sallamakla yetindi. Karşılarında yirmi

kadar insan Sony mağazasının televizyonlarının önüne toplanmış, kendi aralarında konuşuyorlardı. Haberleri izliyorlardı. Kalabalık, bir ağızdan şok geçirmiş gibi bir ses çıkardı.

"Bir şeyler oluyor galiba" dedi Courtney.

Raine omuzlarını silkip küpeleri taktı. "Buralarda hep bir şeyler olur zaten. Burası Vancouver Court. Küpeler nasıl oldu? Seksi mi?"

Courtney arkadaşına baktı. "Hem de aşırı derecede. Zaten senin üstünde her şey öyle gözüküyor."

Raine gülümsedi. Yirmilik bir banknot çıkarıp küpeleri satm aldı.

Takı büfesi ufak bir Cinnabun mağazasının karşısında olduğu için, her yer yapış yapış, vıcık vıcık tarçın ve eritilmiş peynirli şekerli krema kokuyordu. Midesi guruldayınca, Courtney kaç saattir aç olduklarını fark etti. Saatine baktı. İkiydi.

Siyah renkli bir çift halka küpeyi kulaklarına tutmuş, büfenin ufak aynasında kendini görmeye çalışan Raine'e baktı.

"Bu tarçınlı çörekler çok güzel kokuyor, bir şeyler yemeliyiz."

"Biraz sonra yeriz, önce birisiyle buluşacağız."

"Kiminle buluşacağız?"

Raine aynaya sinir olup, küpeleri satın almak üzere arkasına döndü.

Courtney beklerken ve eve gidince babasından işiteceği azardan aklını uzaklaştırmaya çalışırken, siyah Warwick's torbasını açıp, Raine'in onun için satın aldığı Kırmızı Başlıklı Kız kostümüne baktı. Kostüme ne kadar para verdiğini düşününce, ta midesine kadar inen bir pişmanlık hissi duydu. İki yüz dolar çok paraydı; Raine'in kostümü almasına izin vermemeliydi. Çok pahalıydı.

Raine geriye kalan parasını saydı. Sonra, cüzdanına tıktı.

"Bu kostümle muhteşem görüneceksin Court. Bobby'nin salyaları akacak."

"Onu senden uzak tutabilirsem tabii."

Raine güldü. "Bobby iyi bir çocuk ama sana ait. Ben daha büyük çocuklardan hoşlanıyorum. Erkeklerden." Bu sözcüğü yavaşça söylemiş, gözünün ucuyla Courtney ye bakmıştı.

Courtney neler olduğunu o anda anladı. Telefon, para, vurdumduymazlık. “Kiminle buluşacağız?” diye sordu neredeyse temkinli bir ses tonuyla.

Raine ona muzip bir tavırla göz kırptı. “Ne diyebilirim ki? İradem zayıf.”

“Tanrım hayırrrr, o olmasın!”

“Evet, o.”

“Quenton Wong mu?”

“Hı-hı.”

“Yine Que’yla mı birliktesin?”

Raine asabi bir sesle güldü. “Bu sefer gerçekten birlikteyiz.” Courtney’ye yanaştı, sonra etrafta birilerinin olup olmadığına baktı ve “Dün gece bir şeyler yaptık. Yani, ben onun için yaptım,” diye fısıldadı.

Courtney onun neden söz ettiğini biliyordu ama yine de sormalıydı.

“Bir şeyler mi?”

“Ağzımızla. Anlarsın ya?”

“Yani...”

Raine gülümsedi. “Bu gece, sonuna kadar yapacağız.” Courtney önce bir şey demedi. Kalp atışlarının hızlanması haricinde, kendisini bölünmüş hissediyordu. Bir yanı heyecanlı ve istekliydi. Raine’in hâlâ bir bakire olduğunu biliyordu. Zaten kendisi de öyleydi, o güne dek hiçbir şey yapmamıştı. Bunun kadar moral bozucu başka bir durum olabilir miydi? Daha fazlasını öğrenmek, ayrıntıları duymak, ne yaptıklarını ve bunun nasıl bir his olduğunu,

onun Raine’e ne dediğini, ona nasıl dokunduğunu bilmek istiyordu. Bunları kendisi için de istiyordu. Bu tür şeyleri düşünmek bile, bedeninin ateş basmasına ve ürpermesine neden oluyor, düşünceleri tam manasıyla birer fanteziye dönüşüyordu.

Bobby Ryan.

Ama bir yanı da bu konudan korkuyordu, ilk sefer heyecanlıydı tabii ama burada Que YVong’dan söz ediyorlardı. Que okulu bırakmıştı ve onlardan üç yaş büyüktü. O çocuğun bunu ilk kez yapmadığı da belli oluyordu. Que son üç ay içinde Raine’den iki kere ayrılmıştı. Raine’i yatağa attıktan sonra, temelli olarak gideceğine ve Raine’in kalbini kıracağına emindi Courtney.

“Onun İLK’in olmasını istediğine emin misin?”

“Yapma Court, eziklik yapma bana,” dedi Raine sabırsızlıkla. “Bir erkek düşmanı gibi konuşmaya başladın. Tıpkı annem gibi.”

Courtney diklendi. “Annen gibi mi?”

“Evet. Hoşlandığım her erkekten nefret eder. Babamdan da nefret eder. Beni hep ona karşı çevirmeye çalışır. Son sıralarda bana bu yüzden o kadar nakit para veriyor. Sanki satın alabilir de. Tabii!’ Raine dediklerini düşündü. “Yahu, sırf bu yüzden eve bile gitmek istemiyorum. Orada öylece oturup, o sürtüğü dinliyorum.”

Courtney bir süre bir şey demedi, gözünün önünden Que geçti. Onu ne zaman görse, çocuk ya yeni dövmeleleriyle, ya da işsiz olduğu halde cüzdanından sarkan kâğıt paralarla hava atardı. Bir de ona hep dokunurdu; özellikle de Raine ortalıkta olmadığı zamanlar. Kolunu koluna sürterdi. Eliyle yanağına dokunurdu. Ufak şeyler yapardı. Ne amaç taşıdığı belli olmayan şeyler. Ama bunlar bile Courtney'yi ürkütmeye yeterdi.

Courtney bir şeyler demek üzere ağzını açtı ama daha konuşmadan Raine çılgığı basıp el sallamaya başladı. Que

ileriden onlara doğru geliyordu. Que kısa boylu bir çocuktü; en fazla bir yetmişti ve Raineden sadece birkaç santim uzundu ama bir jimnastikçi gibi iri yapılı ve kaslıydı. Altına üstünde kalçasından dizine kadar bir Çin ejderi resmi olan siyah renkli bol bir blucin giymişti. Üstüneyse, kapüşonlu, beyaz ve önünde ve arkasında altın renkli tabancalar, kurukafalar bulunan marka bir mont giymişti.

Son derece klişeydi.

Raine koridorda hızla ona doğru yürüdü, seker adımları Que'nun kendinden emin adımlarına kıyasla hafif ve neşeliydi. O, hep öyleydi. Yaptığı her şeyin ardında bir amaç vardı, her hareketi önceden hesaplanmıştı.

Courtney yavaş yavaş Raine'in arkasından ilerledi ve yaklaşmakta olan Que'yu inceledi. Yuvarlak suratının yarısı alt dudağının altına kadar kıllarla örtülüydü. Bir dudak altı sakalı vardı. Koyu renkli gözlerine parlak yeşil renkli kontakt lensler takmıştı. Geçen sefer, mavi lensler takarak gelmişti. Başını onlardan başka birisini ya da bir şey aramış gibi sağa sola çevirirken, kontakt lensleri de gözlerinin minik ışıklar gibi öne çıkmasına neden oluyordu.

Raine nihayet yanına vardı. Kollarını boynuna doladı ve uzun uzun ona sarıldıktan sonra, onu uzunca bir süre tutkuyla öptü. Que da onu öptü ama öpüşürken onun gözlerine değil, etrafa bakıyordu.

Courtney onlara yetişince, Que, "Hey, Kremalı," dedi. Courtney ona böyle demesinden nefret ediyordu.

O da ona "Quenton," dedi, çünkü bundan nefret ettiğini biliyordu.

"Bebeğim, açlıktan ölüyoruz," dedi Raine. Parmaklarıyla Que'nun suratının kenarını okşayıp, Yokis isimli ufak bir bambu restoranı işaret etti. "Suşi?"

Que'nun restorana bakıp başını sallaması bir saniyeden az sürdü.

"Ben bir yer biliyorum," dedi sadece.

Onları alışveriş merkezinin doğu kanadına doğru götürdü. Yürürken, başı sürekli olarak sağa sola dönüyor, yeşil lensleri orada olmayan bir şeyi arıyordu. Courtney sanki kötü bir şey olacaktı gibi onu yakından izliyordu. Sanki bir terslik vardı da farkında değillerdi. Raine için olmasaydı, oradan derhal uzaklaşırdı.

Ama Raine en yakın arkadaşıydı. Başka ne yapabilirdi ki?

On Altı

Striker öğretmenler odasına girdiğinde, içerisi soğuktü ve keskin bir yanık kahve kokusu hâkimdi. Odanın karşı tarafındaki pencere ardına kadar açık bırakılmıştı. Striker'ın aklına ilk olarak öğrencilerden birinin pencereden kaçmış olabileceğı geldi.

Bu düşünce ve soğuk tüylerini diken diken etti. Kapı kolunu tutmak için arkasına uzandı ama rüzgâr hızlanıp kapıyı sertçe kapattı. Çıkan ani ve keskin ses beklenmedik olduğundan, Striker irkildi.

Ama Megan Ling kılını dahi kıpırdatmadı. Açık pencerenin önünde durduğu yerde hafifçe sallandı, bordo renkli okul üniformasını dalgalandıran ve insanın iliklerini titreten rüzgârı izledi. Kıyafetinde Cadılar Bayramıyla ilgili olabilecek tek şey sol kulağından sarkan küpeydi: Meşum meşum gülümseyen bir kuru kafa. Sağ kulağındaki küpe o karmaşada kaybolmuştu.

Striker biraz daha yaklaşıncı, kızın beyaz gömleğinin üstünde minik minik kandamları olduğunu gördü.

“Selam Megan,” dedi yavaşça. Ama yanıt alamadı.

İCız dalmış gitmişti. Başka bir dünyada gibiydi. Böylece, Striker yavaş yavaş ona doğru yaklaşmaya başladı, çünkü Megan Ling’in ihtiyacı olan son şey birisinin onu korkut-maşıydı. Striker ona üç metre kadar yaklaştı, durdu ve kızın pencereden baktığı noktaya dikti gözlerini.

Dışarıda, okulun ön tarafındaki ana caddeye ve bahçe-

ye acil durum araçları park edilmişti: Ambulans, itfaiye ve polis. Kırmızı ve mavi ışıklar gün ortasında havayı saran pusun arasında parıldıyor, her şeyi maviye ve kırmızıya boyuyordu. Her yerde sarı polis kordonları vardı; direktten direğe, ağaçtan ağaca, arabadan arabaya... Şeritler tıpkı Kerrisdale Günü bayrakları gibi gözüküyordu.

Striker öne doğru ilerledi, uzanıp perdeleri çekti. Pencere birden beyaz renkli sıradan bir kumaşa dönuştü.

“Megan?” dedi bir kez daha.

Kız yanıt vermeyince, yavaşça koluna dokundu. Kız irkildi.

“Megan?”

Nihayet gözlerini kırptırdı ve yavaşça başını salladı. Sanki oradaydı ama değildi. İçeride ve dışarıdaydı. En sonunda konuştuğunda, sesi alçak ve hırıltılı çıkıyordu. “Babam geçen sene öldü... Bir trafik kazasında; Knight Sokağında. Çok kan vardı. Arabada. Çok kan vardı.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Megan bir şey demedi; başını çevirip, beyaz perdelerin ardındakileri görebiliyormuş gibi pencereye bakmaya devam etti. Striker onu yavaşça pencere pervazından, odadaki masalardan birinin başında bir sandalyeye oturttu. Sandalyeye çöktü, ellerini kucağında kavuşturdu ve Vanco-uver, Kanadada dünyaya gelmiş bir çocuk gibi değil, Japon bir değişim öğrencisi gibi kucağına baktı. Güzel yüzünde bir damla ifade yoktu. Sanki bir kapatma düğmesine basılmıştı.

Striker karşısına oturdu. Sözcüklerini dikkatle seçti.

“Bugün çok şey yaşadın, Megan. Çok kötü, hatta hayatının en kötü günü oldu. Ama hayatta kaldın. Bundan sonra, her şey daha iyi olacak. Şu anda önemli olan tek şey, senin iyi olman; annene haber verildi, şu anda burada doğru geliyor. Ortağım biz konuşurken onu karşılıyor.” Striker kızın bunları anlaması için süre tanıdı. “Ama tüm bunların bi-

raz beklemesi gerek, Megan. Şu anda seninle kötü şeyleri konuşmak zorundayım. Bunlar hatırlamak istemediğin şeyler olabilir... Sana bugün burada ne olduğunu sormak zorundayım.”

Kız bir kâbustan uyanır gibi irkildi. Striker, onun bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekledi ama Megan bir şey demedi. Striker kalkıp odanın diğer tarafına yürüdü ve son bozuk parasını içecek makinesine atıp Kola düğmesine bastı. Makineden çın diye metalik, yüksek bir ses çıktı ve şişe düştü. Striker şişeyi alıp kızın önündeki masaya koydu.

Megan şişeyi almaya yeltenmedi ve birden konuşmaya başladı. “Ateş ediyorlardı...”

“Herkese ateş ediyorlardı, biliyorum.”

“Hayır, herkese değil.” Kız başını salladı, fakat başım yukarı kaldırmadı. “Binlerini... Binlerini arıyorlardı. Belirli kişileri.” Başını kaldırmadan, elini uzatıp Kola şişesini aldı. Şişeyi açmadı, ellerinin arasında sıkı sıkı tuttu.

Striker biraz daha öne eğildi. “Tam olarak kimi arıyorlardı?”

“Conrad MacMillan’ı.”

“Conrad MacMillan’ı mı?”

“Ve Tina’yı.”

“Tina Chow,”

Bu isimleri duyan Striker, başından aşağı bir kova dolusu soğuk su dökülmüş gibi hissetti. Onları tanıyordu.

Conrad bir sene önce ailesi Dunbar bölgesine taşınmadan önce onlarla aynı sokakta yaşardı; Tina da küçükken, Courtney nin dans takımındaydı. Striker onları senelerdir görmemişti ama hissettiği çok yine de hafiflememişti. İki çocuğun görüntüleri zihnine hücum ederken, kalbinin etrafını saran buz kalıbı erimeye başladı. Acaba bu çocuklar sağ kalmışlar mıydı?

“Bildiklerim bu kadar,” diye fısıldadı Megan.

“Sorun değil.”

“Annemi istiyorum.”

“Şu anda yolda; çok geçmeden burada olur.” Striker uzanıp Megan’ın elini tuttu ama kız elini geri çekti.

“Bugün iyi bir iş başardın, Megan. Hem de çok iyi. Kimse daha iyisini yapamazdı.”

Striker bunları tam söylemişti ki odanın kapısı açıldı ve Ich kafasını içeri uzattı. Striker’ı görünce, yine yutkunduk, iri Âdem elması boğazında yukarı aşağı oynadı.

Striker ona baktı. “Konuşuyorduk Ich.”

“Özür dilerim ama sana haber vermek istedim. Farklı kameralar konusunda haklıydın. Bu, tamamıyla yeni bir sistem.”

“Yani?”

Ich gülümsedi. “Elimizde kayıt var.”

On Yedi

Ich alt sıradaki monitörleri işaret ettiğinde, saat tamı tamına ikiyi çeyrek geçiyordu. Hepsinde kafeteryanın dondurulmuş, siyah beyaz görüntüleri vardı. Kaydın üstünde ne bir tarih, ne de geçerli

bir işaret vardı. Sadece sıfırda başlayan ve 451de biten bir jenerik zaman göstergesi vardı. Striker rakamları not defterine yazıp Ich’a baktı.

“Eee, elimizde ne var, Ich?”

“Video güvenlik sistemi kesinlikle silahlı saldırganlar tarafından deaktive edilmiş. Buna hiç şüphe yok. Ama bu SecuCorp’un analog olan VISION 5 isimli eski sistemi olmalı.” Ich hafifçe, keyifsizce güldü. “İki farklı kamera olduğu konusunda kesinlikle haklısın. Okul dijital sisteme geçmek üzereymiş. Zamana uymak gerek, değil mi? Yani, burası Aziz Patrick Lisesi. Özel bir okul; nasıl olur da yeni sisteme geçmezler? Ama bunu yapmak için daha iyi bir zaman seçemezlermiş herhalde.” Ich en alt sırada duran, en yakındaki monitöre vurdu.

“Buraya ilk geldiğimizde, bu üç ekran bu yüzden boştu. Yani, birisi onları kapatmamış ya da bağlantılarını koparmamış. Sistem değişmek üzereymiş.”

Striker başını kaşdı. “Yine, inek dilinde konuşuyorsun Ich. Ne demek istiyorsun?”

“Elimizde kanıt var diyorum. Konferans salonunda bulduğün kameralar tek değildi, kafeteryada da birkaç tane var. Kameraları gördüğün anda bana söylemen iyi oldu,

yoksa biz ne olduğunu anlayana dek, her şey silinir, üstlerine yeni görüntüler kayıt edilirdi.” Ofisin yüksekteki raflarından birinin üstündeki siyah renkli ufak kutuyu işaret etti. “Sabit disk orada. Kahrolası terabit iki katı. Tam bir görüntü baskını.”

“Tamam, baskın olsun. Yedeği var mı?”

“Tabii. Sürücülerin bağıni sistemin geri kalanından kestim bile. Böylece, ne silinebilirler, ne de üstlerinde oynanabilir.”

Striker ellerini masaya dayayıp, bir dizi monitörün asılı olduğu duvara doğru eğildi. Ekrandaki donmuş görüntüye baktı: Hokey maskeli iki kişi vardı; bunlardan birinin elinde uzunca bir silah, diğerindeyse bir tüfek vardı. Silahların modelini kestirmek güçtü.

Striker görüntülere daha yakından baktı. Baktığı yerden, silahlı saldırganların fizikleri dimdik gözüktüyordu. İnce uzunlardı ama kesinlikle kambur ya da tuhaf görünümlü değillerdi. Giysilerinin altında epeyi kaslı oldukları da belliydi. Bir tahmin yürütmesi gerekirse, saldırganlar yetişkindi ve güçlü kişilerdi.

Oğlan değil, erkeklerdi.

Ama bu, hiç mantıklı değildi. Neden birkaç yetişkin Aziz Patrick Lisesine girip, rastgele ateş açmaya başlamışlardı. Uyuşturucu almış, canı sıkkin bir ergen olsa, her şey daha mantıklı olacaktı. Zihinsel özürlü, dışlanmış birisi de kulağa mantıklı geliyordu. Ama yetişkin saldırganlar öyle değildi. Beklentilerin dışında bir durumdu. Striker yumruklarını sıkıştığını hissetti.

Kafeteryanın dondurulmuş görüntüsünü inceledi, sonra konferans salonunun görüntüsüne baktı ve üçüncü şüpheliyi aradı. Ama bulamadı. Avuçlarını ter basınca, aceleyle yapılmış bu güvenlik odasının fazla sıcak ve ufak olduğunu Ve Caroline’ın elinde küle dönüşen mentollü sigaraları gibi koktuğunu fark etti.

“O zaman, her şeyin yedeğini almaya özen göster, Ich. Bu olayda hata yapma lüksümüz yok.”

“Dediğim gibi, bunun yaptım zaten.”

“Üçüncü kere yap. Bu görüntülere ihtiyacımız var.”

Ich ona bir Blu'ray diski gösterip gülümsedi. "Görüntüyü ne zaman istersen açabilirsin Dedektif. Oynat düğmesine basman yeterli."

Oynat düğmesi. Bu iki sözcük kulağa ne kadar da basit geliyordu.

Striker bir süre klavyeye baktı, içine derin bir nefes çekti ve parmağını Giriş tuşuna uzattı ama tereddüt etti. O tuşa bir kere bastı mı, ateş sahneleri tekrar canlanacaktı. Mermiler havada uçuşuyor, çocuklar çılgınlık atıyor olacaktı. Kanlar akacaktı. Çocuklar ölecekti. O kahrolası tuşa bastığı anda bunları görecekti ve duyacaktı.

Ich yerinde kıpırdandı ve ona tuhaf tuhaf baktı. Striker bunu fark etti. Elini öne uzatıp, Giriş tuşuna bastı ve ekrandaki görüntüler canlandı.

Ses yoktu. Görüntüler tıpkı sessiz bir korku şovunu yansıtıyor gibiydi. Hokey maskeli iki adam her gittikleri yere ateş ediyorlardı. Film siyah beyaz olduğu için, Striker bazen hangisinin hangisi olduğunu anlayamıyordu. Gerçi, bu pek de önemli değildi. Görüntüler sanki sonsuza dek devam etti ve Striker kımıldamadan ve hiçbir şey demeden izledi.

Sonlara doğru, on altı yaşlarında ve Joker gibi giyinmiş bir çocuk kaçmak için koşmaya başladı. Kafeteryanın çıkışına yöneldi, beceremedi ve en yakındaki masaların altına girdi. İki silahlı saldırgan ona zıt açılardan yaklaştılar. Onu masanın altından çekip silahlarını suratına doğrultup çocuğu sarstılar. Sanki ondan bir şey istiyorlardı. Çocuk bir şeyler söyledi, sonra saldırganlar onu tekrar yere ittiler. Nişan aldılar. Başının yan tarafından vurdular.

Görüntüler devam etti.

İki saldırgan kafeteryanın bir köşesine sinmiş bir kıza doğru hızlı adımlarla ilerlediler. Kızın üstünde Cadılar Bayramı kostümü değil, sadece standart okul üniforması vardı: Siyah beyaz görüntülerde solgun görünen kareli bir etek ve üstüne okulun armasının işlendiği beyaz renkli bir gömlek.

Saldırganlar silahlarını kızın suratına yaklaştırdılar ve yine bir şey istediler. Kız ağzını açıp bir şeyler söyledi, çılgık attı ve nafil yere ellerini havaya kaldırdı. Saldırganlardan biri belinden farklı bir silah çekti ve kızın göğsüne iki, başına da bir el ateş etti. Kız yüzüstü kafeteryanın zeminine düştü. Sarsılmadı, spazm geçirmedi, hiç kıpırdamadı.

Hareketsiz kaldı.

Striker bunları izlerken afallamıştı. Ufak ekrandaki her şey sahte gibi gözüküyordu. Sanki çocuklar oyun oynuyorlardı. Çocuklar yere devrilip hareketsiz kalıyorlardı. Giysilerini, masaları ve zemini, kandan ziyade motor yağını andıran siyah renkli sıvı bir şey kaplıyordu. Görüntüler devam ettikçe, Striker'm şaşkınlığı ve sıkıntısı daha da arttı. Gözlerini görüntülerden ayıramıyordu.

Silahlı saldırganlar yere yığılan kızın tepesine dikilip orada değilmiş gibi birbirlerine doğru dönmüşlerdi. Sanki kız bir giysi öbeğinden, ya da atılmış bir spor çantasından farksızdı. Maskelerinin altından konuşuyormuş gibi gözüküyorlardı, iletişim kuruyorlardı. Uzunca bir süre sonra, aynı anda döndüler ve öğrencileri adeta rastgele vura vura kafeteryadan dışarı çıktılar. Striker monitörün karşısında kendisinin ve Felicia'nın görüntüye girmesini beklerken, çocuk daha yere yığıldı. Ama bu, asla olmadı.

Derken, görüntüler aniden sona erdi.

Striker şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ich, ne oldu?"

Önceden kendinden emin gözükten Ich'ın suratında tat-bir ifade belirdi. "Ne? Hiçbir şey olmadı. Elimizdekiler bu kadar."

"Hepsi bu mu?"

Ich omuzlarını silkti. "Sistem çok yeni, dedektif. Ayrıca, hâlâ konfigüre ediliyor. Kameralar sadece deneme süresi için kurulmuş. Bu, bir test. Bunlar asla başka bir amaçla kurulmamış. Ateş edilmeye başlandığında kayda geçmeleri şanstır ibaret."

Striker sandalyenin arkasını tutup küfretti. "Ses. Ses ne olacak?"

"Şu anda elimizde sadece karmakarışık bir şey var. Bir işe yaramaz. Bir kopyasını Adli Tıp'taki asistanıma yolladım. Bakalım temizleyebilecek mi? Buradaki işim bitince, onu kontrol ederim ama biraz süre alacak. Bu, bilgisayar teknolojisiyle ilgili. Kendi dijital kodlarını kullananlar ve..." "Yine inek diliyle konuşuyorsun Ich."

Ich içini çekti. "Basitçe, bu iş sadece bilgilerin sıkıştırılmasıyla ve yeniden kodlamayla ilgili değil; sesler tamamiyle karışmış."

Striker saatine baktı. "'Bir süre' dediğin ne kadar?"

Ich çaresizlikle omuzlarını silkti. "Günler."

"O kadar vaktimiz yok. Kahretsin, bu işlerin Bili Gates'i olduğunu sanıyordum."

"Daha çok Steve Jobs gibi aslında," dedi Ich ve zorla gülümseme teşebbüsü başarısız oldu. "Bak, özür dilerim ama bu iş gerçekten de bu kadar vakit alıyor. Her şey matematik, sıkıştırılmış veri ve rakamları değerlendirmekle ilgili. Rakamlarla mucize yaratamazsın. Rakamlar sadece rakamdır."

Striker masasına yaslanıp ekranı incelemeye devam etti. Program zaman kontrolü için grafik bir kaydırıcı kullanıyordu. Striker eğilip fareyi aldı. Bunu iki silahlı saldırganın Joker kostümlü çocuğu masanın altından çıkardıkları zaman çizgisine geri dönmek için kullandı.

Görüntüdeki zaman 362'yi gösteriyordu.

Striker görüntüyü saldırganlar kızı vurana dek oynattı.

Bitiş zamanı 45 idi.

Her iki zamanı da not defterine yazdı, sonra zamanları bir kâğıda yazıp Ich'a uzattı.

"Şimdi sadece bu zaman aralıklarını kullanarak, görüntünün bir kopyasını çıkar. Bana o zaman dilimi için ses ver, en önemli kısım bu. Diğerlerini daha sonra yapsak da olur." Ich bir şey demedi. Evet der gibi başını sallayıp, uzun gaga burnunda biriken terleri sildi ve boğazı en az Striker'ınki gibi kuruymuş gibi güçlükle yutkundu. Üst raftan bir Blu-ray disk daha alıp, disk sürücüsüne yerleştirdi ve yakma programını çalıştırdı.

Striker tam kapıya yönelmişken duraksadı. Dönüp Ich'm ona bakması için bekledi ve Ich tüm dikkatini ona verene dek konuşmadı.

"Bana bu işin tamamlandığı dakika ve saniye haber ver, Ich. Tamam mı? O görüntüler hayati önem taşıyor; elimdeki en iyi kanıt o. O adamların kim olduğunu öğrenmem gerek. Öğrenci olup olmadıklarını bile öğrenmem gerek. Bir iki kelime dahi söylemiş olsalar, birbirlerine ne söylediklerini duyabilmeliyiz."

"Tamamdır Patron."

“Bir de o çocuğun kim olduğunu öğrenmek istiyorum.” Ich şaşkın şaşkın ekrana baktı. “Konuştukları çocuk mu? Joker kostümlü olan mı?”

“Hayır, kızı diyorum” dedi Striker. “Hiç şüphe yok. Kız hedef alınmıştı.”

On Sekiz

Striker okulun koridoruna çıktı, ayakkabıları boş girişte yankılandı. Vurduğu saldırganı kontrol etmek üzere kafeteryaya doğru gidiyordu; midesini bulandıran, kalbinin sıkışmasına neden olan bir olaydı. Bunu saatler önce yapmış olmayı isterdi ama o gün hiçbir şey yolunda gitmemişti. Tam girişi yarılarmıştı ki okulun ön kapıları ardına kadar açıldı ve Felicia içeri girdi. Ardından da hafif bir rüzgâr içeri doldu. Hava temiz, soğuk ve canlıydı; sonbahar yaprakları gibi kokuyordu.

Striker bayat, kuru kan kokusundan kurtulmak için, havayı derin derin içine çekti. Metalik koku her yanı kaplamıştı. Duvarlarda, zeminde ve havadaydı. Hatta bedenine bile sinmiş, her yanının yapış yapış ve kirli olduğunu hissettiriyordu.

Bunu aklından atmaya çalışarak, Felicia’yı yanına çağırdı.

“Nasıl gitti?” diye sordu.

Felicia’nın suratında ekşimiş bir ifade, ellerindeyse bir deste sarı renkli kâğıt vardı. Selamlaşmaya lüzum görmeden yanına gelip “Al,” dedi. “Nava Sanghera’yı listeden çıkarabilirsin. Kız Aziz Paul Hastanesinde şu anda apandisit ameliyatı oluyor.”

“Ya diğer çocuk? Şu yardımcı öğrenci; neydi ismi, Sherman Chan mı?”

Felicia başını salladı. “Onu bulamadım. Öğretmenlerinin yanına da gitmemiş, ayrıca listede de değil.”

“Ne listesi?”

“Bu liste.” Felicia elindeki kâğıtları sallayıp köpürdü. “Ölü listesi.”

“Tanrım, Felicia, bunu öyle heyecanla söylemesen de olur. Burada ölü çocuklardan söz ediyoruz.”

Striker’m sözleri bir an için havada asılı kaldı. Sonra, listeyi aldı. “Şuna bir bakayım.” Sayfaları elinden alırken, Felicia’nın neredeyse zoraki bir biçimde verdiğini fark etti. Yaralılar ve ölümler listesi. Kâğıt epeyi kalındı.

Ölümler listesi soyadlara göre hazırlanmıştı ve cesetlerin nerede bulunduğu bilgisi de eklenmişti. Striker parmağıyla her sayfadaki ismi takip etti ve altıncı sayfada Kafeterya başlığını görünce durdu. Bu sözcüğü görmek bile midesini bulandırıyor. Listeyi okumaya devam edince, bu bölümde sadece üç kızın adının olduğunu gördü. Görüntüdeki kızın hangisi olduğunu anlayamadan Felicia konuştu.

“Chantelle O’Riley.”

Striker kafasını listeden kaldırıp ona baktı. “Ne?” “Kafeteryadaki kız. Köşede vurulan. İsmi Chantelle O’Riley.”

“Ama sen nasıl...”

“İç’la konuştum.” Felicia kâğıtları işaret etti. “Tüm isimler orada, üstelik daha beş dakika önce güncellendi. Doğrudan Müdire Myers’dan aldım.”

Striker sayfaları karıştırdı, durdu ve içine derin bir nefes çekti. “Caroline ne durumda?”

“Düzelecek.”

Striker dalgın dalgın başını salladı. “Düzilmesi gerek.” İsimlere göz attı. Yirmi kişinin ismi vardı. Ama sadece üç isim dikkatini çekti: Conrad MacMillan. Tina Chow. Chantelle O’Riley.

İlk iki çocuğu tanıyordu, üçüncüsünü tanımıyordu. Bu üç çocuk hedef alınmıştı. Megan King isimli görgü tanıgıy-

la konuştuktan sonra, Striker buna emindi. Ama neden? Aradaki bağlantı neydi? Sayfalara baktı, çaresizlik içinde bir şey bulabilmeyi umdu. Ortak etnik köken, bir sosyal bağ, aynı yaş ya da sınıf.

Ama hiçbir bağ yoktu.

Chantelle O’Riley’nin bir öğrenci, ya da insan olarak nasıl birisi olduğunu bilmiyordu ama Conrad MacMillan ve Tina Chow’u tanıyordu. En azından, birkaç sene öncesinden tanıyordu. Bu iki çocuk arasında hiçbir ortak nokta yoktu. Conrad artık on ikinci sınıftaydı ve her açıdan daha popülerdi. Tina Chow’sa onuncu sınıftaydı ve onu okulda çok kişi tanımazdı.

İki çocuk birbirinin zıddıydı.

Peki, neden ikisi seçilmişti?

Bir tuhafılık vardı. Bu sallantılı yüzeyin ardında, bilinmeyen bir bağ yatıyordu. Hep öyle olurdu. Bir başka deyişle, buzdağının gövdesi gibiydi. Striker kalemini çıkarıp, isimleri daire içine aldı.

“Bu üç öğrenciyle ilgili bir şey atlıyoruz.”

Felicia kollarını göğsünde kavuşturdu. “O listede yirmi ölü çocuğun ismi var, Jacob. Düzinelerce yaralıyı da saymıyorum. Aralarında yüzlerce farklı bağ olabilir.”

“Fakat bu üçü diğerlerinden ayrılıyor.”

“Öyle olduğunu farz ediyoruz.”

Striker ona hemen yanıt vermedi. Çaresizlik hissiyle sayfalara baktı. Bu mesele artık sadece okulda meydana gelen olayla ilgili değildi, bu çocukların ve ailelerinin hayatıyla da ilgiliydi. Striker çocuklardan kaçının ailelerine haber verildiğini merak etti. Kendisi de bir baba olduğu için, bu haberin yaratacağı acıyı anlayabiliyordu. Bu ebeveynlere olanları haber vermek, tahammül edilecek bir iş değildi. Bunu düşünmek bile insanın içini acıtırdu.

“Benimle gel,” dedi en sonunda Feliciaya.

“Nereye gidiyoruz?”

“Kafeteryaya. Cesetleri görmem gerek.”

Striker hızla koridorlarda ilerlerken, Felicia da sessizce peşinden gidiyordu. Kafeterya lafını duymak onu etkilemişti; Striker bunu Felicia’nın gözlerinin altında gitgide koyulaşan çizgiler kadar rahat görebiliyordu.

Giriş; polislerle ve ilk yardım görevlileriyle dolu olduğundan, biraz dağınık ve düzensiz olmakla birlikte, güvenli ve sıradan gözüküyordu. Kesinlikle o sabahki savaş alanı görüntüsünü yitirmişti. Striker durdu. Arkasına dönüp, Felicia’nın yüzüne baktı.

“İyi misin?”

Felicia evet anlamında başını salladı. “Evet, iyiyim.” “Güzel, güzel. Biz de iyiyiz, değil mi?”

Felicia ona gözünün ucuyla baktı. “Neden olmayalım ki?”

“Caroline’ın ofisinde biraz tuhaf davrandın. Seni Nava Sanghera isimli çocuğu kontrol etmen için yolladığımda.” Felicia, Striker olanları hiç anlamamış gibi içini çekti, sonra “Bana bir emir verdin, Jacob. Kahrolası bir emir verdin. Hem de herkesin önünde.” Striker özür dilemeyip, şaşkınlıkla ona bakınca Felicia’nın suratı asıldı. “Ben ders verilecek bir çocuk değilim, Jacob. Burada çalışıyorum. Son altı aydır çalışıyorum. Ofisteki herkesten çok baş soruşturmacı oldum ve en yüksek olay çözme oranına sahibim. On saniye orada olsaydın, bunu sen de bilebilirdin.”

Felicia dırdırı kesince, Striker biraz yatışması için bekledi. Gülümseyip “Vay canına, sen cidden şah damarına oynuyorsun, değil mi?” dedi.

“Hey, yarı vampir değil miydin? Ne bekliyordun ki?” Felicia kollarını göğsünde kavuşturup konuşmaya devam etti. “Hem sakın bana adil davranmaktan söz etme. Sen asla adil değilsin. Bugüne dek asla adil davrandığını hatırlamıyorum.”

“İşten mi, yoksa ilişkimizden mi söz ediyorsun?”

“İşte yine başladın, işi espiye vuruyorsun.”

“Ben sadece ortamı yumuşatmaya...”

“Bu ortamı yumuşatamazsın. Ben artık bir çaylak değilim. Ne cinayet masasında öyleyim ne de işimde. Bana bu şekilde davranılmasmdan hoşlanmıyorum. Lanet olsun, geri dönen sensin. Burada emir verecek birisi varsa, o da benim.”

Striker şaşkınlıkla gülümsedi. “Ben on senelik bir cinayet dedektifiyim, Feleesh, ne yapmamı bekliyorsun? Kahretsin, senin bu işte harcadığın zaman kadar öğle molası verdim ben. Bu da beni kıdemli yapar. Bu olayda baş soruşturmacı benim, öyle de kalacağım.”

“Kendi kendini atadın yani?”

“Olabilir ama buna hakkım var.”

Felicia bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Tartışacak tüm enerjisini yitirmiş gibi omuzlarını sarkıttı. Koridora, kafeteryanın bulunduğu yere baktı ve tekrar konuşmaya başladığında, gözlerindeki öfke kıvılcımları yol olmuş, sesi sakinleşmişti.

“Şu işi bitirelim artık.”

Striker da aynı fikirdeydi. Uzanıp Felicianın kolunu tuttu. “Bak, Felicia, özür dilerim. Gerçekten. Kasıtlı olarak yapmadım. Yaptığının bile farkında değilim.”

Felicia başını sallamakla yetindi.

Çocuklardan bazılarıyla konuştum,” dedi. “Courtney’nin nerede olduğunu biliyorlardı. Metrotown Alışveriş merkezine gittiğini söylediler. Cuma geceki kayıp Ruhlar Yürüyüşü için kostüm almaya gitmiş. Okuldaki olay başladığından beri de oradaymış. Courtney iyi, Jacob. Güvende. Her zamanki gibi seni atlatıyor, o kadar.”

Striker yavaşça nefesini dışarı bıraktı. “Teşekkürler.” “Bilmek istersin diye düşündüm.” Striker bir şey demeyince, Felicia ona şaşkın şaşkın baktı. “Biliyor musun, rahatlamak doğal bir şeydir. Ne de olsa sen de insansın. Gö-

rebildiğim kadarıyla öylesin yani.”

Striker buna gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Courtney'nin güvende olduğuna en başından beri inansa da, bunu duymak onu inanılmaz derecede rahatlatmıştı. Ama verdiği her kararın üstüne bir yük gibi çöken o gergin hissi üstünden atamıyordu. Tekrar Felicia'ya bakıp "Onu yaraladım," dedi.

"Ne?"

"Kaçan silahlı saldırganı diyorum. Kırmızı Maske. Arabanın arka camına ateş ederken, onu bir kez vurdum. Buna eminim, hissedebiliyorum. Onu vurdum. O, şu anda yaralı."

"Biliyorum," dedi Felicia. "Bu, harika."

"Harika falan değil, tam aksine bir felaket." Felicia ne demek istediğini anlamamış gibi ona bakınca, Striker açıklamaya koyuldu: "Yaralı bir hayvandan daha çaresiz bir şey yoktur. Eğer adam daha çok çocuğu öldürmeyi planlıyorsa, yapabileceğim en kötü şeyi yaptım, adamın planlarını hızlandırdım." Striker son cümlesini söylerken^ içini buz gibi, karanlık bir hissin kapladığını fark etti. İçinden bir ses kötü bir şey olacağını söylüyordu. Kendisinin sebep olacağı kötü bir şey, pişman olacağı bir şey.

Buna hiç şüphe yoktu. Daha fazla ölüm onları bekliyordu.

On Dokuz

Kırmızı Maske bir masanın üstünde yatıyordu. Gözlerini açtı. Etrafına bakındı.

İçinde bulunduğu oda ufaktı, kış güneşi kadar parlak ampullerle aydınlatılmıştı. En uç köşede, gri renkli bir duvarın önünde ufak tefek, yaşlı bir adam duruyordu. Adam dazlaktı. Suratında o kadar çok kırışıklık vardı ki ahşap bir heykeli andırıyordu.

Adam doktordu. Jun Kieu.

Kırmızı Maske onu görmezden geldi. Masada yatmaya, tavandaki muhteşem parlaklığa bakmaya devam etti. Birden, Kim Pham belirdi, kapıda nöbet tutan iki adama parmaklarını şaklatıp "Defolun," dedi.

Adamlar gidince, içeride sadece Kırmızı Maske, Kim Pham ve doktor kaldı.

"Bırakın beni," dedi Kırmızı Maske.

Doktor yanına gelip, elini omzuna koydu.

"Kımıldama."

Kırmızı bunu yapamıyordu. Geçmişe gitmişti.

Zihninde, Kim Pham'in beyaz takım elbisesi yerini yeşil bir kaskete ve düğmeli gri renkli bir cekete bıraktı. Pencerenin dışından, kadınların tutulduğu yerden çığlık sesleri geliyordu. Makinemsî bir ses konuştu:

"İstihbarat Örgütünün özel ajanı mısınız?"

"Rahibe, kız kardeşim nerede?" dedi Kırmızı Maske. Yine sekiz yaşına geri dönmüştü.

"Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğinin gizli bir ajanısınız."

"Hayır, hayır. Ailem..."

"Yiyeceklerin arasına insanları hasta etmek için dışkı koymuşsunuz."

"Ne?"

“Bu hastanenin itibarını zedelemek için tıbbi belgelerde tahribat yapmışsınız, çünkü bu hastane kendi türünün bir simgesi ve yüceliğın en büyük göstergesidir.”

“Anne! Annemi istiyorum!”

Görüntü bir anda buharlaşıp yok oldu. Kim Pham yanında duruyordu. Suratındaki kaslar tombul yanaklarının ardında gerilmişti.

“Kahretsin, çok kötü. Kötü, kötü, kötü. İş bitmedi. Patronlar memnun olmayacak.” İleri geri yürüdü, yumruklarını başının kenarlarına götürdü, sonra durdu. Tekrar Kırmızı Maske’nin üstüne eğildi ve lehçeleri birbirinden çok farklı olduğu için, her zamanki gibi İngilizce konuştu. “Beni duyuyor musun? Lanet olasıca, hiçbir şey duyuyor musun?” Sözcükler hem çok yüksek, hem de çok yumuşaktı. Ama Kırmızı Maske yanıt verdi. “Buradayım ve uyanığım.”

Kim Pham’ın sesi derinleşti. “Neler oldu orada? İş bitirdin mi?”

Kırmızı Maske’nin zihnine dalga dalga görüntüler hücum etti. “Bir adam çıktı ortaya. Tıpkı bir hayalet gibiydi. Ansızın peyda oldu.”

“Bir adam mı? Ne adamı? Neden söz ediyorsun? Polis miydi?”

“Bir askerdı, evet.”

Kim Pham sessizleşti. Karşı duvardaki düz ekran monitöre baktı. Haberler başlamıştı. En büyük haberse Aziz Patrick Lisesi’ydi. Görüntüler bulanıktı: sarı renkli polis şeridi, ölü çocuklar, çığına dönmüş ebeveynler, bir sürü polis. Pham uzunca bir süre haberleri izledi, sonra neler

olduğunu biliyormuş gibi kafasını salladı. Yavaşça arkasına dönüp, Kırmızı Maskeye tuhaf tuhaf baktı.

“Tran nerede?”

Bu sözcükler Kırmızı Maskenin kalbini adeta boşalttı. “Tran artık yok.”

“Lanet olası bir bilmece gibi konuşmayı kes!” diye bağırdı Kim Pham. Duraksadı. “Sherman Chan’e ne oldu?”

“İş görüldü. Planlandığı gibi. Ama... Que Wöng’un işi görülmedi.”

“Que’nun işi görülmedi.” Kim Pham monoton bir ses tonuyla konuşuyordu. “Kaçmasına izin mi verdin?”

“Orada değildi. Tran in bu yüzden gelmesi gerekti zaten.” “Kahretsin! Bir başka kahrolası hata. Bu iş ısınacak, çok ısınacak hem de. Bunu tolere etmeyecekler.” Kim Pham cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı ve Kırmızı Maske’nin anlamadığı bir lehçede hızlı hızlı kısa bir konuşma yaptı. Telefonu kapatınca “Tran’in cesedi nerede?” diye sordu. “Düştüğü yerde.”

“Aptal aptal İngilizce konuşma. Nerede düştü?”

“Aziz Patrick’te.”

Kim Pham’im gözleri uzaklara daldı. En sonunda, başını salladı. Kırmızı Maske’nin sağlam omzunu hafifçe sıktı.

“Dinlen, dostum. İyileşmen gerek.” Kim Pham gitmek üzere arkasını döndü, gözünün ucuyla doktora baktı. Yaşlı adam başını salladı. Bu hareketi belli belirsizdi ama Kırmızı Maske iki adam arasında olanları dikkatle takip ediyordu.

Sonra, harekete geçti.

Doktor bir şırıngayla yanına geldiğinde, Kırmızı Maske yaşlı adamın bileğini kavrayıverdi. “İlacın ismi ne?” Doktor elini geri çekmeye çalıştı. “Bu... Bu, bir antibiyotik.”

“İsmi ne?”

"... Naxopren..."

“Yalan!” Kırmızı Maske ani bir hareketle, yaşlı adamın bileğini odada ürkünç bir çıt sesi çıkana dek çevirdi. Doktor bir çığlık atıp geriye doğru sendeledi ve Kırmızı Maske yattığı yerde doğruldu. Kim Pham kapıda belirdi, elini tabancasına götürdü.

Kırmızı Maske ondan daha çabuk davrandı. Sağlam eliyle, belinin arka tarafındaki Glock’u çekti ve bel hizasından üç el ateş etti.

Pham’in beyaz takım elbisesi bir anda kırmızıya bulandı ve boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı; öne doğru düştü, küt diye yeşil renkli pis muşamba zemine devrildi. Aniden, merdivenlere bakan kapı açıldı ve Kırmızı Maskeyi aşağıya getiren iki adam paldır küldür aşağı koştu.

Kırmızı Maske ikisini de vurdu. Adamlar yere devrildiğinde, kapıya doğru koşmaya başladı. Merdiven kapısını kilitledi. Arkasına dönüp doktora baktı. Yaşlı adam bir köşeye sığınmıştı ve şırınga hâlâ kırılan sağ elinde duruyordu.

“Ben bir şey yapmadım! Hiçbir şey yapmadım!” diye fısıldadı.

Kırmızı Maske yaşlı adamın yanına gitti. “Bu, doğru değil. Çok şey yaptın, Doktor Kieu. Vu Nuarda ve Anlong Veng’de. Evet, bir sürü korkunç şey yaptın. İlacın ismi ne?”

“Naxopren! Naxopren\”

“Kendine enjekte et.”

Doktorun gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ama... Hasta değilim ki.”

“Enjekte et!”

Doktor bir şey yapmayınca, Kırmızı Maske şırıngayı adamın elinden kapıp omzuna sapladı.

Yaşlı adam çığlık attı. “Lütfen, lütfen, Mok Gar Tieun!” Ama Kırmızı Maske dinlemedi. Şırıngayı daha da derine batırdı. Yaşlı adamın nefesi kesildi. Titredi. Ağlamaya başladı.

Kırmızı Maske’nin suratında sert bir ifade belirdi. “Ne o,

ağlıyor musun, doktor? Ne tuhaf... Kurbanlarına hakaret ediyorsun.”

Yaşlı adam konuşmak üzere ağzını açtı ama ağzından tükürükler saçıldı. Elini göğsüne götürdü, sonra öne doğru eğildi ve bir oyuncak bebek gibi köşeye devrildi. Nefes alıp verişini derinleşip ağırlaştı; çok geçmeden, daha da şiddetli bir biçimde titremeye başladı. Ağzından köpükler saçıldı. Sonra, hareketsiz kaldı.

Tehdit yok edilmişti.

Kırmızı Maske ayağa kalkmaya çalıştı, yaralı omzuna ağırlığını verince de çığlığı bastı. Televizyon ekranına verdi dikkatini. Haberler devam ediyor, her şeyi berbat eden polisin fotoğrafını gösteriyordu. Ansızın, bir hiçlikten var olan adam oydu. Fotoğrafının altında ismi de vardı: Dedektif Jacob Striker.

Kırmızı Maske boş gözlerle ona baktı. Trani öldüren adam buydu.

Gelsin, diye düşündü. Hiçbir şey değişmeyecek. Kızı bulacağım. İşi tamamlayacağım.

Aklında bu düşünceyle çıkışa yöneldi. Kız hâlâ dışarıda bir yerdeydi. Elinden kaçabilen tek kişi oydu. Tran artık öldüğüne göre, kızın ölümü önem kazanmış tek şeydi. Onu bulacaktı. Sonra da öldürecekti.

Yirmi

Striker Felicia'yla birlikte kafeteryaya yaklaştı. Kapılar açıktı. Önlerinde bir polis memuru duruyordu: Doğu Hintli, rahat iki metre boyunda ve çenesi kare biçiminde bir erkek polisti. Güçlü bir adam olduğu belliydi ama yine de çaylaktı. Öyle olmalıydı. Sadece çaylaklar nöbet tutmak gibi en kötü görevleri alırlardı. Striker memurun gömleğindeki sicil numarasını görecektik kadar yaklaştı ve memurun ne kadar yeni olduğunu anlamış gibi başını salladı. Bu çocuk göreve başlayalı daha altı ay olmuştu.

Aradan altı ay geçmişti ve görev başındaki en kötü gününü yaşıyordu.

Striker ona rozetini gösterdi, sonra bir çift galoş alıp ayakkabılarının üstüne geçirdi. Felicia da aynı şeyi yaptı. Eldivenlerini de takıp, polis şeridinin altından geçtiler.

Striker'ın fark ettiği ilk şey koku oldu: Bu, kan, sidik, ya da kötü bir şeyin kokusu değildi. Neredeyse karamel kokusu gibi tatlı bir kokuydu. Mutfağa bakınca, parçalanmış kola şişelerini gördü. Siyah renkli sıvı yere yapışmıştı. Başının üstünden geçen mermilerden korunmak için kendini yere fırlattığını en az altı saat önceki gibi tüm gerçekliğiyle bir kez daha yaşadı.

Zihnine dolan görüntüleri üstünden atmaya çalışarak yavaşladı. Sonra, Felicia'nın dikkatle ona baktığını hissetti. Felicianın onun ne yapmaya çalıştığını düşündüğü belliydi. Striker biraz bile tereddüt edecek olsa, peşi sıra sorular

gelmeye başlayacaktı: Çok mu erken, Striker? Biraz zamana mı ihtiyacın var, Jacob? Olanlarla başa çıkabiliyor musun, Jacob?

Gözlerine bakmadan "Burası yapış yapış" dedi ve yerde kurumuş olan sıvının etrafından dolanmaya çalıştı. Saldırganların ateş etmeye başladığı yemek bölgesine geçer geçmez, üstü örtülü dört ceset gördü. Öğrenciler.

Başım çevirince, bir ceset daha gördü. Cesedin yattığı yerden, onu silahlı saldırganlardan biri olduğunu anladı.

"Beyaz Maske."

İçini karanlık bir merak hissi kaplayan Striker, cesede doğru gitti. Saldırganın cesedi yüzüstü vaziyette, kafeterya masalarının ikinci sırasında yatıyordu. Cesedin etrafındaki kana bulanmış zemin kırmızı konilerle ve parlak sarı şeritlerle çevrilmişti.

Suç mahalli içinde ayrı bir suç mahalli.

Striker'ın hisleri karmakarışık oldu. İçinde her şey birbirine karışmış gibiydi. Tam olarak tanımlayamadığı bir karmaşa hissediyordu. Bunları bastırmaya çalışarak polis şeridine gitti, yere eğildi ve cesede baktı.

Saldırganın kafası ve iki eli tamamıyla parçalanmıştı. Kırmızı Maske'nin onu vurmasıyla yok olmuştu. Striker bu dehşet manzarasına bakarken bile, odada yankılanan şiddetli patlama seslerini duyabiliyordu: güm, güm, GÜM. Cesede yaklaşıncı, ölüm kokusunu daha iyi hissetti: Sidik, kan ve dışkı. Belli belirsiz burnuna çalınan yanık barut kokusu da olanları hatırlatır gibi hâlâ hissediliyordu.

“Hergeleden geriye fazla bir şeyi kalmamış,” dedi Striker.

Felicia arkasından yanına geldi. “Evet, kafası havaya uçmuş resmen.”

Striker şeridin içinden çıkıp ayağa kalktı. Beyaz Maske’nin düştüğü yere baktı, sonra o sırada Kırmızı Maske’nin nerede durduğunu hatırlamaya çalıştı. Cesedin arka tarafını işaret etti. “Şu alanda dış arayalım. Bu hergele-

nin kimliğini açığa çıkaracak bir şey bulmalıyız.”

“Teşhis bölümü bunu çoktan yaptı.”

“Bir şey buldular mı?”

“Hayır ama buranın altını üstüne getirdiler.”

“Önemli değil. Sen bakmaya devam et.”

Felicia bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra durdu. Başını sallayıp arkasını döndü ve ikinci ile üçüncü sıradaki masaların arasına yürüdü. Birkaç adım sonra, yere eğilip eldivenli eliyle saldırı sırasında yere düşen mermilerden birini aldı. Mermiyi dikkatle inceledi. Merminin içine yerleştirilmiş kafasının üstü pirinçle kaplıydı.

Striker’m da görmesi için mermiyi havaya kaldırdı. “Hidra-Şoku,” dedi.

Striker bazı öğrencilerin cesedinde gördüğü derin mermi yaralarını hatırladı.

“Torbaya at ve etiketle,” dedi. Felicia araştırmasına devam etti. O biraz uzaklaşınca, Striker etrafına daha iyi odaklandı. Beyaz Maske’nin boynunun üst kısmını inceledi. Adamın yarasının etrafı çentik çentikti. Kenarları parıldıyordu ve yer yer beyazımsı kemikleri ve sarı kıkırdakları gözüküyordu. Bazıları merminin etkisiyle bedeninin daha derinlerine saplanmıştı.

Adamın boynundaki kas yapısı Striker’a tuhaf geldi. Genç birisi için, boynu fazlasıyla kaslıydı. Striker köprücük kemiklerinin her birini tutup kımıldatmaya çalıştı. Eklemler kımıldadı ama zorlandı; Striker acaba kemikler göğüs kafesinin orada atkılanmış mı diye düşündü. Eğer öyleyse, kimliği belirsiz bu saldırgan düşündüklerinden çok daha yaşlı olmalıydı. Otuzun üstünde bile olabilirdi. Striker emin değildi ama bu konuyu Tıbbi Tetkikçiyle mutlaka konuşması gerekecekti. Beyaz Maske’nin boynunun sol tarafının aşağısına doğru tuhaf, altın renkli bir desen vardı. Adamın bronz tenine renk katıyordu. Striker eğilip deseni inceledi. Kaligrafik harfler ya da sanatsal bir desen

olabilirdi. Otantik bir işaret de olabilirdi.

Ama bundan emin olabilmek güçtü, çünkü desenin büyük bir bölümü mermi yarasıyla yok olmuştu. Görülebilen tek kısım yaranın etrafında kalan kısımdı ve renkleri oldukça canlıydı. Hiç şüphesiz bir profesyonel tarafından yapılmıştı. Ne yazık ki yüzde sekseni, saldırganın boynuyla ve başıyla birlikte gitmişti. Striker not defterini çıkarıp, desenin yerini ve şeklini not aldı, görebildiği kadarını da çizdi. Sonra, Feliciayı yanına çağırdı. Felicia gördüğü şeyden pek etkilenmedi.

“Sence bu altın rengi mi, sarı mı?” diye sordu Striker.

“Kehribarımsı güneş ışığı gibi.”

Felicianın espri yapma girişimi Striker a iyi geldi, hafifçe gülümsemeyi başardı. “Ciddiyim Feleesh.”

“Altın rengi. Kesinlikle altın rengi.” Felicia eğilip, deseni daha iyi görebilmek için polis şeridinin altından geçti. “Ama kırmızı da var, üst kısımlarda.”

“Kırmızı mı?”

Striker desene daha dikkatli bakınca, Felicianın haklı olduğunu gördü. Bunun kurumuş kan olduğunu düşünmüştü ama renk cesedin diğer kısımlarındaki kurumuş kan lekelerine kıyasla çok daha canlıydı. Bu, kesinlikle mürekkepti.

“Harikasın.”

Bu bilgiyi de defterine yazdıktan sonra, bakışlarını adamın boynunun göğsüyle birleştiği yere çevirdi. Tam köprücük kemiğinin altında, kalbin sol kenarında kaba bir 13 rakamı dövmesi vardı. Striker bunu da fark etti ve defterine yazdı.

Köprücük kemiklerinin tam ortasında, göğüs kafesinin üst kısmında boyundaki parçalanmış kısma kıyasla neredeyse fark edilmeyecek kadar ufak, koyu renkli bir delik vardı. Bu delik, mermi ilk boyuna değdiği zaman açılmıştı. Mermi buradan, bu ölü bölgeden geçmiş ve boğazının ar-

kasından geçip saldırganın omuriliğini parçalamıştı.

Striker bu kısma bakınca, her şeyi yeniden hatırladı. O an öylesine büyük bir hızla gerçekleşmişti ki adamı orasından vurmak gibi bir niyet değil de daha ziyade tepki ve kas hafızasıyla ilgiliydi. İlk atışı böylesine muntazam bir nokta atışı olmasaydı, sonuç ne olurdu diye düşündü.

Bunu düşünmek içini alt üst etti.

Felicia yanına geldi. Elini tabancasının kılıfına götürüp, avucunu tabancasının kabzasına dayadı. “Onu öldüren atış buydu,” dedi. “Muhtemelen hayatımızı da kurtardı. Kim bilir kaç kişinin daha hayatı kurtuldu.” Felicia gayet duygusuz bir biçimde, sakin ve mantıklı bir ses tonuyla konuşuyordu. Sanki Striker’ın bir atış alanında, ya da bir video oyununda yaptığı bir atıştan söz ediyordu.

Bu da Striker’ı deli ediyordu. Kendisi orada aklını oynat -mamaya gayret ederken, Felicia gayet soğukkanlı ve akli başında davranabiliyordu.

“Evet, tam isabet olmuş en nihayetinde.”

“Harika bir atış.”

“Eh, birimizin onu vurması gerekiyordu.”

Felicia bunu duyunca irkildi. Striker bunu fark edince, ağzından çıkan lafa pişman oldu. Salaksın sen, dedi içinden. Neden işleri daha da zorluyorsun? Felicia ondan uzaklaşıp bir başka yöne dönerken, “Felicia, özür dilerim,” dedi. “Öyle demek...”

“Hayır, Jacob, öyle demek istedin.”

“Felicia...”

“Dış arıyorum. İstedğin bu değil miydi, Patron?”

Striker olduğu yere mihlanmış gibiydi. Bir yandan hâlâ öfkeliydi, bir yandan da Felicianın peşinden gitse mi diye düşünüyordu. Felicianın odayı inceleyişini, başını aşağı eğip kahverengi saçlarının karamel renkli yanağına dökülerek dikkatle yeri karış karış tarayışını izledi. Felicia çok güzel bir kadındı. Striker bunun hep farkındaydı ama ona

asla söylemezdi. Bir an için, paylaştıkları o kısacık zaman geldi akıma. Amanda’yı kaybedişinin ardından birlikte geçirdikleri o iki ay, Striker için geçici bir rahatlama dönemi olmuştu. O dönemde ihtiyacı olan tek şey o olduğu halde, şimdi buna pişmandı. O zamandan beri, hiçbir şey eskisi gibi

olmamıştı. Ortaklıklarında ve arkadaşlıklarında bir şeyler değişmişti. Bir daha eskisi gibi olup olamayacaklarını düşündü.

Tam o sırada, kafeteryanın mavi renkli kapısı açıldı ve Striker dikkatini o yöne verdi. Kapıya bakınca, kısa boylu bir polis memurunun içeri girdiğini gördü. Adamın beyaz, dağmık saçları, beyaz kalın kaşları ve kemerinin üstünden sarkan kocaman bir göbeği vardı.

Çılgın bir profesörü andırıyordu.

Striker'm en iyi arkadaşlarından biriydi. İsmi Jim Banner'dı. Burnaby'deki Erişte Restoranında kremalı erişte yerken neredeyse boğulup öldüğü günün ardından, ona herkes Erişte diye hitap etmeye başlamıştı. Erişte Teşhis bölümünde çalışıyordu. Aslında, bu bölümün ta kendisiydi. Adam haftanın yedi günü, neredeyse günde on iki saat çalışırdı. Yanında her zaman kullandığı mavi ışıklı cihaz ve işiyle ilgili alet çantası vardı; Striker'ı görünce, adımlarını sıklaştırıp, paytak paytak yanına geldi. "Hey, Shipwreck, çek ellerini suç mahallimden!"

Shipwreck. Sadece birkaç kişi Striker'a gemi enkazı' anlamına gelen bu isimle hitap edebilirdi ama Erişte bunlardan biriydi. On sene önce, Striker Erişteye ait olan seksen bin dolarlık hız motorunu ekibiyle birlikte bir yerden kaçarken batırdığı için, ona kesinlikle böyle hitap etmeye hakkı vardı.

Striker ona gülümsedi. "Burası benim suç mahallim Eriş-. » te.

"Henüz değil." Erişte, Beyaz Maske'nin cesedinin yanına eğildi. "İhtiyacım olan son şey, kahrolası DNA'nın araştır-

mamı mahvetmesi."

"Tamam, suç mahalline boşalmamaya çalışırım." Striker saatine baktı. "Geldiğin iyi oldu. Saldırının üstünden sadece altı saat geçti. Neden bu kadar geç kaldın? Birisi sokakta çatlayana dek ye büfesi falan mı kurdu?"

"Evet, annen kurdu. Ne yediğimi bilmek ister misin? Dur, sana bir ipucu vereyim. Vejetaryen değilim."

Striker güldü ve arkadaşının esprisine yanıt vermedi. Erişte aletlerini yere koydu.

"Buraya iki kez geldim ve geri döndüm çatlak herif. Daha fazla kan örneği almaya geldim." Parçalanmış cesede baktı. "Sorun olacağını sanmam."

Striker bakışlarını yine cesede çevirdi. Birkaç dakika önce hissettiği rahatlama hissi aniden sönüverdi. "Şu ana dek neler buldun?"

Erişte omuzlarını silkti. "Çocuğun arka cebinde bir cüzdan vardı. Hiçbir şey teyit edilmiş değil ama kimliğinde isminin Quenton Wong olduğu yazıyor. On dokuz yaşında. 25 Aralık doğumlu."

"Aman ne güzel, bir Noel bebeği." Striker cesede baktı. "On dokuz yaşında mı? Karşımdaki ceset daha yaşlıymış gibi duruyor."

Erişte de ona hak verir gibi başını salladı.

"Üstünden ne tür bir kimlik çıktı?" diye sordu Striker. "Standart bir kimlik. Ehliyet, nüfus kâğıdı, birkaç banka kartı ve tabii eski bir Aziz Patrick Lisesi kimlik kartı. İkametgâh adresi Kerrisdale, Balsam Sokağı olarak görünüyor. Kimliğini çoktan parmak izi ve diğer izler için yukarı kata yolladım." Striker saldırganları düşündü. Bu kişilerin bir şekilde okulla bir bağları var gibiydi. Eski öğrenciler olabilirlerdi. "Onu araştırdın mı, Erişte?" diye sordu.

"Evet. Bir şey çıkmadı. Bir suç geçmişi, ya da başka bir bilgiye rastlamadım."

Striker kaşlarını çattı. “Hiçbir şey yok mu? Dövmeleriyle

ilgili bir şey de mi çıkmadı?”

“Dedim ya, koca bir sıfır.”

Striker, Beyaz Maske’nin kaburgalarına baktı. Sol tarafta, bir dizi beyaz renkli, kalın testere gibi tırtıklı, birkaç santim uzunluğunda izler vardı.

“Ya şu izler?” dedi. “Kolunun iç tarafında da aynı izlerden var. Çok tuhaf yara izleri.”

“Tuhaf gözüküyor, çünkü bu izler büyüme çağında olmuş.” Erişte cesede tekrar bakıp omuzlarını silkti.

“Bilemiyorum, Shipwreck. Bu adam sistemde yok. Yok derken, tüm veritabanlarım kast ediyorum.

CPIC, LEIP, PIRS ve PKBYO. Henüz sınır ötesi bir arama yapmadım ama senin için ancak bu kadarını yapabildim. Gerisini sen halleder-

• » sın.

Striker bir süre bir şey demedi. Bu gencin hiçbir polis ya da suç geçmişinin olmaması hem rahatsız ediciydi hem de inanılmazdı.

Erişte bir çift lâteks eldiven taktı. Güzel suratını çarpıklaştıran öfkeli bir ifadeyle hâlâ odanın diğer köşesinde duran Felicia’ya bakıp, alaycı bir tavırla “İspanyol fantezimin nesi var?” diye sordu. “Keyifsiz gibi. Yoksa senin kişiliğinin iyi yönlerini mi benimsemeye başladı?”

“Dünyanın buna şükretmesi gerek.”

Erişte güldü. “İkiniz yine tartıştınız mı?”

“Engizisyon gibiyiz.”

“Tanrım, daha bugün işe geri döndün, değil mi?”

Striker içini çekti. “Bir şeyler bulursan beni ara.” Edindiği son bilgileri de defterine yazdı. Defterini kapatıp cebine sokana kadar, Felicia yanlarına gelmişti.

“Selam Erişte,” dedi.

“Selam Pars Prensesim.”

“Ben Orta Doğulu değil, İspanyolum.”

Erişte, N’olmuş yani? der gibi omuzlarını silkti. Sonra, tekrar cesede döndü. Felicia da Striker’a döndü. Sesinde

zerre kadar sıcaklık yoktu.

“Tarama işi bitti, Patron. Dış miş yok. Başka bir şey var mıydı, Patron?”

“Hayır, bu kadar,” dedi Striker. “Durum tespiti tamamdır.”

Arkasını Felicia’ya ve Erişteye dönerek, hızlı adımlarla odanın kuzeydoğusuna yürüdü. Kahrolası kafeteryaya girdiğinden beri, o alanı kontrol etmekten kaçınmıştı. Diğer saldırgan orada yatıyordu.

Laroché’un ‘muhtemelen masum’ dediği saldırgandı bu. Siyah Maske.

Yirmi Bir

Striker, Siyah Maske'nin cesedine doğru yürürken, bir yandan da makineli tüfeğin zemine düştüğü yere baktı. Tüfek bir AK-47'ydi. Bir Kalaşnikoftu. Buna emindi; daha doğrusu, saldırı sırasında emindi ama etrafa bakınırken, makineli tüfeğin orada olmadığını gördü. Saldırganı vurduktan sonra, tüfeğin servis tezgâhının üstünden sıcak yemek raflarının ardına fırladığını görmüştü.

Ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece parçalanmış teneke kutular, jöle kavanozları ve naylonlara sarılmış sandviçler gördü.

Striker bir migren başlangıcı gibi, zihninde şüphe tohumlarının belirdiğini hissetti. Böyle hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışarak, dikkatini inceleyeceği yere verdi. Sonra, servis tezgâhının yakınındaki zeminde bir mermi daha gördü. Bu mermi Felicia'nın bulduğundan daha uzun ve sivri uçluydu; ön tarafı da koni biçimindeydi. Kartuş gri renkli çeliktendi, mermi de mat renkli bakırla kaplıydı.

Bu, bir AK-47 mermisiydi.

Bu kanıt Striker'm şüphelerini dindirdi. Tüfek olay yerine ilk gelen memurlar tarafından alınmış olmalı diye düşündü. Öyle olmalıydı. İri makineli tüfek ortalık yerde bırakılamazdı. Hele ki bir okulda, asla bırakılamazdı. Bu ayrıntıyı daha sonradan öğrenmesi gerekecekti.

İçinden bunun yanıtını bilmek istemese de öğrenmek zorundaydı.

Siyah Maske'nin üstündeki ışıklandırma zayıftı, çünkü tavandaki floresan ışıklar art arda oraya buraya fırlayan mermiler yüzünden parçalanmıştı. Durumun şiirsel bir yanı olmasa da ışığın zayıf olması yerindeydi. Siyah Maske ışıklardan uzak, gölgelerin arasında cansız bir biçimde yerde yatıyordu.

Ceset tıpkı önceki saldırganın cesedi gibi sırt üstü, kolları iki yana açık, suratı tavana dönük vaziyette yatıyordu yerde. Sarı renkli polis şeridi ikincil suç mahallinin etrafını bir kutu gibi çevirmiş, meşum bir Noel kurdelesı gibi gözüküyordu. Striker ellerine yeni lâteks eldivenler geçirdi. "Orada henüz işim bitmedi!" diye seslendi Erişte.

"Senin işin asla bitmez."

"Kanıtları mahvetme, Shipwreck!"

Striker yanıt veremeyecek kadar işine dalmıştı. Kırmızı Maske cebinde Quenton Wong kimliği bulunan diğer saldırganın, yani Beyaz Maske'nin suratını ve ellerini havaya uçurmuştu ama aynı şeyi bu saldırganı yapmamıştı. Acaba neden? Bu işte bir tuhafılık vardı. Striker cesedin üstüne eğilip, incelemeye koyuldu. Saldırgan diğeri kadar kaslı değildi. Daha ince yapıydı. Henüz gelişimini tamamlamamış gibiydi. Bu saldırgan bir ergen olabilirdi. Öğrencilerden biri de olabilirdi.

Striker ölü saldırganın maskesini inceledi. Rengi simsiyahtı, suratına uyacak biçimde şekillendirilmişti ve üstünde iki tane yanlamasına göz deliği vardı.

Siyah Maske'ye iki mermi isabet etmişti: Bunlardan biri, başının ortasının hemen soluna isabet etmişti ki kusursuz ve ölümcül bir atıştı; diğeryse göğüs kemiğine saplanmıştı. Striker ilk merminin girdiği yere baktı. Ölümcül mermi saldırganın sol yanağından girmiş ve siyah hokey maskesinin üçte birini parçalamıştı.

Striker, Laroche'un Felicia'ya ne dediğini hatırladı. "O çocuk masum olabilir."

Mümkün değil, diye düşündü Striker. Yine de bu sözler aklını kurcalıyordu. Eldivenli elini uzatıp, yavaşça maskeyi saldırganın suratından sıyrıldı. Kuru kan plastiği genç adamın maskesine ikinci bir deri gibi yapıştırmıştı. Striker maskeyi kaldırmaya çalışırken de cırt diye bir ses çıktı.

Artık saldırganın suratı açıktaydı.

Striker suratı inceledi. Saldırgan kesinlikle bir ergendi. Ama onu daha önce hiç görmemişti. Asyalı ve gençti; on altı yaşında olabilirdi. Bir şey Striker'm zihnini kurcalamaya başladı.

"Felicia," diye seslendi. Felicia o sırada Eriştenin yanındaydı ve ikisi bir şey hakkında konuşuyorlardı. Felicia konuşmayı kesip ona baktı.

"Evet."

"Caroline'ı çağır."

Felicia sözlü yanıt vermedi. Belki de Striker'ın ses tonu yüzünden yanıt vermemişti. Başını sallayıp kafeteryadan çıktı. Müdire Myers'la birlikte beş dakika sonra geri döndüğünde, Striker Caroline'ın gözlerinin daha berrak olduğunu ama suratının hâlâ kireç gibi olduğunu gördü. Caroline titrek dizlerle içeri girdi.

"Buraya gelin," diye seslendi Striker.

Felicia düzgün ve rahat adımlarla yürüyordu. Müdire Myers ise attığı her adım azap veriyormuş gibi daha yavaş adımlarla peşinden geldi. Bakışları yerde yatan, üstü örtülü her bedeni tarayarak, etrafına bakındı. Suratındaki hüznün ifadesi elle tutulacak kadar yoğundu. Striker onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu:

Bu örtülerin altında yatan çocuklarım hangileri?

İster duyguları körelmiş bir polis memuru olsun ister sıradan bir vatandaş olsun, olanları kimsenin hazmetmesi mümkün değildi.

Müdire Myers suç mahallini çevreleyen şeridin bir adım kadar yanına, Striker'ın çömeldiği yere geldi ve üşümüş

gibi titredi.

"Caroline..."

"Bakmamı mı istiyorsun?"

"Bu çocuğun kim olduğunu tahmin edebiliyorum, bence sen de onu tanıyorsun." Striker müdireye baktı. "Ama hazır ol, çocuk suratından vurulmuş. Hasarın çoğu başının arkasında, merminin çıktığı bölgede ama yine de... Hoş bir görüntü değil."

"Tamam," dedi Caroline güçlükle.

Striker yavaşça ayağa kalkıp, önündeki cesedi gözler önüne serdi.

"Onu tanıyor musun?"

Müdire Myers bir süre bir şey demedi. Olduğu yerde sallanır gibi olunca, Felicia düşmemesi için onu kolundan tuttu. Birkaç saniye sonra, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları arasında "Bu Sherman," dedi. "Yardımcı öğrencim."

Striker başını salladı. "Artık kameraları kimin kapattığını biliyoruz." Polis şeridinin altından çıktı. Yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Kim bu çocuk, Caroline? Yani, gerçekten kim? Kimlerle takılırdı?"

“O... O, çok iyi bir çocuktur. Gerçekten de öyleydi. İyi bir çocuktur.”

“İyi çocuklar diğer çocukları katletmezler.” Striker Feliciayla birlikte müdireyi ölü saldırgandan uzaklaştırıp kafeteryanın diğer tarafına, dikkatini dağıtacak cesetlerin ya da kanın olmadığı alana götürdüler. Oraya vardıklarında, Striker onu bir sandalyeye oturttu ve suratına bakıp “Bu çocukla ilgili izlenimlerinin artık bir önemi yok Caroline,” dedi. “Unut. O, düşündüğün kişi değildi. Bu noktada, kendini zorlamayı istiyorum. Çok iyi düşün. Sherman Chan kimdi ve kimlerle takılırdı?”

Kadın ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı. Mentollü sigara paketini eline aldı.

“Burada olmaz,” dedi Striker. “Burası suç mahalli.” Caroline paketi tekrar cebine soktu. “O... Fazla arkadaşı yoktu. Sherman bilgisayar bilgisi güçlü ve biraz da içine kapanık bir çocuktur. Ama iki tane arkadaşı vardı. Biri bilgisayar laboratuvarından, diğeri de arkadaşının arkadaşı. Ondan birkaç yaş büyük bir çocuk. Okulu bırakanlardan.” “İsimleri nedir?”

“Çocuklardan birinin ismi Raymond Leung. Shermanın bilgisayar laboratuvarından arkadaşı. Yabancı bir çocuk. Hong Kongdan gelen bir değişim öğrencisi. Çok fazla İngilizce bilmiyor. Dosyasını bulurum.”

“Güzel, buna ihtiyacımız olacak.” Striker çocuğun ismini defterine yazdı, sonra Caroline’a baktı. “Ya diğer çocuk? Yaşça daha büyük olan, okulu bırakan?”

“Que Wong.”

“Que Wong mu?” Striker’ın bakışları arkalarında suratı olmayan cesetten örnekler alan Erişte’nin bulunduğu yere kaydı. Felicia’ya bir şey dememesi için gözünün ucuyla baktı, sonra tekrar Müdire Myers’a döndü. “Bu çocuklarla konuşmam gerek, Caroline.”

Caroline tamam der gibi başını salladı. “Galiba birlikte oturuyorlar,” dedi. “Sana iletişim bilgilerini ve fotoğraflarını bulurum.”

Striker onu durdurdu. “Çocukların nerede olduğu belli değil mi?”

“Raymond bugün okula gelmedi. Que’ya gelince... O zaten uzun süre önce okulu bırakmıştı. Okula geldiği sıralarda bile çoğu zaman ortalıkta yoktu.”

Striker tüylerinin ürperdiğini hissetti ama başka bir şey demedi. Müdire Myers’ı kafeteryadan çıkartırken, çocukların yıllık resimlerine ya da elinde daha yeni fotoğrafları varsa, bunlara ihtiyaçları olduğunu söyledi. Caroline koridorda Striker’ın istediklerini bulmak için ofisine doğru yürürken durdu, sırtını duvara yaslayıp ağlamaya başladı.

Striker başını diğer yöne çevirip içini çekti. Caroline bir kere hasar görmüştü. Bundan böyle hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Hele bu okulda, asla aynı olmayacaktı.

Belki hayatta da hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Felicia yanına geldi. “Siyah Maskeyle ilgili iyi bir tahmin yürütmüşsün,” dedi. “Çocuk hakkında çok yerinde bir tespit yaptın.”

Striker ona döndü. “Biliyordum. Başından beri biliyordum. Larochea kulak vermek yerine, sen de bilmeliydin.” Felicia sıkıntıyla içini çekti. “Bak, Jacob, sana inanmadığımı söylemedim.”

“İnandığını da söylemedin.”

“Şansını zorluyorsun.”

“Öyle mi? Şuradaki ölü öğrenciye bakıp söyle bunu istersen.” Striker öfkesini bastırmaya çalıştı ama beceremedi. “Daha fazla çocuğun ölmemesinin sebebi bizim Felicia. Laroche değil, bizim. Bay Beyaz Gömlek de kalkmış, tabancamı almaya çalışıyor. Hayret bir şey.”

“Jacob...”

Striker arkasını dönüp cep telefonunu çıkardı. Ekranı bakınca, kimsenin aramadığını görüp suratını ekşitti. Tekrar Courtney’nin numarasını aradı, karşısına en son Britney Spears mesajı çıktı. Mesaj birisinin hovarda olmasıyla ilgiliydi. Yeni bir mesajın olması iyiydi, çünkü Courtney iyi demekti. Ama Courtney babasını aramaktan ziyade mesajlarını değiştirmekle ilgileniyor gibiydi. Striker yine mesaj bırakmayı denediyse de başaramadı. Telefonunu kapattı. Küfretti. Felicianın ona baktığını gördü.

“Hâlâ telefonlarıma yanıt vermiyor.”

“Muhtemelen neler olup bittiğinden haberi yok. Ergenler haberler konusunda nasıldır bilirsin; eminim ki okulu astığını öğrenmeni istemiyordun Bence olanlardan hiçbir haberi yok. Yoksa seni kesinlikle arardı Jacob. Bunu sen de biliyorsun.”

Striker ona çıldırmış gibi baktı. “Nasıl bilmez? Okuldaki olay saatler önce oldu.”

“Bilmiyorum: Belki de telefonunun şarjı bitmiştir, belki evde bırakmıştır ya da senden kaçmak için kapatmıştır. Ne de olsa başının dertte olduğunu biliyordur. Kimin umurunda? Onun iyi olduğunu biliyoruz, insanlar bize bunu söylediler. Marnie Jenkis isimli bir kız daha bir saat önce onu bir otobüste görmüş. Dışarıda eğleniyor işte.”

Striker kafeteryanın penceresine gidip dışarı baktı. Hava bulutlanmaya başladığı için, dışarıda her şey daha soğuk ve karanlık gözüküyordu. İki sene önce, karısı Amanda’yla aralarında sorunların başladığı zamanki gibiydi. Amanda’nın ölmeden önceki günleri andırıyordu.

“Saat kaç?” diye sordu.

“Neredeyse dört.”

Tanrım, dedi Striker içinden. Okuldaki olaydan beri aradan yedi saat geçmişti. Ama günler geçmiş gibiydi. Sanki bir başka hayatta meydana gelmişti.

Belki de öyleydi.

Sig’ini çekip, şarjörünü çıkardı. Yerine sırf alışkanlıktan tamamıyla dolu olan bir tane takıp tekrar yerine itti. Felicia’ya baktığında, onun dikkatle kendisini izlediğini gördü.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Felicia.

“Dünyanın çıldırdığını düşünüyorum.” Striker kafeteryaya göz gezdirdi, asla unutmayacağı o cehennem manzarasına son kez baktı. Her yere bulaşan, zemini kırmızılı beyazlı bir dama tahtasına dönüştüren kana baktı. Ölü saldırganlardan hâlâ kan örnekleri alan Erişteye baktı. Siyah Maskeye, yani Sherman Chan isimli vurduğu yardımcı öğrenciye baktı.

Her şeye baktı.

Tüm bunlar çok fazlaydı. Çok çok fazlaydı.

“Tamam artık,” dedi Striker. “Pislikte boğulacak gibiyim.

Bu kahrolası okuldan biraz uzaklaşmam gerek. Kafamı toparlamam gerek. Buradaki her şey çok yakın.”

Striker çift kapılardan Caroline'ın koridorun sonunda olduğunu gördü. Caroline yıllık fotoğraflarını bulmuştu. Striker yanına gitmek için dışarı çıktı. Fotoğrafları alıp teşekkür etti ve onu orada dikilirken ve önündeki suç mahalline bakarken bıraktı.

Felicia ona yettiğinde, Striker yüksek sesle "Sherman Chan Siyah Maskeydi," dedi. "Bunu kimse reddedemez. Bildiğimiz kadarıyla, daha doğrusu saldırganın cebindeki kimliğe göre de Que Wong Beyaz Maskeydi."

"Böylece geriye sadece Kırmızı Maske kalıyor," dedi Felicia.

"Evet. Caroline'a göre Raymond Leung, Quenton Wong'la yaşıyormuş. Ayrıca, Sherman Chan'le de arkadaş olduğu biliniyor. Raymond'ın bugün okula gelmemesi bir tesadüf olamaz."

"Onun Kırmızı Maske olduğunu düşünüyorsun."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Kerrisdale'e doğru yola çıktılar.

Yirmi İki

Courtney ufak ve kuytu masada Raine'le Que'nun tam karşısında oturuyordu. Masa, dosdoğru Kingsway'in kuzey şeridine bakan ön kapının karşındaydı. Başka bir yerde olsa, tuhaf bir giriş olurdu ama Altın Nilüfer isimli restoranda mantıklı gözüküyordu. Restoranın her şeyi gözlerden ırak ve gizli gibiydi. Otoparkta, orada bir restoran olduğunu gösteren bir tabela bile yoktu; demir parmaklıklı pencereler koyu yeşil renkli perdelerle örtülmüştü ve restoranın menüsü de yoktu. Que onlar için her şeyi Kanton dilinde sipariş etmişti.

Yiyecekler gelince, Courtney onun son derece leziz yemekler sipariş ettiğini düşündü. Raine bir tabak dolusu tavada kızartılmış karidesi Courtney'ye doğru itti. Karidesler sarımsak ve taze soğan kokuyordu. "Bunlardan mutlaka denemelisin Courtney. Yeme de yanında yat."

Courtney karideslerden birini alıp kuyruğunu kırdı. Sonra, ağzına attı. Ağzına keskin bir kırmızıbiber ve tatlı bir şey tadı geldi.

"Muhteşem değil mi?" dedi Raine yine. "Bütün tabağı tek başıma yiyebilirim. Ciddiyim. Bütün tabağı." Bir karides daha alıp, Que'nun ağzına tıktı. Que bir şey demedi ama kızlara değil, sürekli olarak kapıya bakıyordu.

Yemek boyunca böyleydi ve Courtney'yi endişelendir-meye başlamıştı.

Kimse Que Wong'u aşırı sosyal olmakla suçlayamazdı

ama restorana vardıklarından beri ağzından ancak bir iki kelime çıkmıştı. Yemek sipariş ederken bile garsonla daha fazla konuşmuştu. Yemeklere gelince, onlara da hiç dokunmamış, yemekle birlikte sipariş ettiği Wiser's Deluxe'ı içmeyi tercih etmişti. Yerinde oturuyor, viskisini yudumlu-yor, bekliyor ve ön pencereden dışarı bakıyordu. Karidesi robot gibi çiğnedi, sonra Courtney'nin ona baktığını fark etti.

"Daha ister misin?" diye sordu. Courtney başını salladı.

"Ne var o zaman?"

"Terliyorsun."

Que alnında biriken ter damlalarını görebilirmiş gibi gözlerini yukarı kaldırdı ve bir kâğıt peçete aldı. Alnını sildikten sonra, restoranın sıcak olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

Ama restoran sıcak değildi. Hatta soğuk bile sayılabilirdi. O kadar soğuktu ki Courtney üşümek için ceketini giymek zorunda kalmıştı. Bir yanıt duyabilmek için Raine'e baktı.

Ama Raine o sırada Que'nun ona koyduğu viskiyi koklayıp suratını buruşturuyordu. Courtney'nin ona baktığını fark edince kıkırdadı. Courtney ona aynı şekilde karşılık vermeyince de N'oldu? Der gibi baktı.

Courtney bir şey demedi. Que'nun yemek boyunca baktığı noktaya baktı, havanın kararmaya başladığını gördü. Saatine bakınca, dört buçuk olduğunu gördü ve şaşkınlıkla bağırdı. Bir saat sonra, babasının cinayet masasındaki işi bitecekti. Ondan bir saat sonra da evde olacaktı. Okulu astığını bildiğine göre, çok da sinirli olacaktı. Courtney bunu düşününce keyfi kaçtı; keşke annesi hayatta olsaydı diye düşündü. Onu çok özlüyordu.

"Hey, sen iyi misin?" diye sordu Raine.

Courtney ona baktı. "Gitmem gerek." Cüzdanını çıkardı.

"Gerek yok," dedi Que. Kapüşonlu pahalı montunun ce-

binden kendi cüzdanını çıkardı. Parlak siyah deriden olan cüzdanı oldukça şıktı; deniz yılanı derisi ya da yılan derisi olabilirdi. Üstünde Courtney'nin ne olduğunu anlamadığı kırmızı ve altın renkli bir desen vardı. Daha da göze çarpan şey ise, içinde fişkiracaktı gibi duran yeşil banknotlar olmasıydı.

Que masadan kalktı, cebinden bir paket Player's Filtreli Light sigara çıkarıp, bir sigara yaktı. İçine uzun bir nefes çekti. Üstünde 'Sadece Nakit' yazan bir tabelanın ardında fatura düzenleyen incecik Asyalı bir kızın bulunduğu kasaya gitti. Kız Que'nun koluna birçok kere dokunup, bol bol gülümsedi. Que bunu fark etmemiş gibiydi. Yemeğin ücretini ödedi ama bunu yaparken bile başını çevirmiş, dışarıdaki ara sokağa bakıyordu.

Courtney arkadaşına doğru hafifçe eğildi. "Cüzdanında ne kadar para olduğu gördün mü?".

Raine omuzlarını silkti. "Hep öyle."

"Bu kadar parayı nasıl kazanıyor?"

"Babasının denizaşırı bir ülkede iş yerleri varmış. Hong Kong'da. Eğlence parkları ya da otel gibi şeyler inşa ediyormuş. Şık yerler. Her neyse, Que'nun durumu cidden iyi. O

kadar da endişelenme Court. Tanrım, hep böyle endişeli-

• i» sın!

Que masaya dönünce, Raine ayağa kalktı, müsaade isteyip tuvalete gitti. O gidince, masaya bir sessizlik çöktü. Ortam gerildi. Courtney mutfaktan gelen tabak çanak seslerini dinlerken, Que'nun sahte yeşil gözlerini üstünde hissetti. Que sigarasından derin bir nefes daha çekti, uzun uzun dumanı üfledi ve sırttı.

"Biliyor musun, bir gün seni yemeğe çıkarmalıyım."

"Ne?"

"Seni yemeğe çıkarmalıyım; sadece sen ve ben." Öne doğru eğilip başını ellerine dayadı. "Çok ama çok aç olduğun bir gece yemeğe gidelim, güzelim."

"O kadar acıkacağımı hiç sanmam."

“Acıkabilirsin,” dedi Que gülümseyerek.

Courtney sandalyesinde arkasına yaslanıp, Raine tuvaletten geri dönene dek Quedan uzak durmaya çalıştı.

“Ne konuştunuz?” diye sordu Raine.

“Yemek,” dedi Courtney. Nefesini uzun uzun dışarı verdi. Boğazı kurumuştı; su bardağıysa boştu. Sürahiden biraz su koyup üçüncü bardağını içti ve başını kaldırdığında Que’nun ayağa kalkıp bir şişe viskinin daha parasını ödediğini gördü. Parayı öderken kasaya doğru eğilince, mon-tunun beli sıyrıldı.

Courtney gördüğü şey karşısında gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Que’nun kapüşonlu montunun arkasında bir insan eli büyüklüğünde bir şey vardı. Onunla iki saat önce alışveriş merkezinde buluştuklarından hissettiği tüm kötü düşünceleri geri getiren bir şeydi bu.

Bir tabanca.

Courtney biliyordu. Hatta emindi. Babasının Sig’ini sivil ya da gizli çalıştığı zamanlarda kimbilir kaç kere görmüştü.

“Raine,” dedi ama Que masaya dönünce lafının gerisini getiremedi.

Que oturmadı. Cüzdanını geri çıkardı, birkaç ellilik para alıp Raine’e uzattı. “Eve taksiyle dönün,” dedi.

Raine’in gülümsemesi silinir gibi oldu. “Ama şey sanmıştım. .. Şey, bu gece...”

“Gitmem gerek. Yarın gece benimle her zamanki yerde buluş.”

Raine’in gülümsemesi tamamıyla silindi, şaşkın şaşkın Courtney’ye baktı. Que onu tutup kendisine doğru çekti. Onu uzun uzun ve öylesine tutkulu bir biçimde öptü ki Courtney yanaklarının kızardığını hissetti ve başını başka yöne çevirdi. Öpüşme faslı sona erince, Raine soluklandı, hafifçe güldü ve Que’nun suratına dokundu.

“Emin misin?”

“Gitmem gerek,” dedi Que yine. Sesi dalgındı, uzaklardan geliyor gibiydi.

“Gitmeden önce, on dakika burada bekleyin.” “Bekleyelim mi?”

“Dediğimi yap. Ben şimdi gidiyorum.”

“Ama bu gece şey yapacağımızı...”

“Yeter!” dedi Que hışımla. Eliyle suratını ovuşturup, Courtney’nin anlamadığı bir dilde bir şey dedi.

“Seninle bu kadar bile yaklaşılmamalıydım.”

Raine |aşkınlıkla ona baktı. “Anlamıyorum.”

Que ona baktı, uzunca bir süre bir şey demedi, sonra yavaşça Raine’in suratına dokundu.

“Boş ver,” dedi. “Sorun benim. Eve git.”

Raine tamam der gibi başını salladı. “Beni arayacak mısın?”

“Benimle planladığımız gibi yarın buluş. O zaman daha uzun konuşuruz.”

Que onu tekrar öptü, sonra arkasını dönüp viski şişesini aldı. Kasada duran Asyalı kızla konuştu, kız da onu mutfağın arka tarafındaki kapıya götürdü. Kapı öylesine büyük bir gümbürtüyle kapandı ki kızlar

sesi yemek alanında bile duydular. Que gittikten sonra, ne menüsü ne de bir tabelası olan, bir ara sokaktaki tuhaf bir restoranda tek başlarına kaldılar. Hem de insanların arka kapıdan dışarı çıktıkları bir restoranda.

Yirmi Üç

Striker direksiyonun başındaydı.

Dunbar Sokağının hafif yokuşundan, güney yönündeki Kerrisdalee doğru gidiyorlardı. Trafik zor ilerliyordu; dar otoyol iş çıkışı saatine denk geldikleri için tıkanıktı. Herkes kapkara yağmur bulutlarının altında evine dönebilmek için uğraşıyordu. Yolun durumu da kötüydü. Striker arabanın yağlı bir su birikintisinde kaydığını hissetti ve yavaşladı. Henüz ölmenin bir anlamı yoktu.

“Acil Durum Ekibini aramalıyız,” dedi Felicia otoriter bir ses tonuyla. Bunu Striker a dördüncü keredir söylüyordu.

“Dediğim gibi, bunu yapacak vakit yok. Onları ararsak, bu iş altı, yedi saat daha sarkar. Nasıl olduklarını bilirsin. Bir bakmışsın, oraya köpeklerle gelmişler. Laroche da hemen orada bitiverir. Sonra, ciddi ciddi bekleriz.”

Felicia başını cama dayadı. “Peki. Sen bilirsin Jacob. Ama Laroche köpürecek, bunu sen de biliyorsun.”

“İyi ya, bunu yapmak için iyi bir nedenim var demek ki.” Felicia yanıt vermeyince, Striker ne demek istediğini açıkladı. “Bak, Raymond Leung denen çocukla ilgili hep ikincil bilgiler edindik. Arkadaşlık ve okulu asma. Başka hiçbir şey bilmiyoruz. Elimizde Raymond Leung’un okulu asmaktan daha kötü bir şeyle ilgisi olduğuna dair bir tane bile kesin kanıt yok.”

Felicia dudağını ısırды. “Yine de Laroche bilmeli.” “Laroche’u unut gitsin.”

“Sadece söylüyorum işte...”

“Sen zaten hep ‘sadece söylüyorsun.’ Adamın asla bir karar alamadığını hiç fark etmedin mi? Hem de hiçbir konuda. Sadece basın konferansı için ortaya çıkar ve diğer insanların aldıkları kararları destekler. Televizyona çıkar ve hiçbir şey için bir sorumluluk almaz. Asla.”

“Cümlemi bitirebilir miyim?”

“Bitir tabii, seni kim tutuyor?”

“Sen tutuyorsun. Kendini diğer insanların seni dinlemesini istediğin kadar dinleseydin, bunu sen de fark ederdin.” Felicia içine derin bir nefes çekip konuşmaya devam etti. “Demek istediğim şu: Evet, adamın kusurları var. Hepimizin var. Ama nedense, ona kafayı takmış durumdasın. Onu tahrik ediyorsun. Tıpkı okuldaki gibi.”

“Okuldaki gibi mi?”

“Evet.”

“Onu tahrik mi ettim.”

“Biraz sert davrandın.”

“Adam silahımı istedi.”

“Bunu yapmaya hakkı var Jacob. Bu, yasal bir hak. Kahretsin, hatta bir görev. Sen de herkesin önünde ona meydan okudun. Ona bir seçenek sunmadın, köşeye sıkıştırdın. Önünü tıkayan herkese yaptığın gibi.”

“Benim bir öküz gibi kabadayılık ettiğimi mi söylüyorsun?”

“Daha ziyade bir gergedan gibisin.” Felicia hafifçe güldü, sonra o sahneyi gözlerinin önüne getirmiş gibi bir süre bir şey demedi.

Striker bu sefer dilini tuttu. Çünkü tutmalıydı. Felicianın bir konuyu uzatmaması mümkün değildi. Bir şeyi didikleyip parçalayana dek durmayı bilmezdi. Bazen bazı şeyleri uzatmamak daha iyi oluyordu onunlayken.

Yeşil ışık yandı ve Striker Dunbar’a doğru güney yönünde ilerlemeye devam etti. Kırk Birinci Caddeyi geçtikten

sonra, silahının hâlâ omzundaki omuz kılıfında olup olmadığını kontrol etti. Tabancasına ellemek bile onu sakinleştiriyordu. Felicia’ya baktı.

“Yaklaşıyoruz. Bir ekip daha iste, tercihen sivil giyimli olsunlar. Bu hergele elimizden kaçarsa, onlara ihtiyacımız olacak.”

Felicia cep telefonunu çıkarıp Sevk bölümünü aradı ve bir ekip daha istedi. Birkaç sokağı daha döndükten sonra, Striker Balsam Sokağında farları kapatıp kenara çekti. Karanlık iyice bastırmaya başlamıştı; gökyüzü tepelerde ve öfkeli bulutların ardında mora bürünmek üzereydi. Striker karanlığa bakıp, yolu aydınlatan sokak lambalarına şükretti.

Balsam Sokağı’nın ilerisinde, bir döner kavşağın sonunda büyük, kare biçimli, iki katlı bir ev vardı. Modern bir binaydı: Geniş ve karanlık pencereleri, gri beton duvarları vardı; ön tarafıysa cılız ışıklı sokak lambalarıyla aydınlanıyordu.

Striker evi işaret etti. “Quenton Wong’un evi burası, daha doğrusu kayıtlı adresi burası.”

“Ya Raymond Leung?”

“Leung bir değişim öğrencisi. Belli ki Quenton’la ve onun ailesiyle birlikte yaşıyor.” Striker omuzlarını silkti. “Caroline’den bu kadarını öğrendim.”

Cep telefonunu çıkarıp, bilgi servisini aradı. Evin telefon numarasını aldıktan sonra aradı, telefonu on on iki kez çaldırdı ama yanıt alamayınca kapattı.

“Evde kimse yok,” dedi. “Ya da telefona kimse bakmıyor. Telesekreter de yok.”

Felicia gözlerini evden ayırmamıştı. “Işıklar da yanmıyor.”

“Bu önemli değil. Ben kaçıyor olsaydım, evdeki her ışık sönmek olurdu ve yanımda mümkün olduğunca ağır silahlar bulundururdum.” Tabancasındaki şarjör kolunu çekip

şarjörü çıkardı, dolu olup olmadığını kontrol edip geri itti. Felicianın göğsüne baktı, çelik yelek giyip giymediğini anlamaya çalıştı.

“Giydin mi?”

Felicia elinin tersiyle göğsünün ortasına vurunca, ‘küt!’ diye bir ses çıktı. “Annem bir aptal yetiştirmedir.”

“Güzel.” Striker arka koltuğa uzanıp bir havalı tüfek aldı. Tüfeğin namlusunu bir kez geri çekti, tüfekten bir sürtünme sesi çıktı ve Striker keyifsizce Felicia’ya baktı.

“Bazılarının Azrail’le tanışma vakti geldi.”

Hepsi sivil kıyafetler giymiş destek ekibi gelince, Striker Felicia’ya bakıp başını salladı, Felicia da tabancasını eline aldı. Striker’ın avucu terlemiş, kayganlaşmıştı; avucunu yağmurun ıslattığına inandırmaya çalıştı kendini. Ama öyle olmadığını biliyordu. Neredeyse bir anda üç silahlı saldırganla savaşmak üzere kafeteryaya girmiş gibi hissetti.

Taktik olarak düşünüldüğünde, durum aslında bir kâbustan farksızdı. Kırk kalibrelik tabancaları ve bir havalı tüfekleri olan iki polis memuru; dikkati dağıtacak ya da karanlıkta görmelerine yardımcı olacak bir cihazları yoktu; ellerinde sadece birkaç tane Maglite el feneri ve tabancalarına ilişik olan fenerler vardı. Felicia bu konuda haklıydı. Acil Durum Ekibi bu baskınla daha iyi başa çıkabilirdi, özellikle de tercih edilen silahlar makineli tüfekler ve havalı tüfeklerse.

Ama ADE’nin oraya gelmesi vakit alırdı ve Striker’ın bu tür bir lüksü yoktu. Striker’a göre, zaman artık yoktu. Daha doğrusu, normal haliyle yoktu. Bir sonraki silahlı karşılaşmadan önce, her şey sadece kocaman bir heyecan dalga-sıydı.

Havalı tüfeği eline alıp, sessizce kaldırıma çıktı. Tüfeğin namlusu on milimetre çapındaydı, yani bir siyah ayıyı durduracak güçteydi. Striker tüfeğin kolunun iç kısmında oluşuna memnundu. Bu, eski bir havalı tüfekten çok öteydi;

savaşta kullanılan bir tür silahtı. Benelli markaydı. Elinde ufak bir şimşek taşıyor gibiydi.

Arkasına bakmadan, Felicia’ya “Beni koruyor musun?” diye sordu.

Felicia arkasına yanaşıp omzunu sıktı; sadece orada olduğunu değil, dikkat de kesildiğini anlatmak istedi. Striker havalı tüfeği hazırlayıp ilerlemeye başladı.

Eve önden yaklaşmak, en iyi koşullar altında bile kötü bir taktikti. Evin batısındaki komşu evin dış ışıkları kapalıydı ve Striker hareket algılayıcıları da görmedi. Bahçeyi gizlice yaklaşmak için kullanmaya karar verdi. Felicia’ya yol gösterirken, çitin üstünden geçip bahçede köpek olup olmadığına bakarken, aklına bubi tuzakları olabileceği geldi. EYB, yani el yapımı bombalar bu tür çatlaklara yabancı bir konu değildi. Kütüphaneyi havaya uçurmaya kalkışan Columbine kardeşlerle başlamıştı bu akım.

Bu yüzden, Que VVong’un arka bahçesine gizlice girdiklerinde önce duraksadı, sonra Felicia’ya dönüp “EYB’lara karşı tetikte ol,” dedi. “Teller. Şişeler. Teneke kutular, her şey olabilir. Yüksekte ve zeminde. Her adımına dikkat et.”

Felicia tamam der gibi başını salladı. Suratı herhangi bir ifadeden yoksundu ve koyu kahverengi gözleri kararlı bir biçimde ileriye çevrilmişti. Striker onun duygularını bir buzdağına dönüştürebilme becerisine sinir olsa da bir yandan hoşuna da gidiyordu. Felicia operasyon zamanlarında bir kaya gibi sağlamdı ve en pis işe bulaştıklarında bile yanı başındaydı.

Aynı şey birlikte çalıştığı diğer polisler için söylenemezdi.

Yaklaşık olarak üç metre uzunluğunda, budanmış bir çalılık iki bahçeyi ayırıyordu. Yağmurda ve karanlıkta, kaskatı ve kapkaranlık bir duvarı andırıyordu. Striker çalılıkları aralayıp geçecek bir boşluk bulmaya çalışırken, incecik bir ışık gözünü aldı. Işık Que VVong’un arka bahçesinden geliyordu.

Hem de zeminden.

Felicianın “Bu da ne?” dediğini duydu.

Elini arkasına uzatıp Felicia’yı dürtükledi, sonra çimlerin arasından gelen ışığı işaret etti. Felicia’nın uzun saçları ıslanmış, suratının kenarlarına yapışmıştı. Işığı gördüğünü söylemek için başını sallarken de titriyordu. Striker da üşüdüğünü hissetti. Sonbahar rüzgârı şiddetlenmiş, yeşilliklerin arasından ılık çalarak esiyor, suratlarına yağmur damlalarını savuruyordu.

Felicia’nın onu koruduğu bilen Striker, yeşilliklerin arasında ufak bir boşluk bulana dek çalılıkların yanında ilerledi. Boşluk dardı ama içinden geçilebilirdi. Çalılıkları elleriyle ayırıp, bahçeye göz attı.

Bahçe ufak ve sıradandı. Tam ortasında, eve yakın bir yerde, gazlı bir mangalın ve bir bahçe masa takımının da bulunduğu ufak bir veranda alanı vardı. Bunun en ucundaysa, diklemesine duran, iki sıra yalın çalılığın arasında beton bir kuş havuzu vardı. Striker çalılıkların ardına bakınca, uçtaki çitlerin orada bir öbek kırık ve eski ince uzun tahta gördü.

Işık bu tahtaların arasından geliyordu. Striker bunu Felicia’ya da gösterdi. Felicia gördüğünü anlatmak için kafasını sallayınca, Striker öne doğru ilerledi ve bahçenin tamamını dolaşarak verandaya kadar gitti. Gizlendiği yeni açıdan, tahtaların aslında bir öbek halinde değil, kare biçimli ufak bir şekil oluşturacak gibi dizildiğini gördü. Bunların tam ortasında, zeminde bir kapak vardı. Kapağın etrafından dışarı cızır bir ışık sızıyor, ışıktan bir kare oluşturunuyordu.

“Kuyu suyu mu?” dedi Felicia.

Striker başını salladı. “Sığınak.”

“Sığınak mı?”

“Sanırım, eski bir bombardıman sığınağı. Geri çekil. Beni

koru.” Tek dizinin üstüne çöküp, yerdeki kapağı inceledi.

Kapak ufaktı, altmışa altmış santimetre boyutlarındaydı. Bu aralıktan içeri tek seferde ancak tek kişi girebilirdi ama bu da aşağıya uzanan basamaklar değil, bir merdiven varsa mümkün olabilirdi. Striker el fenerini çıkarıp açtı ve ışığı kapağın kenarlarına tuttu.

“Ne yapıyorsun?” dedi Felicia.

“Tel var mı diye bakıyorum. Ateşleyici, ya da düğme gibi bir şey olabilir.”

“Var mı peki?”

“Hayır. Ama tetikte ol.”

El fenerini kaldırıp, bir elinde havalı tüfeği tutarak kapağı tuttu; kapağın çelik tutacağı soğuk ve ıslaktı. Striker tutacağı var gücüyle çekti.

Kapak yukarıdan menteşelenmişti ve açılırken kulak tırmalayıcı bir biçimde gıcırdadı. Sonra, güm diye tahtaların üstüne indi.

Striker deliğe baktı, hareket eden bir şey görmedi. Görünmeyen bir kaynaktan gelen ışık, aşağı doğru inen eğreti bir merdiveni aydınlatıyordu. En altta, belli belirsiz bir tünel kuzeye doğru devam ediyordu.

“Eve gidiyor,” dedi Felicia’ya. “Bizi koru.” Striker merdivenin ilk basamağına basmıştı ki Felicia omzunu tuttu.

“Oraya inmeyeceksin,” dedi.

Striker gözlerini aşağıdaki mağaradan ayırmadı. “Daha iyi bir fikrin mi var?”

“Evet. Bir köpek getirtelim.”

“Boş ver. O uyuz köpekleri tüm kanıtları yok etsinler diye aşağı salamam.”

“Jacob...”

“Sen beni koru yeter,” dedi Striker.

“Bu, bir tuzak olabilir.”

“Aynen, bu yüzden peşimden gelme. Burada kal ve birisinin beni buraya kilitlemeyeceğinden emin ol.” Felicia daha

- 141 -

fazla itiraz edemeden, Striker aşağı inmeye başladı.

Merdiven üç metre kadar aşağı iniyor, sonra aniden bitiyordu. Striker zemin seviyesine inince, ışık kaynağını gördü; ilerideki odanın tam ortasında bulunan floresan bir lambadan geliyordu. Işıktan görebildiği kadarıyla, içinde durduğu uzun koridor ta eve kadar gidiyor, sonra büyük ve açık odada son buluyordu. Durduğu yerden başka bir giriş çıkış kapısı da göremiyordu.

Havalı tüfeği hazırda tutarak, öne doğru ilerledi. Odada bir sürü ıvır zıvır vardı. Karşı duvarın önüne bir sürü ufak su tankları dizilmişti. Ahşap raflarda konserve yiyecekler, ilk yardım çantaları, bataryalar ve tuvalet malzemeleri vardı. Duvarlarsa beyaz renkli plastik örtülerle kaplıydı.

Striker kımıldamadan durdu. Mümkün olduğunca sessiz bir biçimde nefes alıp verdi. Ani bir tehdit belirtisi görmedi ama bunun bir anlamı yoktu. Bu tür durumlarda ne olacağı belli olmazdı, beklenmedik şeyler meydana gelebilirdi.

Açık odaya doğru yavaş yavaş ilerledi. Birden havada bir şey hissetti. Küf ve çürük tahta kokusundan farklı bir şeydi bu. Hem farklı, hem de tanıdık bir kokuydu.

Sidik.

Bir adım daha atıp, etrafa bir göz attı.

Odanın büyük bir kısmını sıralar ve bir masa oluşturmak için kullanılmış eski kalaslar kaplıyordu. Bunlar dağınık bir biçimde, odanın ortasında duruyordu. Striker bu görüntüden tedirgin oldu. Kalasların üstü turuncu renkli bir brandayla örtülüydü. Striker etrafına bakındı. Sığınak eski olduğu halde, hâlâ tamamlanmamıştı. Altmışa yüz yirmi santimetre boyutlarındaki beyaz plastik örtülerden pembe renkli, saçak saçak tesisat kabloları fırlamıştı. Odaya yer yer monte edilmiş ev yapımı ahşap raflar da eğreti bir biçimde duvara çakılmıştı. Odanın karşı köşesinde, üstü metal parçalarıyla dolu yeni bir çalışma tezgâhı duruyordu.

Her şey normal gözüküyordu.

Ama sadece gözüküyordu.

Sonra, Striker ayrıntılara daha dikkatle bakmaya başladı. Raflarda, kilitsiz ve açıkta duran birkaç bakır tel, tel fırça ve kirli paçavralar vardı. Bunların hepsi silah temizlemek için kullanılan malzemelerdi. Karşı duvarda, duvardan fırlamış kabloların üstünde, ev yapımı el bombalarının nasıl yapılacağını

anlatan ufak bir karton asılıydı. Tezgâhın üstündeyse, Striker'm ilk gördüğünde hurda sandığı metal parçaları aslında patlayıcı cihazlarda kullanılan metal dolgu maddeleriydi. Bunlar şarapneldi.

Bir silah inine girmişti.

“Burada silah malzemeleri var,” diye seslendi Felicia'ya. “Gözünü dört aç.”

Havalı tüfeğini kaldırıp odanın ortasına doğrulttu ve aniden durdu. Sağ tarafında, tezgâhın hemen yanında, sıraların altında bir bacak gördü. Bacak siyah renkli bir pantolonla ve aynı renkte bir spor ayakkabıyla kaplıydı. Bedenin geri kalanının üstü, turuncu muşambayla örtülüydü.

“Burada bir ceset var!” diye seslendi.

Sıraların etrafında geniş bir daire çizerek, cesedi daha iyi görmeye çalıştı. Pis zeminin üstünde sırt üstü yatan genç bir Asyalı erkeğin cesedini gördü. Ağzı ve gözleri ardına kadar açılmıştı. Kafasının tepesi, adeta ağız tavanından vurulmuş gibi havaya uçmuştu. Sağ elinde 40 kalibrelik bir tabanca duruyordu. Bu, bir Glock'tu. Yanında bir de kan kırmızısı hokey maskesi vardı.

Striker tetiğin üstündeki parmağını gevşetti ama silahını yine de hazırda tuttu. “Aşağıya inebilirsin,” diye seslendi.

Striker bunu söyledikten birkaç saniye sonra Felicia yanında belirdi.

Felicia da saldırganın kafasından aldığı yarayı ve apış arasındaki ıslaklığı gördü. Burnunu kırıştırdı.

“Tanrım, biri daha,” dedi.

“İyi şeyler üzer üzer gelirmiş.”

Striker tavana bakınca, kahverengi yıpranmış ahşabın üstüne sıçramış koyu kırmızı bir leke gördü. Lekenin tam ortasında, merminin geçtiği minik bir delik vardı. Deliğin etrafında da kemik, deri ve saç parçaları ve Striker'm ne olduğunu anlayamadığı koyu renkli başka şeyler vardı. “Bizi korumaya devam et,” dedi Felicia'ya.

Felicia tamam der gibi başını sallayınca, ona havalı tüfeği verip eldivenlerini giydi. Lâteks eldiveni ellerine iyice geçirip, ölü çocuğun üstüne eğildi. Müdire Myers'ın ona geçen senenin yılığında bulup fotokopisini çektiği Raymond Leung'ın fotoğrafını buldu. Fotoğrafı beton zeminde yatan çocukla kıyaslayınca, kimliğine dair hiçbir şüphe kalmadı. Ceset Raymond Leung'a aitti.

Striker fotoğrafı katladı, tekrar ceketinin cebine koydu. Uzanıp baş ve işaret parmağıyla saldırganın elindeki tabancayı aldı ve şarjörü çıkarma kolunu çekti. Şarjörü çıkarıp, mermileri daha yakından inceledi, kaplamalarına baktı. “Hidra-Şok mermileri.”

Felicia rahatlamış gibi içini çekti. “Tıpkı Beyaz Maske'nin silahındaki gibi.”

“Hedef seçtiği çocukların üstünde kullandığı gibi,” dedi Striker meseleye açıklık getirerek. Kutu şarjörü cebine attı, geriye kalan mermileri de çıkarıp tabancayı yavaşça yere koydu. Daha sonra, Raymond Leung'un ceplerini karıştırdı ve kırış kırış bir bilgisayar çıktısı buldu. Kâğıdı düzleştirip inceledi.

Felicia da Striker'm omzunun üstünden başını uzatıp kâğıda baktı. “Bu, düşündüğüm şey mi?”

Striker evet anlamında başını salladı. “Bir intihar notu. Defolup gidin, dünya da defolup gitsin.”

“Sözcüklerle arasının iyi olduğu söylenemez.”

“Evet. Bizim teşkilatta olsa, Komiser Yardımcılığından daha fazla yükselemezdi.”

Felicia güldü ama sesi bu lafı komik bulmuş gibi değil de,

rahatlamış gibi çıkmıştı. Cep telefonunu çıkarıp kapağını açtı. “Rapor ediyorum.”

Striker başım salladı. Notu bulduğu cebe geri koydu. Felicia cesedin başında beklemeye razı gelince, Striker sivil memurları arayıp evi incelemesine yardım etmelerini istedi. Onları beklerken, olayı düşünmeye başladı. Her şey yerli yerine oturmuştu; Raymond Leung’un cesedini bulmuşlardı. Hem de kendi evinde. Kırmızı maskesi de yanındaydı. Silahı da öyle. Üstelik silahı Hidra-Şok mermileriyle doluydu.

Bulmacanın parçaları kusursuz bir biçimde yerine oturmuştu. Striker’ın sevinçten havalara uçuyor olması gerekirdi. Ya da en azından, içinin çok rahatlamış olması gerekirdi. Ama hiç öyle hissetmiyordu. Tam aksine, içini kemirip duran bir sıkıntı vardı. Bu, bir cinayet soruşturmasıydı. Bu tür olaylarda, parçalar asla bu kadar kolay yerine oturmazdı.

Bir terslik vardı.

Yirmi Dört

Yaklaşık olarak bir saatten fazla sürmüştü ama saat yediyi gösterdiğinde Wong ailesinin evinde herhangi bir tehdit olmadığı anlaşılmıştı. Evde kimse yoktu. Ebeveyn Anson ve May Wong belli ki tatildaydı, Çin’deki ailelerini ziyaret ediyorlardı. Mümkün olan en kısa sürede onlara haber verilecekti. Bu arada, tüm evin ve bahçenin bir suç mahalli olarak korunması gerektiği için, Felicia çoktan alanı şeritle çevirmeye başlamıştı.

Striker sivil memurlara yardımları için teşekkür ettikten sonra, artık on yedi yaşındaki Raymond Leung olduğu bilinen Kırmızı Maske’nin cansız yattığı sığınağa doğru yürümeye başladı. Arka bahçeye ayağını yeni basmıştı ki sokağa park eden beyaz renkli sivil aracı gördü.

Komiser Yardımcısı Laroche.

Striker bahçeye şöyle bir göz atınca, teşkilatın en büyük dalkavuğu olan Dedektif Beasley’yi gördü. Adam verandanın yakınlarında duruyordu. Komiser Yardımcısı da yanındaydı, yeraltına inen kapağın hemen önünde duruyordu. Beyaz bir mendille ağzını kapatmıştı; Striker’ı görünce suratı gerildi ve mendili ağzından uzaklaştırdı.

“Sizinle biraz konuşmak istiyorum dedektif.” Striker’a doğru yürümeye başladı, Dedektif Beasley de şimşek gibi yanında bitiverdi.

Striker Beasley’ye baktı. “Amigo kızı da yanınızda getirmişsiniz, ha?”

Komiser Yardımcısı hiç oralı olmadı. “Neden buraya gelmeden önce beni adresten haberdar etmediniz? Neden Acil Durum Ekibi çağırılmadı? Tanrı aşkına Striker, telsizle bile nerede olduğunuzu haber vermediniz.”

Striker başım salladı. “Bana bunu mu söylemek istiyordunuz?”

“Başka ne olabilir ki?”

“Şuna ne dersiniz? ‘İyi iş başardınız, katili buldunuz?’ ‘Elde ettiğiniz sonuç şansa dayalıyken sizi nasıl övebilirim?’

Striker kaşını havaya kaldırdı. “Şans mı?”

“Doğru kuralları izlemediniz. Bir tanesine bile uymadınız.”

“Kahrolası silahlı saldırganın yerini buldum.”

“Bunu yaparken de hayatınızı tehlikeye attınız. Ortağınızı da tehlikeye attınız. İşler iyi gitmeseydi, size yardım eden diğer polis memurları için de aynı şey söz konusu olacaktı. Bu özensizliğiniz rapor edilecek.”

Striker keyifsizce güldü. Laroche her zamanki gibi davranıyordu, ondan başka ne beklenirdi ki? Hem Komiser Yardımcısı ne biliyordu? Adam bir ofis memuruydu; devriye görevi için gerekli olan asgari süreyi tamamlamış, sonra da yirmi dört senelik kariyerini işlevsiz bölümlerde geçirmişti. Soruşturma ünitelerinde dahi çalışmamıştı. İşe Alma, Eğitim ve İnsan Kaynakları bölümlerinde görev yapmıştı. Graffiti Devriyesi’nde bile görev yapmıştı. Tüm bunlar, en az stres içeren işlerdi. Tehlikeden uzaktı, şiddetten uzaktı. Bu adamın silahını ateşleyebilmesi bile hayret vericiydi. “Artık silahınızı iade edebilirsiniz,” dedi Laroche. “Olayla ilgili ani tehditler kalktı.”

“Kalktı mı?”

“Olayın gizlilik derecesini resmi olarak kaldırıyorum.” Striker adamın omzunun üstünden, zemindeki kapağın fotoğraflarını çeken Erişteye baktı. Felicia yanındaydı.

Koyu kahverengi gözlerini adeta yalvarır gibi ona dikmişti. Bakışlarında şefkat ve endişe okunuyordu.

Striker başka yöne baktı. Dikkatini Laroche’a verdi. “Yerinizde olsaydım, hiçbir şeyin gizlilik derecesini dü-şürmezdim, efendim. Henüz değil.”

Laroche derin bir kahkaha attı. Dedektif Beasley’ye baktı. “Neden, Striker? Neden gizlilik derecesini düşürmeyeyim? Haydi, bizi engin bilgilerinizle aydınlatın.”

“Bir kere, üç silahlı saldırganı ele geçirdiğimizi düşünüyoruz,” dedi Striker. “Henüz hiçbir şey teyit edilmiş değil. Raymond Leung’un gerçekten de okuldaki silahlı saldırıdaki kişi olup olmadığını bilmiyoruz.”

Laroche öfkeyle ona baktı. Tekrar konuşmaya başladığında, ses tonu lütufkârdı.

“Sherman Chan’in olayla ilgisi olduğunu biliyoruz. Qu-enton Wong’un da öyle. Cesetler elimizde. En iyi arkadaşları ve ev arkadaşları kırmızı bir maskeyle ölü bulundu. Başka ne tür bir kanıt istersiniz?” Komiser Yardımcısı ona biraz daha yaklaşp, elini Striker’m omzuna koydu. “Belki de işe erken geri dönmüşsünüzdür. Belki de stres izni almalısınız. Bir süreliğine.”

Striker Laroche’un elini omuzlarını silkerek itti. “Kesin olarak geri döndüm.”

Laroche gülümsedi. “Pekâlâ. Ama size biraz tavsiye vereyim, Striker. Bu tavsiye sizi mesleğinizde bir yerlere getirebilir. Bir tarla dolusu at bulduğunuzda, zebra aramaya kalkışmayın. Tek bulacağınız daha fazla at olacaktır.” “Bunu bilemem. Ben sadece bir eşek buldum.”

Komiser Yardımcısının gülümsemesi silinmedi. “Hep hazır cevapsınız, değil mi? Bir şeyi kanınızın son damlasına kadar savunursunuz; eminim ki kanınızın son damlası akmak üzere.” Bir adım daha atıp, Striker’ın burnunun dibine girdi. Ona o kadar yaklaşmıştı ki, Jacob’ın suratını görebilmek için kafasını kaldırmak zorunda kaldı. “Bu ola-

yın aciliyeti artık sona erdi, gizlilik derecesi de düşürülecek. Tabancanızı ortağınıza teslim edebilirsiniz. Silahınızı el koyulmuş farz edebilirsiniz.”

Striker’m içinden geçen ilk şey onunla tartışmaktı ama bunu düşününce, bu sefer Komiser Yardımcısının haklı olduğunu fark etti. Olayın aciliyeti sona erdiyse, tutunacak dalı kalmamış demektir.

Silahı artık kanıt sayılırdı, zaten saldırıdan bu yana öyleydi. Üç saldırgan da ele geçirildiği halde silahını geri vermemekte direnmesi, Polis Yasasını ihlal etmesi demekti.

Bu yüzden, pes etti.

“Kahrolası silahı alabilirsiniz. Sabah ilk iş teslim ederim. Bu olayın kesin olarak sona erdiğini bildiğim zaman.” Komiser Yardımcısının suratında huzursuz bir ifade belirdi. Sanki Striker öfkeden kendini kaybedene dek onu daha ne kadar kışkırtabileceğim hesaplıyor gibiydi. Savaş çoktan kazanılmıştı; durumu daha da zorlaştırmamanın bir anlamı yoktu. Sonuç olarak, uzatmamaya karar verdi.

“Bunu yapmanıza izin vereceğim,” dedi izin sözcüğünü vurgulayarak.

“Tamam ama saat dokuza kadar teslim edin. Yoksa bunu bir ihlal kabul ederim.” Arkasına dönüp Felicia’ya baktı ve gülümsedi. “Duydunuz mu, Dedektif Santos?”

Felicia yanlarına geldi. “Evet, efendim. Saat dokuz dediniz.”

“Bir dakika dahi geçmesin.”

Striker Eriştenin çalıştığı ana suç mahalline gitti. Zihnini kurcalayan bir şey vardı.

“Ölüm saatini belirledin mi, Erişte?”

Erişte çömeldiği yerden ayağa kalkıp “Yeterince katılmışım,” dedi. “Aradan epeyi vakit geçmiş. Bu sabah bir ara öldüğünü söyleyebilirim.”

“Saat dokuz buçuktan önce mi, sonra mı?”

“Eğer Kırmızı Maske’yse, sonra olması gerek.”

“Bunu sormadım.”

Erişte omuzlarını silkti. “Otopside sonra anlaşılır.”

“Kan pıhtılaşmasını kontrol ettin mi?”

Erişte gıcık olmuş gibi ona baktı. “Başıma ekşime Striker. Tıbbi Tetkikçiye sorarsın.”

Striker kaşlarını çatı. “Kırştın Dunsmuir mi yapacak bu işi?”

“Evet. Ölüm Sürtüğü’nün ta kendisi.”

Striker Erişteye işleri elinden geldiğince çabuk bir biçimde yapmasını ve onu bilgilendirmesini söyledikten sonra, arka bahçeye doğru yürümeye başladı. Herkesten uzaklaşması gerekiyordu. Çok, çok uzaklaşması gerekiyordu. Oraya yürürken, telefonunun titrediğini hissetti ve hemen cebinden çıkardı.

Ekranda, Cevapsız Arama yazıyordu.

Aramanın zamanına bakılacak olursa, evi araştırırken gelmişti bu telefon. Mesaj kutusunu aradı ve birkaç dakika sonra hayatında duyduğu en güzel sesi duydu.

“Selam baba, benim. Eve yeni geldim, işten ne zaman döneceğini merak ettim. Akşam yemeği için buzluktan balık çıkardım. Kim bilir, işe döndüğün ilk gün ne kadar çok yemek yemişsindir. Neyse, gelemeyecek gibiyse beni ara, tamam mı? Court’tan bu kadar.”

Mesaj böylece sona eriyordu.

Striker telefonu kapatıp gülümsedi ve gülmeye başladı. Tanrı aşkına, Courtney'nin o gün olanlardan kesinlikle haberi yoktu. Çılgıncaydı ama doğrudu. On beş yaşındaki kızlar hiç mi haberleri dinlemezler diye düşündü. Radyodan bile mi dinlemezlerdi?

Önemli değildi.

Blackberry'yi tekrar cebine koyup arkasına döndü. Dedektif Beasley'nin kahkahalarını duyunca, aldırış etmedi. Belki de çok uzun süredir ilk defa hiçbir şey umurunda değildi. Ne Laroche ne suç mahalli, ne de cinayet masasın-

daki görevi umurundaydı. Bunların hiçbirisi o anda önemli değildi. Kızı aramıştı. Güvendeydi ve evde onu bekliyordu. Striker eve gidiyordu.

Yirmi Beş

Striker sivil arazi araçlarını Felicia'ya teslim edip, Devriye'den onu eve bırakmalarını istedi. Saat yediyi geçiyordu; uzun bir gün olmuştu. Kaldırımın kenarına çıkıp, sızlayan ayak tabanlarının üstüne basa basa yürürken, sırtındaki ve bacaklarındaki tüm kasların tutulduğunu hissetti. Que VVong'un evindeki suç mahallinden ayrıldığından beri, gecenin mürekkeimsi karanlığı daha da koyulaşmış, ayı ve yıldızları gizlemişti. Geriye bir tek buz gibi bir yağmur ve meşum meşum eser rüzgârlar kalmıştı.

Sağanağın altında gülümseyerek yürüdü. Evi gözüne hiç o anki kadar huzur dolu ve sıcak gelmemişti. Evini gördüğü anda, sadece saldırıyı ve bunu izleyecek olan soruşturmaları değil, işten uzak kaldığı zamanı da unutmuştu. Kim bilir, belki de günün birinde Amanda'nın ölümünü de unutabilecek duruma gelebilirdi.

Belki Courtney de bunu başarabilirdi.

Verandanın ışığı açıktı, ön kapı da kilitliydi. Kilidi açıp içeri girdi. Kapı kapanırken oluşan cereyan paltosunu savurdu. Uzun yün paltosu sırsıklamdı; paltoyu vestiyere asıp, uzun günün ardından yıpranmış ve kırış kırış olmuş ödünç giysilerle orada dikildi.

Etrafına bakındı. Oturma odası televizyonun titrek ışıkları haricinde karanlıktı. Courtney mavi renkli eşofmanını giyip koltuğa oturmuş, gözlerini ekrana dikmişti. Bir tahta gibi gergindi; gözleri ağlamaktan şişmişti. Striker yanına

gidince, Courtney bir kâbustan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı. Ona bakmak için başını çevirdi, içini çekti ve Striker ne olduğunu anlayamadan koltuktan fırlayıp titreyerek kollarına atıldı. Sonra da derin hıçkırıklara boğuldu. "Üzgünüm," dedi Striker. "Çok, çok üzgünüm." Söyleyecek başka bir şey bulamadığı için, kızını kucaklayarak, ona her şeyin geçtiğini söyleyerek olduğu yerde kalakaldı. Her şey bitmişti. Oradalar. Evdelerdi. Birlikte-lerdi. Güvendelerdi.

Striker bu sözlerin bir faydası olup olmadığını düşündü. Courtney biraz gözyaşı döküp rahatlayınca ve geri çekilince, Striker kızının suratının rimel içinde kaldığını gördü. Başparmağıyla rimel izlerini sildi ve kızının suratına baktı: Açık mavi renkli gözlerini, açık kahverengi çillerini, omuzlarına kalın dalgalar halinde dökülen kestane renkli gür ve kıvrıkcık saçlarını dikkatle inceledi. Courtney tıpkı annesine benzediği için, Striker içinin ezildiğini hissetti. Courtney en az onun kadar güzeldi. Hatta daha da güzeldi.

Striker kızının Amanda'yla arasındaki benzerliğin sadece bu kadar olmasını umdu.

"İyi misin?" diye sordu.

Courtney dalgın dalgın başını salladı. “Evet. Tabii. Sanırım. Bilmiyordum. On dakika öncesine kadar hiçbir şeyden haberim yoktu.” Endişeli bir ifadeyle babasına baktı. Sormak istediği birçok soru olduğu belliydi ama Striker bunları o anda ya da başka bir zaman yanıtlamak istemiyordu. Ona bir baba şefkatiyle baktı. Courtney hem bunu hem de onun berbat bir gün geçirdiğini anlamış, mavi gözlerini başka yöne çevirmişti.

“Ben... Biraz dinlenmem gerek,” dedi.

“Biliyorum.”

“Uyumam gerek.”

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı, balkabağım?" Courtney birkaç saniye bir şey demedi. Bakışlarını aklı

başka bir yerdeymiş gibi şömineye dikti. Sonra, tekrar konuştu. “Özür dilerim, baba.”

“Neden?”

“Aramızın gergin olduğunu biliyorum. Zor geliyor. Her şey... O zamandan beri daha zor.”

Striker’ın aklından kızına söyleyebileceği bir sürü şey geçti ama bunların hepsi de boş ve zoraki olacaktı. Nasıl olmazdı ki? Amanda’dan söz etmek ihtiyacı olan son şeydi. Courtney bunu anlasa da anlamasa da her ikisinin de ihtiyacı olan son şeydi.

Kızının gözlerinin altında oluşan halkalara bakıp suratını ekşitti.

“Bitkin gözüküyorsun, balkabağım. Belki de sıcak bir banyo yapıp, biraz dinlenmelisin. Bir kadeh şarap falan ister misin?”

“Şarap mı?” Courtney hüzünlü hüzünlü güldü.

“İstemezsin herhalde, ha?”

“Baba, hiç onu düşündüğün oluyor mu? Yani, gerçekten düşünmekten söz ediyorum.”

“Annemi seviyordum.”

“Ama onu hiç düşünüyor musun? Artık demek istiyorum.”

“Her gün.”

“Bunu belli etmiyorsun.”

Striker kızının ses tonunda alınganlık sezdi. “Yakında, iki sene olacak Courtney. Bununla baş etmeyi öğrendim. Sen de öğreneceksin. Zamanla.”

“Ama baş etmek istemiyorum.” Kızının bu sözleri, Striker’ın suratına ani ve sert bir tokat gibi iniverdi; bir an için Courtney’nin gözleri yine öfkeyle parıldadı. Tıpkı Amanda’nın gözlerinde beliren o ateşli, önüne çıkan her şeyi küle dönüştüren ve dinmesi günler alan parıltı gibiydi.

“Ben öyle..

“Sen zaten hiç öyle demek istemezsin. Ama bu asla bir

şeyler söylemekten alıkoymuyor, değil mi?” Courtney ona dik dik baktı. “Neyle başa çıkamadığımı biliyor musun? Onu bu kadar kolay unutmanı hazmedemiyorum. Bir anda kestirip atıverdin. Sanki annem bir hiçmiş gibi davrandın.” “Courtney, inan bana hiçbir şey, hiçbir şey değildir.”

“Ben ölsem, beni de bu kadar kolay unutur muydun?” “Saçmalama.”

“Ya bugün olanlar?” Courtney suratında daha da öfkeli bir ifadeyle babasına yaklaştı. “Nerede olduğumu öğrenmeye bile çalışmadın. İyi olup olmadığımı sormadın. Ben de bugün okuldaki çocukların arasında...”

“Bu kadarı yeter.” Striker öylesine ani bir hareketle öne atıldı ki Courtney duvara doğru gerilemek zorunda kaldı. “Sakın bu saçmalıkları ağzına alma... Ne şimdi ne de başka bir zaman. Nerede olduğumu biliyordum. Çocuklardan bazıları seni otobüste görmüşler. Hem iyi olduğunun da teyidini aldım. Buna rağmen, bütün kahrolası gün boyunca sana ulaşmaya çalıştım. Devriye üç kere evin önünden geçti, Sheilayı Metrotown u seni bulması için yolladım, cep telefonunu yirmi kereden fazla aradım.”

Courtney başını diğer yöne çevirdi; babasının gözlerine bakamadı.

“Yine gelen aramaları engelliyordun, değil mi, Courtney? Bunu bilmediğimi sanma. Okulu yine astığın için azar içitmek istemedin, bu yüzden de telefonuna yanıt vermedin. Sana bir mesaj bile bırakamadım!”

Courtney üst dudağını emdi, yanıt vermedi. Gözlerindeki öfke parıltısı kibrit çöpü misali sönmüverdi. Bakışlarını yere dikti, uzun saçları suratına döküldü. Tekrar konuştuğunda, sesi durumu kabullendiğini ele veriyordu. “Aramaları engellemedim baba. Telefonum kapandı.” “Sana inanmıyorum.”

“İnanmıyor musun?”

“Sesli mesajlarını değiştirmeyi becerebildin ama. Hem de tam üç kere.”

“Mesajlar kendi kendine değişiyor.”

“Kendi kendine mi?”

“Birkaç farklı sesli mesajım var, hepsi de Britney’yle ilgili. Otomatik olarak bu mesajlar dönüp duruyor.”

Striker önce bir şey demedi. Sonra, nefesini uzun uzun dışarı bıraktı, bitkin olduğunu hissederek suratını ovuşturdu.

“Tanrım,” diyebildi en sonunda.

“Özür dilerim baba,” dedi Courtney. “Haberim yoktu. Gerçekten. Ben... Ben...”

Elleriyle suratını örtüp, hıçkırıklarını, hissettiği sıkıntıyı ve öfkeyi bastırmaya çalıştı. Striker tükendiğini, içini yine hüznün ve pişmanlık kapladığını hissetti. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kollarını ikinci kez Courtney’nin boynuna dolayıp alnını öptü ve her şeyin yıllar önceki gibi olması için dua etti.

Amanda ölmeden önceki gibi.

Nihayet, ilk konuşan Striker oldu.

“Bazen annenin ölümüyle senden daha çabuk başa çıkabildiğimi düşünüyorum, çünkü ona çok benziyorsun. Se-ninleyken, onun yanımda olduğu hissediyorum.” Kızının üzgün suratına, iri iri açılmış gözlerine derin derin baktı. Hissettiği ciddiyeti anlamasını sağladı. “Seni asla terk etmeyeceğimi biliyorsun, Courtney. Bir milisaniyeliliğine bile terk etmem.”

“Bunu biliyorum, baba.”

“Sırf güvende olduğunu bildiğim için saldırganların peşine düştüm.”

“Biliyorum.”

“Çünkü onları bulmadığım takdirde, kısa bir süre sonra başka çocukların da ölebileceğini düşündüm.”

“Baba, bunları biliyorum. Ben sadece... Çok yorgunum. Stres içindeyim. Tanrım, sanırım yatacağım.

Bu gece erken

yatmalıyım. Bitkin durumdayım.”

Courtney ona bir kez daha sarıldı ve yanağına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Onu bırakmak istediğinde, Striker onu biraz daha tuttu. En sonunda bıraktı ve Courtney dönüp yatak odasına yöneldi. On adım attıktan sonra, dönüp ona baktı.

“Yemek yedin mi?”

“Yemeğimi kendim hazırlayabilirim, balkabağım”. Courtney güldü. “Tabii. Domuz ve Fasulye Konservesi mi, Şef Boyardee mi?”

“Daha da iyisi... Nutella.”

Courtney sırtıttı. “Sana o balığı pişirebilirim.”

“Sen biraz uyu, balkabağım.”

Courtney duraksadı. “Bana sağlıklı bir şey yiyeceğine söz ver.”

Striker yemin eder gibi elini havaya kaldırdı. “Nefret ettiğim her şeyi yiyeceğim.”

“Seni seviyorum, baba.” Courtney yavaş yavaş koridorda ilerledi. Striker onun gidişini izlerken, kendisini en az Amanda’nın ölümünden sonraki gibi faydasız ve çaresiz hissetti. Beş dakika içinde, sevgi, öfke ve ihaneti hissetmişti ve tekrar sevgi hissine geri dönmüştü. Bu hisse yoğun miktarda pişmanlık da karışmıştı. Bazen duygularının engin bir okyanus olduğunu, azgın dalgaların arasında sürüklenen, akıntıya kapılmış bir dal gibi olduğunu hissediyordu. Bu tehlikeli akıntıların sağı solu genellikle belli olmazdı. “Seni seviyorum Courtney,” dedi. Ama oda bomboştu.

Yirmi Altı

Felicia haber vermeden geldiğinde, hava bir günlük bir çürükten de koyu renge bürünmüştü. Buz gibi yağmur din-mişti ama rüzgâr hâlâ evin bütün pencerelerini amansız bir uğultuyla zangırdatarak esiyordu. Striker bir devriye aracının evin önünden gelen hafif uğultusunu duydu. O Crown Vic’lerin kendilerine özgü bir sesi vardı. Sonra, sokağa bakan pencereye yansıyan halojen far ışıklarının yanıp söndüğünü gördü.

Koltuktan kalkmaya gayret edip pencereye gitti ve Felicianın yürüyüş yoluna girdiğini, güzel İspanyol suratının bahçenin ışıkları ,arasında belli belirsiz parıldadığını gördü.

Felicia yorgun ve tükenmiş görünüyordu. Gerçekten de rezil durumdaydı.

Ama yine de her zamanki gibi çok güzeldi. Striker ona her baktığında güzelliğini görüyordu. Bu gibi anlarda, altı ay önce ilişkilerini sona erdirdiği ve onu bıraktığı için kendine kızılıyordu.

Uydurabileceği daha yüzlerce klişe vardı ama hiçbirisi doğru değildi. Hiçbiri onu iyi hissettirmiyordu.

Felicia ön kapiya vardı ve ahşap kapıyı hafifçe tıklatmak yerine, trabzandan uzanıp salonun penceresinden içeri baktı. Koyu renkli saçları gözlerinin üstüne düştü. Striker'ı görünce, dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi.

“Amway geldi!”

Striker antreye çıkıp kapıyı açtı. İçeri sert bir rüzgâr akın etti. Rüzgâr onu okşayıp geçince, Striker titrediğini hissetti. Felicia antreye girdi, kollarını kavuşturarak ısınmaya çalıştı ve çizmesinin topuğuyla kapıyı kapattı.

Striker ona gülümsedi. “Senin gibi tatlı bir kız bu saatte burada ne arıyor?”

Felicia arkasına baktı. “Burada tatlı bir kız falan göremiyorum.” Sırıttı. “Amway esprimi beğendin mi?” “Watchtower\ tercih ederim.”

Felicia tek kaşını havaya kaldırdı ve ikisi birbirine bakakaldı. O an, bir an gelip geçiverdi. Birbirlerini gırtlaklaya-cak hale geldikleri iş ortamı dışında ne kadar farklı oldukları komik geldi Striker’a.

“Bütün akşam burada dikilip tek cümlelik espriler mi yapacağız yoksa beni içeri davet edecek misin?” diye sordu Felicia nihayet.

“İçeri gelmek için davete ihtiyacın yok.” Striker içeri girsin diye eliyle salonu işaret etti. Gözüne şöminenin üstündeki duvar saati ilişti. Saat on ikiyi geçiyordu. “Tanrım, bu saate kadar çalıştın mı yoksa?”

“Ufak tefek bir şeyler yaptım işte.”

“Laroche’tan mı söz ediyorsun?”

Felicia suratını ekşitti. “Aman, ne komik. Her neyse, bu gecelik işlerimi bitirdim.” Ceketini çıkarıp Striker’a fırlattı. O da ceketini vestiyere astı. “Son bir saattir, Erişteyle birlikte Teşhis bölümüydüm. Zavallı adam her an yığılacak gibiydi. Yemin ederim ki arada sırada sağlığını düşünmeli.” “Hazır konu açılmışken, senin de yatağında olman gerekirdi.”

“Bu bir davet mi?”

“Tahrik etme beni.”

Felicia parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, düzeltti, daha sonra da Striker’a sokuldu. Bakışlarındaki o esprili ifadenin yerini savunmasız bir içtenlik aldı. “Senin için en-

dişelendim Jacob.”

“Demek buraya silahımı almak için gelmedin.”

Felicia içini çekti. “Of, bir anı nasıl öldüreceğini cidden çok iyi biliyorsun.” Striker ellerini havaya kaldırıp, tartışmak istemediğini gösterir gibi avuçlarını öne uzattı, sonra da hemen özür diledi. Onu oturma odasına aldı, koltuğa çöktü, Felicia’ya da yanına oturmasını işaret etti. Felicia şömineye en yakın uca oturup ısınmaya çalıştı.

“Dışarı buz gibi.”

“Üstüne bir şey getireyim.” Jacob dolaptan kalın bir yün battaniye alıp, Felicianın omuzlarına örttü. Daha sonra ikisine de sıcak sulu ve limonlu çavdar viskisi getirmeye gitti.

Striker mutfağa girince, suyun altım açtı, sonra dolaptan Wiser's şişesini alıp tezgâha koydu. Limon almak için buzdolabının kapağını açtı ki bir şey dikkatini çekti. Buzdolabının kapağına ufak, sarı bir gülümseyen surat yapıştırılmıştı. Courtney'nin dolaba yapıştırdığı bir sürü ıvır zıvırdan biriydi. Amanda'yla birlikte geçirdikleri son Noel'de çekilmiş bir fotoğraflarım tutan, mıknaatıslı bir fotoğraf kışkacı, Courtney'nin birkaç tane mıknaatıslı harfle yazdığı BRITNEY ismi ve bu ufakık, yuvarlak mutlu surat vardı kapakta. Çalıntı Honda Civic'te buldukları mutlu suratı andırıyordu. Mıknaatısı güçlü olmadığı için, Striker çeker çekmez kapaktan çıktı. Striker mutlu suratı parmaklarının arasında çevirirken, çalıntı Honda Çivice tekrar göz atması gerektiğini düşündü. Mıknaatısı cebine koydu ve tam bu sırada demlikten bir ısıklık sesi yükseldi.

İçkilerini hazırladı. Oturma odasına geri döndüğünde, Felicia daha rahat ve ısınmış gözüküyordu. Fincanlardan birini ona uzatıp "Erişteye hangi konuda yardımcı oluyordun?" diye sordu.

Felicia fincanı alıp parmaklarını etrafına doladı, sıcaklığın keyfini çıkardı. "Kanıt sistem günlüğü. Ve fişleme. Bu arada, Siyah Maske'nin makineli tüfeğini buldular."

"AK-47'yi mi? Nerede?"

"Sanırım, servis tezgâhının orada bir yerde. Kafeteryada. Acil Durum Ekibi araştırma sırasında tüfeği almış."

"Balistik..

Felicia elini havaya kaldırdı. "Şu anda yapılıyor. İzler, sü-rüntüler, balistik... Aklına ne gelirse. İş yükü inanılmaz." Felicia içkisinden bir yudum alıp dudaklarını yaladı ve bakışları dalgınlaştı. "Komik, hayatım boyunca böyle bir olayda bulunmak istedim, gerçek bir Aktif Saldırgan olayının küçücük bir parçası olmayı hayal ettim ama şimdi... Güm! Birdenbire kendimi bu tür bir olayın tam ortasında buldum ve bitmesini dört gözle bekliyorum."

"Bu tür şeyler insanı yakıp küle dönüştürüyor."

"Tıpkı benzin gibi."

Striker limonlu içkisini yudumlayıp, tereddütle ona baktı, sonra bakışlarını içkisine çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Felicia.

Striker söylemek istemiyordu ama söylemek zorundaydı. "Bu işin bittiğinden emin değilim."

"Başlama yine."

"Evet, biliyorum, zebra falan aramamam gerek. Laroche'un bir soytarı olduğunu hep biliyordum da komik olduğunu bilmiyordum doğrusu. Vay canına, amma da şanslı bir herifim."

"Jacob..."

"Hey, sen sordun, ben de gerçekleri söyledim. Bu gerçeklerden bazıları, hatta birçoğu yakalanan saldırganlarla örtüşmüyor." Fincanını masaya koydu, sonra sorunları teker teker parmaklarını sayarak sıralamaya koyuldu. "Bir: Üstlerinde kimliklerini taşıyacak kadar aptallarsa, neden güvenlik sistemini etkisiz hale getirdiler? Dahası, neden Kırmızı Maske, yani Raymond Leung, Que VVong'un ellerini ve kafasını havaya uçurdu?"

"Kimliğini gizlemek için."

"Tabii ama Wong üstünde kimliğini taşıyorsa, bunu neden yaptı? Hiç mantıklı değil. Eve gidip intihar etmeyi planladiysa, bunu neden yaptı? Kaçıyor olsaydı, neden intihar etsin?"

Felicia omuzlarını silktili. “Panik? Korku? Ailesinden utanma? Çarpık bir espri anlayışı? Kim bilir? Burada mantıklı kişilerle uğraşmıyoruz.”

“İşte, bu da ikinci mesele. Bence gayet mantıklı kişiler var karşımızda.”

Felicia fincanının üstünden keyifsizce gülümsedi. “Sence Aktif bir Saldırgan mantıklı birisi midir?”

“Amacı mantıksız olabilir ama bu plan oldukça mantıklı bir biçimde hazırlanmış. Kendini kandırma, Felicia, bu gayet sıkı bir plan. Şunları düşünsene: Oradan kaçmak için ne tür bir araba çaldılar? 1994 model bir Honda Civic. Koyu yeşil renkli. Bu araba modeli, sadece en sık çalınan arabalardan değil, aynı zamanda en yaygın seneye ve renge sahip.”

“Aslında, Dodge Caravan en sık çalınanlar listesinde bir numara.”

“Tamam,” dedi Striker. “O konuda haklısın, Civic ikinci sırada. Ama bana şunu söyle: Peşinden polislerin geleceğini bilsen, ne tür bir araba çalardın? Virajı saatte yetmiş kilometreyle alabilen eski bir kamyonet mi, yoksa trafiğe rahatlıkla karışabilecek ufak bir spor araba mı?” Felicia yanıt veremeyince, Striker “Sence bu bir tesadüf mü?” diye sordu.

“Olabilir.”

“Pekâlâ, bu konuda da haklı olabilirsin. Ya üçüncü meseleye ne diyeceksin? Saldırı zamanı. Sabah saat tam dokuzda gerçekleşti. Yani, Alpha vardiyasının paydos vaktinde. O sırada, yollardaki tek arabalarımız Bravo Vardiyasına aitti, çünkü vakit daha çok erkendi, Charlie ekipleri henüz yola çıkmamıştı. Polis gücünün daha zayıf olduğu başka bir zaman yok.”

Felicia geri çekildi. “Zamanlama sırf tesadüften ibaret de olabilir.”

“Peki... O zaman, dördüncü meseleye geliyoruz ve bu çok önemli: Bu hergeleler silah kullanmayı biliyorlardı. Bu, gayet açık ve belirgindi. Gayet ustaydılar. Ama kafeteryada düelloya giriştiğimiz eli silahlı bu saldırganların bir grup kafayı yemiş bilgisayar dahisi genç olduğuna hâlâ inanasım gelmiyor. Hiçbirinin bir suç geçmişi yok. Polis kayıtları yok. Tanrım, bir silah ruhsatları bile yok.”

“Kulağa tuhaf, hatta saçma geldiğini biliyorum Jacob ama Columbine olayı da tıpkı bunun gibiydi.”

Striker bıkkınlıkla ofladı. “Ya ateş başlamadan önce açılan telefonlar?”

“Hangi telefonlar?”

“Saldırganlar ateş etmeye başlamadan yirmi dakika önce, Oakridge Alışveriş merkezinden 911’e iki telefon gelmiş. Sahte silah telefonları. Soygunlarla ilgili. Bravo ekiplerinden beş tanesini oraya yolladık, yani gerçek saldırı başladığında onlar oradaydı. Buna ne diyeceksin? Bu da başka bir tesadüf mü?”

Felicia bunları biraz düşündü, sonra “iyi planlanmış gibi, bu konuda haklısın. Ama bu tür şeyler sürekli oluyor, Skids bölgesi bile öyle. Sokaklarda dolanan zombiye dönüşmüş uyuşturucu bağımlıları hiç görmüyor musun? Bu tür şeyleri onlar yapabiliyorsa, herkes yapabilir. Tanrı biliyor ya, polis kaynaklarını başka yöne çekmek için insanın dâhi bir suçlu olması gerekmiyor.”

“Bunu ben de biliyorum Felicia ama bunlardan bireysel düzeyde söz etmiyorum; toplam olarak diyorum. Hepsini bir araya getirdiğinde, ateşli saldırılar şanstın daha öteymiş ve iyi planlanmış gibi gözüküyor. Sanki bu işi tetikçiler yapmış gibi.”

- “Tetikçiler mi? Profesyoneller mi diyorsun?”

“Evet, profesyoneller. Ya da en azından, bir çeşit ordu

deneyimi olan birileri. Ne bileyim, Afganistan’dan dönen kafayı yemiş bir asker gibi. Ya da paralı bir asker olabilir. Bu işleri iyi bilen birisi.”

Felicia tereddüt etti. “Bir paralı askerin neden Aziz Pat-rick Lisesi öğrencileriyle bir bağlantısı olsun ki?”

Striker fincanını masaya koydu. “Bu, tamamıyla ayrı bir konu. Laroche’un insanlara söylediğinin aksine, bu olayın ardındaki gerçek nedeni bilmiyoruz. Şu ana dek, hep tahmin yürüttük. Neden bu çocuklar böylesine aşırı şiddet içeren bir olaya maruz kaldılar?”

“Ya da ne gördüler?” dedi Felicia.

“Her halükârda, içimden bir ses bunun lise olaylarının ötesinde olduğunu söylüyor Felicia. Görünenden çok daha fazlası söz konusu.” ■

Felicia içkisinin geri kalanını bitirdi, karanlık geceye baktı ve içini çekti.

“Ne oldu?” dedi Striker.

“Bilmem. Bugün bir ara işleri ele aldığında, seni içimden kınamıştım ama bir yandan da seni takdir ettim. Keşke senin özgüvenine, kendinden emin olma becerine sahip olabilseydim Jacob.”

“Bunlara sen de sahipsin.” Striker öne uzanıp, Felicia’nın ona bakmasını sağladı. “Bu dünyada iki çeşit insan vardır, Feleesh. Onlar ve Biz. Onlardan birçoğu pes eder ve dağılır.”

“Ben de bazen öyle hissediyorum.”

“Daha neler. Biz öteki türlüüz.”

“Öteki türlü mü?”

“Hayatta kalanlardanız. Bugün ister o adamlarla çatışmaya girdiğinde ister Kırmızı Maskenin ortadan kayboluşunu araştırdığımızda, bana her dakika bunu gösterdin. Çok iyi bir iş çıkardın, Feleesh. Başardın. İkimiz de başardık.” Felicia nefesini dışarı verdi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bunları duymak çok hoş,” dedi. Koltukta biraz

eğildi, ona yaklaştı. “Sanırım, bazen insanın dizginleri gevşetmesi gerekiyor.”

Dizginleri gevşetmek.

Striker bunu duyunca, kafasına bir şeyler dank etti ve hafifçe başım salladı. Uzun uzun ona baktı; yüreğine öylesine farklı hisler doluyordu ki, bunların hiçbirisi için doğru yeri bulamıyordu. Her şey birbirine geçmiş gibiydi.

“Hayatın tehlikeye girene dek, asla birisinin nasıl olduğunu bilemezsin,” dedi. “Bugün benim için çok şey yaptın. Sıkıntıya girdiğimde beni korudun. Bunu asla unutmayacağım.”

Felicia elini uzatıp Striker’ın yanağını elledi. Teni ılıktı. Yumuşacıktı. Narindi.

“Ne oldu, Jacob? Ne oldu bize?”

Striker derin derin içini çekti. “Sabahları tam bir baş be-lasıydın.”

“Ciddi ol.”

Striker geriye yaslanınca, Felicia’nın eli boşta kaldı. “Sadece... Benim için çok erkendi. Amanda’mn ölümünden sonra yani.”

“Senin için mi, Courtney için mi?”

Striker diğer yöne baktı. “Fark eder mi?”

“Çok şey fark eder. Biliyor musun Jacob, Courtney gerçeği biliyor olsaydı, hayat çok daha kolaylaşırdı.” Striker yanıt vermeyince, Felicia” Hâlâ bilmiyor, değil mi?” dedi.

Striker şömineye bakarak “Hayır,” diye yanıt verdi. “Amanda onun annesiydi. Zor olsa da olmasa da tüm hikâyeyi bilmesi gerekir.”

“Ona anlatacağım.”

“Ne zaman?”

“Altmış yaşma geldiğinde.”

“Bu, bir şaka değil. Kadıncağız vefat edeli kaç ay oldu, yirmi ay mı?”

“Konuyu uzatma, Felicia. Lütfen. Bu sefer yapma.”

“Ben de yapmak istemiyorum Jacob, asla istemiyorum. Ama bu bizi hangi noktaya getiriyor?”

Felicia’nın sözleri Striker’ı çok tuhaf bir biçimde sarstı; onu içi boş, yalnız ve bir dosta fena halde ihtiyaç duyar halde bıraktı. Felicia’ya baktı. Gözlerindeki şefkat ifadesini gördü. Aralık duran ağzının yumuşacık ıslaklığını gördü. Onu her zamankinden de fazla istiyordu. Uzanıp onu kendisine çekti.

Felicia ona direnmedi.

Derin derin nefes alıyor, kaburgaları ellerinin altında inip kalıyordu. Striker kendisini iyi hissetti. Çok gerçek ve hayatta hissetti. Dudaklarını öptü, içkinin tadını hissetti, dilinin kayganlığını hissetti. “Seni istiyorum Jacob,” dediğini duydu.

Felicia bacaklarıyla onu sardı, koyu renkli uzun saçları boynuna ve omuzlarına yayıldı, bedeni titredi. Striker onu, diri göğüsleri göğsüne dayanacak, kalçaları kalçalarına yaslanacak biçimde kendisine çekti. Felicia’nın kalçalarının iç kısmı onu sıkıyor, Striker bacak arasının ılıkliğini hissediyordu.

“Seni istiyorum,” dedi Felicia defalarca.

Striker Felicia’nın gömleğinin düğmelerini açıp çıkardı, karamel renkli göğüslerine tam oturan mor renkli dantelli sutyeniyle bıraktı. Tek bir hareketle uzanıp, sutyeninin askılarını omuzlarından sıyırdı. Sutyenini aşağı çekti, göğüslerini ve göğüs uçlarını açığa çıkardı. Felicia’nın iri, sert ve dik göğüs uçlarını öptü. Hafifçe yaladı.

“Seni içimde istiyorum,” dedi Felicia.

Striker aşağı uzanıp Felicia’nın pantolonunun düğmelerini açtı. Pantolonu aşağı çekerken, Felicia da ona yardım etti. Pantolon kalçalarının yarısına indiğinde, Striker elini belinden sırtına götürdü ve külotunun ipeğimsi, incecik lastiğini elledi; ellerini daha aşağıya kaydırды, ılıkliğini ve ıslaklığını hissedene dek de durmadı ki...

“Buna inanamıyorum!” diye bağırdı Courtney.

Felicia bir anda üstünden kalkıp, şömineye doğru kaydı. Üstünü örtmeye, giysilerini düzeltmeye çalıştı.

Striker donmuş halde öylesine kalakaldı ve Courtney’nin pijamasıyla durduğu yere baktı. Kızı ellerini yumruk yapmış, iki yanında sıkıyordu. Gözleriye alevler saçıyordu.

“Courtney...”

“Annem öleli daha iki sene olmadı.”

“Beni dinle.”

“O kadınla birlikte misin?”

“Beni dinle.”

“Sana inanamıyorum. Onu çoktan becerdin, değil mi? Değil mi? Onu becerdin!” Courtney cep telefonunu odaya fırlattı, telefon doğu tarafındaki duvarın beyaz sıvasına çarpıp yere düştü.

“Yeter artık, kahrolası!”

Courtney bunu duyunca irkildi. Sonra, hemen toparlanıp savunmaya geçti. Gördüğü manzara onu tiksindirmiş gibi ağır ağır başını salladı ve bir iki saniye sonra arkasını döndüğü gibi odasına koştu. Kapıyı ardından çarptı ve “Senden NEFRET ediyorum!” diye bağırdı. Striker onun odasında bir şeyleri oraya buraya fırlattığını duyabiliyordu.

Koltuktan kalktı. Yatak odasının kapısına baktı ama ne yapacağını bilemeyerek tereddüt etti. Nihayet, hâlâ üstünü başını düzeltmeye çalışan Felicia’ya döndü.

“Yanma gideyim mi, gitmeyeyim mi?”

Felicia gömleğinin son düğmesini de ilikleyip ofladı. “Onu rahat bırak, Jacob. Biraz zaman tanı. Buna ihtiyacı var.”

Striker her yanını ateş gibi saran öfkeyi hissederken, suratını ovuşturdu. Olanlar büyük bir haksızlıktı. Kahretsin, bunların hiçbiri adil değildi. Bir eş olarak her şeyi doğru yapmıştı. Bir baba olarak elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Ama ilişkilerinde ne kadar çok çaba harcarsa, her ne

yapsa da başarısız olmuştu. Tamamıyla ve kesin olarak başarısız olmuştu.

Şimdi de Courtney bu yüzden acı çekiyordu.

Striker direncini yitirdiğini hissetti. Şöminenin yanına geçip, Felicia’ya yaklaştı. Ellerine uzandı. Tereddüt etti. Sonra, iki elini yanına bıraktı.

“Bak, özür dilerim. Gerçekten. Bunu hiç başlatmama...” “Gitmem gerek.”

“Gitmek mi? Ama vakit gece yarısı geçti, Commercial bölgesinin ilerisinde oturuyorsun. Bu gece burada kal.” Felicia koridora baktı. “Hiç iyi bir fikir değil.”

“Misafir odasında kalabilirsin. Hem orada hâlâ birkaç parça giysin de var galiba.”

Felicia pencereden zifiri karanlığa baktı.

“Lütfen kal,” diye yalvardı Striker. “Bunu senden ben istiyorum. Lütfen.”

Felicia önce bir şey demedi, bunu düşünürmüş gibi oturduğu yerde kaldı. Bir süre sonra, gömleğinin ucunu pantolonuna soktu, kemerini düzeltti ve “Tamam,” dedi mırıldanarak “Güzel. Burada olmam istiyorum.”

Felicia ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Uzanıp Striker’ın yanağını elledi ve gülümsedi. Sonra, odadan dışarı çıktı. Koridorun başında durdu, ona baktı ve hafifçe bir kez daha gülümsedi.

“Tatlı rüyalar Jacob.”

“Tatlı rüyalar göreceğime eminim.”

Felicia bıkkın bir biçimde hafifçe güldü, sonra koridora çıktı. Striker onun sessizce yürüyüşünü, köşeyi dönüşünü ve merdivenlerden aşağı inişini derin bir arzuyla izledi. Ayaklarının zemine değdiği anki hafif sesi duyunca da koltuğa geri döndü. Uyumaya çalıştı. Beceremedi.

Azmiş olmanın yanı sıra, zihni de huzur bulamıyordu. Hâlâ halletmesi gereken epeyi iş vardı. Courtney. Ve tabii

- 168-

Laroché da vardı: Ertesi gün, Komiser Yardımcısı Aktif Saldırgan dosyasını kapatıp silahını alacaktı. Belki onu Zorunlu Stres İzni almaya bile zorlayabilirdi. Yine. Dâhili İşler bölümüne bir rapor sunabilirdi. Sorunlar listesi sonsuza dek uzuyordu.

Kolay kolay uykuya dalamadı ama yorgunluk bir süre sonra ağır bastı. En nihayetinde, derin ve cezbedici bir uykuya daldı ama kâbuslardan kurtulamadı. Uzun, kırmızı koridorlar ve maskeli adamlar gördü. Tabii, öğrenciler de vardı. Karanlıkta çılgık atıyorlardı. Ona sesleniyorlardı. “Dedektif Striker!”

“Dedektif Striker!”

“Dedektif Striker!”

Ama onları kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yirmi Yedi

Altı bin üç yüz doksan sekiz mil ötede, Hong Kong’un eğlence bölgesi Macau’da, Bambu Omurgalı Adam siyah kestane ağacından ve siyaha boyanmış deriden yapılmış sert arkalı bir sandalyede oturuyordu. Etrafını sigara dumanı sarmıştı.

Yerel saatle gece ondu ve gece Lisbon Otelinin altıncı katında daha yeni başlıyordu. Burası, Nilüfer Çiçeği Odasıydı. Koyu kırmızı duvarlar ve süslü altın yaldızlı dekor burasının önemini anlayan herkese nerede olduğu hatırlatıyordu.

Bambu Omurgalı Adam yalnız değildi. Masada yanında oturan altı adam daha vardı. Dördü Çinliydı, ikisi beyazdı. Beyaz adamlar ellerini çoktan açmışlardı.

Teksas tarzı poker oynuyorlardı. Oyun bir zamanlar Macau’da hiç bilinmezken, bir anda kontrol altına alınamayan bir yangın gibi yayılmıştı. Bambu Omurgalı Adam oyunu sırf keyif aldığı için değil, oldukça da iyi oynadığı için seviyordu. Kırk K’ya kadar yükselmişti ve bu el de iyi gidiyordu.

Suratı kazanmasına yardımcı oldu. Suratından ne düşündüğü asla belli olmazdı. Hastalığı derisini öylesine geriye çekiyordu ki, ifadeler sert ve keskin hatlarında belli olmuyordu. Yağ tortusu kadar kara olan gözleriyle rakibinin oynamasını bekledi.

“Bir içki alır mısınız, efendim?”

Başını çevirip, güzelce bir suratı ve sahte büyük memeleri olan ufak tefek garson kıza baktı.

“Sıcak su.”

Garson kız yüksek topuklu ayakkabıları mermer zeminde tıklar tıklar sesler çıkararak telaşla odanın karşısına geçti.

Masanın karşısında oturan genç adam nihayet ortaya para sürdü. Büyük kör bahis parayı arttırdı ve Bambu Omurgalı Adam her ikisini de arttırdı. Elin sonuna geldiklerinde, kasada iki yüz Kdan fazla vardı ve artmaya devam ediyordu. Son kartın floş royali tamamlayan kupa papazı olması da çekebileceği tüm kartlardan iyiydi. Hayatının en iyi elini tutuyordu.

Derken cep telefonu çaldı.

O telefonda onu tek bir kişi arardı. Telefon bu nedenle vardı. Bu yüzden, telefon yüksek sesle ama sıradan bir zil tonuyla çalınca, Bambu Omurgalı kartlarını kapalı biçimde masaya koyup telefona yanıt verdi. On saniyeden kısa bir süre karşısındaki kişiyi dinledi, sonra “Evet,” deyip telefonu kapattı.

Elinde bir floş royalle ve kasasında dört bin dolardan fazla parayla, Bambu Omurgalı Adam masadan kalkıp “Pas,” dedi. Başka hiçbir şey söylemeden, asansörle şoförünün beklediği zemin kata indi.

Vancouver, Kanadaya varması on iki buçuk saat sürecekti ve bu süre endişe vericiydi.

Her dakika değerliydi.

Yirmi Sekiz

Telefon Striker’ı uyarır gibi sabahın dört buçuğunda çalınca, Striker uykusunun bölündüğüne memnun oldu. Sıçrayıp telefonunu kaptı. “Dedektif Striker.”

Karşıdaki kalın bariton ses tonu akçaagaç şurubuna batırılmış zımpara kâğıdı misali sert ve yumuşaktı. “Uyan bakalım, Uyuyan Güzel.”

“Rothschild?”

“Kıçını kaldır yataktan.”

Striker eski Komiser Muavini’nin sesini duyunca, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Odaya bakındı. Duvar saatini buldu. Saati gördü.

“Tanrı aşkına Mike, daha saat beş bile olmamış. Neler oluyor?”

“Sen kıçını kaldır da buraya gel. Elini çabuk tut. Fra-serdayım. Superstore’un arkasında, Marınanın güneyinde rihtimin oradayım. C ve D imalathanesinde.”

Striker bir kalemle kâğıt bulup adresi not etti. “Bana yirmi dakika ver,” dedi.

“On olsun, beyaz gömlekliler geliyor.”

Striker küfretti. “Laroche olmadığını söyle.”

“Acele et, yeter Shipwreck. Bana güven. Bunu görmek isteyeceksin.”

On beş dakika sonra, Striker Güney Vancouver’a, yani 3. Bölgeye girdi ve Fraser Nehrine yaklaştı. Sivil polis arazi aracını Marina Yolunun kaygan asfaltında hızla sürdü,

sonra güney yönündeki, kıvrıla kıvrıla ilerleyen ve Fraser Nehri çevreleyen eski çakıl taşlı yola saptı. Yol yarı donuk vaziyetteydi ve araba her dönüşte kayıyordu.

Yolun durumu kötüydü ama ışıklandırma daha da kötüydü. Gecenin zifiri karanlığı dağılacakmış gibi gözüküyordu ve acımasız rüzgârlar da nehri dövüp iki metrelik dalgalar oluşturuyordu. Su öfkeli, canlı bir mahlûk gibiydi. Striker ayağını gaz pedalından yavaşça çekti.

Kendisini öldürmenin bir anlamı yoktu. Henüz yoktu.

Kıyı şeridi boyunca, iri beton bacalar dev havan toplarını andırıyor, geceyi dumanlarla kaplıyordu. Kömür renkli bulutların nerede sona erdiği, dalgalanan dumanın nerede başladığını ayırt etmek güçtü. İkisi birleşip tek vücut haline gelmiş, nehre doğru aheste aheste ilerliyordu. Burası sanayi bölgesiydi, kâğıt imalathanelerinden, beton tesislerden ve ithâlât/ihracat istasyonlarından oluşuyordu.

Buraya tesis işçilerinden başka kimse gelmezdi.

Striker bir sonraki dönemeçte, mavili kırmızılı parıltıyı gördü. Devriye arabaları pusun arasında beton bir tesisle kıyı şeridinin arasına park etmişti.

Striker Rothschild'ı hemen gördü. Komiser Muavini yakınlarda dolanıyor, bir puro tütürüyor ve muhtemelen bayat, soğuk kahve içiyordu. Rothschild'ı iyi tanıdığından, Striker onun o geceki beşinci kahvesini içiyor olabileceğini tahmin etti. Bu da asgari bir tahmindir.

Striker arabadan fırlayıp, hızlı adımlarla çakıllı yolda ilerlemeye başladı. Nehirden karaya buz gibi bir rüzgâr esiyor, suratını hissizleştirip kulaklarını yakıyordu. Uzun yün ceketinin fermuarını çekti ama bunun da pek bir faydası olmadı.

"Mike!" diye seslendi. "Hey, Mike Rothschild!"

Komiser Muavini Mike Rothschild sesin geldiği yöne dönünce, sert rüzgâr başındaki az miktardaki beyaz saçlarını ince ince dalgalandırdı. Tıpkı ayaklı bir duvar gibi

dimdik duruyordu; omuzlarını içe çevirmiş, ellerini de yumruk yapmıştı.

"Kahretsin be adamım, amma geç kaldın. Hayalarım dondu, yani cidden dondu! Tıpkı donmuş minik sperm şekerleri gibi oldu."

Striker sırıttı. "Bana ne hissettiğini açıkça anlat Mike, sakın çekinme."

Rothschild kendisiyle özdeşleşen gülümsemesini fırlattı; biraz tatsız ve karanlık olan gülümsemesiyle birlikte gidon biçimli bıyığı sol tarafta daha çok havaya kalkıyordu. Ağzını şapırdatarak kahvesini içti, suratını ekşitti, sonra da bardağın kapağını açtığı gibi kahveyi yola döktü.

"Hemen soğudu kahrolasica şey" dedi. "Zaten bir benzinlikten almıştım. Ama fiyatı iyiydi." Güldü.

"Neden buradayım?" diye sordu Striker.

"Sence neden? Cinayet masasında değil misin?"

"Sicil numarama bir bak. Göreve çağrılacaklar listesinde değilim."

Rothschild ona tuhaf bir gülümseme fırlattı. "Bunun için o listede olman gerekmiyor."

Rothschild'ın gülümsemesi silindi ve purosuyla nehri işaret etti. "Akıntıyla sürüklenmiş. Ama işin aslı öyle değil. Burada suya atılmış ama yeterince uzağa gitmemiş. İskelelerin altında suya batıp çıkıyordu. Ayakları azıcık yenmiş ama ne yapalım? Buraya ilk ben geldim ve adamın başının arkasında bir mermi yarası gördüm." Başparmağıyla beton tesisin yanındaki karanlık alana park edilmiş beyaz renkli sivil aracı işaret etti. "10 Numaralı Devriye senden önce geldi. Şu anda sıcacık Beyaz Balinasında oturuyor. Muhtemelen Kıçırma Ne Girdi gazetesini okuyordur."

Striker arabaya baktı ama kapkara ön camlardan başka bir şey göremedi.

"Hangi Dedektif?"

"Oakley."

“Güzel. O, fena değildir.”

“Öyle. Ama çoktan Komiser Yardımcısını aradı.” “Laroche’u mu?”

“Başka kim olacak? O da şu anda yolda.”

Striker duyduklarından hoşlanmadı. Vancouver’da, özellikle de şiddet kullanan çete savaşları çoğaldıkça, sürekli olarak cinayet işlenirdi ve Komiser Yardımcısı asla olay yerine çağrılmazdı. Ama tabii, ölen kişi bir elçi ya da yabancı temsilci gibi önemli birisiyse, durum değişirdi. Bir ünlü ya da Tanrı korusun, bir polis gibi birisi de istisnai durumlara girerdi.

Nehre doğru baktı, sarı renkli tanıdık polis şeritlerinin ötesini görmeye çalıştı. Dışarıda, dalgalar rıhtımın ahşap trabzanma sertçe çarpıyor, sesleri öfkeli ve güçlü çıkıyordu. Acil durum ışıklarının karanlık suya ve nehrin üstündeki pusa yansısıyla, manzara lanet bir korku gösterisini andırıyordu.

“Nehirden kim çıktı?”

Rothschild sırtıttı. “Tavşan deliğine düşme Alice.” Bir puro daha yaktı ve havayı zengin aromalı kaliteli bir tütün kokusu kapladı. “Bana sonra teşekkür edersin Shipwreck. Kaptan Morganı tercih ediyorum. Yoğun bir aroması var.” Striker Rothschild’a şaşkın şaşkın başını salladı, sonra arkasını dönüp nehre doğru yürümeye başladı.

Çakıl ve kum karışımı yol neredeyse donmuştu; Striker’ın ayaklarının altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Striker polis şeridinin altından geçip, yürüyüş yoluna çıktı. Rıhtım eski ve ahşaptı. Eğreti idi. Her biri birbirine bir sonraki platforma kıvrıla kıvrıla inen bir dizi merdivenle bağlanan üç farklı bölümden oluşuyordu. Her bölümün başında, bir destek kirişinden sarı renkli bir lamba sarkıyor, aşağıdaki platformu çok az miktarda aydınlatıyordu.

Striker adımlarına dikkat ederek, en alttaki platforma indi. Kabaran nehir suyu suda süzülen iskeleyle sert sert

çarparıyor, yapıyı ileri geri sallayıp Striker’ın üstüne buz gibi sular sıçratıyordu. Aşağıda rüzgâr daha da sert esiyordu; giysilerini adeta delip geçiyor, tenini ısıırıyordu. Striker buna aldırış etmemeye gayret ederek, platformun tam önünde tir tir titreyen genç bir memurla karşılaşana dek yürümeye devam etti.

Striker onu şöyle bir inceledi. Memurun üstünde standart üniforma pantolonu vardı ve bu pantolonlar yağışlı havalarda ancak tipide kıcı olmayan kovboy pantolonları kadar etkili olabilirdi. Adam ellerini ceplerinin ta diplerine kadar sokmuştu ve konuştuğu zaman ağzından ılık nefes buharları çıkıyordu.

“Dedektif Striker,” dedi.

“Zorlu göreve düşmüşsün evlat.” Striker genç memurun pantolonu işaret etti. “E-puanlarmı kullanıp bir çift Gore-Tex al kendine.” Üstüne kirli mavi renkli bir muşamba örtülmüş iskelenin ucunu işaret etti. Muşambanın altında uzunca bir kabartı vardı. “Onu kim buldu?”

Polis memuru omuzlarını silkti. “Beton tesisinde çalışan işçilerden biri bulmuş. Kim olduğunu bilmiyorum. Rothschild’a sorabilirsiniz, buraya ilk o geldi.”

“Peki, kimliği belirsiz adamımızın bir ismi var mı?” Genç memur bir kez daha omuzlarını silkti. “Bana sadece nöbet görevi verildi.” Striker onu orada bırakıp, soğukla baş etmeye çalışarak rüzgârda dalgalanan plastik muşambaya yöneldi. Muşambayı dört tane büyük kereste yerinde tutuyor,

rüzgârdan savrulmasını engelliyordu. Striker en yakınındaki kalası kaldırıp kenara itti ve muşambayı açtı.

Fark ettiği ilk şey, cesedin sol ayağındaki spor ayakkabının olmadığıydı. İskelenin karanlığında, adamın blucininin kenarlarında aşağı kadar uzanan altın renkli ejderha deseni neredeyse görünmezdi. Ama Striker bunu fark etmişti. Beyaz renkli pahalı kapüşonlu montsa ince ama kaslı bedenine ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Toprak ve balçık

desenleri örtmüştü.

Ceset uzun süredir orada olmamasına rağmen, dokusu su doygunluğu yüzünden şişmeye başlamış, eti de yer yer deniz yaratıkları tarafından didiklenmişti. Yine de dokuların aldığı hasara ve alt iskelelerin aydınlık olmamasına rağmen, çocuğun kimliği şüphe götürmezdi. Striker bu gencin fotoğrafını onun kimlik kartlarında görmüştü.

O, Que Wongdu. Yani, Beyaz Maske sandıkları çocuğu.

Bu keşif Striker'ın hem midesini bulandırdı, hem de ona yeni bir enerji kattı. Artık morgda kimliği meçhul bir ceset vardı. Suratı ve elleri olmayan bir ceset.

Striker, aklından bin bir türlü soru geçerken Que Wong'a baktı. Birkaç saat önce mantıksız olan şeyler artık daha mantıklı hale gelmişti ama o kadar yorgundu ki bunların ne olduğunu bile doğru dürüst hatırlayamıyordu. Elini uzatıp, yavaşça çocuğun sol elini tuttu. Elin derisi bozulmamıştı, hâlâ kaslara ve bağ dokularına bağlıydı. Genellikle suda uzun süre kalan cesetlerde olduğu gibi soyulmamıştı. Bu da iyi haberdı. Que Wong'un uzun süre suda kalmadığına işaret ediyordu.

Striker Maglite'im cebinden çıkarıp Que'nun eline tuttu. Parmaklarındaki çizgilere baktı ama gecenin bir yarısı laboratuvarın dışında bunları görmek çok zordu.

"Hey, Shipwreck!" diye bağırdı birisi. "Cesedimle oynama!"

Striker'ın bu kalın, nefessiz sesi tanıması için arkasına dönüp bakmasına gerek yoktu. Teşhis'ten Jim Banner gelmişti. Striker sinir olmuş bir halde hafifçe arkasına döndü.

"Tanrı aşkına, Erişte, yaşayan ölüler bile uyur."

"Konuşana bak." Erişte bunu gülerek söylemişti ama tombul yanakları sarkmış, gözlerinin altı torba torba olmuştu. "Sen de benim maaş bordromu görmelisin. Şehirdeki tüm polis memurlarından daha fazla vergi ödüyorum."

"Tebrikler." Striker tam daha fazla konuşacaktı ki gözü-

ne bir şey ilişti. Limanın bulanık görünen girişine bakınca, Mike Rothschild'ın ilk merdivenlerden birisini aşağıya getirdiğini gördü. Gür, miğferimsi saçlara ve kısa boyuna bakar bakmaz, Striker gelen kişinin kim olduğunu anladı. Komiser Yardımcısı Laroche.

"Sirk geliyor," dedi Erişte.

"Sirkler, genellikle palyaçolarla mı açılış yapar?" diye sordu Striker. Tam o sırada, cep telefonu çaldı. Hemen cebinden çıkarıp Erişteye sırtını döndü ve nehrin sesini bastırmak için eliyle diğer kulağını kapattı. "Jacob Striker." "Hangi cehennemdesin?" Ses yorgun ve gergindi. "Felicia?"

Hayır, ben Pop Prensesi Fergie. Tabii ki benim, kim olacaktı? Neredesin, Jacob?"

"Limandayım. Marinada. Bak, az önce Que Wong'un cesedini buldular."

“Wong mu? Ama biz zaten...”

“Suratı olmayan ceset ona ait değilmiş, Feleesh. Que Wong bir kurmacaysa, Raymond Leung’un da öyle olması ihtimali çok yüksek.”

“Kırmızı Maske mi? Emin misin?”

“Kendini kandırma, o hâlâ dışarıda bir yerde cirit atıyor. Biliyorum. Onu bulmamız gerek.”

Felicia sıkıntıyla içini çekti. “Neden söz ediyorsun? Tanrım, neden beni uyandırmadın?”

Striker sanki Felicia onu görebilirmiş gibi omuzlarını silktili. “Uyumaya ihtiyacın vardı. Zaten buraya gelene dek, dünkü olayla bir ilgisi olduğunu da bilmiyordum. Geri döndüğümde her şeyi anlatırım. Sen kalkıp giyin. Geç kalmam.” Striker telefonu kapatıp arkasına döndü ve Erişteye baktı.

“Gelişmelerden haberdar et beni,” dedi.

“Senin tarzında bir adama haber maber veremem.” “Ciddiyim, Erişte. Vereceğin haber her şeyi değiştirebi-

lir.”

“Ararım. Tanrım, git artık şuradan yahu.”

Striker tamam der gibi başını salladı. Uzaklaşmaya başlamıştı ki Laroche’un salına salına son merdivenlerden aşağı indiğini gördü. Erişteye baktı, cebinden sarkan kocaman siyah renkli Teşhis kalemini görüp gülümsedi. Kalemi Eriştenin tüm itirazlarına rağmen kapıp, Komiser Yardımcısıyla burun buruna gelene dek iskelede yürüdü.

“Ne işin var burada?” dedi Laroche gergin bir ses tonuyla.

Striker yanıt vermedi, ona siyah keçeli kalemi uzatmakla yetindi.

“Bu ne için?”

Striker başparmağıyla, iskelenin geride kalan kısmını işaret etti. “Oradaki cesedin üstüne birkaç çizgi çizmek istersiniz belki. Görünen o ki zebranızı buldum.”

Yirmi Dokuz

Yirmi dakika sonra, Striker Felicia’yı alıp polis garajına doğru yola çıktı. Çalıntı Honda Civic’le ilgili forensik sonuçlarını alması gerekiyordu. Arabayla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu ve Striker içgüdülerine her zaman güvenirdi. Yolda cep telefonunu çıkarıp Erişteyi aradı. Dördüncü çalışta, boğuk bir ses yanıt verdi.

“Yüce tanrı aşkına, Shipwreck, üç saatlik uykuyla iş yapmaya çalışıyorum.”

“Yardıma ihtiyacım var.”

“Neden? Şimdi mi?”

“Raymond Leung’un DNAsı. Bunu Honda Civic’teki kanla karşılaştırmam gerek.”

“Beni bunun için mi aradın? Örnek testlerini çoktan yaptım. Sadece laboratuara yollanmaları gerek.”

“Test sonuçlarına şimdi ihtiyacım var.”

Erişte bir küfür savurdu. “Beklentileri yüksek bir kız arkadaş gibisin.”

“Erişte...”

“Laboratuar iki saat sonra açılacak. Örnekleri laboratuar açılır açılmaz yetiştirip, öncelik istesem dahi, sonuçların belli olması, üç, dört saat sürer. Üstelik tam raporlar da yetişmez. DNAdan söz ediyorsun. Bu işin nasıl olduğunu bilirsin.”

“DNA testi sonraya da kalabilir” dedi Striker. “Bu aşamada ihtiyacım olan tek şey kan grubu. Raymond Leung’un

kan grubunun çalıntı Civic’te bulunan kanla uyuşup uyuşmadığını öğren. Koca kıcını kaldırırsan, o sonuçları kısa sürede benim için alabilirsin.”

“O halde, hemen ayağa fırlayayım, cesedi de burada öylece bırakayım.”

“Erişte, buna ihtiyacım var.”

“Kırmızı Maskenin bulunduğunu sanıyordum.”

“O, Raymond Leung değil. Bunu biliyorum, Erişte. Kanıtlayabilmek için yardımına ihtiyacım var.”

Erişte bıkkınlıkla ofladı ama en sonunda pes etti. “Buradaki önemli işleri tamamlayıp dediğini yaparım, sonra geri gelir Wong’un cesedinden örnek almaya devam ederim. Ama bana borçlusun, Shipwreck. İki şişe Crown Royal. On senelik.”

“Tamamdır. Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara.”

Polis garajı şehrin en kötü bölgesinde, Skids’dedir. Bu bölge ayrıca Şehir Merkezi, Doğu Yakası olarak da bilinir; ne zaman neyin olacağını belli olmadığı bu bölgede sadece suçlular, uyuşturucu bağımlıları ve zihinsel özürlüler yaşar. Kısacası, orası bir akıl hastanesinden farksızdır.

Striker etrafına bakındı. Batı yönünde, parasız pulsuzlara barınak sağlayan bir dizi toplu konut vardı. Doğu yönündeyse, dört tane upuzun varoş apartmanı, emlakçılar, icra memurları, uyuşturucu kuryeleri ve uyuşturucuyla ilgili her türlü suça karışmış insanlar vardı. Evsizler, yani civardaki toplum örgütlerinden yardım almayı reddeden ya da bu örgütlerin programlarından kovulanlar, sokağı arşınıyor, kaldırımlarda ya da arka sokakların gerisinde kendilerine geçici evler kuruyorlardı. Son birkaç senedir, sayıları iyiden iyiye artmış, sokakların ve kaldırımların kalabalıklaşmasına neden olmuşlardı. Sonuç olarak, belediye sokakları temiz tutmak için çareyi gece yarısı aktif hale geçen sulama sistemleri kurmakta bulmuştu.

Son zamanlarda durumun ne kadar üzücü olduğunun bir göstergesiydi.

Striker saatine baktı. Sabahın neredeyse altısı olmuştu. Crown Vic’i ön tarafa park edip, Felicia’ya beklemesini söyledi. Felicia da itiraz etmedi; sürücü koltuğunun yanındaki koltukta otururken, yarı ölü gibi gözüküyordu. Striker arabadan çıkarken, fısıldar gibi ht-ht dedi.

Soğuk bir gündü. Hava hâlâ karanlıktı ve sonbahar rüzgârları tenini ısıtıyor, kısa kahverengi saçlarını geriye savuruyordu. Striker doğu ve batı yönünde yol boyunca kurulmuş karton çadırlara bakıp kaşlarını çatı. Sokak kocaman bir kâğıt şehri andırıyordu. Birkaç sokak aşağıda, bir polis arabası doğu yönüne, onların aksi yönüne saptı ve yoğun siste gözden kaybolana dek Alexander Sokağı’nda ilerlemeye devam etti.

Alpha vardiyasıydı. Öyle olmalıydı. Tanrı biliyordu ya, o saatte kimse sokaklarda olmazdı. Yağmur durmuştu ama sokakları kullanılmış şırıngalardan ve pis prezervatiflerden temizlemeyi başaramamıştı. Striker bakışlarını pislikten ayırdı. Garajın parmaklıkları girişini açabilmek için polis anahtarını kullandı, içeri girdi ve çalan alarmı kapattı. Yukarıda sanayi tipi bir pervane takırtılar

çıkararak dönüyordu. Teşkilat geçen sene pervaneyi en az on kere tamir ettirmişti ama yine bozulmuştu.

Striker polis garajının kapısında durup, içine derin bir nefes çekti. İçerisi toz, küf, yağ ve kedi kumu kokuyordu. Işığı açınca, cılız bir floresan ışığı geniş alanı aydınlattı, tamamıyla dolu garajda nelerin bulunduğunu gözler önüne serdi: Sıra sıra araç işlem görmeyi bekliyordu. Parmak izleri, DNA, Gizli Bölme Araştırmaları, Boya Kıyaslamaları gibi farklı testlerden ve işlemlerden geçeceklerdi.

Koyu renkli camları ve büyük krom manyetoları olan iki Escalade, yani çete arabası birinci ve ikinci bölmede duruyordu. Parlak kırmızı renkli bir spor arabası da üçüncü

bölmedeydi. Araba baştan aşağı sahibinin isteğine göre tadilattan geçmiş, aşırı büyük krom bir susturucu, altın renkli döner manyetolar ve bir kambur balinanın hayallerinin ötesinde bir kuyruk yüzgeci takılmıştı. Çete stili böyleydi. Muhtemelen, Beyaz Nilüfer isimli çeteye aitti. Bu çete esas Lotus çetesinin Kanada versiyonuydu, çünkü sadece Kanadalı Çinlilerden oluşuyordu.

Striker'ın bakışları aradığı aracı bulana dek içeriyi taradı. Çalıntı Civic.

Kırmızı Maskenin aracı.

Striker yan kapıya gidip kapı kolunu çekti. Kolun makaraları sertleşmişti ve acilen yağlanmaları gerekiyordu. Striker zinciri sert bir biçimde aşağı çekip çelik kapıyı yukarı doğru açarken, metal kapıdan keskin, kulak tırmalayıcı bir gıcırta yükseldi. Felicia kendi arabalarını içeri soktuğunda, kapının sadece dörtte üçü açılmıştı. Arabadan dışarı çıktı, soğuktan titremeye başlayınca, süet ceketinin fermuarını çekti.

“Bundan sonra kahve içeceğiz,” dedi. “Hemen.”

Striker da aynı fikirdeydi. Garaj kapısını kapatıp Çivice döndü. Teşhis formunun sarı renkli kopyası sürücü tarafındaki sileceğe sıkıştırılmıştı. Felicia kâğıdı kapıverdi. Formu ince uzun parmaklarının arasında tuttu, tertemiz tırnakları kâğıda geçti. Formu okumayı bitirdikten sonra, hayal kırıklığına uğramış gibi suratını astı.

“Arabada tek bir parmak izi bile bulunmamış.”

“Ciddi ciddi parmak izi bulunacağını mı sanıyordun?” Striker aracın içine baktı. Sürücü koltuğunun üstünde, parmak izi araması ve DNA testi yapıldıktan sonra etiketlenmiş şeffaf bir torba duruyordu. İçinde minik bir uzaktan kumandanın ve mutlu suratında bulunduğu anahtarlık ve anahtarlar da vardı. Birisi torbanın üstüne, siyah renkli keçe kalemle PARMAK İZİ YOK diye yazmıştı. Bunu yazan memurun sicil numarası ve olay numarası da torbanın

üstüne yazılmış bilgiler arasındaydı.

Striker sicil numarasına bakınca, Erişteye ait olmadığını gördü ve sinir oldu. Erişteyi severdi. Erişte en iyisiydi. Daha sonra, belgelere göz attı ve arabada bulunan sigaraların da işlemden geçtiğini gördü.

İzler pozitif sonuç vermişti. Kişi: Quenton Wong.

Striker uzun süre kâğıda baktıktan sonra, Felicia'ya uzattı.

“Bu arabaya bindiği kanıtlanmış oluyor,” dedi Felicia.

“Hayır. Arabayla, silahlı saldırganla ya da bunlardan biriyle bir ilgisi olan birisiyle arasında bir bağlantı oluşuyor. Ama nasıl olduğunu henüz bilemiyoruz.”

Striker uzun paltosunu çıkarıp çalışma tezgâhının üstüne koydu. Ellerine yeni bir çift lâteks eldiven geçirdi, sonra batı duvarında çok sayıda sarı renkli formun mıknatıslı kışaklardan sarktığı metalik beyaz tahtaya doğru gitti. Hepsini sola çekince, ortaya kocaman, beyaz renkli çelik bir levha çıktı. Daha sonra, tekrar Civic'in başına döndü.

Felicia yanına geldi. "Demek Que'nun parmak izleri sigaraların üstünde bulunmuş ve Que ölü. Harika. Onun bu işle bir bağlantısı olduğunu bilmek haricinde, elimizde koca bir sıfır var."

Striker yanlışını düzeltti. "Tam aksine, elimizde koca bir sıfırdan çok daha fazlası var."

Felicia kaşlarını çatı.

"Mesele sadece parmak izleri değil," dedi Striker. "Silahlı saldırıdan neden bir hafta önce arabayı çaldıkları da önemli."

"Bunun yanıtını buldun mu?"

"Galiba." Striker cebinden Courtney'nin mutlu surat mıknatısını çıkardı ve ona verdi. "Ne görüyorsun?"

Felicia mutlu suratı elinde evirip çevirdi. "Bir mutlu surat. Bunu nereden buldun?"

"Courtney bunu buzdolabının kapağına, Britney mık-

natıslarının yanına takmış," dedi Striker. "Metal bir şeyin üstüne koymuş yani. Tıpkı şuradaki beyaz tahta gibi." Felicia mutlu suratı beyaz tahtaya taktı. Sonra geri aldı ve Striker'a baktı. "Mıknatıslı. Eee?"

Striker Civic'in yanına gitti. Teşhis torbasındaki notlara göre, anahtarlıkta hiç parmak izi yoktu ve bulunan her şeyin DNA taraması yapılmıştı. Yani, kanıtları yok etme riski de ortadan kalkmıştı. Ama Striker işi şansa bırakmamak için, bir kez daha eldivenlerini değiştirdi. Üstünde anahtarın, kösteğin ve mutlu suratın bulunduğu anahtarlığı torbadan aldı ve Felicia'ya gösterdi.

"Bu mutlu surat da mıknatıslı," dedi. Anahtarlığı odanın diğer tarafına fırlattı. Anahtarlık metalik beyaz tahtaya isabet edince, anahtarlık ve kumanda yere doğru düştü ama mutlu surat tahtaya yapışarak anahtarlıktaki her şeyi yere düşmekten kurtardı.

Striker Felicia'ya bakıp gülümsedi. "Bu, bize her şeyi anlatıyor." Felicia Courtney'nin mutlu suratıyla oynayıp başını salladı. "Bana hiçbir şey anlatmıyor."

Striker ona farklı bir açıdan anlatmaya çalıştı. "Bu anahtarlıkta kaç anahtar görüyorsun?"

"Bir."

"Yanıyorsun. İki anahtar var. Honda'nın anahtarı ve mutlu surat. Mutlu surat başlı başına bir anahtar. Mıknatıslı olması açısından."

"Yani?"

"Yani, arabayı bu yüzden silahlı saldırıdan bir hafta önce çaldılar: Arabayı bir şekilde değiştiriyorlardı." Sesini alçalttı. "Bu arada gizli bir şey var."

Otuz

Felicia polis garajının cılız ışığının altında durup, boş boş metalik beyaz tahtaya yapışan mutlu surata baktı.

“Anlamadım,” dedi Striker’a. Beyaz tahtanın önüne geçip durdu. Mutlu surata dikkatle baktı.

Daire biçiminde bir plastik parçasıydı. Koyu sarı renkliydi, standart gülümseme de üstüne çizilmişti. Aradaki tek fark, bu mutlu suratın alnının ortasına çizilen mermi deliği idi. Mutlu surat anahtarlığa tıpkı kumanda ve Honda anahtarı gibi on santimlik bir zincirle bağlıydı.

“Demek mıknatıslı” dedi Felicia yine.

Striker Courtney’nin mutlu suratını Felicia’dan alıp, Kırmızı Maskenin anahtarlığının yanına, beyaz tahtaya yapıştırdı.

“Şimdi, bunları tahtadan çıkar” dedi.

Felicia bunu yapmayı deneyince, Courtney’ninki hemencecik çıkıverdi. Ama Kırmızı Maskenin mutlu suratını çıkarmaya çalışırken, az kalsın tırnağını kıracaktı. Felicia küfretti. “Tamam, çok çok güçlü bir mıknatısmış.”

“Ayrıca, anahtarlıktan da çıkıyor.”

Felicia sanki soru yanıt oyunundan sıkılmış gibi suratını buruşturdu ama Striker bunu fark etmedi. Anlatmak istediği şeyi kanıtlamak üzere, mıknatısı tahtadan çıkardı ve zincirdeki ek kıskaçı buldu. Bunu parmaklarının arasında yuvarladı, sertçe sıktı. Zincir ikiye ayrıldı, mutlu suratı anahtarlığın geri kalanından ayırdı. Striker bunu Felicia’ya

uzattı.

Felicia mutlu suratı aldı. “Erken bir yaş günü hediyesi mi?”

“Öyle bir şey.”

Felicia meraklanmaya başlamıştı. “Peki, şu ana dek kimsenin bulamadığı bir şeyi arabada nasıl açacak?”

“Asıl ipucu mıknatıs. Bir devreyi tamamlıyor; büyük bir ihtimalle direksiyon miline ya da radyoya yakın bir yerde olmalı. Doğru noktaya basarsan, bir güç kablosunu takmaya benzer bir etki oluşur. Gücü elde ettikten sonra da kumanda gizli bölmeyi açar.” Felicia’ya bakıp başını salladı. “Sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa git.”

Felicia dediğini yaptı. “Tüm bunları nereden anladın?” Striker sürücü tarafına uzandı. “Daha önce çetelerin bu tür şeyler yaptığını görmüştüm. Bir de Virginia’da Uyuşturucuyla Mücadele Dairesinde aldığım birkaç dersten biliyorum. Bu anahtarın mıknatıslı olduğunu anladığım anda, arabada gizli bir bölme olduğundan şüphelenmeye başladım. Umarım haklıyım.”

İkisi de yeni lâteks eldivenlerini taktıktan sonra, Striker arabanın içine uzanıp, torpido gözünü inceledi. Honda anahtarını Teşhis torbasının içinden alıp kontağa soktu. “Genellikle, devreyi tamamlamak için arabanın çalışır durumda olması gerekir”.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Felicia.

“Torpido gözünün üst kısmına bak bakalım, herhangi bir işaret, ya da iz var mı?”

Felicia arabanın içinde öne doğru eğilmek üzereyken duraksadı. Saçlarını ensesine topladı; istediği son şey, araştırmacılar için orada kendi DNA’sını bırakmaktı. Saçını topladıktan sonra, torpido gözünün üstüne baktı. Koyu yeşil renkliydi ve pürüzsüz vinille kaplıydı. Oldukça sıradan gözüküyordu.

“Hiçbir şey yok. Herhangi bir işaret yok.”

Striker küfretti. "Mıknatısı torpidonun üstüne koy. Senin tarafına."

Felicia yine dediğini yaptı. "Tamam."

"Mıknatıs devreyi tamamlamalı, kumanda da onu aktif hale getirmeli." Anahtarı kontağa soktu ve bütün gösterge ışıkları yandı. "Şimdi, mıknatısı yavaş yavaş gösterge panelinin üstünden bana doğru kaydır ama her seferinde bir, iki santim oynat."

Felicia mutlu suratı Striker'ın istediği gibi kaydırmaya başladı, Striker da kumandanın üstündeki düğmeye bastı. Hiçbir şey olmadı. Aynı şeyi tüm gösterge panelinin üstünde yaptılar. Hiçbir sonuç alamadılar.

Striker sıkıntıyla içini çekti. Koluyla alnını sildi. Teni kaşınmaya başlamıştı. Polis garajı soğuk ve cereyanlı bir yerdi ama Civic'in içi sıcak ve boğucuydu. Kaşlarının üstünde ter damlaları birikmeye başladı. Felicia'nın parfümünün tatlı kokusu onu etkilemeye başlamıştı.

Striker arabadan geri çekilip, garajın diğer tarafına yürüdü. Orada daha rahat düşünebilecekti. Bir süre köşede bekledi, her şeyi baştan düşündü.

Bir şey atlıyor olmalıyım.

Dönüp tekrar arabaya baktı, Felicia'nın orada durduğu, kahve içmediği için sabrının tükenmek üzere olduğunu fark etti. Uzun koyu renkli saçları spreyleneceği taranmıştı ama geceleyin yanlış tarafa yattığı belliydi. Birden, aklına bir şey geldi.

"Radyo açık mı?"

"Radyo mu?"

"Civic'in içindeki. Açık mı?"

Felicia arabanın içine bakıp başını salladı. "Hayır." "Tanrım. Radyo da devrenin bir parçası."

Striker arabaya geri dönüp, sürücü koltuğuna eğildi. Radyo yepyeniydi; CD, radyo ve mp3 çalabilenlerdendi. Cihazın üstünde marka ismi yoktu. Sadece düz siyah renk-

li bir koruyucu çerçeve vardı ve tüm LED'ler de kapalıydı. Striker güç düğmesine bastı ve koruyucu plaka, parlak neon mavisi renginde yandı. Ekranda DİSK diyordu ama müzik çalmıyordu. Striker mutlu surat mıknatısını kaptı, Felicia'ya geri verdi ve sırtıttı.

"Bir kez daha."

Felicia daha önceki gibi mıknatısı gösterge panelinin en uç kısmına koydu. Striker kumandayı aldı ve aynı işlemi en baştan yapmaya başladılar. Gösterge panelinin tam ortasına geldiklerinde, yani mutlu surat mıknatısı DİSK yazısının D harfinin üstüne geldiğinde, Striker kumandaya bastı ve nerede olduğunu göremedikleri elektronik bir kilit açıldı. Klik sesi keskindi, duyulabiliyordu; hemen ardından yumuşak bir uğultu sesi duyuldu.

Felicia irkildi. "Bu da ne?"

Striker yanıt vermeye fırsat bulamadan, gösterge panelinin ön kısmı olduğu gibi ayrılmaya başladı. Ön tarafın yarısı öne, yani panelden uzağa doğru hareket etti. Otomatik, kayar menteşelerin üstünde hareket edip, gösterge panelinin ta derinlerindeki, motor kısmına yakın gizli bir bölme açığa çıkardı.

Striker gülümsedi.

“Tam isabet.”

Otuz Bir

On dakika sonra, Striker ve Felicia bir çalışma tezgâhının üstüne kahverengi kâğıt serdiler ve gizli bölmede buldukları her şeyi üstüne koydular. Liste kısaydı ama oldukça da önemliydi:

Bir Benelli havalı tüfeği, tek namlulu, pompalı.

İki 40 kalibrelik Glock. Tabanca. Tamamıyla otomatik olarak değiştirilmiş.

Ambalajlı ve açık cephanelik. Kesme kurşunlar ve 40 kalibrelik kurşunlar. Ucu açık çeşitler ve çelik zarflı metal kurşunlar.

Bir tane kahverengi resmi evrak koymak için kullanılan sıradan bir zarf ve içinde on bin dolardan fazla nakit para.

Striker zarfı havaya kaldırıp sırttı. “Kahve parası.”

Felicia en sonunda Striker’ın bütün sabah beklediği gülümsemeyi fırlattı. “Benimkisi latte olsun.”

Striker ambalajsız tüm mermileri aldı ve bir tanesini cebine atıp diğerlerini Teşhis için kahverengi zarfa koydu. Geri kalanını masanın ortasına bırakıp, kocaman bir de not iliştiirdi: Civic’teki gizli bölmeden çıkan cephanelik. Parmak izi arayın.

Daha sonra Erişteyi arayıp keşiflerini anlattı.

“Bu, tam bir çılgınlık,” dedi Erişte, “Ben de seni araya-

çaktım. Mermilerle ilgili meseleyi duydum, biraz inceleme yaptım. Görünen o ki bu çocuklar farklı mermilerle vurulmuş. Bazıları 762’lerle, bazıları da kolay kırılır 40 kalibreliklerle vurulmuşlar.”

Striker arabanın gizli bölmesine bakmakta olan Felicia göz attı. “Burada da aynı mermilerden var, Erişte. Bu adamlar profesyonellermiş. Buraya gelip bulduklarımıza göz atmanı istiyorum.”

“Şu anda gelemem. Hâlâ limanda bulunan Wong’un cesedinden temel örnekleri alıyorum. Hem beni Leung’un cesedinden alman örneklerin test sonuçları için görevlendirmiştin. Daha saatlerce işim var; benim için çok fazla suç mahalli buluyorsun sersem.”

Striker küfretti. “Sana ihtiyacım var, Erişte.”

“Oraya John Winter’ı yolluyorum.”

“Winter’ı mı? Herif daha çaylak!”

“Olabilir ama Doğudaki yarışmada ikinci oldu. Çocuğa bildiği her şeyi ben öğrettim, Shipwreck. İşinde iyidir.” Striker gönülsüzce Eriştenin bu önerisi kabullendi. “Bana tüm gelişmeleri haber ver, Winter da işi bitince beni mutlaka arasın.”

Erişte tamam deyip telefonu kapattı. Striker tekrar masanın başına gitti, Glocklardan birini aldı ve seri numarası var mı diye baktı. Felicia şaşkın şaşkın ona bakıyordu. “Nerden bildin?” dedi. “Gizli bölmeyi diyorum.” “Anlattım ya? Daha önce de görmüştüm, bunlarla ilgili dersler almıştım.”

“Ama tam olarak nedir? Anlatsana.”

Striker Glock'u yerine bıraktı. "Aslında, anlatmam gereken birkaç şey var. Kontakt yepyenydi, yani değiştirildiği belliydi. En büyük ipucu buydu. Başka şeyler de vardı. Gösterge panelinin direksiyon miliyle birleştiği yerde birkaç çizik vardı. Bir de kumanda vardı tabii."

"Ama kumanda herhangi bir şey için kullanılabilir. Ne

bileyim, bir garaj kapısını, bir daireyi ya da başka bir arabayı açmak için de kullanılıyor olabilirdi."

"Olabilirdi ama öyle değil."

Felicia bir şey demedi, ona bakmaya devam etti. Koyu renkli gözleri çok güzeldi ama ne düşündüğünü bakışlarından anlamak güçtü.

Striker omuzlarını silkti. "Dediğim gibi, birçok unsurdan sadece biriydi."

"Ya mutlu surat?"

"Mutlu suratın en önemli özelliği içindeki mıknaş. Çok güçlü. Her şeye yapışıyor. Devreyi tamamlamak için buna ihtiyaç var. Çete üyeleri bugünlerde fazladan bir güvenlik önlemi olarak bunlardan kullanıyorlar, böylece devriye polisleri sıradan kontroller sırasında gizli bölmeleri sırf kumandayla açamıyorlar. Radyonun da devri tamamlamak için açık olması gerek. Şifre kırıcılara karşı alman bir güvenlik önlemi."

Felicia başını salladı. "Başka?"

Striker masadan diğer tabancayı alıp seri numarasına baktı. Ama tabancada seri numarası yoktu. "İkinci olarak, anahtarlıkta anahtardan başka hiçbir şeyin olmaması gerekirdi. Düşünsene. Hiçbir suikastçı bir yere bırakmak istediği çalıntı bir arabanın anahtarlığına incik boncuk takmaz. Bir işlevi olduğu için anahtarlığa takılmıştı. Ben de neden orada olduğunu anlamaya çalıştım. Gerçi anahtarlığı neden suç mahallinde bıraktığı konusunda hâlâ kafam biraz karışık. Yanlışlıkla düşürmüş olmalı; yani, olayla ilgili ilk hatasını yaptı." Düşünceli düşünceli Felicia'ya baktı. "Belki de düşündüğümüzden kötü yaralanmıştır."

Felicia bir süre bir şey demedi, arabaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne diyeyim, bravo Jacob. Bunca süredir aklına bu kadar çok şey geldiğini görmek güzel. Bana da anlattığın için teşekkür ederim."

Striker bakışlarını incelediği tabanca namlusundan ayı-

rıp ona baktı. "Bana kızmadın, değil mi?"

"Biz ortağız. Ama sen bunları bana anlatmadın."

"Emin değildim."

"Ama aklında bir fikir vardı."

Striker havalı tüfeği aldı. Bundaki seri numarası da silinmişti. Tüfeğin gövdesinde çizik var mı diye baktı, bir şey görmeyince başını salladı. Yarı kendi kendine yarı Felicia'ya başını salladı.

"Seri numarası yok."

Felicia'yı konudan uzaklaştırmayı başarmıştı. "Hiç mi yok? Hepsi mi silinmiş?"

“Öyle gözüküyor. İlk iş olarak DNA testini yaptıralım. Sonra, sonucu veritabanında aratalım. Ama bu en iyi ihtimalde birkaç hafta alır; öncelik tanımlarını istesek bile bu kadar sürer. Daha sonra Federallerin namlulardan seri numaralarını okuyup okuyamayacaklarına bakarız.”

“Seri numarası yok demiştin.”

“Öyle. Ama zımparayla değil, asitle silinmiş. “Striker namluyu görebilmesi için tüfeği Felicia’ya uzattı ve parmağını parlak siyah renkli namlunun üstünde gezdirdi. Metal pürüzsüzdü. “Fabrika mührü çeliğin üstünde bir iz bırakır. Lazerler bunu okuyabilir. Asıl mesele, bu izin burada olmaması ama Federaller bunu bulabilirler. Bir seri numarası bulursak, tüfeğin kayıtlı olup olmadığını öğrenebiliriz. Gerçi buna çok da bel bağlamamak gerek.”

Felicia masanın üstüne dizilmiş silahlara baktı. “Demek seri numarası yok.”

Striker pompalı tüfeği diğerlerinin yanına koydu. Aslında beni endişelendiren seri numaraları değil. Bilmek istediğim tek şey, bunların kurbanlar üstünde kullanılıp kullanılmadığı. Bunu balistik raporlarından anlarız. Patolog bir sonuca varır.”

“Ama seri numaraları...”

“Kuzey Amerika’da bir milyar tabanca var, Feleesh. Ka-

yıtlı olsun olmasın. İzini süremeyeceğimiz sayıda tabanca söz konusu. Bunlar uçuşan birer yaprak gibi sınırlardan geçiriliyor. Tek bir tabanca bizi hiçbir sonuca ulaştırmaz. Ama gizli bölme ulaştırır; bu ülkede bunu yapabilecek sadece bir avuç insan var.”

Bu sözler Felicia’yı biraz olsun keyiflendirmişti.

“Dahası, daha da az sayıda kişi böyle bir şeyi kısa sürede yapabilir,” dedi.

Striker gülümsedi. “Aynen öyle. Bunun her kim yaptıysa, hem malzemelere, hem aletlere, hem de bilgiye sahipmiş. Zaman dilimine ve bu adamların arabayı bu bölgede sürmeyi göze alamayacağını düşünecek olursak, gizli bölmeyi yapan kişinin Aşağı Anakara’da olması gerek. Öyle olmalı. Kim olduğunu öğrenirsek, olayların okula kadar ne şekilde vardığını anlayabiliriz. Silahlı saldırganların kim olduğunu öğreniriz. Bu saldırının ardında gerçekten kim olduğunu öğreniriz.”

Felicia dikkatle ona baktı. “Benden gizlediğin başka fikir var mı?”

“Hayır. Başka en ufak bir fikrim yok. Ama olan birisini tanıyorum.”

“Kim?”

“Dünyada en çok sevdiğin insan.”

Felicia’nın suratında bir tiksinti ifadesi belirdi. “Tanrım, lütfen bana Hans Jager’dan söz ettiğini söyleme.”

Striker bir kahkaha patlattı.

“Doğru bildin. Ta kendisi. Gel, Mankafayı ziyaret edelim.”

Otuz İki

Yarım saat sonra, saat sekizi biraz geçe güneş yükselmeye yüz tutmuştu. Striker ve Felicia Onuncu Cadde’nin güney şeridinde çıktılar, sonra da yeraltı polis otoparkına inen dik araba yoluna girdiler.

Striker kartını çıkarıp kimlik numarasını hisladı ve binanın korunan kısmına girdi. Çelik kapılar arkalarından otomatik olarak kapandı.

Felicia gri renkli stalaktikler biçiminde olan ateş geciktirici köpüklerle kaplı binaya bakıp suratını ekşitti. “Burası mezar gibi.”

Striker da aynı fikirdeydi. “Sığınağa hoş geldin.” Stres izninden beri ilk kez İhtisas Ünitesi Ana Merkezine geliyordu ve kendini iyi hissediyordu.

Etrafa göz attı. Binanın alt katlarında Acil Durum Ekibinin kullandığı yüksek teknoloji askeri silahları muhafaza eden elektronik olarak korunan dolaplar vardı. Başvurusu Müfettiş tarafından onaylanır onaylanmaz, Çete Görev Timinden Acil Durum Ekibi’ne geçmeyi planlayan Mankafa’nın da en sevdiği yerdi. Konuşmak için orada buluşmalarını teklif ettiğinde, Striker hiç şaşırılmamıştı.

Striker rampadan inerken yavaşladı, köşeyi döndü ve Mankafa’nın sıra sıra depoların yanında beklediğini gördü. Boyu iki metreyi, ağırlığıysa yüz yirmi kiloyu geçen Mankafa’yı görmemek mümkün değildi. Adam resmen modern bir Viking’i andırıyordu. Gür, kıvrır kıvrır saçlarla

kaplı iri bir kafası ve aynı renkte bir bıyığı ve keçisakalı vardı. Kolları çoğu erkeğin baldırı iriliğindeydi ve o kadar çok dövmesi vardı ki üstüne gömlek giymiş gibi gözüküyordu. Hiç şüphesiz Teşkilatın kurallarına aykırıydı ama beyaz gömlekliler onu idare ediyorlardı.

Nasıl etmezlerdi ki? Mankafa değerli bir adamdı. Dikkate alınması gereken bir güçtü. Kimseden korkmazdı, ordu geçmişi ve dövüş sanatlarındaki deneyimi Teşkilat’ın vereceği herhangi bir görevi başarıyla yerine getirecek beceriyi vermişti. O, bir uzmandı.

Striker ileriye işaret etti. “İşte, orada.” Felicia off dedi.

Striker arazi aracını en yakındaki boşluğa park etti ve arabadan çıktılar.

“Günaydın Mankafa,” diye seslendi Striker.

Mankafa başını kaldırıncaya onları gördü. “Shipwreck. Fe-lasyo.”

Felicia gerildi. “Ancak rüyanda görürsün.”

“Her gece görüyorum zaten güzelim.” Mankafa bir kahkaha patlattı. “Hatta bana birkaç dakika ver de sana rüyalarımın nasıl olduğunu göstereyim.” Gözlerini yumup elini siyah eşofmanının içine soktu ve inleme sesleri çıkarmaya başladı.

Felicia Striker’a ‘gidebilir miyiz?’ der gibi baktı ama Striker bunu görmezden geldi. Mankafa’nın yanına gidip, dostane bir tavırla adamın omzuna vurdu.

“Kes şunu.”

“Bir saniye, boşalmak üzereyim.”

“Mankafa.”

“Öff, tamam, eğlencemi mahvet.” Mankafa gözlerini açtı, pis pis sırttı, daha sonra da dikkatini taşıdığı siyah çantaya verdi. Çantada bir karabina tüfeği vardı ve bu Teşkilat’m yatırım yaptığı en son uzun menzilli tüfektir. Mankafa tüfeği sanki yirmi değil de beş kiloymuş gibi rahatlıkla kaldırıp dolabına yerleştirdi. Dolabı kilitledikten sonra, yürümeye

başladı ve Striker’la Felicia’ya onu takip etmelerini işaret etti.

Striker hızlı adımlarla, Felicia da kasıtlı olarak biraz geriden onu takip etmeye koyuldu.

Yağ lekeleriyle kaplı yoldan büyük ve beton bir destek sütununun ardındaki ufak kapıya gittiler. Mankafa içinde dikdörtgen biçimli bir masanın ve o sırada kapalı olan bir tepegöz projektörün bulunduğu ufak bir toplantı odasının kapısını açtı. Odanın karşı duvarında bir dizi dosya dolabı vardı. Ucuz, metal olanlardan. Bunların karşısında da bir dizi bilgisayar duruyordu. Striker bilgisayarların birbirine bağlı olduğunu fark etti ama dış dünyayla bir irtibatı olmadığı tahmin etti.

Mankafa Felicia'nın surat ifadesine bakıp göz kırptı. "Yorgun gözüküyorsun güzelim. Biraz ayaklarını yerden kesmen gerek."

"Kesiyorum zaten. Nefesin her burnuma geldiğinde, ayaklarım yerden kesiliyor."

"Ha güzel, durum iyiye gidiyor o zaman." Felicia yanıt vermeyince, Mankafa "Son görüştüğümüzden beri boş durmadım," dedi. "Bir Sonicare aldım."

Striker sırtıp Mankafanın yanına gitti. Yanık barut gibi kokuyordu. İçeriye de bu koku sinmişti. Bir de silah yağı. Belli ki Mankafa o gün atış poligonuna gitmiş; o hafta muhtemelen üçüncü kez orayı ziyaret etmişti.

Silah yağı ve barut bu adama yakışıyordu.

Striker bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Mankafa üstündeki tişörtü çıkarıp, odanın diğer köşesinden başka bir tane aldı. Tişört devasa kolları yüzünden üstüne bir beden küçük gözüküyordu. Striker tişörte dikkatle baktı. Gri yeşil renkliydi ve sol üst kısmında, üstünde 499 rakamı bulunan kırmızı renkli bir akçaağaç yaprağı vardı.

"Dört dokuz dokuz mu?"

Mankafa ona ters bir bakış fırlattı. "Larry-Young ada-

-200-

mım. Nasıl unutursun?"

Striker bu ismi duyar duymaz utandı.

499, bir uyuşturucu baskını sırasında hayatım kaybeden Acil Durum Ekibi üyesi Larry Young'ın rozet numarasıydı. İsmi Teşkilat'ta bir efsane haline gelmişti. Bunu kesinlikle de hak etmişti.

"Tişörtler birkaç ay önce geldi," dedi Mankafa. "Sen izin deyken. Bu yüzden rakamı hatırlamamışsındır."

"Evet, haklısın. Bana da bir tane buluver, olur mu?" "Tamamdır."

Striker hafifçe öksürdü, sonra gizli bölmede bulduğu mermiyi cebinden çıkardı. Mankafaya verdi. "Al. Şuna bir bak."

Mankafa mermiyi aldı, dikkatle inceleyip bir ısıklık çaldı. Mermi sivri uçluydu ve piring kaplıydı.

"Kullandıkları mermiler bunlar mıydı?"

Striker evet der gibi kafasını salladı. "Tek tip; bana bunun ne olduğunu söyle."

Mankafa kaşını havaya kaldırdı. "Ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Teyit etmeni istiyorum".

“Resmi savaş mermisi dostum. Metal zarftı mermi.” Striker biraz düşündü. “Demek bu yüzden gelişigüzel ateş ediyorlardı.’1 Mankafaya bir mermi daha uzattı. “Bunu da kullandılar ama sadece çocuklardan birini vurmak için. Hedef alındığım düşündüğüm çocuklardan biri.”

Mankafa diğer mermiyi de alıp inceledi.

“Boş uçlu adamım. Hidra-Şok. İnanılmaz bir durdurucu gücü vardır. Bunlarla işi şansa bırakmak istememişler anlaşılan.”

Striker başını salladı. “Anlamıyorum.”

Felicia yanlarına gelip, mermiyi Mankafanın elinden aldı ve inceledi. “Neyi anlamıyorsun?” diye sordu Jacob a. “Neden metal zarflı mermi kullandıklarını. Yani, bu

adamlar öldürmek için oradaydı, neden Hidro-Şok gibi kolay kırılabilen mermiler kullanmadılar? Ya da Federal Hidro-Şok İki neden kullanmadılar? O şeyler insan bedeninde beş santimlik delik açabiliyor. Çok güçlü bir şeye ihtiyaçları olmadığını biliyorum; ne de olsa öldürecekleri kişiler bir grup lise öğrencisiydi. Kimse kurşungeçirmez yelek falan giymiyordu. Ama amaçları azami derecede ölümcül yara açmaksa, neden daha uygun mermiler kullanmadılar?”

“Belki de azami sayıda öğrenci öldürmek değil, azami sayıda herhangi birilerini öldürmeyi planlıyorlardı” diye bir tahminde bulundu Felicia. “Azami sayıda ölü; böylece, herkesin korkmasını sağlayacaklardı.”

Striker Felicia’nın haklı olabileceğini düşündü. Metal zarflı mermiler hedeflere daha iyi saplanır, seker ve daha fazla hedefi vururdu. Ölü sayısı da daha yüksek olurdu. Ama silahlı saldırganlar Tina Chow’u, Conrad MacMillan’ı ve Chantelle O’Riley’yi öldürmek için Hidro-Şok mermileri kullanmaya özen göstermişlerdi. Zaten bu çocukların hedef alındığı da buradan belliydi. Peki, neden Hidro-Şok kullanmışlardı.

Bu, bir imza mıydı?

Mankafa araya girdi. “Anlam bilim adamım, başka bir şey değil. Çok önemli de değil. Karşımda merhamet göstermeni bekleyen birisi var, elinde de onları peynir gibi delik deşik etmeye yetecek kadar mermin var. Hem bu adamlarda havalı tüfekler ve bir AK-47 vardı. Amaçları öldürmekse, bir ayıyı bile yere devirecek ateş gücüne sahiplermiş.” Mankafa bunları söylerken, Felicia’nın telefonu çaldı. Telefona yanıt verdi ama telefon yeraltında iyi çekmiyordu. Hat kesildi. Bir şeyler homurdanıp Striker a döndü ve mermiyi geri verdi.

“Caroline aradı,” dedi. “Bir kat yukarı çıkıp onu geri arayacağım.”

Striker onun gittiğine memnun oldu. Felicia bütün sabah tuhaf davranmıştı. Mesafeli, hatta neredeyse düşmanca bir tavır içindeydi. Mankafanın esprileri de ortamı daha fazla geriyordu. Felicia gidince, üstündeki baskının hafiflediğini hissetti.

Mankafa Felicia’nın arkasından bakıp “Vay be, onu yoklamak isterdim işte,” diye mırıldandı.

“Yoklamak mı?”

“Barut fıçısı gibi, değil mi?”

“Taciz diye bir şey duydun mu hiç?”

“Evet, bir süredir birisi beni taciz etsin diye uğraşıyorum, Patron. Ama henüz şansım yaver gitmedi.”

Mankafa kaba bir kahkaha daha patlattı, Striker'sa içini çekmekle yetindi. Adamı gaza getirmek için hiçbir şey demedi, çünkü Mankafa hep böyleydi; başkalarının gösterdiği ilgiyle beslenirdi ve ne kadar övgü alırsa, o kadar çılgınlaşıp kabalaşırdı. Striker dikkatini yine soruşturmaya verdi.

“Tüm bu mermileri çalıntı Civic'te buldum.”

“Cidden mi?”

“Gizli bir bölmede.”

“Haydi ya? Arabanın alt kısmında mıydı?”

“Hayır, gösterge panelindeydi. Zaten bu yüzden buraya geldim.” Striker masaya geçip oturdu. “Bir süredir bu işlerden uzak kaldım. Çetelerle ve dışlanmış kişilerle artık sen uğraşıyorsun. Söylesene, bu tür gizli bölmeler nerede yaptırılır?”

Mankafa buzdolabına gidip kapağını açtı. Birkaç tane Gatorade marka enerji içeceği çıkarıp, portakallı olanını Striker a fırlattı. Yaban mersinli olanını da kendisine aldı. Havaya kaldırdı ve sırttı.

“Mavi renkli, tıpkı hayalarım gibi.”

“Bir kıyaslama yapacak olursan, hayalarının daha ufak olması gerekir. Şat bardağı gibi. Neyse, şu gizli bölmeye

dönelim.”

“Tamam, tamam.” Mankafa enerji içeceğinin kapağını açıp biraz içti, sonra boğazını temizledi.

“Arabada değişiklik yapmak için ne kadar süreleri vardı?”

“Araba saldırıdan dokuz gün önce çalınmış.”

Mankafa bunu ilginç bulmuş gibi bir ses çıkardı. “O halde, Blaine Kardeşler devre dışı kalıyor.”

“Neden?”

“Onlar doğu bölgesinde çalışır. Ontario'da. Ama bu işin piri onlardır. Her ikisi de ellilerinde, eski askerler. Gerçek askerler, Çöl Fırtınasına katılmışlar. Geri dönünce de özel çalışmaya başlamışlar.” İçeceğinden biraz daha içip, elinin tersiyle ağzını sildi. “Orada bu araba değiştirme işi epeyi rağbet görüyor; arabaları kurşungeçirmez yapıyorlar, gizli bölmeler ekliyorlar. Ama genellikle Escaladeler ya da Hummerlar, bazen de bildiğimiz Beamerlar üstünde çalışırlar. Civicleri değiştirdiklerini hiç duymadım. Hem bu işi yapmak vakit alır. İyi bir iş ortaya çıkarabilmek için, bir ay gerekir.”

Striker “Zaten arabayı doğuya götürüp geri getirmeleri dokuz gün sürer,” dedi.

“Kesinlikle, o yüzden yakın bir yerde yaptırmış olmaları gerek. Peki, gösterge paneline ne yapmışlar?”

“Sağlam bir iş” dedi Striker. Profesyonel işi. Gösterge panelini çıkarmadığın takdirde, orada bir şey olduğunu anlamak mümkün değil. Üstelik yeni yapılmış. Yeni kontakt, yeni radyo ve harekete geçirmek için bir de manyetik devre. Ne gösterge panelinin, ne de başka bir kısmın üstünde bir çizik var.”

Mankafa bir şey yazıyormuş, ya da sayıyormuş gibi parmağını havada gezdirdi. “Aklıma beş isim geliyor” dedi nihayet. Bunları Striker'a söyledi, o da not defterine yazdı.

“Hepsi bu civarda mı?”

“Evet, hatırlayabildiğim kadarıyla, iki tanesi Vadi'de, biri

de Kuzey Kıyısı'nda. Diğer ikisinin nerede olduğunu bilmiyorum ama serseri oldukları için, muhtemelen Doğu Yakası'ndadırlar. En azından, birkaç sene öncesine kadar oradaydılar."

Striker sessizce defterine yazdığı isimleri okudu. İsimler tanıdık değildi. Başım kaldırıp dikkatle onu süzen Mankafaya baktı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Bu heriflerden bazıları cidden kötüdür adamım. Bir polis memurunu hiç düşünmeden vurabilirler. O yüzden, dikkatli ol."

Striker tamam der gibi başını salladı. Tam o sırada, Felicia kapıyı açıp içeri girdi. Güzel suratında düşünceli bir ifade vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Striker.

"Hayır. Caroline'la konuştum. Kadın Çernobil gibi oldu. Tamamıyla kontrolü elden kaybetmiş."

"Haksız mı sence?"

"Ölen çocuklardan bazılarının ebeveynlerinin aradığım anlattı. İnsanlar onu rahat bırakmıyorlarmış. Kadının yanıtlarını bilmediği sorular soruyorlarmış.

Bu durum Striker'ı rahatsız etti. O insanlara acıyordu. Ne kadar acı çektiklerini tahmin bile edemiyordu. İnsanın sevdiği birisini kaybetmesi zaten yeterince kötüydü ama çocuğunu kaybetmesi... İşte, bu büyük bir yıkımdı. Çok geçmeden kendisi ve Felicia, sırf soruşturma için değil, başsağlığı dilemek için de ölen çocukların aileleriyle konuşmaya başlayacaklardı. Bu listenin başında da Chow, MacMillan ve O'Riley aileleri geliyordu.

Ama bunu yapmadan önce, ailelerle ilgili bir ön araştırma yapması gerekiyordu.

Mankafaya son bir kez bakıp "Telefonunu açık tut, sana ihtiyacım olabilir," dedi.

"Tamamdır, Patron."

Daha sonra, Striker ve Felicia arabaya geri döndüler ve

yeraltı otoparkından çıktılar. Main ilerlediler. Kendi ofisleri oradaydı. Nitelikli Suçlar.

Hastings'e doğru

Otuz Üç

Sabah güneşi kirli sarı perdelerin arasından içeri sızıp Kırmızı Maske'nin gözlerinin üstünde altın renkli incecik bir ışık oluşturdu. Ufak, ahşap bir paspasın üstünde sırt üstü yatıyordu. Hissettiği acı ona hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu fakat dokularını yiyen bir solucan gibi omzunda ilerliyordu.

Aşağıdan bir yerden, birkaç kişinin öfkeli öfkeli tartıştığını duyabiliyordu. Birisi birisinden bir şey çalmıştı ve hesabını verecekti. Ya şiddet, ya da seks yoluyla. Tartışma o tür bir yer için hiç de alışılmadık bir şey değildi. Ne de olsa, Alster'da, yani Strathcona'daki en kötü varoş bölgelerinden birindeydi. Orada yaşayanlar, ya uyuşturucu bağımlıları ya fahişeler ya da Skids civarında dolanan sayısız kaçıklardı.

Aklı başında kimse oraya adım atmazdı.

Kırmızı Maske'ninse umurunda değildi. Polis onu asla bulamazdı. Kendisiyle ilişkili olan tek yer posta adresiydi ve bu da Raymur Sokağı, 533 numaraydı. Üst geçidin altındaki kalkınma projesi olarak inşa edilen binalardan biriydi. Tren raylarına da yakındı.

Babasının yaşadığı yerdı.

Aklına anıden babası gelıvermıştı. İinin bomboş kaldığını hissetti.

Babasını bir daha öremezdi. Olanlardan sonra mümkün değildi. Ona Tran'ın öldüğü haberini nasıl verebilirdi? Veremezdi. Kusursuz Uyuma ulaşmak için gerekli olan

birçok fedakârlıktan biri de buydu.

Dudaklarında hüznölü bir ölümseme belirdi. Uyum. Ne kadar da boş bir sözcüktü artık.

Paspastan yana kayınca, merminin keskin şarapnelinin omzuna battığını hissetti. Kustu ama midesinden şeffaf renkli bir sıvıdan başka bir şey çıkmadı. Kasılmalar durunca, dönüp duran odada ayağa kalkmaya çalıştı. Sağlam koluyla beline uzandı ve Glock'un lastiğimsi kabzasını hissetti.

Silahlıydı. Hazırdı.

Acı çekse de ekmese de, ölse de yaşasa da, gitmesi gerekiyordu. Emirleri yerine getirme vakti gelmişti. Görevi tamamlama zamanıydı.

Otuz Dört

Kahve almaya giderken, Striker başının döndüğünü hissetti. Bunu uykusuzluğa yordu ama asıl nedenin başka olduğunu biliyordu. Sivil arazi aracını kuzeye doğru sürdü ve doğu yönüne baktı. Sabah yeni yeni aydınlanıyor, gün ışığı incecik bulut öbeklerinin ardından yüzünü göstermeye çalışıyordu. Aydınlanan hava her şeyi daha yumuşak, hatta güzel gösteriyordu. Skids bölgesi için dahi geçerliydi bu. Sabah vakti olduğunu hatırlatıyordu. Courtney'nin kalkıp kalkmadığını öğrenmek için evi aramış, ona ulaşamamıştı. Zaten Courtney telefonunun ekranında babasının aradığını görünce yanıt verir miydi acaba?

Muhtemelen vermezdi.

Courtney ona kızgındı. Yine. Yaptığı her şey için kızdığı gibi. Geç saatteki bir partiye gitmesine izin vermediği ya da iki ayaklı olduğu ve oksijen soluduğu için kızdığı gibi. Ne yaptığıının pek bir önemi yoktu. Çoğu zaman, Courtney'nin ona kızmasını gerektiren gerçek bir nedenden ve duygusal patlamalarından kaçınmanın bir yolu yoktu. Önceki gece Felicia'yla yaşadıkları fiyasko da her şeyi daha kötü yapmıştı. Courtney evde, Felicia işte canına okuyordu.

Olanları hatırlayınca, tansiyonunun yükselmeye başladığını hissetti. Bunu akimdan atmaya çalışarak, arabayı Po-well Sokağı güzergâhına çevirdi ve Starbucks'ın arabadan

sipariş yoluna girdi. Kendisi için sadece bir Americano ve Felicia için limonlu ve haşhaş tohumlu bir çörek sipariş etti. Felicia'ya ne istediğini sorduğunda aldığı yanıt onu güldürdü.

“Büyük boy karamelli latte, krem peynirli çörek ve çikolatalı bir kruvasan.”

“O kadarcık mı?”

“Başlangıç olarak, evet.”

Striker gözlerini kırptırdı. “Ciddi misin? Kahvaltı olarak bunları mı istiyorsun?”

“Yağa, şekere ve karbonhidrata ihtiyacım var Jacob. Hem de hemen.”

Striker siparişleri verdi, yemek bölmesinden aldı ve Po-well Sokağındaki polis istasyonuna doğru yola devam etti. Arabayı Cordova'nın güney tarafında 'Sadece Devriyeler' yazan ama bitmek tükenmek

bilmeyen e-posta uyarılarına rağmen hep devriye olmayan arabaların park ettiği park alanına bıraktı ve Felicia'yla birlikte 312. Binaya girdi.

Asansörden çıktıktan sonra, Nitelikli Suçlar bölümüne yürüdüler. Burası, dikdörtgen biçiminde halılı, küp biçiminde çalışma alanlarıyla bölünmüş geniş bir ofisti. Ofiste üç ayrı ses geçirmez sorgu odası vardı ve bunların her biri kameralarla ve kayıt aletleriyle donatılmış bir gözlem odasına bağlıydı. İlk kapının üstünde, minnacık beyaz bir ışık yanıp sönüyordu. Birisi odalardan birinde çalışıyor olmalıydı.

Striker koridorda kendi masasına doğru ilerledi. Felicia'yla birlikte paylaştığı çalışma alanı ofisin en gerisinde, kuzeydoğu tarafındaydı. Striker o alanı severdi. Ön masaların gürültüsünden ve patırtısından uzaktı; beyaz gömleklilerden birinin geldiği nadir durumlarda da onları rahatlıkla atlatabiliyordu.

Çalışma bölmeleri koridorun birbirine bakan kısmında, karşılıklı duruyordu; Striker'ınki kuzeye, Felicia'nınki de

f güneye bakıyordu. Böylece diledikleri vakit rahatça konu- ' şabiliyorlardı. Yapmaları gereken tek şey, arkalarını dönüp konuşmaktı.

Striker yerine oturdu, paketten çöreği alıp ısırdı. Felicia'ya paketi uzatınca, içinden hemen çikolatalı kruva-sanı çıkardı. Striker onun adeta günlerdir oruç tutuyormuş gibi kahvaltısını yiyişini izledi. Zaten arabada çoktan krem peynirli çöreği lüpetlemişti. Felicia lattesinden uzun bir yudum aldı ve derin bir oh çekti.

“Orgazmın iyi miydi?” diye sordu Striker.

“Tatlı, tatlı glikoz.”

Striker telefonu alıp, Forensik Video Ünitesi'nin numarasını tuşladı. Telefona ikinci çalışında yanıt verildi. Ich'in genizden gelen sesini hemen tanıdı.

“Sesin yorgun geliyor teknoloji çocuğu,” dedi Striker. Bir sessizlik oldu.

“Dedektif Striker?”

“Ses kaydını hallettin mi?”

Ich'tan sıkıntılı bir ses çıktı. “Şey, aslında... Hayır.” "Hayır mü"

“İş listesinin sonuna atıldı. Komiser Yardımcısı Laroche dosyayı kapatınca öyle oldu.”

Striker öylesine yüksek sesle küfretti ki, ofisteki diğer dedektifler dönüp ona baktılar. Ich konuşmaya devam ederken, Striker onları görmezden geldi. “Laroche önceliğin Herald Projesi'ne verilmesi gerektiğini söyledi. Tüm kaynaklarımı telefon dinlemeye ayırmalıyım.”

Striker gözlerini yumdu, burnunun ucunu kaşıdı. Herald Projesi Komiser Yardımcısının bebeklerinden biriydi; organize çetelerle ilgili suçlara karşı yürütülen savaş kendi ufak katkısıydı. Hedef gayet basitti: Elllerinden oyuncaklarını ve gangsterliği eğlenceli kılacak her şeyi almaktı. Böylelikle, gençler suçluların hayatını daha az keyifli bulacaklardı. Tabii, ellerinden bir sürü şeyi almak, bir sürü telefon

dinleme ve gözlem sayesinde mümkün olabiliyordu, bu da kaynakların bu doğrultuda kullanılması demekti. Proje iyi bir şeydi. Normal bir günde, Striker bu konuda hiçbir sıkıntı duymazdı.

Ama o gün normalden çok uzak bir gündü.

Laroche'un dosyanın kapandığına inandıktan sonra, önceki günkü video kaydıyla ilgili öncelikleri yeniden değerlendirdiği belliydi. Ama bunu geri çekmemiştir. Fraser Nehrinde Que Wong'un cesedinin bulunmasının ardından, okuldaki suratı havaya uçurulmuş cesedin kim olduğunu bilmiyorlardı. Hiçbir tahmin de yürütemiyorlardı. Laroche'un Aktif Silahlı Saldırgan işine daha çok öncelik vermesi gerekirdi.

Striker kızmamaya çalıştı. "Olay henüz kapanmadı leh. En az dünkü kadar sıcak bir olay. O ses kaydına hemen ihtiyacım var."

"Ama Laroche..."

"Laroche siktirsin gitsin. Sen o işi hallet. Sonuçlarına ben katlanırım."

"Sen bilirsin dedektif."

"Bak, bu konuda çok haklısın, sana bunu yapmanı söylüyorum. Ha, leh... Ses kaydına bugün ihtiyacım var."

Telefonu kapatınca, gözünün ucuyla Felicia'mn onunla göz göze gelmemek için sandalyesini döndürdüğünü fark etti. Bir an için, ona her şeyi, Laroche'un yani onun kahrolası akıl hocasının ne yaptığını anlatmak istedi ama vazgeçti.

En iyisi o an için bir şey dememektir.

Evde bir tane öfkeli bir kadın vardı zaten. İş yerinde bir öfkeli kadınla daha uğraşacak hali yoktu.

"Çocuklarla ilgili araştırmaya biraz daha devam edeyim" dedi Felicia ona dönmeden.

"İyi fikir."

Erişmeyi geri arayıp çalıntı Civic'ten alman kan örnek-

leriyle Raymond Leung'un kileri karşılaştıracak vakti oldu mu diye sormak istedi ama telefonuna yanıt veren olmadı. Striker ona bir mesaj bırakıp geri aramasını söyledi, sonra her polis memurunun bilgi kayıt etmek ve erişmek için kullandığı PKBYO'na, yani çevrimiçi Polis Kayıtları Bilgi Yönetimi Ortamı veri paylaşım sistemi tabanına girdi.

Mankafa ona arabanın çalındığı ve okulda meydana gelen süre zarfında arabaya gizli bir bölme monte edebilecek profesyonel beş kişinin ismini vermişti: Sheldon Clayfield, George Davis, Jason DeHorst, Sanjit Heer ve Chris Sim-mons. Striker bu isimlerin hepsini sistemde arattı. Bir dakika içinde, beş isim birden mükemmel puanlar almış bir biçimde ekranda belirdi. Bu adamların her biri sisteme o kadar sık girip çıkmıştı ki kendi ekspres hatlarına ihtiyaçları vardı.

İlk isim, yani DeHorst ve David'i hemen elledi. İlk çoktan hırsızlık suçlamalarıyla Kent'te gözaltına alınmıştı, diğeriyse dokuz ay önce Pigeon Park'ta bıçaklanarak öldürülmüştü. O cinayetin zanlısı hâlâ bilinmiyordu, Striker'ın umurunda da değildi. Adam toplumu zehirleyen pisliklerden biriydi. Böylece, listeden iki isim eksilmişti.

Geriye kalan isimlerle ilgili girdileri okudu, hepsini okuyana dek epeyi süre geçti. Heer'in Birleşmiş Milletler Çetesiyle bir bağlantısı vardı ve uzmanlık dalı Escalade-leri ve Beamerları kurşungeçirmez yapmaktı. Bu işi yasal olarak Weldwood Kuruluşu ismi altında, istihbarat dosyalarının dört arabalı bir garaj operasyonu olarak gösterildiği bir biçimde yapıyordu. Şirketi Abbotsford'da Maclure Yolundaydı. Ama Heer'in gizli bölmelerle ilgili bir geçmişi yoktu. Striker bu yüzden ismini geçici olarak listeden çıkardı.

Geriye iki isim kaldı: Chris Simmons ve Sheldon Clay-field.

Her ikisi de şüpheliydi. İkisinin de uzunca bir suç geçmi-

şi, farklı çetelerle ilişkileri vardı. Simmons, Angels denen bir çeteye, Clayfield de Scorpions isimli çeteye bağlantılıydı. İki adamın da Aşağı Anakarada kaporta ve tamirci dükkânları vardı. Simmons biraz daha uzakta, Mission'a iki saatlik sürüş mesafesindeydi. Durum böyle olunca, Striker Abbotsford Polisi için çalışan Janet Jacobsonı arayıp, ondan Simmons'ı kontrol etmesini istedi. Clayfield'e gelince, bu adam şehir merkezindeydi. Franklin Sokağında, 1500 numaradaydı. Bu adres bile Sheldon Clayfield'ı Bir Numaralı sanık pozisyonuna sokuyordu. Striker, Suçlu Otomatik Kayıt Sistemi SOKSa girdi ve ismi yazarak Clayfield'in vesikalık fotoğrafını açtı. Karşısına ince suratlı, solgun tenli, yaşı ellilerine yakın bir adam çıktı. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar, ağzının etrafındaysa hayatta güçlük çekmiş birine ait çizgiler vardı. Boyalı siyah saçları başının iki yanında birer şahin kanadı gibi duruyordu. Kelliğini komik bir biçimde örtmeye çalışmıştı.

"Kim o?"

Striker başını çevirince, Felicia'mn yanına geldiğini gördü.

"Umarım çalınmış arabamızı değiştiren adamdır." Striker suratını sıvazladı, yine tansiyonunun yükseldiğini hissediyordu.

"İyi misin?" diye sordu Felicia.

"Sadece... Çok şey olup bitiyor."

"Biraz rahatlaman gerek."

Striker güldü. "Bunu nasıl yapabilirim? Birçok farklı yönde birçok farklı şey oluyor. Sanki birisi kocaman bir bilye torbasını yere düşürmüş de, bilyelerin her biri farklı yöne gidiyormuş gibi."

"Ama hepsinin nereye gittiğinizi öğreneceğiz."

Felicia'nın sükûneti Striker'ı rahatsız etti. Acaba olanların farkında değil mi diye düşünmeden edemedi. Parmaklarıyla sorunları teker teker saydı. "Bir, suratı havaya uç-

muş silahlı bir saldırgan var ve kimliği meçhul. İki, Beyaz Maskenin üstünde ne olduğunu anlamadığımız dövmeler var. Üç, bazı çocukların saldırıda hedef alındığını biliyoruz ama nedenini bilmiyoruz. Dört, bu hergeleler için o arabaya gizli bir bölme yapan birisi var ama henüz onu bulamadık. Beş, okuldaki kameraların kaydettiği görüntülerin ses kaydını alamadık, çünkü kahrolası Larocche her işe burnunu sokuyor. Tüm bu sorunlara Kırmızı Maskeyi eklemiyorum bile."

"Ama bu noktada, Kırmızı Maske'nin Raymond Leung olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz."

"Raymond Leung Kırmızı Maske değil, Feleesh. Bunu biliyorum."

Felicia'nın suratı o sabah ilk defa gevşedi. Gülümseyip hafifçe Striker'm saçlarını okşadı. "Daha işte ikinci günün Jacob."

"Bunu da biliyorum."

"Sakin ol. Yoksa yine stres izni almak zorunda kalacaksın."

Striker etrafına şöyle bir bakınca, yorgun olduğunu hissetti. İşe daha yeni başladığına inanamıyordu. "Gitgide bir deliğin derinliklerine düşüyoruz, Felicia."

“Ama bu bir soruşturma, unuttun mu? Adım adım gitmeliyiz. Saat şu anda on.”

“Yani?”

“Gitmemiz gerek.” Felicia Striker’ın kolunu tutup ayağı kaldırdı. “Konuşmamız gereken bazı ebeveynler var.”

Bu sözler Striker’ın suratına bir tokat gibi indi. Ebeveynlerle tanışmak... Yapmak istediği son şey buydu. Onlarla konuşmak. Kırmızı Maskeyle silahlı çatışmaya girmek kadar zor olacaktı.

Otuz Beş

Okula gitmek zorunda kaldılar ama Striker bundan hiç hoşlanmadı. Orada meydana gelen olaylar hafızasında hâlâ taptaze idi ve yanıtlanması gereken çok fazla soru vardı. Sanki bunların suratına vurulması gerekiyormuş gibi, okulun ön tarafında ağlarına çekilmiş örümcekler gibi oturan bir kamera sürüsü vardı. Ön bahçeye çiçekler, kartlar ve sepetler yığılarak ölenleri anmak için yapılmış anıtın görüntülerini çekiyorlardı. Dışarıda, birçoğu hâlâ uyuşmuş vaziyette şaşkınlıkla etrafına bakman bir insan kalabalığı vardı.

Striker her şeye içine yerleşen tekinsiz bir hisle baktı. “Tanıdık kimse var mı?” diye sordu.

Felicia başını salladı. “Yok.”

“Güzel.” Kalabalığın yanından geçip Chow ailesinin evine doğru ilerledi. “Kaç aileyle görüşeceğiz?”

“İki.”

“Sadece iki mi? Geri kalanı nerede?”

Felicia isimleri doğru söyleyebilmek için not defterini çıkardı.

“Conrad MacMillan, saldırıda ölen sekizinci sınıf öğrencisi. Ebeveyni Archibald ve Margaret. Archie şu anda İskoçya’dan geri dönüyor. Tüm bunlar olurken, orada hasta babasıyla uğraşıyormuş.”

«rr-ı »

Tanrım.

“Evet, tam bir eve hoş geldin sürprizi. O yüzden, bizimle

görüşmeye sadece Margaret gelecek.”

Felicia okumaya devam etti. “William ve Stefana da Chantelle O’Riley’nin ebeveyni. Stefana bir sinir krizi geçirene dek bizimle görüşmeye hazır dılar. William görüşmeye gelecekti ama karısının yanında olabilmek için geri döndü. Arayıp görüşme için çok erken olduğunu, onlara biraz vakit tanımamızı istedi. En azından bir iki gün.”

“Ya Tina Chow’un ailesi?” Striker bunu huzursuz bir biçimde sormuştu. Courtney, Tina’yla Conrad’i tanıyordu. Kendisi de tanıyordu.

Felicia hafifçe öksürdü. “Ebeveyni Stanley ve Doris Chow. Stanley en küçük çocuklarını buradan uzaklaştırmış, o yüzden sadece Doris’le görüşeceğiz.”

“Üç ölü çocuk, sadece iki ebeveyn. Tanrım.”

“Başka vurulan çocuklar da var Jacob. Yirmi iki öğrenci öldü ve yaralı sayısı hâlâ belirsiz. Gerekirse onların aileleriyle de görüşürüz.”

Striker başını salladı. “Şu anda gerek yok. Diğerleri tesadüfen vuruldu. İlk önce neler öğreneceğimize bir bakalım.” Okulun yanından hızla geçip bir sonraki köşeden sağa döndüler ve Hemlock Glen’de ilerlemeye başladılar. Çok geçmeden, beyaz çitli ve aynı renkte iki katlı bir ev gördüler. Evin önüne siyah renkli iki Mercedes park etmişti. Burası, Chowların eviydi. Arka bahçenin kapısında iki kadın duruyordu. Biri Asyalıydı, diğeri beyazdı. Her ikisi de birer bahçe süsü gibi dikiliyordu. Konuşmuyorlardı. Bir şey de yapmıyorlardı. Sadece boşluğa bakıyorlardı.

Asyalı kadın gözlerini kırptırıp toparlandı ve elini havaya kaldırdı.

“Bunlar onlar,” dedi Felicia.

Striker evin önüne yanaştı. Yarı donuk çakıl taşları arabanın tekerleklerinin altında çatırdadı. Striker durdu, kontağı kapattı ve Felicia’ya baktı.

“Sen Margaret MacMillan’la konuş, ben de Doris Chow’la

konuşayım. Sonradan öğrendiklerimizi karşılaştırırız.” Felicia tamam der gibi başını salladı. “Münazara Kulübü’ne yoğunlaş.”

“Münazara mı?”

“Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama Caroline’la ve öğretmenlerden bazılarıyla konuştuktan sonra bulabildiğim tek ortak nokta bu. Chantelle O’Riley’yle Tina Chow onuncu sınıftaydı ama birbirleriyle sınıf dışında asla konuşmazlarmış ve arkadaş çevreleri çok farklıymış. Conrad MacMillan’a gelince, sekizinci sınıftaydı ve onlarla arkadaş değildi. Onları bir tek Münazara Kulübünden tanıyormuş. Conrad, Chantelle ve Tina kulübe üyeydi. Şu ana dek, üçü arasındaki tek ortak nokta bu.”

Striker emniyet kemerini çözerken bunu düşündü. “Hazır mısın?” diye sordu.

“Hayır ama bunun ne zaman önemi oldu ki?” Felicia kapıyı açıp dışarı çıktı.

Striker da yapacağı işten tiksinierek peşinden arabadan çıktı. Kadınlara ne diyecekleri hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Felicia, Margaret MacMillan’la birlikte evin doğu tarafındaki ağaçlarla kaplı yolda yürürken, Striker da Doris Chow’u bahçenin güney tarafına doğru götürdü. Tina’nın annesiyle daha önceden hiç karşılaşmamıştı ama aralarındaki benzerliği hemen fark etti.

Doris ufak tefekti, en fazla bir metre elli santimetre kadardı. Ama zayıf olduğu söylenemezdi. Kırklı yaşlarını süren bir kadına göre güçlü ve dayanıklı gözüküyordu. Saçları doğal siyah renkti ama belli belirsiz kızılımsı gölgelerle kaplıydı. Saçları ensesinde atkuyruğu biçiminde toplanmış, saçlarıyla ve mor eşofman takımıyla tezat oluşturan yeşil renkli bir saç tokasıyla bağlanmıştı. Suratında hiç makyaj yoktu, bu yüzden de gözlerinin ve ağzının etrafındaki çiz-

giler gerçek yaşını ele verse de doğal bir güzelliğe sahip olduğu için kötü gözüküyordu.

Yürüyerek konuşmaya başladılar.

Striker acele etmedi. Önce, ufak tefek şeyleri konuştular. Önemsiz şeylerdi bunlar: ne kadar süredir evli olduğu, Kanada’ya ne zaman göç ettiği, ailesinin ne kadar kalabalık olduğu gibi. Konuşurlarken, Striker sürekli olarak Courtney’yi kaybetse, kendi kızı da okuldaki saldırıda ölen çocuklardan biri olsa ne hissederd diye düşünüyordu. İçini alt üst eden bir düşünceydi.

Bahçenin çiçeksiz bir gül çalılıkları sırasının yalın bir kiraz ağacını çevrelediği uç kısmına gittiler. Ağaç büyüktü, rahat dört metre vardı. Ama tuhaf bir biçimde, hâlâ tomurcuk açıyordu; tomurcukların birçoğu yere düşmüş, yarı donuk çimleri ve otları pembe renge boyamıştı.

Doris eğilip tomurcuklardan birini eline aldı. Yaprakları parmaklarının arasında ovuşturup “En sevdiği çiçek buydu, kiraz tomurcukları,” diye mırıldandı.

“Neden en çok bunları sevdiğini anlayabiliyorum.”

Doris orada durmuş, elindeki pembe renkli güzelim çiçeğe bakarken, Striker birden onun diğer yanını gördü. Doris’in aslında ne kadar narin olduğunu fark etti. Çok fazla gerilen, baskında titreyen bir lastik gibiydi. Onu daha fazla zorlamayı kaldıramayacaktı. Ama bunu yapması gerekiyordu.

Dönüp ona baktı. “Bayan Chow, neden diye düşündünüz mü hiç? Neden Tina?”

Doris başını kaldırdı. “Bir nedeni yok ki. Silahlı kötü yürekli çocuklar yaptı bu işi. Herkese ateş açıyorlardı.” “Striker kadının gözlerinin içine bakıp başını salladı. “Ne yazık ki, bundan daha fazlası söz konusu; Tina hedef alınmıştı.”

Doris’in beti benzi attı. “Hedef mi alınmıştı?”

“Evet. Neden olabileceğine dair herhangi bir fikriniz var mı?”

“Ama okulda bir sürü çocuk...”

“Evet, Bayan Chow, okulda birçok çocuk vuruldu, biliyorum. Ama elde ettiğimiz kanıtlardan görebildiğim kadarıyla, bazı çocuklar özel olarak hedef alınmış. Tina da onlardan biri. Conrad MacMillan ve Chantelle O’Riley de öyle.” Doris’in suratı seğirdi ama yanıt vermeyi ve sakin kalmayı başardı.

“Ama kızım o çocuklarla görüşmezdi. Ben bile Margaret’la bu sabaha dek tanışmamıştım.”

“Bunu da biliyorum; soruşturmamız o yüzden çok zor ilerliyor. Çocuklar arasında bir bağ varsa bunu bulmamız gerekiyor.”

Doris bakışlarını dağlara doğru çevirdi. Hafif rüzgâr saçlarını geriye savurdu ama saç tokası birkaç tel haricinde saçlarının dağılmasını engelledi. Uzunca bir süre orada durdu, Striker da onu rahat bıraktı ve sessizliği bozmadı. Doris tekrar konuşmaya başladığında, bocalar gibiydi.

“Kusura bakmayın, zihnimi toparlayamıyorum. Bunları idrak edemiyorum.”

Striker ona yardımcı olmaya çalıştı. “Tina’nın da Münazara Kulübüne üye olduğunu duydum.”

Striker’m bu sözleri Doris’i canlandırır gibi oldu. “Münazara kulübü. Evet, doğru. O kadar çok severdi ki! Aklını kullanmayı çok iyi bilirdi; hem kulüp sayesinde arkadaş da edinmişti. O kulüpte çok güzel deneyimler yaşadı. Geçen Eylül’de bir geziye gittiler. Bütün çocuklar gitti. Sanırım, toplam on iki kişiydiler.”

“Nereye gittiler?”

“Hong Kong’a. Tina o kadar heyecanlıydı ki gezi haftalarca dilinden düşmedi.” Doris bunu hatırlayınca, hafifçe gülümseyip ardından güldü. “Kızımın iyi yaptığı bir şey varsa, o da konuşmaktı.”

“Peki, burada ve Hong Kong’da ne tür konular üstüne

konuştular?”

Doris omuzlarını silktilti. “Normalde öğrencilere uygun herhangi bir konu seçerlerdi. Ama tartışmalı konuları severlerdi. Kürtaj. Ölüm cezası. Yardımlı intihar. Hong Kong’a gittiklerinde, konuları özgürlük ve dünya dinleriydi. Milli bağımsızlık. Asıl tartışma konusu Çin’in Tibet’i yönetmesi üstüneydi. Epeyi ortalığı karıştırdı; münazara yarışmasını kısa kesmek zorunda kaldılar.”

“Neden?”

“Söylemediler.”

Striker biraz düşündü. “Tina da bu konuda konuştu mu orada?”

“Bildiğim kadarıyla, hepsi konuştu.”

“Ama siz orada değildiniz, değil mi?”

Tina başını salladı. “Hayır, sadece Müdire Myers gitmişti.” Striker bunu not defterine not aldı.

“Çocuğunuz var mı, Dedektif Striker?” diye sordu Doris Chow aniden.

Striker, Courtney’nin Tina’yı nasıl tanıdığını düşündü; belli ki Doris bu ufak ayrıntıdan habersizdi.

“Evet, bir kızım var. O da Aziz Patrick Lisesinde okuyor.”

Doris bunu duyunca şok geçirdi. “O... O, iyi mi peki?”

“Dün okulu asmıştı.”

Doris komik bir şey duymuş gibi gülümsedi. Hafifçe güldü, sonra hıçkırığını engellemeye çalıştı. Pembe yaprak elinden düşüp hafif rüzgârda başka yöne uçtu. Tıpkı yirmi dört saat önce Tina Chow’un hayatının kayıp gidişi gibi.

Striker Doris’in suratının seğirdiğini, yavaş yavaş metanetini kaybetmeye başladığını fark etti.

“Çok üzgünüm,” dedi yavaşça.

Doris başını salladı, gözyaşları nihayet ince ve solgun yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Konuştuğunda sesi belli belirsiz duyuluyordu.

“Kızınızla geçirdiğiniz her günün keyfini çıkarın, De-

dektif,” dedi. “Her dakikanın, her saniyenin tadını çıkarın. Onu takdir edin. En ufak şeyleri bile takdir edin... Çocuklarımızın bizden ne zaman alınacağını asla bilemeyiz.”

Otuz Altı

Telefon son on dakikada üçüncü kez çaldı; Courtney nihayet yataktan çıkıp telefonun ekranına baktı. Yatak odasının perdeleri güneşin içeri girmesini engellemiş ve odanın karanlık kalmasını sağlamıştı; çıplak ayaklarıyla koridordan oturma odasına mahmur mahmur yürürken, lamine zeminin buz gibi olduğunu hissetti.

Raine’in aradığını umdu. Herkesin aksine, Raine onu anlıyordu. Nasıl anlamazdı ki? Aralarında bir bağ, çok özel bir arkadaşlık vardı. Courtney iki sene önce annesini kaybetmişti, Raine de ebeveyni boşandığında babasını kaybetmişti. Babası Hong Konga taşınmıştı. Arkadaşlıkları kardeşlik gibiydi.

Kardeş sayılırlardı.

Kız kardeş gibi.

Oturma odası da yatak odasından daha sıcak değildi ama içeri daha parlak bir gün ışığı sızıyordu. Odun ateşi, viski ve limon kokuyordu. Courtney babasının ve Felicia'nın fincanlarının durduğu fiskos masasının yanından geçip, telefonu aldı. Ufak ekranına baktı.

Cevapsız arama.

Cevapsız aramalar düğmesine basınca, Baba Cep yazısını gördü. Tanrım, ne inatçı bir adamdı. Diğer cevapsız aramaları da kontrol edince, babasının üç kere daha aradığını gördü. Çok inatçıydı. Keçi gibi inatçıydı.

Telefonu tekrar yerine koydu, sonra cep telefonunun

şöminenin önünde, odanın ortasında yerde durduğunu gördü. Telefonunun kapağı açılmış, gri renkli kaplamasının yan tarafı duvara çarptığında çatlamıştı. Courtney yine öfkeli olduğunu hissetti, çünkü daha kahrolası şeyin taksitleri bile bitmemişti. Felicia yüzünden olmasaydı, hayatta telefonunu duvara fırlatmazdı.

Telefonunu alıp açık konuma getirince, hâlâ çalıştığını görüp sevindi. Toplam dokuz cevapsız arama vardı, ikisi hariç hepsi arkadaşlarındandı. Hiç şüphesiz okulda meydana gelen silahlı saldırı hakkında konuşmak istiyorlardı.

Courtney tüm aramaları telefonunun hafızasından sildi. Saldırı hakkında konuşmak istemiyordu. Ne şimdi, ne de sonra.

Saldırı ona annesini hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Onu en çok ilgilendiren son iki cevapsız aramaydı. Her ikisi de Raine'e aitti. Aramalardan ilki önceki gece geç saatte, tam olarak iki kırta gelmişti. Sonuncu aramaysa yaklaşık olarak bir saat önce yapılmıştı.

Courtney arkadaşını geri aradı ama karşısına telesekreter çıktı: "Bir mesaj bırakın ama beni sakın ıslatmayın."

Arkadaşının bu mesajı Courtney'yi hep gülümsetirdi; ne de olsa Raine yağmur manasına geliyordu. "Ben Court," dedi. "Kalktım. Beni arayiver."

Telefonu kapatıp, havalı bir şeyler söylediğini ve lakabının artık kabak tadı vermediğini umdu. Daha sonra, telefonunu şarja taktı. Court'tan daha havalı bir lakap düşünmeye çalışırken, kahvaltı etse mi diye düşündü. Kahvaltıyı atlamaya karar verdi. Midesi henüz yiyecek kaldıracak durumda değildi.

Televizyonu açınca, her kanalda saldırıyla ilgili haberle yayınlandığını gördü. Polis, ilk yardım görevlileri, öğretmenler. .. Hepsi koşuşturuyor, çığlık atıyor, bazıları da ağlıyordu. Gösterilen her sahnede saniyelik bile olsa kan gözü-

küyordu. Katliam. Bu görüntüler kalbinin gümbür gümbür atmasına ve içinin bulanmasına neden oldu.

Başını diğer yöne çevirip 2. Kanalı açtı; böylece, artık haber izlemesi mümkün olmayacaktı. Ona göre, artık bu işi unutmaları ve görmezden gelmeleri gerekiyordu. Eğilip dolabı açtı ve en geriye koyduğu CD'yi aldı. CD'de üç sene önce Noel'de çekilmiş görüntüler vardı. Annesinin hayatta olduğu son Noel. Bu görüntüleri izlemek yüreğini fena halde sızlatsa da, izlemekten usanmazdı. Kim bilir kaç defa izlemişti. Daha fazlasına ihtiyaç duyan bir uyuşturucu bağımlısı gibiydi.

CD sürücü çoktan açılmıştı. Courtney CD'yi yerleştirdi, kapattı ve oynat düğmesine bastı. Televizyon ekranı birden canlandı: Kırmızı ve mavi ışıklarla süslü Noel ağacı ve pencereyle tatlı tatlı yanan

şöminenin arasındaki televizyon koltuğunda oturan annesi belirdi. Beyaz kedileri Toby de gözükte; annesinin kucağına atlayıp yattı. Annesi öldükten bir hafta sonra Toby sanki en sevdiği insanın geri dönmeyeceğini anlamış gibi ortadan kaybolmuştu. Courtney sık sık onun nereye gittiğini düşünürdü.

Bunları düşünmek onu hüzünlendirdi ama her zamanki gibi görüntüleri izlemeye devam etti. İzlemesi gerektiğini düşünüyordu. Bir kız evlat olarak, bunu boynunun borcu olarak görüyordu. Acıdan kurtulmak, annesinden kurtulmak gibi bir şeydi.

Babası odada hareket ederken, hediyelere zum yaparken kamera hafifçe sallandı ve ekrana kendisi geldi.

“Mutlu Noeller Balkabağım,” dedi.

“Mutlu Noeller baba.”

“Annenin yanında dur da sizi birlikte çekeyim.”

Annesi babasına el sallayayım derken, neredeyse elindeki romlu Noel içkisini dökcekti. “Ah, Jacob, şu kamerayı bir kez olsun ortadan kaldırır,” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Yapma Amanda, tek bir kare daha.”

Annesi içini çekti, babası hafifçe güldü. Sonra Courtney kalkıp annesinin yanına gitti ve onu yanağından öptü. Romlu Noel içkisini işaret edip, yalvarır bakışlarla “Ben de içebilir miyim?” diye sordu.

Annesi ona her zamanki bakışım fırlatınca, Courtney güldü. Annesi kameraya bakıp kaşlarını çatı.

“Dilediğin kadar çektin Jacob. Artık kaldır şunu. Hep böyle gereksiz işler yapıyorsun.”

“Tamam, oyunbozan,” dedi babası. Görüntüler sona erdi.

Courtney uzaktan kumandayı eline alıp dur düğmesine bastı, sonra gözlerini yumdu. O anı hâlâ dünmüş gibi hatırlıyordu. Şöminenin ateşi tenini ısıtıyordu. Annesinin içkisinin baharatlı kokusunu hissediyordu. Kendi Noel içeceğinin kokusu çalınıyordu burnuna. Şömineden bir çam kozalağı kokusu yayılıyor, odayı belli belirsiz bir pus içinde bırakıyordu.

Her şey çok güzeldi. Ağlamaya başladı. Bu yüzden babasından nefret ediyordu.

Oynata basıp görüntüleri yine ekrana getirdi. Görüntüler biraz karanlıktı ve ses de azıcık parazitliydi. Gerçi görüntüler kesinlikle yüksek çözünürlüklü değildi ama Courtney’nin hayatında izlediği en güzel görüntülerdi.

Ah, anne!

Ne büyük bir haksızlık bu!

Onu o kadar çok özlüyordu ki midesi buruluyor, sonsuza dek ağlamak istiyordu. Onu ne kadar özlese de, babasının bu duruma hiç üzülmemesi onu bir o kadar rahatsız ediyordu. Ha, tabii, babası üzüldüğünü söylüyordu. Özellikle de asla izlemediği o görüntüleri izlediğini görünce, hep doğru şeyleri söylüyordu.

“Seni çok severdi,” diyordu.

“Hayatını güzelleştirmiştin,” diyordu.

“Onu ben de özlüyorum Balkabağım,” diyordu.

Ama tüm bunlar, o İspanyol sürtüğünü becermesinin önüne geçmiyordu. Courtney, Felicia’yla babasını, annesinin artık hayatta olmadığını düşününce, kendisini minnacık hissetti. Yapayalnızdı. Kimsenin umurunda değildi. Kimse ne hissettiğini bilmiyordu. Kimse onu anlamıyordu.

Raine hariç.

Raine neler hissettiğini biliyordu, çünkü o da korkunç şeyler yaşamıştı. Evdeki tüm o kavgalar, boşanma ve babasının ülkeden ayrılışı gibi.

Courtney bunları düşününce, telefonu tekrar alıp Raine’i aradı ama yine telesekreter kaydım duydu. Başka bir mesaj bırakmayı düşündü; hâlâ Court lakabını kullanıp kullanmamak konusunda tereddütlüydü. Sonra, vazgeçti. Görüntüleri iki kere daha izledi ve çok geçmeden hissettiği acı yerini öfkeye bıraktı.

Annesi o gece asla ölmemeliydi, diye düşündü. Babasının bir şey yapmış olması gerekirdi. Tanrı aşkına, herhangi bir şey yapabilirdi! Kahrolası bir polis olan oydu, derhal harekete geçmeliydi. Annesini umursamalıydı.

Ama öyle yapmamıştı.

Annesini özlediğini, milyonlarca kere çok üzgün olduğunu söylemesine rağmen, bunların hiçbir anlamı yoktu. Çünkü annesi artık hayatta değildi. Onu sonsuza dek kaybetmişlerdi. Bunun tek sorumlusu da bu konuda hiçbir şey yapmayan babasıydı. Daha doğrusu, bir şey yapmamayı tercih etmesiydi. Sonuç olarak, bir olaya ancak tek bir bakış açısıyla yaklaşmak mümkündü.

Annesinin hayatta olmaması babasının suçuydu.

Otuz Yedi

Doğuya doğru yol alırlarken, Erişte nihayet Striker’ı on ikiye çeyrek kala aradı. Hızlı ve konudan sapmadan konuşması Striker’ın sinirlerini hoplattı. “Raymond Leung’un kan örnekleri ve arabadaki kan örnekleri birbirine uymuyor.” Striker bir an için gözlerini kapattı. “Lanet olsun, biliyordum.”

“Raymond Leung A-Pozitif. Civic’teki kan ise O-Negatif.” Bunu duymak Striker’ı memnun etmeliydi, çünkü tahmini doğru çıkmıştı ama hiç de öyle hissetmedi. İçini bir korku hissi kapladı; sanki gelecekte kötü bir şeyler olacaktı. Kırmızı Maske hâlâ hayattaydı.

“Laroche’a söyledin mi?” diye sordu Erişteye.

“Oralı olmadı. Arabadaki kanın gerçekten de Kırmızı Maskeye ait olduğunu kanıtlayamayacağımızı söylüyor.” “Onu kendi ellerimle vurdum.”

“Hey, yanlış kişiye laf anlatmaya çalışıyorsun Shipwreck. İkna etmen gereken kişi o, ben değilim.”

Erişte yeni bir gelişme olduğu takdirde ona haber vereceğini söyleyene dek biraz daha konuştular. Daha sonra, Striker telefonu kapatıp olanları Felicia’ya anlattı.

“Eh, sen haklıydın,” dedi Felicia onu dinledikten sonra. “Tebrikler, Jacob. Harika bir haber bu. O manyak hâlâ hayatta ve serbest.”

Striker gözlerini kırıştırdı. “Kına yakıyor falan değilim. Tek istediğim, tedbirli davranmamız gerektiği. Bu iş bitme-

di. Hem de hiç bitmedi.”

Felicia'nın yanıt vermesini bekledi ama alamadı. Böyle-ce, konuşmadan yola devam ettiler. Hedef: Doğu Vancou-ver, Franklin Sokağıydı.

Şehrin sanayi bölgesi.

Yaklaşık olarak on beş dakika sonra, sessizlik artık tahammül edilemez hale gelince, Striker yine soruşturma konusunu açtı.

İki anneyle, yani Doris Chow'la ve Margaret MacMillan'la konuşmak, karşılarına bazı ilginç bilgiler çıkarmıştı. Münazara Kulübü, Hong Kong'a seyahat, Tibet'in bağımsız kalmasına ilişkin konuşmalar ve bir de iptal edilen bir münazara turnuvası. Zamanlama kesinlikle tesadüf gibi değildi ama Striker arada bir bağ kuramıyordu. Ellerindeki yapbozun sayısız parçasına bir parça daha eklenmişti.

Midesi guruldadı. Hem vakit öğleye yaklaştığından acıkmıştı, hem de duygusal açıdan üstünde büyük bir baskı hissediyordu. Saat on iki olmuştu ama Courtney hâlâ telefonlarına yanıt vermemişti. Çoktan kalkmış olmalıydı ama onu yine atlatıyordu. Bazı açılardan, tıpkı annesi gibiydi.

Doğuya, Kırk Birinci Caddeye yöneldi, Arbutus'u geçti ve McDonald's arabadan sipariş yoluna girdi. Courtney'nin tavrı konusunda bir şey yapamazdı ama açlıktan zil çalan midesini doyurabilirdi. Kahvaltı vakti geçtiği için, bir Big Mac, bir balıklı burger ve iki tane de kahve sipariş etti. Kendi kahvesi sadeydi, Felicia'ninkiyse kremalı ve şekerliydi. Kahve kokusu Felicia'yı biraz ayıltmış gibiydi. Plastik kahve bardağının kapağını açıp, pakete baktı.

"Onu yersem şişerim."

"Yapma, her gün iki çörek yiyorsun, iki tane de kremalı latte içiyorsun. Bunun ne zararı olabilir."

Felicia suratını buruşturup pakete uzandı.

Broadway'den aşağı doğru inerken, Striker cep telefonu-

nu çıkardı ve şehrin daha yeşillik alanlarında çalışan eski Vancouver polis memuru Janet Jacobson'ın telefonunu kaçırdığını gördü. Onu geri aradı ama hat meşguldü. Mesaj bırakmadı. Triple A Kaportanın bulunduğu sanayi bölgesine doğru yola devam ettiler.

Burası, Sheldon Clayfield'in iş yeri idi.

Felicia balık burgerini paketten çıkardı. "Bir daha anlat-sana, Clayfield denen adam kimdi?"

Striker kendi lokmasını yutup, dudaklarına bulaşan Big Mac sosunu yaladı. "Clayfield, Mankafanın bize söylediği beş isimden biri. Ofisteyken, Aşağı Anakara'da o tür bir gizli bölme yapabilecek isimleri beşten ikiye indirdim. Clayfield uzun süre bu işle uğraşmış, ayrıca uyuşturucu ticaretiyle ilgili uzunca bir de suç geçmişine sahip. Geçen sene, bir uyuşturucu kaçakçısı için harika bir gizli bölme yapmış ve Narkotik tarafından yakalanmış. Bilgi vermeyi kabul edince, suçlamalar geri çekilmiş. Altı ay önce de benzer bir iş yaptığına dair bir duyum aldım. Dolayısıyla, onunla görüşmek için yeterince neden var elimizde." "Harika. Ya diğer adam?"

"İsmi Chris Simmons. Vadi'de, Mission sınırında çalışıyor. Janet Jacobson'ı hatırlar mısın? Eskiden ahlak masasında çalışırdı. Birkaç ay önce, Abbots'a transfer oldu. Sen ailelerle görüşmeleri ayarlarken, ben de ofisten onu aradım. Bizim için Simmons'ı kontrol edecek ama Clayfield bize kaldı. Bilgisayarda ismini tarat da, birileriyle bağlantılı olup olmadığını öğrenelim."

Felicia tamam der gibi başını sallayıp, ismi yazdı; bu arada, Striker kuzeye yönelip Knight Sokağında ilerlemeye başladı. Birkaç sokak sonra, Felicia ofladı.

“Adamın burada yüz tane bağlantısı gözüküyor,” dedi. “Peki, hangileri Triple A Kaportanın altında gözüküyor? Orası Clayton’ın dükkânı. Clayfield’la ve Honda’yla aramızdaki bağ da o.”

| Felicia dediğini yaptı. “Tamam. Şimdi sekiz isim var. Ça-f lıntı arabaların parçalandığı bir yer olmalı.”
“Öyle ve dahası.”

Kırmızı ışığa takıldılar. Striker bir küfür savurdu, içecek r yerinde duran ve henüz içmediği kahvesine uzandı. Kahve hâlâ sıcaktı.

“Her bağlantısıyla ilgili istihbarat dosyasına göz at,” dedi.

. “Bunlardan biri diğer değiştirilmiş araçlarla bağlantılı mı diye bak.”

Felicia raporları gözden geçirdi, bir süre hiç konuşmadan bunları okumaya devam etti. Yeşil ışık yandığında, aradığı şeyi buldu. “Tamam. Burada suç geçmişi olan iki adam var. Tony Rifanzi ve Ricky Lomar denen bir adam.”

Striker ikisinin ismini de daha önceden duymamıştı.

“Ne iş yapıyorlarmış?”

Felicia bilgileri okudu. “Lomar bir sürü bölme yapmış; bazıları gösterge panelinde, bazıları koltukların altında, bazıları da zeminde ve tekerlek yuvasında. Ama hep uyuşturucu gizlemek için yapılmış.”

“Ya Rifanzi?”

“Aynı. Daha az iş yapmış ama.”

“Güzel.”

Felicia dilini damağında şaklattı. “Rifanzi’nin yaptığı işler daha yüksek seviyeli gibi. Geçmişte hidrolik ve elektronik kullandığından şüpheleniliyor; Lomar’ın işleriye hep arabanın bir yerinde bulunan bir kolla aktif hale gelen bölmelermiş.”

Striker bir şey demedi, duyduklarını değerlendirmeye çalıştı.

Cep telefonu çalınca, Courtney’nin aradığını umarak belinden kaptı. Ama ekranda başka bir isim vardı. Janet Jacobson arıyordu. Telefona yanıt verip, bir dakikadan kısa bir süre anlattıklarını dinledi, sonra teşekkür edip telefonu kapattı.

“Eee?” dedi Felicia.

“Görünen o ki Simmons farklı konular yüzünden son üç haftadır gözlem altındaymış. O da listeden çıktı. Geriye bir tek Clayfield kalıyor.”

Doğu Hastings Sokağına varmışlardı; hedeflerine sadece üç sokak kalmıştı ki Felicia raporları okumayı bitirince kahretsin der gibi homurdandı.

“Bir engel var” dedi. “Rifanzi şu anda hapisteymiş. Dün gece geç saatten beri oradaymış.”

Striker biraz düşündü. “Ne yüzünden?”

“Bir striptiz kulübünde kavgaya karışmış. Beş Numaralı Portakal diye bir yer. Bedensel Hasara Sebebiyet Verme Saldırısı.” Felicia elektronik sayfalara göz attı. “Raporda uyuşturucu etkisi altında olduğu yazıyor. Tanrım, yine soruşturmadan kahrolası bir çıkmaz sokağa denk geldik.” Striker arabayı

1500. blokta, Franklin Sokağının kuzey tarafında durdurdu. Triple A Kaporta dükkânı sadece yarım blok ötedeydi.

“Çıkmaz sokak değil,” dedi. “Bence onun sayesinde işlerimiz hızlanacak.”

“Neden söz ediyorsun?”

Striker sırttı. “İzle de gör, genç çırak. İzle de gör.”

Otuz Sekiz

Triple A Kaportanın hiç de sıradışı bir yanı yoktu. İki kapılı, her şeridinde birer yük asansörü bulunan bir garajdı. İçeride birisi siyah, ikisi Doğu Hintli üç adam çalışıyordu. Hepsinin dövmeleri vardı ve iri yarıydılar. Azılı adamlara benziyorlardı. Her biri Striker’la Felicia’ya arka kapıdan girip etraflarına bakındıklarında, göz ucuyla şöyle bir baktı.

“Burası motor yağı ve az önce içilmiş ot gibi kokuyor,” dedi Striker yüksek sesle. “İşçi Tazminat Kurulu’na göre yasaktır.”

Siyah adam tek kelime bile etmeden, tamir ettiği lastiği yerine koydu ve sırtını dönüp ofise girdi.

Striker Felicia’ya göz kırptı. “Bize hoş geldiniz paspası getiriyor olmalı.”

Felicia’nın sıkıdığı dudaklarında hafif bir gülümseme belirince, Striker rahatladığını hissetti.

“Ya da kırmızı halı getiriyordur,” dedi Felicia. Striker sırttı.

Seyrelmiş beyaz saçlı, uzun boylu bir adam çıktı ofisten. İncecikti ama böğrü kocamandı; karnı sanki kanser hastasıymış, ya da bağırsak kurdu varmış gibi aşağı sarkıyordu. Yürümekten ziyade ayaklarını yere vuruyor gibiydi, yumruklarını da sıkımişti. Daha yarı yolu katetmeden “Burası özel mülktür,” dedi. “Ne istiyorsunuz?”

Striker yanıt vermedi. Orada dikilip, sesini yükseltmemek için adamın biraz daha yaklaşmasını bekledi. Adam

birkaç adım öteye gelince, Striker onu kayıtlardaki fotoğraflarından hatırladı. Adam Sheldon Clayfield’dı ama fotoğrafı çekildiğinden beri saçları fena halde dökülmüştü. Seyrelen saçları artık bembeyazdı. Üstelik sağlıklı bir beyaz da değildi; daha ziyade, altıma kim bilir kaç kere ettim tarzı bir beyazlıktı. Suratındaki çizgiler de bazı kanyonlardan bile daha derindi.

“Sheldon Clayfield?” dedi Felicia.

“Kim olduğumu biliyorsunuz.”

“Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Adam ellerini beline dayadı, şişkin karnı daha da iri gözüktü.

“Burası olur.”

Striker yanıt vermeye fırsat bulamadan, ön kapıdan içeri bir müşteri girdi. Striker sırttı. “Buna emin misin, Clayfield? Konuşacağımız konu çalıntı arabalarla, ölü çocuklarla ve birkaç hassas isimle ilgili.”

Striker’m bu sözleri, Clayfield’m suratındaki sert ifadeyi yumuşattı, adam gözlerini kırıştırdı. Ama bu şaşkınlığı sadece bir iki saniye sürdü.

Striker onun bir şeyler gizlediğine emindi.

“Ofise gidelim,” diye homurdandı nihayet Clayfield. “Çalışanları rahatsız etmemiz gerekmez.”

Sırtını dönüp, ofisinden çıktığından çok daha az tavırlı bir biçimde yürümeye başladı. Felicia’yla Striker da peşinden yürüdüler. Clayfield onları ofise alıp, önce müşterisiyle ilgilenmesi gerektiğini söyleyip tekrar dışarı çıktı.

Striker onu beklerken, müşterisiyle neler konuştuğunu dinledi. Bu arada, ofise de şöyle bir göz attı.

Ofis ufaktı, pencereleri yoktu ve ekşi tütün ve bayat kahve kokuyordu. Odada bir çalışma masasıyla üç sandalye vardı ama hepsi ahşaptı ve sallanıyordu. Siyah renkli çevirmeli bir telefon masada duruyordu; üstünde beyaz boya damlası lekeleri vardı. Ofisin geri kalanı da farklı değildi.

Bir zamanlar krem rengi olan duvarlar, zamanla ve birkaç bin sigara dumanıyla, üçüncü derece kanser hastası olan yaşlı insanlar gibi grimsi bir renge bürünmüştü. Duvarlara çıplak kadın resimleri asılmıştı ama bunları birçoğu dövmeli, piercingli ve motosiklet üstünde poz vermiş kadınlardı. Bazıları kollarından zincirlerle motosikletlerin gidonuna bağlıydı.

“Ne kadar da modern,” dedi Felicia.

Striker, bir Harley Davidson motosikletin arkasına eğilmiş sarışın bir kadının fotoğrafını işaret etti. Kadının sırtındaki dövmede Tanrı Harley Kullanır! Yazıyordu. Striker dövmeyi gösterdi. “Sende bunlardan yok mu?”

“Var ama Tanrı sözcüğünü Budala’y\& değiştirdim, bana seni hatırlattı.”

“Eskiden beri böyle duygusaldın.”

Müşteri yine ön kapıdan çıkarken ve Clayfield ofise geri dönerken birbirlerine gülümsediler. Adam gayet mutsuz gözüküyordu ve bunu gizlemek için hiç çaba sarf etmiyordu. Kapıyı kapatıp, koyu renkli gözlerini kıstı ve onlara baktı.

Striker Clayfield’in ellerine bakıp, boş olduğundan emin oldu.

“Neden söz ediyorsunuz, anlatın,” dedi Clayfield. Striker gözlerinin içine baktı. “Değiştirdiğiniz çalıntı Honda Civic’ten söz ediyorum.”

Clayfield masanın diğer tarafına geçip, aralarında bir engel olması daha işine geliyormuş gibi karşılına oturdu. “Honda Civic mi? Bununla ilgili bir şey bilmiyorum.” “Yok canım, bence hatırlıyorsunuzdur. Hani yeni kontağı ve radyosu olan. Ha, bir de mutlu surat var. İtiraf edeyim, güzel bir ek olmuş.”

“Dediğim gibi, neden söz ettiğinizi bilmiyorum.”

Striker başını çevirip kapalı ofis kapısına baktı, iyice kapalı olduğuna emin olmak için bir daha itti.

“Bak, Clayfield, durum şu: Dün Aziz Patrick Lisesinde yirmi iki çocuk öldü ve onları öldüren çatlak hâlâ serbest. Silahlı saldırılarla bir ilgin olduğunu düşünmedim ama arabayı değiştirmen için birisinin sana geldiğini biliyorum. Bu işi senin yaptığını da biliyorum.”

Striker sözlerinin etkili olması için biraz bekledi. Sonra, konuşmaya devam etti.

“Şimdi... Senden istediğim tek şey bir isim. Sadece bir isim. Bu ismi nereden öğrendiğimizi kimse bilmeyecek. Sonra seni ve dükkânını bir daha rahatsız etmeyeceğiz.” “Ya elimde bir isim yoksa?”

“O zaman, bir arama izniyle geri döneriz ve burayı yerle bir ederiz.”

Clayfield onlara kısaca bakıp suratını ekşitti. “Bir arama izni alacak haliniz olsaydı, buraya öyle gelirdiniz,” dedi. Striker Felicia’ya baktı ve hafifçe gülümsedi.

“Bu dediğin dün için geçerliydi,” dedi. “Dün seni gözlemliyorduk. Ama Rifanzi bülbül gibi öttü ve hâlâ bir anlaşma yapmaya razı. Bunu da kolaylıkla halledebilirim. Ama biraz vakit alır ve zaman boşa harcamak istemediğim bir şey.” Ufak ofis bir anda sessizliğe büründü, sonra Clayfield konuştu: “Sen kahrolası bir yalancısın.”

“Keşke öyle olsaydım. Ama hayır, gayet ciddiym.” Striker’ın ne yapmaya çalıştığını anlayan Felicia, araya girdi. “Siktir et gitsin Striker. Arama iznini alalım da bu hergeleyi suçlayalım.”

Striker bakışlarını bir an için bile adamdan ayırmadı. “Senin kararın, Clayfield. Dükkânının önüne bir devriye yerleştirebilir, burayı kilit altına alabilirim; sonra da arama iznini çıkarttırırım. Ama sana şunu söyleyeyim: Burada aradığım şeyle ilgili en ufak bir şey bulayım, seni akla hayale gelebilecek her şeyle suçlarım. Dahası, Crown Konseyine giderim. Burada ölen çocuklardan söz ediyoruz. Çocuklardan.”

Ofisin kötü floresan lambalarının ışığının altında bile, Clayfield’ın alnında biriken boncuk boncuk terler belli oluyordu. Clayfield elini midesinin altına koyup geçirdi. Ekşi bir bira ve mide asidi kokusu yayıldı odaya.

“Bir arabaya fazladan bir bölme eklemek yasalara aykırı değil” dedi. “Özellikle de arabanın çalıntı olduğunu bilmiyorsan.”

Felicia yine araya girdi. “O gizli bölme bir AK-47’yi ve bir Benelli pompalı tüfeğini gizleyecek büyüklükte olmasaydı, dediğin doğru olabilirdi. Ama bunlara uygun bir bölme yapmak, orada ne gizleneceğini bilmek demek ve bu bilgiye sahip olmak da seni cinayet suçuna ortak yapar. Hem de birçok açıdan. Ölen çocukların söz konusu olduğunu söylemiştik.”

“Bu arada, iyi iş çıkarmışsın,” dedi Striker. “Neredeyse fabrikadan çıkmış gibi görünüyor. Geçen sene şu uyuşturucu kaçakçısı için yaptığın iş kadar iyi neredeyse. Neydi ismi, Whitebear mı? Altı ay önce, Jeremy Kohn için yaptığın da fena değildi.”

Clayfield güçlkle yutkunarak, çaresizlik içinde etrafına bakındı.

Striker bunu görmezden geldi. Felicia’ya baktı.

“Saat kaç?”

“Yeterince vakit kaybettik,” dedi Felicia. “Burayı kilit altına alıp, bu hergeleyi suçlayalım gitsin. Bizim için iyi olur.”

“Kahretsin, haklısın,” dedi Striker. Cep telefonunu çıkarıp, Sevk bölümünü aramış gibi yaptı. Onlara kim olduğunu söyledi. “Buraya bir çift iki memurlu araba gerekiyor. Bir de vagon. Birisini hapse transfer etmem gerek.”

“Tamam, tamam, tamam,” dedi Clayfield. Beti benzi atmış, suratındaki kırmızı lekeler daha belirgin hale gelmişti. Kesik kesik nefes alıyordu. Yumruğunu duvarın önündeki dolaba indirip “O kahrolası Rifanzi!” diye bağırdı.

Striker duraksadı ve telefona “Bir dakika, vagonu hemen

yollamayın,” dedi. “Size geri döneceğim.” Telefonunu kaldırıp Clayfield’a dikkatle baktı. “Tutmak istediğim balık sen değilsin, Clayfield. Sana bu işi veren kişiyi istiyorum. Silahlı saldırganlarla gerçek bir bağı olan kişi o.”

“Bunu sadece bir iyilik olarak yaptım,” dedi adam. “Gerçekten. O adam bana malzeme getirir... Ta Japonya’dan. Ben sadece ona borcumu ödüyordum.”

“Sabrım taşmak üzere.”

“Tanrı aşkına, arabanın çalıntı olduğu bile bilmiyordum.” “Bana kahrolası bir isim söyle.”

Clayfield bakışlarını yere indirip başka yöne çevirdi. Birden bir doksanlık boyundan çok daha kısa gözüktü. Konuştuğunda, sesi çatladı:

“Edward Rundell,” dedi.

Otuz Dokuz

Striker ve Felicia arabaya döner dönmez Edward Rundell’ı sistemde aratmaya giriştiler. Adamın ismi negatif sonuç verdi. Suç geçmişi yoktu. PKBYO veri tabanında hakkında hiçbir rapor yoktu. Hiçbir şey yoktu. Striker bir an için Sheldon Clayfield’in düşündüğünden daha zeki olabileceğini düşündü.

Derhal telefona sarıldı. Dolandırıcılık Masası’ndan Jimmy Hensley’yi aradı, ona Edward Rundell’ın arabayı değiştiren kişiyle silahlı saldırganlar arasına bir bağı olduğunu söyledi ve ismini duyup duymadığını sordu.

Yanıt, hayırdı.

Striker daha sonra Narkotik’ten Chogi Sauru’u, Genel Soruşturmalar Bölümünden Jillian Wiles’ı ve Finansal Suçlardan ‘Fang’, yani sivri diş olarak tanınan Stephan Fanglesworth’ü aradı. Hepsine Edward Rundell ismini duyup duymadıklarını sordu. Aldığı tek yanıt hayırdı.

Edward Rundell diye birisi yoktu.

“Bilgiyi dene,” dedi Felicia.

Striker dediğini yaptı. Bilgi kanalına girip, Rundell’ı telsiz kanalıyla da soruşturdu. Bir kez daha, adama ilişkin bir suç geçmişi çıkmadı. Bir Britanya Kolombiyası ehliyeti çıktı ama bu bile sorunluydu. Kayıtlarda bir telefon numarası yoktu ve adreste Vancouverdaki Turner Sokağının 1600. binası yazıyordu. Striker bu adresin sahte olduğunu biliyordu. Bunu düşününce, başının zonklamaya başladığını

hissetti, elini şakağına götürdü. Başında bir tuhaflik vardı; sanki beynine fazla kan hücum etmişti.

Felicia onu dürtükledi. “Tylenol ister misin?”

Striker olumlu yanıt verince, Felicia ona birkaç ağrı kesici hap uzattı. Sonra, cep telefonunu çıkarıp, uzun kişiler listesine göz attı ve bir numara tuşladı. “Rundell’ın mutlaka bir telefon numarası olması gerek,” dedi. “Kayıtlı değildir. Tanıdığım birkaç kişiden öğrenmeye çalışacağım.”

“Kaç tane telefon şirketi bağlantın var?”

“On, on bir civarı.”

“On mu? Benim sadece bir bağlantım var.”

Felicia gülümsedi. “Biz kadınız. Çok konuşuruz.”

Striker başını sallayıp hapi ağzına attı. Keşke yanında biraz su da olsaydı diye düşündü ama arabadaki tek şey soğuk kahveydi. Felicia’nın konuşmasının bitmesini beklerken, ekip durum düğmesine basıp şehirde başka neler olup bittiğini görmek istedi. Bunu sık sık yapardı. Artık bir alışkanlık haline

gelmişti; ta Devriye günlerinden kalma bir alışkanlıktı. Başka bölgelerde, özellikle de yolunun üstündeki bölgelerde neler olup bittiğini bilmek hoşuna giderdi. Polis arabasıyla bir başka memurun baskın alanından her şeyden habersiz geçerken, telsizle oradan uzaklaşmasının söylendiğini duymaktan daha kötü bir şey yoktu.

Ekip durumlarında ilginç bir haber yoktu. Blackberrysi-ni çıkarıp, tekrar evi aradı. Telefona yanıt verilince, şaşkınlığını gizleyemedi.

“Alo?” dedi Courtney. Sesi cılız çıkıyordu.

“Courtney, benim.”

Courtney şaşırılmış gibi bir ses çıkardı; sanki başka birisinin aramasını bekliyor gibiydi. “Bir arkadaşım arıyor sandım.”

“Raven mı?”

Courtney bıkkınlıkla ofladı. “Raine, baba! Hayatımdaki en önemli insan. Tanrım, kız benim en iyi arkadaşım ama

sen daha ismini bile bilmiyorsun. Ne kadar eziksin!”

“Bizi hiç tanıştırmadın ki.”

“Çünkü hiç evde değilsin.”

“Altı ay evdeydim, izindeydim, hem de sırf senin için. Arkadaşını bir kez bile eve davet etmedin.”

“Beni utandırırdın.”

“Ne? Seni nasıl...”

“Bak, şu anda konuşamam, baba.”

“Konuşamaz mısın, konuşmayacak mısın?”

“Pekâlâ, dediğin gibi olsun. Konuşmak istemiyorum.” Striker öfkelenmeye başladığını hissetti. “Biliyor musun, bir noktadan sonra bazı şeylerle başa çıkman gerekecek, Courtney. Sürekli öfkeye kapılmadan ve kaçmadan.” “Kaçmak mı? Kaçan ben miyim? Bankayı ara baba, bir gerçeklik kontrolünden geçmen gerek.”

“Courtney...”

Telefon kapandı. Striker dudaklarını ısırdı. Oracıkta, arabanın içinde bas bas bağırmak geçiyordu içinden. Ama Felicia Kanada’nın en büyük telefon şirketlerinden biri olan Telus’tan bir tanıdığıyla konuşuyordu. Bu yüzden, oturup kulağında kalan telefonuyla Clayfielddan ve Triple A Kaportadaki çalışanlardan daha iyi bir muamele görüp görmeyeceğini düşündü. Telefonunu cebine sokarken, Felicia’nın görüşmesi sona erdi.

“Bir şey öğrendin mi?” diye sordu.

Felicia suratı buruşturdu. “Rundell’in sabit bir hattı yok. Sadece cep telefonu kullanıyor olabilir.”

“Harika.”

“Ama önümüz tıkanmış değil. Janie onu bütün sistemlerde taratıp, bir şey bulmaya çalışacak. Bana bugün geri döneceğine söz verdi.”

Striker başka ne yapabileceklerini düşündü. Bu adamı bulabilmek için kullanabilecekleri başka veri tabanları da vardı ama bazıları için izin gerekiyordu. İzin demek, vakit

demekti. Soruşturmalarım bu şekilde yürütmekten hoşlan -mazdı ama kişisel tercihine rağmen başvurmaları gerekebilecek yollardan birisi de buydu. Felicia'ya baktı. "Bugün derken, tam olarak ne zaman demek istedi?"

"Janie'yi iyi tanıyorsam, iki saate kadar arar."

"Tamam, o halde bırakalım da işini yapsın." Striker park ettikleri alana göz gezdirdi. Etrafta kare biçimli stükko binalardan başka bir şey yoktu. Hepsi de ya sıradan tamirhaneler, ya da araya sıkışıp kalmış işlem tesisleriydi; depo tarzı iş yerlerinden ibaretti.

Striker arazi aracını çalıştırıp, pencereyi biraz araladı. Bunu yapar yapmaz da burnuna keskin bir dizel dumanı ve çöp kokusu geldi. Gaza basıp Main Sokağı, 312 numaraya yöneldi. Merkeze gidiyorlardı.

Yanında oturan Felicia, torpido gözünden el temizleme jelini alıp, şeffaf jeli avuçlarına yaydı ve iyice yedirene, krem yavaş yavaş derisine nüfuz edene dek parmaklarının arasına sürdü.

"O ofis iğrençti," dedi. "Ellerim yapış yapış oldu."

Striker ona bakıp sırttı.

"Sakın bu konuda espri yapayım deme," diye uyardı onu Felicia. Striker bunun üstüne bir şey demedi.

Felicia ellerine jeli sürdükten sonra, Striker ona ekip durumunu tekrar kontrol etmesini söyledi. Felicia birkaç kez dokunmatik ekranı tıklattı, sonra bilgisayarın bip sesi çıkarmasını ve bilgilerin ekranda belirmesini bekledi. Bilgiler gelince, İkinci Bölge ekip durumlarını okumaya başladı.

"Bak, bu ilginç," dedi. "Burada bir Charlie ekibi var. Trafikte beklerken, birden bir Şüpheli Araç olayıyla karşılaşmışlar. Telsiz önceliği hakkı istemişler."

Striker ekrana baktı. "Arabanın peşindeler mi?"

Felicia olayla ilgili bilgilere göz attı. "Peşindeler ama yaya olarak." Buna bir anlam verememiş gibi başını salladı, sonra "Bu da ilginç," diye mırıldandı.

Striker omuzlarını silkti. "Yaya takipleri buralarda her zaman olur Feleesh; burası İkinci Bölge. Senelerce burada çalıştım."

Felicia asabi bir ifadeyle ona baktı. "Biliyorum, Jacob, ben de çalıştım. Hem de senden bir sene daha fazla." Striker yanıt vermeyince, "Yaya takibinden söz etmiyorum," dedi. "Olayın bildiriliş şekline ve altındaki yorumlara şaşırdım sadece."

"Nesi tuhaf geldi?"

Felicia dönüp ona baktı. "Olayda senin de ismin geçiyor."

Kırk

Telsizle bildirilen olay yeri Doğu Hastings Sokağı'nın sadece bir blok güneyinde, Gore'la Pender'daydı. Maindeki 312 numaralı polis merkezinin, Çin Mahallesi'nin göbeğinin ve Carnegie Destek Merkezinin tam ortasıydı. Burası şehrin bataklık bölgesinin merkeziydi. Striker ve Felicia o sırada sadece on bir blok ötede olduklarından, birkaç dakika içinde olay yerine vardılar.

Karşılaştığı manzara onu çok şaşırttı. Kavşağın tamamı sarı renkli polis bandıyla çevrilmişti. Varoşlardaki bir yaş günü partisindeki renkli kâğıt süsleri andırıyordu. İhtiyaç duydukları tek şey, prezervatif balonlar ve üstünde eroin kreması bulunan kokainli bir pastaydı.

Dalgın dalgın başını salladı. “Bu da ne böyle? İki günde onuncu suç mahalli mi?”

Felicia evet der gibi başını salladı. “Yakında takılarımı suç mahalline göre seçeceğim.”

Striker onu duymadı. Dışarı çıktı. Etrafa bakınıp bir durum değerlendirmesi yaptı.

Kavşağın orta yerinde, beyaz renkli, sıradan bir GMC kamyoneti duruyordu. Sürücü kapısı da yanındaki kapı da ardına kadar açıktı ama arkadaki çift kapılar kapalı duruyordu. Kamyonetin başında üniformalı bir polis memuru nöbet tutuyordu. Genç, gür ve diken diken saçlı, Çinli bir adamdı.

Striker tam sarı şeridin altından geçip yanına gidecekti

ki kamyonetin ön tarafında tanıdık birisini gördü. Darmadağın, deneyimli ve o sabah erken saatlerde limanda gördüğü kadar da yorgundu. Karşısında Komiser Mike Rothschild duruyordu.

“Selam kırışık surat,” diye seslendi Striker.

Rothschild onları gördü, sarı şeritle çevrilmiş suç mahallinin kenarına doğru yürüdü. “Bir kere, bana bir daha öyle hitap edersen, seni kariyerin bitene dek cezaevinde görevlendiririm. İkincisi, ben de tam sizi aramak üzereydim.” Striker başını salladı. “Eminim. Neden benim ismim de buraya çağrılacaklar listesinde?”

Rothschild kaşını havaya kaldırdı.

“Vay canına, karşımda kim dikiliyor öyle? Kahrolası Nostradamus mu? İsmimin listede olduğunu kim söyledi?” “Felicia söyledi; ekip durum statüsünde okumuş.” Rothschild gülümsedi. “Tahmin etmeliydim. Birinizin bu işleri takip ediyor olması gerek.” Felicia’yla birlikte gülüp, sarı şeridin altına eğildi ve suç mahallinden çıktı. Cebinden bir paket puro çıkardı. Purolar Old Port markaydı ve şarap esanslıydı. Rothschild bir tanesini yaktı.

“Amma uzun bir gün oldu,” dedi.

Felicia kamyonete baktı, ön tarafında plaka olmadığını fark etti.

“Çalıntı mı?”

Rothschild ellerini iki yana açtı. “Kim bilir? Kayıtlı sahibi sokağın sonundaki bir restoran. Orayı aradık ama kamyonetini kimin aldığını ya da yeraltı otoparkında olmadığını bilmiyor.”

“Sigortalı mı?” diye sordu Striker.

“Geçici Kullanım Ruhsatı var. Ama yine restoranın üstüne kayıtlı. Asıl sürücü Kim Pham diye bir herifmiş. Restoranın işletmecisi ama personele göre şu aralar Doğu’da bir yerde tatildeymiş. İletişim numarası yok. Bilinen bir adresi de yok.”

“Neden ismim çağrı listesinde?” diye sordu Striker bir kez daha.

“Ben yazdırdım.”

“Çalıntı bir araç var diye mi?”

Rothschild purosundan derin bir nefes çekti, dumanı dışarı üfledi; birden hava şaraplı puro kokusuyla kaplandı. Bir nefes daha çekti; adeta içine çekebildiği kadar nikotin çekmek için uğraşıyor, hayatı buna

bağlıymış gibi davranıyordu. Sonra, puroyu yere fırlattı, devriye çizmesiyle ezdi ve başıyla kamyoneti işaret etti.

“Gel bakalım Alice,” dedi. “Aynadan geçme vakti geldi.” Sarı polis şeridinin diğer tarafına, suç mahalline geçti, Striker’la Felicia da peşinden gitti. Rothschild konuşmaya devam etti.

“Evet, Hank ve Blondie, benim sivil arabadaki memurlar görmüşler. Arka tarafta plakası yok. Geçici Kullanım Ruhsatı’nı görmüşler ama ruhsat arka pencerede duruyormuş. Okuyamadıkları için, kamyoneti takip etmeye karar vermişler, sonra da durum bu hale gelmiş. İlk olarak, batı yönünde, Georgia’da ilerlerken görmüşler, sürücü de izlendiğini fark etmiş. Mainde kırmızı ışıktaki durmuş, tereddüt etmiş, sonra yeşil ışıktaki sert bir biçimde başka yöne sapmış. Hank trafik yüzünden arabanın peşinden aynı yöne döne-memiş. Trafik biraz açılınca, ateş edip peşinden gitmeye devam etmişler. Kamyonetin doğruya saptığını görmüşler. O sırada, kamyonet Pender’a çıkmış ve uçar gibi gidiyormuş. O noktada, polis ışıklarını açmaya karar vermişler. Bunu yapar yapmaz da o hergeleler neler olduğunu anlayıp kaçmaya başlamışlar.”

“Gözaltına alındılar mı?” diye sordu Striker.

Rothschild hayır der gibi başını salladı. “Kaçmışlar. Köpekler de iz sürememiş.”

Striker bir küfür savurdu.

“Sürücüyü görebilmişler mi?” dedi Felicia.

“Hayır. Her şey bir anda olup bitmiş. Koyu renkli, kapü-şonlu birer mont ve eşofman giymiş iki adam görmüşler sadece.” Güney Doğu yönündeki kalkınma projelerini işaret etti. “Oradaki çitten atlayıp dosdoğru Prior’daki Şanslı Odalar’a yönelmişler. Ama nerede olduklarını kim bilir? Köpek bile iz süremedikten sonra... Aradan çok vakit geçtiği için, şimdi onları bulmak da zorlaştı.”

Striker kamyonete baktı. “Hangi restorana kayıtlı?” Rothschild not defterini karıştırdı. “Mutlu Restoran mı ne, öyle bir şey. Tam ismini bilemiyorum, sokağın sonundaymış. Pender’da. Sarı renkli, geniş bir tentesi var.” “Kamyonet çalıntı olmalı. Yoksa neden kaçsınlar?” Rothschild’ın suratı asıldı. “Aklıma üç neden geliyor. Kamyonete bakarsan, aynı şeyler senin de aklına gelecek.” Striker yavaş yavaş kamyonete yaklaştı. Arka kapıları açıp, kamyonetin arkasında ne olduğuna baktı. Kırmızı lekelerle kaplı kontrplağın üstünde üç ceset duruyordu. Bir tanesi kısmen bir kilime sarılıydı.

En yakındaki ceset fetüs pozisyonundaydı ve yaşlı bir adama aitti. İnce yapılıydı. Asyalıydı. Altmışlarında gözüküyordu. Arkasındaki diğer iki erkek daha iri, daha genç ve epeyi kaslıydı. Yirmilerinin sonlarında, ya da otuzlarında gösteriyorlardı. Her ikisinin üstünde de kaliteli ipekten dikilmiş, belli belirsiz beyaz çizgili, sarı renkli şık birer takım elbise vardı.

Rothschild sırtıttı. “Sha Na Na’yı hatırlatıyor insana.” Felicia güldü ama Striker o kadar dalmıştı ki Rothschild’ın dediğini duymadı.

“Bu adamlar restorandan mı?” diye sordu. “Bilmiyorum.”

“Kamyonete giren oldu mu?”

“Sadece ben,” dedi Rothschild. “Hâlâ kimliklerini belirlemeye çalışıyorum.”

“Üstlerinde kimlik var mı?”

“Hiçbir şey yok.”

Felicia cesetlere baktı. “Adli tabip geldi mi? Ya ambulanslar?”

“Yok, bir anlamı yok ki. Cesetler bulunduğunda kaskatıydı. Seni çağrı listesinin başına yazdım, herkesten önce gör diye. Dünkü saldırıyla bir ilgisi olabilir diye düşündüm.”

“Neden?” dedi Striker.

Rothschild ellerini yine iki yana açtı. “Ne sıklıkta bir kamyonet dolusu ölü Asyalı adamlar buluyoruz? Yer. Zaman. Bundan başka bir şey düşünmedim açıkçası.”

Striker başını salladı. “Çok teşekkürler.”

Cesetlere baktı. Yaşlı adamın daha ziyade boynu, omuzları ve özellikle de ölüyken bile asıkmış gibi gözüken yüzü çoktan katılaşmıştı. Suratında derin kırışıklıklar vardı, kırışıklıklarının olmadığı yerlerdeyse, teni pürüzsüz ve tüysüzdü.

Felicia adamın incecik bedeninin etrafında bir yılan gibi kıvrılarak ilerleyen morarmış ize baktı. “Pıhtılaşma.” Striker bunu çoktan fark etmişti. Adamın gövdesinde, bacaklarında ve kollarında kan pıhtılaşmıştı ama bu sadece sol tarafında meydana gelmişti. Buna rağmen, ceset sağ tarafına doğru yatıyordu.

“Burada ölmemiş,” dedi Striker. “Bir yerden kamyonete taşınmış.”

Felicia cesede daha yakından baktı. “Ne zaman olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Katılaşmaya bakılacak olursa, bir süre geçmiş. Muhtemelen yirmi dört saatten fazla. Patolog tam saatini bulur.” Striker ellerine lâteks eldivenleri taktı. Kamyonetin arka tarafına girip, yaşlı adamın eklemelerini hareket ettirmeye çalıştı. Adamın eklemeleri kaskatı kesilmişti ve kımıldamıyordu. Striker biraz daha zorlarsa, dokularını yırtacağından korktu. Eklemelerin etrafını inceledi, bıçak ya da mermi yarası aradı.

Ama hiçbir şey bulamadı.

“Nasıl ölmüş?” diye sordu Felicia.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıt verdi Striker.

Yaşlı adamın ötesine bakınca, ön tarafa daha yakın duran iki erkek cesedinin kanla kaplı sarı takım elbiselerini gördü. Birisinin ceketinin önü açık duruyordu. Beyaz gömleğindeki kan ise kurumuştu. Gerçi bu durum bir ceset için alışılmadık bir şey değildi ama mermi yarası Striker’ın dikkatini çekti. Biraz daha yakından görebilmek için, kamyonetin içine doğru ilerledi.

Gördüğü şey midisini alt üst etti.

ilk kurbanı inceleyince, üç tane iyi isabet etmiş yara gördü: Bunlardan ikisi adamın göğsünde, diğeriyse kafasın-daydı. Cesedi diğer tarafa çevirip, mermilerin çıkış yarasına baktı; sonra aynı şeyi yine ilk ceset gibi üç kez vurulmuş olan ikinci cesette tekrarladı. Onun da göğsünde iki, kafasında da bir mermi yarası vardı. Görünen oydu ki, bunlar kırk kalibrelik mermi yaralarıydı. Yaraların hem yerleri aynıydı, hem de Kırmızı Maskenin Aziz Patrik Lisesinde hedef aldığı öğrencilerin üstünde kullandığı mermi türündendi.

Bu yaralar kesinlikle Hidra-Şok mermileriyle açılmıştı.

Gördükleri Striker a zaten gizliden gizliye bildiği bir şeyi kanıtlıyordu.

Kırmızı Maske hâlâ hayattaydı.

Kırk Bir

Pasifik Okyanusunun epeyi üstünde, tam olarak otuz yedi bin fit yükseklikte, Bambu Omurgalı Adam bedenini esnetmek için 747'nin koridorunda yürüyordu, ince yapılıydı ve boyu bir doksandan uzun olduğu için, bir Asyalıya göre çok uzun boylu sayılırdı. Bacakları ve kolları bedeninin diğer kısımlarına göre fazlasıyla uzun duruyordu.

Yerine dönünce, ona Macau'da verilen dizüstü bilgisayarı açtı. Güç düğmesine bastı ve KILIÇLAR olan şifresini girdi. Daha sonra da işletim sisteminin yüklenmesini bekledi. Yeri cam kenarıydı. Ayrıca, yanındaki koltuğun biletini de satın almıştı.

Hostes gelip de bir şey içmek isteyip istemediğini sorunca "Evet," dedi. Ona çay mı kahve mi istediğini sorunca da "Çay, sade olsun," diye yanıt verdi. Hostes başka bir şey isteyip istemediğini sorunca "Hayır," dedi. Bunlar, önceki gece dünyanın öteki ucunda uçağa bindiğinden beri söylediği ilk sözcüklerdi.

Hostes çayını getirene dek, sessizlik içinde, boşluğa bakarak bekledi. Yanındaki koltuğun tepsisini açtı, çayı aldı ve bardağı daire biçimindeki içecek yerine koydu. Hostesin gitmesini bekledi.

O gittikten sonra da işe koyuldu.

Dizüstü bilgisayar bir Apple'dı ve döner ekranı vardı. Ekranı kırk derece sola, yani pencereye bakacak biçimde çevirdi; böylece, ekranı bir tek kendisi görebilecekti. Şifreli dos-

yayı açıp, Güvenli Dosyaya girdi. Bu sefer, dosyaya erişim sağlayabilmek için ikinci şifresi olan GÖKGÜRLEMESİ'ni yazdı, sonra da şifreli dosyayı açabildi.

Ekranı görüntüler belirdi.

Ekranı beş tane jpeg dosyası yayılmıştı. Bunlardan dördü, gülümseyen, mutlu çocukların suratına aitti. Üçü ölmüştü. Birisinin de sağ olduğu sanılıyordu ama nerede olduğu bilinmiyordu. Beşinci jpegse onlarca senedir görmediği bir adama aitti. Artık hiç düşünmediği, o kötü, rezil zamanlardan beri görmemişti onu.

Adamın görüntüsü içinin tuhaf bir hisle dolmasına neden oldu.

Uçak Pasifik Okyanusunu aşır Kanada hava sahasına girerken, Bambu Omurgalı Adam uzun bir süre görüntülere baktı. Hostes az sonra alçalmaya başlayacaklarını anons edene dek bilgisayarım kapatmadı.

Omuzlarını dikleştirip arkasına yaslandı ve başka bir şey demedi. Uçak inişe hazırlanırken, önündeki koltuğun sırtına dikti gözlerini.

Vancouver, Kanada. En sonunda varmıştı.

Kırk İki

Striker ve Felicia suç mahallini Rothschild'ın maharetli ellerine teslim edip, Skids bölgesinde turlamaya başladılar. Saat ikiye geliyordu. Tepelerindeki masmavi gök, yavaş yavaş insanın içini karartan bir griliğe bürünmeye başlamıştı.

Havanın bu görünümü, arabayla geçtikleri yerlere de uyuyordu: Transseksüel fahişelerin bulunduğu Raymur alt geçidi; açık bir uyuşturucu pazarı olan Güvercin Parkı; sayısı hiç tükenmeyen ayyaşların kavgaya tutuştuğu Op-penheimer ve şimdi de uyuşturucu bağımlılarının ve akıl hastalarının bulunduğu Kan Geçidi.

Bazen şehir, çatlakların cirit attığı bir eğlence evini andırıyordu.

Striker ve Felicia kamyonette bulunan üç ölü adamın kimliğini bilen birisini arıyorlardı. Tahminleri, sokaklarda Trbcie ismiyle tanınan kırk beş yaşındaki Carol Kahwateendi. Bu kadın Skids'in, Çin Mahallesinin ve Strathcoma Proje Evlerinin müdavimlerindendi. Striker'm onu tanıdığından beri de ayyaşın tekiydi.

Trbcie bu işe Asyalı çeteler arasında bir hayli rağbet gören, üst seviyede bir telekız olarak başlamıştı. Öylesine popüler olmuştu ki onlara iş anlaşmalarında da yardım etmeye başlamıştı: Altı kişiyi birden barındırıyor, onlara kalabilecekleri güvenli bir yer temin ediyor ve sık sık aracılık işinden pay alıyordu.

Zamanında, Trbcie iyi işler çevirmişti.

Daha sonra, Red Eagles için uyuşturucu bulan orta seviyeli bir uyuşturucu kaçakçısının kız arkadaşı olmuştu. Adamın ismi Ngoc'tu. Ama bu, çok uzun süre önceydi. O kadar eskidendi ki senelerce değil, onlarca seneyele ölçülüyordu bu süre.

Trbde daha sonra çeteden çeteye iş yapmaya başladı, uluslararası bağlantılar edindi, hatta bu arada paraya para dememeye başladı, işleri oldukça iyi gitmişti.

Derken, kendi ürününü kullanmaya başladı.

İki sene içinde, Trbde bir bağımlıya dönüştü; daha ziyade eroin ve crack kokaini kullanıyordu ama kullandığı başka şeyler de vardı. Biraz met. Biraz reçeteli haplar. Zaman içerisinde, alışkanlığı kontrol sınırlarını aştı ve uyuşturucu ticaretinden elde ettiği kârın önüne geçmeye başladı. Böyle-ce, hırsızlık ve fahişelik yapmaya geri döndü; günde yirmi kişiyle yattığı oluyordu.

Dahası, bu durum her halinden belli de oluyordu.

Striker onu ne zaman görse, kadın daha da zayıflamış, pespaye bir halde oluyordu. Onu ilk tanıdığında, durumu bu kadar da kötü değildi. Striker ondan hoşlandığını, bu bölgede uğraşmak zorunda kaldığı suçlulardan çok daha hoş olduğu hissetmişti. Ama Trbcie artık diğerlerinden farksızdı; çaresiz bir bağımlıydı. Şiddet içeren bir ölümden de bir adım uzaklıktaydı.

Skidsde hayat böyleydi.

“Şurası takıldığı yerlerden biri,” dedi Striker Felicia'ya. “Gözlerini dört aç.”

Stanley Otelinin sağ tarafındaki Kan Geçidinin çakıllı, eğri büğrü yolundan aşağı ilerlediler; burası sokaklarda yatıp kalkmaya başlamadan önce uyuşturucu bağımlılarının son çaresi olan Stanley Otelinin kuzeyindeydi. Striker yola baktı. Çakıllı yol; yağmurla ve zamanla rengi yeşile dönen eski demir sokak lambaları ve akçaağaçlarla, çiçeklerle

dolu saksılarla çevrili bir döner kavşağın arkasında gizli kalmış ufak, tuğladan yapılmış bir veranda gördü. Bu manzara başka bir yerde olsa, huzur veren, sessiz, sakin bir yer olduğu düşünülebilirdi. Ama burası Kan Geçidiydi.

Burada, acıdan, kötü anılardan ve ölümden başka bir şey kol gezmezdi.

“Sola bak,” dedi Felicia.

Striker döner kavşağın ardına bakınca, aradıkları kadını gördü. Trixie paslı merdivenin altındaki dar aralıktaki duvara yaslanmış, gölgelerin arasında güç bela seçiliyordu.

Tiki dikkatlerini çeken ilk şey oldu.

“Krize girmiş olmalı,” dedi Felicia. Striker da aynı fikirdeydi.

Trbde bir ileri, bir geri sallanıyordu. Bir deprem sırasında sallanan eski, ahşap bir binayı andırıyordu. Kasları seğiriyordu. Eklemleri kıpırdıyordu. Arabanın içinden bile duyulan tuhaf inleme sesleri çıkarıyordu.

“Şu işe bak, durumu cidden fena,” dedi Striker. Arazi aracını yavaşlattı, sonra park etti. Dışarı çıkar çıkmaz, soğuk ve nemli havayı yüzünde hissetti. Paslı merdivenin etrafından dolanıp, dosdoğru karanlığa adım attı.

Felicia ona yetişti. Trbde’nin yanında bir adam duruyordu; temiz görünümlü beyaz bir adamdı ve hiç şüphesiz ucuz seks için oradaydı. Ona buz gibi bir bakış fırlattı.

“Gidip biraz dolaş sersem,” dedi.

Adam tek kelime bile etmedi; kendini suçlu hissedenler genellikle konuşmazlardı. Onlardan anında uzaklaştı ve herhangi bir şeyle suçlanmadığına memnun bir halde rüzgârın estiği batı yönüne doğru yürüdü. Karısının ve çocuklarının bundan haberi olmayacağına da sevinmişti. Adam yeteri kadar uzaklaştıktan sonra, Striker uzun uzun Trbcie’ye bakıp başını salladı.

“Günün birinde buralarda leşini bulacaklarını biliyorsun, değil mi?”

Trbde onu bir yerlerden tanıyormuş ama bir türlü çıka-ramıyormuş gibi baktı. Oysa Striker onu o güne dek en az otuz kere tutuklamıştı, yüzlerce kere de uğramıştı. Trbde öne doğru güçsüzce bir adım attı, demir sokak lambalarının ışığında onu daha iyi görmeye çalıştı ve dikkatle baktı. “Dedektif Striker?”

“Demek beni hatırladın?”

Striker ona şöyle bir göz atınca, içinin sızladığını hissetti. Işığın altında gördüğü gerçekler içler acısıydı. Trbde berbat gözüküyordu. Giysileri paçavraya dönmüştü. Bir deri bir kemik kalmış bedeninde bir dirhem kas yoktu; kemiklerinin üstünde adeta şeffaf bir deri kalmıştı. Uyuşturucunun yol açtığı yaralar vardı her yerinde. Sağ gözü şişip kapanmıştı. Suratının geri kalanıysa, fazla olgunlaşmış bir muz gibi morluklar içindeydi. Muhtemelen, crack yüzünden ölesiye tekme yemişti.

O bölgede, insanın başına bu tür bir olay gelmesinin bedeli en fazla beş papeldi. Striker hissettiği her şeyi yutkunarak toparlamaya çalıştı. Öyle yapmalıydı. “Yasakları çiğniyorsun, Trbde.”

Kadının suratında dehşet dolu bir ifade belirdi. “Hayır, hayır, ben...”

“Abbott Sokağının dört blok yarıçapı sana yasaktı.” “Lütfen Dedektif Striker, lütfen, lütfen, lütfen.” Sesi cılız ve çaresiz çıkıyordu ama bir anda öfkeli ve meşum bir tavırla konuşmaya başladı.

“Hastayım, çok hastayım. Biraz ihtiyacım var. Gerçekten biraz ihtiyacım var.”

Striker onun acı çektiğini görebiliyordu ama merhamet gösterecek, ya da ona acıyacak vakti yoktu. Felicia’ya bakıp başını hafifçe salladı; ikisi birlikte öne adım atıp, Trbde’nin bileklerine kelepçeleri geçiriverdiler. Striker polis vagonunu çağırdı ve onu Gore’la Pender’in köşesine yollattı.

Kırk Üç

Courtney saatin kaç olduğundan emin değildi ama başını bilgisayar ekranından kaldırdığında ve yatak odasının penceresinden dışarı baktığında, havanın kararmaya başladığını fark etti. Aydınlık yavaş yavaş kayboluyordu, gün neredeyse sona ermek üzereydi. Hava yine bulutlanmıştı. Tipik Vancouver iklimiydi. İnsanın içini karartıyordu.

Annesinin başka bir şehirde yaşamak istemesine şaşmamak gerekirdi.

İçini bir hüznün kaplayınca, bitki çayından bir yudum aldı. Meyan kökü çayı içiyordu. Çay sıcaktı; dili azıcık yanmış, ağzını soğutmak için içine nefes çekmek zorunda kalmıştı. Fincanını not defterinin üstüne koydu, odaya meyan kökü kokusu sindi, omuzlarına yeşil renkli, geniş cepli bir ceket giyip, ısınmak için fermuarını çekti.

Babası ısıtma sistemini kapatarak yine hayatını berbat ediyordu. Hep bir şey yapardı zaten.

Tekrar bilgisayar ekranına döndü. Ekranın mavimsi ışığı, odanın duvarlarına yansıyor. Facebooka bakıyordu. Bakıyor, arıyor, blogları okuyordu. Neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyordu. Başını hangi yöne çevirse, insanlar okuldaki katliamdan söz ediyordu. İlk başlarda, vakit geçirecek başka bir şey aramıştı, çünkü okuluna bir silahlı saldırının meydana geldiğini düşündükçe midesi bulanıyordu. Bu yüzden, bilgisayarı kapatmıştı.

Ama katliam dehşet verici olduğu kadar, merakını da

cezbediyordu. Courtney bir anda bilgisayarı tekrar açmış, çevrimiçi olmuştu. Tekrar Facebook'u açtı, giriş yaptı ve arkadaşlarının yazdıklarını okudu: Üç silahlı saldırgan, belirli bir neden olmaksızın etrafa ateş açmışlardı. Söylentilere göre, Sherman Chan de onlardan biriydi.

"Sherman mı?" dedi elinde olmadan.

Courtney bunu anlamlandırmaya çalıştı. Shermanı tanırdı. Eh, tanıyor sayılırdı. Daha doğrusu, kim olduğunu biliyordu. Bilgisayar ineklerinden biriydi. Arkadaş çevresinden asla çıkmazdı. Her zaman ona gülümserdi ve gerçekten de... İyi bir çocuğa benzerdi. Olanlara inanmak çok güçtü.

Courtney forumun tamamını ve ölü listesini okudu. Ölenlerden ilk üçünü tanııyordu. Hatta içlerinden birinin ismini hiç duymamıştı ki ufacık bir okulda böyle bir şey akıl almaz bir durumdu. Ama dördüncü ismi biliyordu. Tamara Marsden.

Courtney bu ismi okuyunca, elektrik şokuna çarpılmış gibi oldu. Geriye kaykılarak bilgisayardan uzaklaştı; sanki bunu yaparak kendisini koruyabilecekti. Titreyen ellerle, sayfanın alt kısmına geçti ve isimlerin geri kalanını okudu. Listeyi okuduktan sonra hareketsiz kaldı. Sonra, titremeye başladı. Elleriyle ağzını kapattı. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Uzunca bir süre bu şekilde oturdu.

Kırk Dört

Striker ve Felicia, içinde üç ölü adamın bulunduğu, etrafı hâlâ polis şeridiyle çevrili olan kamyonetin durduğu Gore'la Pender'ın birleştiği kavşağa geri döndüler.

Trbcie polis vagonunun yan tarafında tutuluyordu; bağırıp çağırıyor, başını çelik kapıya vuruyordu. Bu davranışı alışılmadık değildi; Striker onu hazır olana dek orada tuttu.

Planını Felicia'yla paylaştıktan sonra, vagona geri gitti. Çelik kapı ağırdı. Kapı kolu hem buz gibiydi, hem de yerinden kımıldamıyordu. Kolu sertçe yukarı doğru çekti ve en sonunda açmayı başardı. Kapı dışa doğru açılırken, çelik menteşeler gıcırdadı. Arabanın içinden leş gibi bir ter ve sidik kokusu yayıldı.

"Dışarı," dedi Striker sert bir ses tonuyla.

Trbcie arabanın arka tarafındaki bölmenin gri çelik duvarına sinmiş, başını hâlâ yavaşça fakat sürekli olarak vuruyordu. Striker tekrar dışarı çıkmasını söyledi. Trbcie yanıt vermeyince, içeri uzanıp kolunu tutuverdi. Striker'm bu hareketi Trbcie'yi kendisine getirdi. Arabadan inerken, neredeyse yüzüstü kaldırımı boylayacaktı.

Striker onu tutup ayağa kaldırdı. Trbde etrafına bakınırken, Striker da ona baktı. Trbcie her zamanki gibi Vanco-uver Hapishanesinde değil de Gore’la Pender’ın kesiştiği yerde olduğunu görünce, suratında meşum bir ifade belirdi. Striker’la Felicia onu bulduğundan beri bakışları ilk kez odaklanmış ve temkinli gözüküyordu. Kamyonete, sonra

da kamyonetin ardında, sokağın sonunda bulunan resto-’ rana baktı.

; “Neden buradayız?” diye sordu.

“Bilgi,” diye yanıt verdi Striker.

Trbcie’nin suratı yine asıldı. Elleri hâlâ arkasında kelep-■ çeliydi; ellerini hareket ettiriyor, kelepçenin sivri kenarları ; bileklerini acıtmışın diye uğraşıyordu. Striker sol kolun-

i dan, Felicia da sağ kolundan tuttu ve onu yola çıkardılar, î Dosdoğru kamyonete götürdüler.

Kamyonetin kapıları kapalıydı.

Striker bu sefer kamyonetin sol arka kapısını, Felicia da sağ kapısını tuttu. Daha sonra, Striker dönüp Trbde’nin yüz ifadesine baktı. Felicia’ya kapıları açabileceklerini, içeride-’ ki katliamı gösterebileceklerini işaret etti. Trbcie üç cesedi gördüğünde, surat ifadesi değişmedi. Ama Striker içeri uzanıp, yaşlı adamın kafasını Trbcie’nin görebileceği biçimde çevirince, ağzı gerildi, bedeni de yine titremeye başladı.

Trbde adamı tanıyordu.

Striker onu tanıyacağını tahmin etmişti. Felicia da Trbde’nin ifadesinin değiştiğini fark etti.

“Onu tanımıyorum,” dedi Trbde.

Striker kolunu sıktı. “Saçmalama. Kim o?”

Trbde yan yan ona baktı. “Nereden bileyim be? Buralarda bir sürü yaşlı adam var.”

“Bunları her gördüğünde titremeye mi başlarsın?” diye sordu Felicia.

“Ne diyorsun be kızım?” Trbde bir küfür savurdu, sonra Striker’a baktı. “Kelepçeler kahrolası bileklerime batıyor.”

Striker kelepçeleri çıkarmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. “Sigara ister misin?”

Trbcie’nin gözleri parıldadı. “Hem de nasıl.”

. “Arkanı dön.”

Trbcie dediğini yapınca, Striker kelepçeleri çıkardı. Ara-

I basma gidip bir paket sigarayla geri döndü. Sigara Camel

markaydı. Bu tür durumlar için arabanın torpido gözünde hep bir paket bulundururdu. Ona bir sigara uzattı. Trbcie sigarayı dudaklarının arasına alınca, sigarayı yaktı ve gözlerinin içine bakıp “Sakin bir numara çekeyim deme,” diye konuştu.

Trixie başını sallayıp, sigaranın dumanını dışarı üfledi. “Söz veririm adamım.” Striker sigaradan birkaç nefes çekmesini ve sakinleşmesini sağladıktan sonra, konuşmaya devam etti. “Bu bölgede tam on sene çalıştım Trbcie ve bu adamı daha önce hiç görmedim. Ama sen hayatının tamamını burada geçirdin; herkesi tanıyorsun, herkes de seni tanıyor. Söyle bakalım, kim bu adam?”

Trbde kamyonetteki yaşlı adama baktı. Ağzı açıldı ve kesik kesik konuşmaya başladı. “Ciddi söylüyorum, onu daha önce hiç görmedim. Tanrı adına yemin ederim, yemin ederim, yemin ederim.”

Striker Felicia’ya döndü. “Sanırım haklısın, onu içeri tık-sak iyi olacak. Vagona gidip belgeleri hazırla.”

Felicia Trbcie’ye baktı ve tatlı tatlı “Memnuniyetle,” dedi. Felicia yanlarından uzaklaştıktan sonra, Striker tekrar Trbcie’ye döndü. Gayet duygusuz bir biçimde “Beni dinle,” dedi. “Seninle daha önce yüzlerce kere karşılaştım, sözümü tutacağımı biliyorsun. Bana bu adamın kim olduğunu söyle, kimseye senin söylediğini söylemeyeceğim. Ama söylemezsen, seni ihlallerden dolayı içeri tıklarım.”

Trbcie sigarasından uzunca bir nefes çekerken, eli titredi. Dumanı titrek bir nefesle dışarı üfledi, Striker konuşmaya devam etti. “Seni bilgi gizleme suçundan da içeride tutabilirim, anladın mı? Hem de mümkün olduğunca uzun süre tutarım. Rahat bir hafta içeride kalırsın. Belki daha fazla.” Trbde ona bakınca, gözlerinde endişeli bir parıltı yanıp söndü. Striker gülümsedi. “Şimdiden hissedebiliyorsun, değil mi? Görebiliyorum. Son dozdan beri ne kadar oldu? Altı, yedi saat mi? İçin burulmaya başladı mı?”

“Lütfen...”

“Açlık şu anda seni yiyip bitiriyor, değil mi? Eh, beklemekten başka çare yok. Bedenindeki her hücre daha fazla crack için çılgık atmaya başlayana dek bekle bakalım. Öğürmeye ve zangır zangır titremeye başla, o zaman ölmene bir gün...”

“Herifi tanımıyorum!” diye bağırdı Trixie. “Onu tanımıyorum, onu tanımıyorum, onu tanımıyorum dedim!” Striker konuşmayı kesti. Sakin sakin orada bekledi, Trbcie’ye düşünecek bol bol vakit tanıdı. Trbcie terliyor, titriyor, gözleri Striker haricinde her yere bakıyordu. Bu durum Striker’in umurunda değildi.

Bu iş; hayatı tehlikede olan çocuklarla ilgiliydi, Trbcie’nin kahrolası bağımlılığıyla değil.

“Her halükârda, adamın kim olduğunu öğreneceğim,” dedi Striker. “Parmak izi sonuçlarının çıkması an meselesi, kaybedecek vaktim yok.” Ona doğru yarım adım kadar yaklaştı, suratının dibine girdi ve “Çocuklar öldü Trbcie,” diye fısıldadı. Bu yaşlı adam onları kurtarmama yarayacak bir bağlantı olabilir. Şimdi, kararını ver: Bana onun kim olduğunu söyle, ben de seni serbest bırakayım ve kimsenin haberi bile olmasın. Ama bana söylemezsen, iki haftanı uyuşturucu krizi geçireceğin hapis hücresinde geçireceksin. Sana şunu söz verebilirim: bu yaşlı hergelenin kim olduğunu öğrendiğimde ki mutlaka öğreneceğim, her yere bana bu bilgiyi verenin sen olduğu söylentisini yayacağım. Böylece, on kahrolası gün boyunca hücrende kriz geçirdikten sonra, Skids’e layığıyla dönebileceksin.”

Trbcie’nin bakışlarındaki endişe yerini düpedüz korkuya bıraktı ve daha da kötü titremeye başladı. “Sana söylediğimi duyarlarsa, beni öldürürler.”

“Kimse bilmeyecek, Trbcie. Bana söylemezsen, ayrı konu tabii.”

Trbcie tekrar yaşlı adama baktığında, gözleri fal taşı gibi

açıldı. Adam ölü olduğu halde, ondan korkuyor gibiydi. Bu da Striker a çok şey söylüyordu. Nihayet, Trbcie pes etti. “Diğer ikisini tanımıyorum,” dedi. “Amayaşlı olan... Kötü bir adamdı, Dedektif. Çok kötü bir adamdı.”

“İsmi söyle.”

“Ona ‘Doktor’ derler.”

“İsmiti dedim Trbde.”

Trbde gözlerini yumdu, içine derin bir nefes çekip titredi.

“Kieu,” dedi ve ağlamaya başladı. “İsmi Jun Kieu.”

Kırk Beş

Striker söz verdiği gibi Trbde’yi hemen serbest bırakmadı. Onu ta ilk baştan beri planladığı gibi polis vagonuna atıp hapse değil, Vancouver Devlet Hastanesine yolladı. Kadın hastaydı, hem de çok hastaydı. Sol kolundaki iltihap o kadar kötü bir durumdaydı ki, kolunun kesilmesi bile gerekebilirdi. Uygun tıbbi müdahale olmadan, Trixie’nin Skids’deki bir sonraki ani ölüm vakası olabileceğini düşünüyordu.

Trixie hastaneye doğru yola çıktıktan sonra, Striker Felicia’nın içinde beklediği arabaya döndü. Felicia ona bilmiş bilmiş gülümsedi. “Tatlı dilli olduğunı biliyordum.” Striker ona sadece bakmakla yetindi ve doktorun ismini yazdığı not defterini uzattı. “Jun Kieu. Teyit et.”

Felicia defteri alıp, bilgisayara adamın ismini girdi, sonra ona baktı. “Doğum tarihi?”

“Yetmiş yaşlarında diye gir.”

“Daha genç gözüküyor.”

“Birçok Asyalı olduğundan daha genç gözükür.”

Felicia sırtıttı. “Sen sadece yaşlı gözüküyorsun.” Bilgisayardan bip sesi gelince, bilgiler de ekranda belirmeye başladı. Felicia uzanıp ekranı Striker’a doğru çevirdi. “Adam 1937 doğumluysa, onu bulduk.”

“KID?”

“Yok. Kriminal İsim Dizininde yok. Ne yazık ki bulabildiğimiz tek bilgi bu. KPBM’nde yok. PKBYO’da da yok.

LEİP’te de yok. Başka hiçbir bilgi yok.”

Striker düşünmeye başladı. KPBM, Kanada Polisi Bilgi Merkeziydi ve ülkedeki hemen hemen tüm suç işlemiş insanların kayıtları burada bulunurdu. PKBYO polisin öyle ya da böyle, ister suçlu ister iyi bir vatandaş olsun, karşılaştığı herkesle ilgili bilgiler içerirdi. LEİP ve PİRS ikincil veri tabanlarıydı ama onlar da işe yarardı. Tüm bunlar ellerinin altında olduğu halde, Jun Kieu’yla ilgili bilgi bulamamışlardı. İsmi sadece Kriminal İsim Dizininde çıkmıştı.

Bu da rahatsız edici bir durumdu.

“Doğum yeri neresiymiş?” diye sordu nihayet Striker. “Vietnam.”

“Tanımlara uyuyor mu?”

Felicia adamın dosyasını okudu. “Çenesinin altında yatay bir yara izi var mı?”

Striker kamyonete gidip içeri eğildi ve çenesinin altını görebilmek için yaşlı adamın başını hafifçe yukarı kaldırdı. İz gerçekten de oradaydı. Geri dönerken, bunu teyit edercesine başını salladı. “Evet, doğru adam.”

“Yorumlar kısmında Saliverilmeyecek diye bir ibare var,” dedi Felicia. “Göçmenlik Teminatı.”

“Kaçmamasını sağlarım.”

Felicia gülümsedi, sonra “Dur bir dakika, Jacob,” dedi. “Dosyasında bir de ek var.” Eki açıp okumaya başladı. “Vay canına, bunu daha önce hiç görmemiştim. İnsanlık Suçu.” Striker arabanın yanında durdu. “Savaş suçlusu mu?” “Öyle gözüküyor.”

Striker bunu da biraz düşündü. “Sanırım, Vietnam Savaşıyla ilgili. Kuzey mi Güney mi?”

“Yazmıyor.”

Striker tam bir şey daha soracakken, Felicia’nın telefonu çaldı. Felicia telefona yanıt verdi, Striker a sessiz olmasını söyler gibi parmağını havaya kaldırdı, sonra konuşmaya başladı.

Striker onu rahat bırakıp, kamyonete geri döndü. Ellerine yeni bir çift lâteks eldiven geçirdi, sonra içeri eğilip, cesetlerin gömleklerinin düğmelerini açtı, boyun ve omuz kısımlarını açıkta bıraktı. Cesetlerin teninin soğuk olduğunu eldivenlere rağmen hissedebiliyordu. Adamların bedenini inceledi, suratı havaya uçmuş silahlı saldırının boynundaki altın renkli işaretlerden var mı diye baktı.

Yoktu. Cesetlerin hiçbirinde aynı işareten yoktu.

İşareti göremeyince, hayal kırıklığına uğrar gibi oldu ve ellerindeki ipuçlarına dayanarak bu adamların kim olabileceğini düşündü. Yaşlı adam bir savaş suçlusuydu, çalıntı eski bir kamyonetin arkasında ölü bulunmuştu, diğer iki adamın da kimliği meçhuldü.

Yani, ellerinde fazla bir ipucu da yoktu aslında.

Ama adamların bulunması, onlara yeni bir yol açmıştı. İki adam okuldaki saldırıda hedef alınmış çocuklarla aynı mermilerle öldürülmüşlerdi.

Yaralardan görebildiği kadarıyla, bunlar Hidra-Şok mermileriyle açılmış gibiydi.

Striker olayı tekrar düşünmeye koyuldu. Kaçan sürücünün kimliğini belirleme ihtimali düşüktü, bu yüzden de aradaki tek bağ aracın kayıtlı sahibiydi. Ama kayıtlı sahibi de bir kişi değil, bir restorandı. Mutlu Restoran.

Kontrol etmeleri gereken bir başka ipucu da buydu.

Dudaklarından bir of sesi yükseldi. Bu olayla ilgili çok fazla olasılık söz konusuydu. Sanki karşlarına çıkan ipucu uzun ve karmaşık bir dal gibiydi. Kamyonetin başında nöbet tutan genç memura baktı, bir çaylak olduğu günleri hatırladı. Zaman zaman o günleri özlediği oluyordu.

Defterini cebine soktu, arabaya geri döndü ve sürücü koltuğuna oturup gözlerini yumdu. Gözleri hissettiği baskıdan da ağırdı sanki. Felicia hâlâ yan koltukta telefonda konuşuyordu. Striker onun konuşmasını dinlerken, ağır ağır vanilyalı parfümünü çekti içine. Felicia cep telefonunu

aniden kapatınca, bir süre huzur içinde dinlenme hayali de yok oldu.

Gözlerini açtı. “Eee?”

“Telefon şirketindeki bağlantım aradı,” dedi Felicia.

“Hangi şirket?”

“Telus, tabii ki,” dedi Felicia. “En büyük şirket en iyisidir. Bağlantım bizim için epeyi araştırma yapmış.”

Striker midesine bir endişe hissinin çöktüğünü hissetti. Felicia’nın bağlantısı, Edward Rundell’ın telefon kayıtlarına ulaşabilecek tek kişiydi. Değiştirilmiş Honda Civic’le silahlı saldırganlar arasındaki kayıp bağlantıyı ortaya çıkarabilirdi.

Striker ona baktı. “Edward Rundell’ın numarasını bulabildi mi?”

“Daha da iyisini yaptı,” dedi Felicia. “Bize iş yeri adresini bulmuş.”

“Neredeymiş?”

“Burada, Vancouver’da. Trans-Global Şirketi.”

Kırk Altı

Trans-Global Şirketi Water Sokağı’nın güneyinde, 100. blokta, üç katlı kırmızı taş bir binanın üçüncü katındaydı. Skids’in hemen kuzeyinde olduğu için, daha temiz binalardandı; yani, etrafta kullanılmış şırıngalar ve prezervatifler yoktu. Hatta bina insana eski günleri hatırlatıyordu.

Striker’la Felicia hukuk mahkemelerinden pek de uzakta olmayan Main Sokağına park ettiler. Saat dördü geçiyordu ve güneş Kuzey Yakası Dağlarının üstüne kümelenmiş kapkara bulutların ardında batmak üzereydi. En güçlü ışınlar binanın pencerelerine vuruyor, bunları sokak seviyesinde tamamıyla kapkara bir renge büründürüyordu. “Yukarıda,” dedi Felicia. “Üçüncü katta.”

Striker binanın üst katma bakıp başını salladı. Bir yerde bangır bangır rock müziği çalıyordu. “Birileri bir parti veriyor galiba,” dedi.

“Bayılana dek kafa salla, moruk.”

Striker Felicia’nın sözlerine sırtıp, onu duymazdan geldi. Bina dosdoğru Water Sokağına bakıyordu. Ön tarafının tam ortasında, büyük bir kısmı renkli camlardan oluşan çift kapılar vardı. Striker Rag-Dog Kayıt Stüdyoları yanıt verene dek her dairenin ziline bastı, yanıt alınca isminin Treble olduğunu söyledi ve içeri girdiler.

Antrede yukarıdan gelen yüksek sesli müzik yankılanıyordu ama eski duvarlar ve zemin sesi yine de bastırıyordu. Batı tarafındaki duvarda bir rehber vardı... Üstünde beyaz

plastik harflerin bulunduğu sıradan bir kara tahtaydı. Striker rehbera bakıp Trans-Global Şirketi’ni buldu. Şirket 301 numara olarak gözükiyordu; üçüncü kattaki tek iş yeri.

“Kattaki tek iş yeri,” dedi. “Ne kadar da uygun.”

Asansör olmadığı için, merdivenlere yöneldiler. Merdivenler loştu ve pencere de yoktu; kahverengiye boyanmış ahşap basamaklar ağırlıklarının altında gıcırdıyordu. Dahası, etraf leş gibi kokuyordu. Striker içine nefes çektiğinde, ilk başlarda burnuna gelen bayat bir küf kokusunun yerini keskin bir ızgara et kokusu aldı. Rag-Dog Stüdyolarının bulunduğu ikinci kata vardıklarında, koku daha da hissedilir hale geldi.

Yukarı çıkmaya devam ettiler.

Basamakların tepesinde, üstünde kirli camlı, telli bir pencere bulunan ve aynı bayık kahverengine boyanmış, sıradan ahşap bir kapı vardı. Kapının üstünde siyah renkli kalın harflerle Trans-Global Şirketi yazıyordu.

Kapının iki yanında durdular, birkaç saniye içeriden ses geliyor mu diye baktılar. Herhangi bir ses gelmediğini fark edince, Striker kapıyı tıklattı. Yanıt veren olmadı. Kapı kolunu denedi, kilitli olduğunu

görünce de küfretti. Binada bir görevli yoktu; binaya girerken olup olmadığını kontrol etmişlerdi. Dolayısıyla, iş yerinin ana anahtarını da alamazlardı.

Striker geri çekilip, kapının sağlamlığını inceledi. Kapı kaliteli gözüküyordu ve iyi ahşaptan yapılmıştı.

Felicia ne düşündüğünü anlamış gibi hemen müdahale etti. “Bunun için bir izne ihtiyacımız olmayacak mı?”

Striker polis çakısını çıkarıp havaya kaldırdı. “İznim var.”

“Jacob.”

Striker onu dikkate almayarak çakısını açtı. Çakı sağlam paslanmaz çeliktendi; keskin, güçlü ve yirmi santimetre uzunluğundaydı. Kilitleri, özellikle de ahşap kapı çerçevelerinin eski olduğu kilitleri açarken oldukça işe yarardı.

Striker bu çakıyı o kadar çok kullanmıştı ki sayısını unutmuştu.

Felicia bu işten hoşnut değilmiş gibi bir ses çıkardı. “İçeri bu şekilde girersek, bulacağımız herhangi bir kanıt mahkemede geçerli olmaz.”

“İzin belgesi alacak vakit yok, Feleesh.”

“Ya içeride alarm varsa?”

“Daha iyi. Alarm sesini duyduğumuzda, Merkeze dönüyor oluruz. Buraya neler olduğuna bakmaya geldiğimizi söyleriz.”

“Tabii, zorla içeri girdikten sonra. Ya kamera varsa?”

“Kamera yok.”

Striker çakının keskin ucunu kilitle çerçevenin arasına soktu ve eliyle bastırdı. Ahşap umduğundan da sağlamdı ve bana mısın demiyor, Striker’ın tüm gücünü sarf etmesine yol açıyordu. Bir süre sonra, çerçeve gıcırdayıp kımıldadı ve kilit ahşaba sürtünerek keskin bir ses çıkarıp yuvasından çıktı. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Alarm sesi duymayan Felicia biraz rahatladı.

“Vancouver Polisi!” diye seslendi Striker aşağıdan gelen yüksek rock müziğini bastıracak biçimde.

Yanıt gelmedi.

İçerideki ışıkların tamamı açıktı ama iş yeri boş gözüküyordu. Striker başını içeri uzatıp etrafına bakındı.

Gördüğü ilk oda bir bekleme odasıydı; ahşap bir resepsiyon masanın üstünde bir telefon, bir faks makinesi ve hesap defteri duruyordu. Ayrıca, odanın ortasında duran masada, her birinin kapağı görünecek biçimde yerleştirilmiş çeşitli dergiler vardı. Masanın karşısında iki sıra halinde dizilmiş sıradan bekleme odası sandalyeleri duruyordu. Kuzey tarafındaysa üstünde siyah ve altın renkli Müdür yazan bir tabelanın bulunduğu, beyaz renkli meşe bir kapı vardı.

Kapının hemen yanında kare biçimli, genişçe bir pencere

vardı. Panjurlar kapalıydı, dışarıdaki manzara görünmüyordu.

Striker Feliciaya bakıp kafasını salladı. Felicia da ona kafasını sallayarak yanıt verince, ofise girdiler. Sekreterin masasının solunda, dört kapı daha bulunan bir koridor başlıyordu. Kapıların hepsi kahverengi, sade ahşaptandı. Hepsi kapalıydı. Üstlerinde de bir şey yazmıyordu.

“Polis!” diye bağırdı Striker bir kez daha. Yine yanıt gelmedi.

Felicia koridoru gözden geçireceğini işaret etti. Felicia ilerlerken, Striker arkasını tuttu. Felicia teker teker her kapıyı açıp odalara baktı. Tabancasını aşağı indirip yavaşça geri yürüdü.

“Odalar boş.”

“Depo?”

“O da boş. İçeride bir tane kutu bile yok.”

Striker kaşlarını çattı. Müdür odasına gidip kapı kolunu yokladı ve kapının kilitli olmadığını gördü. Kapıyı açtı. İçeride odanın büyük bir kısmını kaplayan, siyah renkli, pahalı görünümlü bir çalışma masası duruyordu. Çalışma masası karşı duvara yaslanmıştı ve kuzey yakasındaki dağlara bakıyordu. Bunun hemen yanında da odanın köşesinde bir dosya dolabı duruyordu.

Striker dolaba gidip çekmeceleri açtı. Hepsi boştu.

Çalışma masasına geri döndü, buradaki çekmeceleri de açtı. Çekmecelerde kalemler, silgiler, zımba telleri ve sarı renkli Post-it kâğıtları vardı. Sıradan kırtasiye malzemeleriydi. Soruşturmada işlerine yarayacak bir şey yoktu.

“Belki de iş yeri kapanmıştır,” dedi Felicia.

Striker başını salladı. “İçerisi puro kokuyor. Kokuyu hâlâ hissedebiliyorum. Aşağı katta burnuma gelen et kokusundan bile yoğun. Burada birisi varmış. Hem de bugün.”

Tam o sırada, Striker bir pervanenin çıkardığı hafif uğultuyu duydu. Karşıya bakınca, duvarın hemen dibinde, ma-

sanın en kenarında duran bir bilgisayar terminali olduğunu gördü. Bilgisayarın açık konumda olduğu gösteren açık mavi renkli ışık yanıp sönüyordu. Striker masanın etrafından dolanıp monitöre baktı ve ekranın karanlık olduğunu gördü. Fareyi oynatınca ekrandaki görüntü değişti ve ekran koruyucu kayboldu.

Ekranda bir mesaj vardı.

KillDisk tamamlandı. Sürücü Geçersizliği %100.

Striker yumruklarını sıktı. O disk sürücülerinde ne olduğunu bilmiyordu ama hiç şüphesiz önemli bir şeydi. Bir kanıtın varlığını belli ediyordu. Ve yok edilmişti.

Olayla ilgili bir başka kayıp parçaydı.

Felicia bezgin bir ses çıkardı. “Çok geç kaldık.”

“Belki leh yine de bir şey bulabilir.”

Felicia cep telefonunu çıkarıp destek istedi: Devriye, Teşhis ve teknisyenler. Felicia Sevk bölümüyle konuşurken, Striker’ın cep telefonu çaldı. Telefonunu çıkarıp ekrana baktı, Courtney’nin ismini görmeyi umdu. Ama onun yerine Ichabod’un numarasını gördü: Leh onu Forensik Ses bölümünün sabit numarasından arıyordu. Telefonu derhal kulağına götürdü.

“Bana iyi haberlerin olduğunu söyle, leh.”

“Söyleyeceğim şeye hangi yönden bakacağına bağlı,” dedi leh. “Her halükârda, okuldaki olayın ses kayıtları hazır.”

Kırk Yedi

Yarım saat sonra, Striker ve Felicia Onuncu Cadde’deki Teknolojisi Tesisî’nin önüne park ediyorlardı. Pis ve eski bina neredeyse çökecek gibiydi. Güvenilmez fay hatlarının bulunduğu bir şehirde, tamamıyla depreme dayanıksız bir binaydı. Striker arazi aracının içinden çıktı ve ona odaklanan güvenlik kameralarından birine baktı.

Kameralar kimseyi gözlemliyor mudur diye düşündü.

Felicia kapısını sert bir biçimde kapattı. Ceketini alıp, güzel ve yorgun gözlerini Striker’a çevirdi. “İç’in ne bulduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Tuhaf bir şey olmalı. Sesinden öyle olduğunu tahmin ediyorum.”

Ön basamaklardan çıktı, kapıyı açabilmek için kartını okuttu, antreye girip güvenlik kabininin içindeki güvenlik görevlisine rozetini gösterdi. Ana binanın kapısı açıldı. Striker peşinde Felicia’yla birlikte içeri girdi.

Teknoloji Tesisî aslında Teşkilat’ın öteberi çantası gibi bir şeydi. Forensik Ses ve Görüntü Kayıtlarından, merkezin Ahlak Masası, Narkotik Bölümü ve Acil Durum Ekiplerine kadar her şey bu binadaydı. Bu bölümlerin her biri uzun süredir kendilerine ait daha iyi kaynaklar ve modern bir tesise sahip binalar talep ediyorlardı ama vergilerin yüksek olduğu, bütçe kesintilerinin yapıldığı ve hızla düşen bir ekonominin var olduğu bir dönemde ellerindekiyle yetinmek zorunda kalmışlardı.

Ellerindeki de fazla bir şey sayılmazdı.

Striker on senedir yürürlükte olan sigara içme yasağına rağmen, hâlâ sigara kokan rengi atmış kahverengi halıda ilerledi. Duvarlar da halılardan farksızdı. Eskiden kirli beyaz olan duvarlar, artık bej renge dönüşmüştü. Kapıların birçoğunda kodlu giriş kartları değil, hâlâ eski tip anahtarlar kullanılıyordu. İçerideki her şeyin yıpranmış bir hali vardı. Ama tuhaf bir biçimde, her şey saat gibi işliyordu.

Modası geçmiş bu binada her şey ancak bu kadar iyi durumda olabilirdi.

Köşeyi dönüp Forensik Ses Kayıtları bölümünün kapısına çıktılar. Burası aynı zamanda içeride çalışanlar tarafından Matriks diye de adlandırılırdı. Çalışanlarsa esas olarak Ichabod ve onun Bernard isimli, kimsenin o güne dek görmediği yalaka klonundan ibaretti. Striker kapıyı çalmaya tenezzül etmedi. Kapıyı açtığı gibi içeri daldı.

Oda minnacıktı; en fazla üç buçuğa üç metre boyutların-daydı. Dahası, odanın tam ortasında bulunan uzun destek kirişi de odayı daha sıkışık hale getiriyordu. Sütunun üstüne yeşil renkli bir mataradan bir şey içen bir askerin resmi yapıştırılmıştı ve üstünde ‘Güzel Bir Fincan, Çeneni Kapa ve Orada Bekle ve İç, Yavşak!’ yazıyordu.

Sütunun her iki tarafındaysa, bir sıra eğreti raf duruyordu. Bunların üstünde sürekli olarak yanıp sönen ve bip-leyen mikro-makineler duruyordu. Bunlardan biri her an patlayacakmış gibi vızıltı sesleri çıkarıyordu.

“Bu, bir Kişisel Video Kaydedici,” dedi Striker.

Felicia sırtıttı. “Sanki bu konuda çok şey biliyorsun da.” “Ne? Bilgisayar becerilerime güvenmiyor musun yoksa?” “Sen daha sıcak bir noktayı g noktasından ayırt etmeyi bile bilmiyorsun.”

“Şeninkini birkaç kez bulmuşluğum var.”

“Sen öyle sanıyorsun.”

“Ah, başıma bir taş geldi.”

Felicia sırtınca, Striker ona yenildiğini anladı. Hafifçe gülümsedi. Kapıyı, konuştukları dışarıdan duyulmasın diye kapattı. Sonra, ayak seslerini duydu.

Ich tam o anda başını sütunun ardından uzatıp onlara baktı. Çökük suratı gözlerinin etrafında gerilmişti ama suratının diğer tarafları sarkık gözüküyordu. Hele sırtı sürekli olarak kambur duruyormuş gibiydi. İkisine de beklentiyle baktı ve gözlerindeki yorgunluğun yerini heyecan aldı. “Tanrım, en sonunda geldiniz.”

“Senden haber alır almaz geldik,” dedi Felicia.

Striker yerdeki bir Blu-ray diski öbeğinin yanından geçip Ich’ın masasına baktı. Masanın üstü silme bilgisayar parçalarıyla doluydu: hafıza kartları, disketler, kablolar ve Striker’ın ömründe görmediği daha bir sürü şey. Bunların yanında da her biri açılıp içilmiş olan altı tane Monster enerji içeceği kutusu duruyordu.

“Tanrım, Ich, bunların hepsini sen mi içtin?”

“İçmek zorunda kaldım. Bütün gece çalıştım.”

Striker başını salladı. “Biliyoruz, çok teşekkür ederiz. Evet, bize neler buldun bakalım?”

Ich onları çalışma istasyonunun yanına çağırdı. Siyah renkli, sıradan bir kutunun bulunduğu üst rafa uzanıp, kutunun üstündeki düğmeye bastı. Yeşil renkli aktivite ışığı yandıktan sonra, Ich hoparlörlerin sesini açtı ve en yakındaki monitörü Striker’la Felicia’ya doğru çevirdi.

“Kayıtlarda kayda değer bir şey var mı?” diye sordu Striker.

Ich omuzlarını silktilti. “Sizi aradığımda kod çevirimini yeni tamamlamıştım. Henüz hepsine ben de bakamadım. Sadece ilk on saniyeyi dinleyebildim, o da yetti.”

“Neye yetti?”

Ich bir şey demedi. Sadece Oynat düğmesine bastı.

Bir anda mavi ekran kayboldu ve Striker’ın okulda izlediği siyah beyaz pikseli görüntüler belirdi. Ama bu sefer

sesler de duyuluyordu. Statik sesleri arasında bir patırtı gürültü duyuluyordu. Silah sesleri. Panik içindeki çocukların tiz çığlıkları. Striker görüntüleri sesli izleyince, öncekinden daha fazla etkilendiğini hissetti; kalbi gümbür gümbür atmaya, ellerindeki kaslar tabancasına uzanmak istemiş gibi seğirmeye başladı.

Felicia’ya bakınca, suratının bir robot gibi ifadesiz olduğunu gördü. Onun bu duygusal tepkisizliği Striker’ı sinir etti. Ekranı bakınca, Joker kostümlü çocuğun kafeteryadaki masalardan birinin altına daldığı anı gördü. İki silahlı saldırgan, Beyaz Maske ve Kırmızı Maske birbirlerine baktılar ve Striker onların konuştuklarını ilk kez duydu. Ses kaydı statikli, kesik ve biraz da boğuktu.

Ich'ın omzuna dokundu. "Geriye sar." Ich dediğini yaptı, Striker tekrar dinledi.

"Hâlâ boğuk geliyor; şunu biraz temizleyemez misin?" Felicia öne gelip, ses düğmesini açtı. "Boğuk falan değil, Jacob. Yabancı bir dil konuşuyorlar."

Ich Felicia'nın elini tuttu. Kontrollerden uzaklaştırdı. Sonra, onu azarlar gibi tek parmağını havaya kaldırdı. "Dokunmak yok. Bunların hepsi çok hassas aletler. Bir saniye bekleyin de arka plandaki sesleri azaltayım."

Felicia gıcık olmuş gibi ona baktı ama dilini tuttu. Striker da buna minnettar oldu. Ich'ın bir dizi hoparlör ayarını andıran birkaç yazılım ses kontrolüyle oynayışını izledi. Ich daha sonra seslere ince ayar çekmeye başladı. Otuz saniye sonra, tekrar oynat düğmesine bastı, silahlı adamların sesleri netleşti. Her birinin sesi ayrı ayrı duyuluyordu.

Felicia dikkatle dinledi. "Çince mi?"

Striker başını salladı. "Teknik olarak, Çince diye bir şey yoktur, ya Kanton Çincesidir ya da Mandarinidir. Ama sorunun yanıtı yine de kocaman bir hayır."

"Kocaman bir hayır mı?" dedi Felicia. Ses tonundan sinir olduğu belliydi.

Felicia sırtınca, Striker ona yenildiğini anladı. Hafifçe gülümsedi. Kapıyı, konuştukları dışarıdan duyulmasın diye kapattı. Sonra, ayak seslerini duydu.

Ich tam o anda başını sütunun ardından uzatıp onlara baktı. Çökük suratı gözlerinin etrafında gerilmişti ama suratının diğer tarafları sarkık gözüküyordu. Hele sırtı sürekli olarak kambur duruyormuş gibiydi, ikisine de beklentiyle baktı ve gözlerindeki yorgunluğun yerini heyecan aldı. "Tanrım, en sonunda geldiniz."

"Senden haber alır almaz geldik," dedi Felicia.

Striker yerdeki bir Blu-ray diski öbeğinin yanından geçip Ich'ın masasına baktı. Masanın üstü silme bilgisayar parçalarıyla doluydu: hafıza kartları, disketler, kablolar ve Striker'ın ömründe görmediği daha bir sürü şey. Bunların yanında da her biri açılıp içilmiş olan altı tane Monster enerji içeceği kutusu duruyordu.

"Tanrım, Ich, bunların hepsini sen mi içtin?"

"İçmek zorunda kaldım. Bütün gece çalıştım."

Striker başını salladı. "Biliyoruz, çok teşekkür ederiz. Evet, bize neler buldun bakalım?"

Ich onları çalışma istasyonunun yanına çağırdı. Siyah renkli, sıradan bir kutunun bulunduğu üst rafa uzanıp, kutunun üstündeki düğmeye bastı. Yeşil renkli aktivite ışığı yandıktan sonra, Ich hoparlörlerin sesini açtı ve en yakındaki monitörü Striker'la Felicia'ya doğru çevirdi.

"Kayıtlarda kayda değer bir şey var mı?" diye sordu Striker.

Ich omuzlarını silktilti. "Sizi aradığımda kod çevirimini yeni tamamlamıştım. Henüz hepsine ben de bakamadım. Sadece ilk on saniyeyi dinleyebildim, o da yetti."

"Neye yetti?"

Ich bir şey demedi. Sadece Oynat düğmesine bastı.

Bir anda mavi ekran kayboldu ve Striker'ın okulda izlediği siyah beyaz pikseli görüntüler belirdi. Ama bu sefer

sesler de duyuluyordu. Statik sesleri arasında bir patırtı gürültü duyuluyordu. Silah sesleri. Panik içindeki çocukların tiz çığlıkları. Striker görüntüleri sesli izleyince, öncekinden daha fazla etkilendiğini hissetti; kalbi gümbür gümbür atmaya, ellerindeki kaslar tabancasına uzanmak istermiş gibi seğirmeye başladı.

Felicia'ya bakınca, suratının bir robot gibi ifadesiz olduğunu gördü. Onun bu duygusal tepkisizliği Striker'ı sinir etti. Ekranı bakınca, Joker kostümlü çocuğun kafeteryadaki masalardan birinin altına daldığı anı gördü. İki silahlı saldırgan, Beyaz Maske ve Kırmızı Maske birbirlerine baktılar ve Striker onların konuştuklarını ilk kez duydu. Ses kaydı statikli, kesik ve biraz da boğuktu.

Ich'in omzuna dokundu. "Geriye sar." Ich dediğini yaptı, Striker tekrar dinledi.

"Hâlâ boğuk geliyor; şunu biraz temizleyemez misin?" Felicia öne gelip, ses düğmesini açtı. "Boğuk falan değil, Jacob. Yabancı bir dil konuşuyorlar."

Ich Felicia'nın elini tuttu. Kontrollerden uzaklaştırdı. Sonra, onu azarlar gibi tek parmağını havaya kaldırdı. "Dokunmak yok. Bunların hepsi çok hassas aletler. Bir saniye bekleyin de arka plandaki sesleri azaltayım."

Felicia gıcık olmuş gibi ona baktı ama dilini tuttu. Striker da buna minnettar oldu. Ich'in bir dizi hoparlör ayarını andıran birkaç yazılım ses kontrolüyle oynayıp izledi. Ich daha sonra seslere ince ayar çekmeye başladı. Otuz saniye sonra, tekrar oynat düğmesine bastı, silahlı adamların sesleri netleşti. Her birinin sesi ayrı ayrı duyuluyordu.

Felicia dikkatle dinledi. "Çince mi?"

Striker başını salladı. "Teknik olarak, Çince diye bir şey yoktur, ya Kanton Çincesidir ya da Mandarindir. Ama sorunun yanıtı yine de kocaman bir hayır."

"Kocaman bir hayır mı?" dedi Felicia. Ses tonundan sinir olduğu belliydi.

Striker bakışlarını ekrandan bir an olsun ayırmadı. "Sesleri dinleyin; seslerin nasıl inip çıktığına bakın. Hiç tonal değil. Başka bir şey; farklı bir şey."

Felicia Ich'in sırtına vurdu. "Buralarda Asya dilleri konuşan birisi var mı?"

Ich yorgun gözlerini ona çevirdi. "Ahlak masasından Truong var. Narkotik'ten de Iwata var. En iyi ihtimal onlar. İkinci kattalar."

"Onları bulmaya çalışayım."

Felicia yanlarından ayrılınca, görüntüler devam ederken Striker ekrana yanaştı. Silahlı adamlar Joker kostümlü çocuğu masanın altından sürükleyerek çıkarıp ayağa kaldırırken, onları daha dikkatle izledi.

"Bah ma loh?" diye sordu adamlar birkaç kere. "Bah ma loh!... Bah ma loh, Chantelle O'Riley?"

Çocuk en sonunda, odanın bir köşesine sinmiş kareli etekli bir kızı işaret etti. Striker ne izleyeceğini bildiği halde, o an onu tiksindirdi. Silahlı adamların hızlı adımlarla odanın diğer köşesine gidişini, küstah tavırlarını, Chantelle O'Riley'nin yaşadığı dehşetle ufacık kalışını izledi.

Striker sonra neler olacağını gayet iyi biliyordu. Kırmızı Maske belinden Glock'unu alacak, onu iki kez göğsünden, bir kez de suratından vuracaktı. Chantelle'in ölüm anı yaklaşıyordu, Striker yine

bakışlarını başka yöne çevirmek istiyordu. Gözlerini yummak istiyordu. Kulaklarını tıkamak istiyordu. Ama bunu yapamadı.

Bunun yerine, kendini o sahneyi izlemeye ve ölümünü duymaya hazırladı. Bu olaydan sorumlu olan canavarı yakaladığında, o anı olanca berraklığıyla hatırlayacağına dair içinden yemin etti.

Ama sonra duyduğu şeye hazırlıksız yakalandı. Silahlı adamlardan biri, Kırmızı Maske silahını Chantelle O’Riley’nin suratına doğrulttu ve tetiği çekmeden hemen önce ona üç kere “Bah ma loh? Bah ma loh? Bah

ma loh!” diye sordu. Kız ağzını açtı, “Ne-ne dediğinizi a-anlamıyorum,” diye yanıt verdi.

Kırmızı Maske ona biraz daha yaklaştı ve ağır bir aksan-la İngilizce “O, nerede?” diye sordu yavaşça. “Riku Aiya Kwan nerede?”

Kırk Sekiz

Kırmızı Maske, Trafalgar Sokağı’nda 2301 numaralı evin, yani Kwanlarm evinin akça ağaçlanm arasında gizlenirken, kürek kemiklerinin arasından terler aktığını hissetti. Esas planı böyle değildi ama yine de oraya gitmiş, kaosu düzene dönüştürmeye çalışıyordu. Yine.

Oturma odasının ışığı yanıyordu. On dakikadır odayı izliyordu. Bir şeyi bekliyordu. Herhangi bir şey olmasını bekliyordu. Ama o ana dek, hiçbir şey olmamıştı.

Arka bahçeye yöneldi ama birden gözünün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görünce durdu. İçeride, uzun boylu bir kadın televizyonu açtı. Yarı Asyalı gibiydi. Otuzlarının sonlarında gözüküyordu. Suratı inceydi, bedeni de oldukça formdaydı.

Kırmızı Maske onu tanıdı. Kadın Patricia Kwan’dı. Riku Aiya’nın annesi.

Omzu çürük bir diş gibi ağırırken, tabancasını belinden çekip evin arka tarafına gitti. Oraya varınca, verandaya açılan basamakları tıkayan bir çift erik dalının arasından geçti, sonra merdivenlerden çıktı. Veranda eskiydi. Gelişini haber verir gibi çılgık çılgığa bağıırıyordu. Arka kapıya varınca, kilitli olduğunu fark etti. Pencereden televizyonda haber saati olduğunu gördü. Televizyonun sesinden faydalanarak, Glock’unun kabzasıyla pencereyi kırdı, elini camların arasından uzatıp sürgüyü çekti.

Kapı açılınca, Kırmızı Maske mutfığa girdi. Kapıyı ar-

’dından kapattı. Klik sesini duydu. Sürgüyü diğer tarafa çekti.

Artık içeridekiler hiçbir yere kaçamazlardı.

Mutfığın ışığı kapalıydı. Karanlıkta gizlendiği yerden, Patricia Kwan m oturma odasında olduğunu görebiliyordu. Kadın uzanmış televizyon izliyordu. Üstündeki siyah renkli tayt bedenini tümüyle sarıyordu; kadın düşündüğünden de kaslıydı.

Kırmızı Maske ona yaklaşıırken, kırık cam parçaları spor ayakkabılarının altında çıtırdadı. Kadın bir anda onun içeride olduğunu fark etti. Bakışları ona kaydı ve suratında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Hızla arkasına döndü. Çılgık atıp ellerini havaya kaldırdı...

Kırmızı Maske silahının kabzasını suratına savurdu.

Patricia Kwan neye uğradığını şaşırılmış bir halde yere düştü, düşerken başını çalışma masasına çarptı. Gözleri şoktan irileşmiş, suratı kanlar içinde kalmış halde ona döndü. Dişlerinden üçü parkede duruyordu. Konuşmaya çalıştı.

“Ne... Lütfen... Benden ne istiyorsunuz?”

“Kızın nerede?”

“Ne?”

“Riku Aiyana Kwan nerede?”

Patricia Kvan’ın gözleri daha da irileşti, suratı kireç gibi kesildi ve gerisin geriye kaçmaya çalıştı.

Kırmızı Maske varlığıyla onu kontrol ederek, ona yaklaştı. Derken, oda birden sallanır gibi oldu. Her yanını ateş bastı, başı döndü ve adeta boynundan fırlayacakmış gibi hissetti.

“Dur” dedi emir verir gibi. “Durman gerek. Kaçmak yasak.” Patricia Kwan masaya atıldı, Kırmızı Maske de onun asıl niyetini anladı. Kadın kaçmaya çalışmıyordu, telefona uzanmaya çalışıyordu. Elini uzatıp onu yakalamaya çalıştı ama çok geç kalmıştı; Patricia çoktan acil durum tuşuna basmıştı.

Telefon numarayı çevirdi.

Kırmızı Maske bir çığlık atıp, telefonu duvardan söktü.

“Numara bir kere çevrildi artık,” dedi Patricia. “Karşı tarafı aradı.”

Kırmızı Maske biraz daha yaklaştı. “Riku Aiyana Kwan nerede?”

Kadın geri geri gitmeye çalışınca, Kırmızı Maske onu yakalamaya çalıştı. Ayağı bir şeye takıldı ve öne doğru sendeledi. Silahı ateş aldığı anda ve odayı kırk kalibrelik bir tabancanın gök gürültüsünü andıran sesi sarsınca, onu vurduğunu bile neredeyse anlamadı.

Oda patlamayla zangırdadı.

Çığlık sesleri duydu. Kadın çığlık atıyordu.

Ayağa kalktı. Öne doğru bir adım attı, Patricia Kwanın siyah renkli, uzun atkuyruğunu kapıp onu sürükleyerek yere oturttu.

“Lütfen...”

“Riku Aiyana Kwan nerede? Kızının nerede olduğunu söylersen, acı çekmeyecek. Bunu bana söylemezsen, çok acı çekecek.”

Patricia Kwan ağlamaya başladı. “Lütfen, ah Tanrım, lütfen. İsteddiğiniz her şeyi yap...”

“Konuşmak yasak.”

Gözlerine akan teri eliyle sildi, odanın yine üstüne üstüne geldiğini hissetti. Kolundaki iltihap fenaydı. Vakit daralıyordu. Patricia’nın sağ elini kapıp, sert bir biçimde oturma odasındaki masanın üstüne vurup parmaklarını yaydı. Daha sonra, silahın namlusunu avucuna dayadı, çelik ağzı etine batırdı. Sonra, gözlerinin içine baktı.

“Sana son kez soruyorum, Patricia Kwan.”

“Hayır... Lütfen!”

“Riku... Kwan... Nerede?”

Kırk Dokuz

Striker yüreğini buz gibi bir hissin sardığını hissetti. Kırmızı Maske kaçalı aradan yirmi dört saat geçmişti ve Kwan denen kız tüm bu süre boyunca adamın hedefiydi. Striker'ın deneyimleri ona çok geç kaldığını söylüyordu ama o asla umudunu kaybeden bir adam olmamıştı.

“Kwanların evi,” dedi Ich’a. “Hemen oraya birilerini yolla. .. Kaç ekip varsa hemen gitsin.”

Striker çıkışa doğru koştu, arabaya ulaşır hemen çalıştırdı. Bilgisayarda yaptığı hızlı bir arama, ona Kwanların evinin Kitsilano’da olduğunu gösterdi ki orası Teknoloji Binasından uzakta sayılmazdı.

Hızla oraya yöneldi.

Trafik sıkıştı; Striker tam iş çıkışı trafiğine yakalanmıştı. Nereye baksa, kırmızı farlar görüyordu. Arabanın ışıklarını ve sireni açıp, her kavşakta kornaya bastı.

Kitsilano’ya yaklaşırken, trafik biraz rahatladı ve Striker silahlı saldırganı ürküteceğinden endişe ederek acil durum ekipmanlarını kapattı. Aracı Trafalgar’daki en yakın otobüs şeridine park etti. Arabadan atlayıp kuzeye doğru koşmaya başladığında, sokaktaki insanlar durup hayretle onu izlediler.

Üç blok sonra, onu duraklatan bir şey gördü. Yolun kenarına, Kwanların evinin üç ev aşağısına mavi renkli bir

Toyota Camry park etmişti. Arabanın üreticisi ve modeli, sürücü kapısının durumu kadar çekmedi dikkatini. Arabanın kilit kısmı içe göçmüştü; Striker biraz daha yaklaşıncı, kontakten teller sarktığını gördü. Bej koltuklarda da koyu renkli lekeler vardı.

Kan.

Striker arabadan geri çekilip etrafına bakındı. Kwanların evi sadece üç ev ötedeydi. Evi dikkatle inceledi: Tek katlı, Kitsilano’ya özgü, bahçeyi süsleyen koyu yeşil renkli sık çalılıklara uyan koyu yeşile boyanmış bir evdi. Her yer o kadar sessiz ve sakindi ki Striker'ın içini kötü bir his kapladı. Tabancasını çekip eve yaklaştı. İlerlerken duyduğu bir ses onu ürküttü.

“Sesi duyup da mı geldiniz?” diye sordu bir kadın.

Striker başını çevirince, turuncu renkli pamuklu bir sabahlıkla, kocaman pofuduk terlikler giymiş yaşlı bir kadın gördü. Kadının elinde üstünden buharlar tüten bir fincan, ayaklarının dibindeyse yaşlı bir çoban köpeği vardı.

“Ne sesi?”

Kadın başıyla Kwanların evini işaret etti. “Bilmem ki. Büyük bir gümürtü koptu, bunu duyduğuma eminim. Evde bir şey patlamış gibi bir ses çıktı. Beş dakika önce polisi aradım, nerede kaldınız?”

“İçeri girin,” dedi Striker sadece.

İyice eğilerek, ön bahçenin çalılıklarının hemen yanında başlayan kaldırımda hızla ilerledi ve ön verandanın basamaklarını çıktı. Kapıya varınca, durdu. Verandanın trabzanlarından diğer tarafa eğildi ve ön taraftaki pencerelerden içeriye görmeye çalıştı ama perdeler kapalıydı. Bir televizyondan gelen parıltı dikkatini çekti ve saniyeler sonra bir haykırış onu ürküttü: Çaresiz ve acı çeken bir kadın sesi duymuştu. Daha sonra, daha nötr bir ses tonuyla ama kendinden emin ve otoriter bir biçimde konuşan bir erkeğin sesini duydu.

Adamın sesi gayet kontrollüydü.

“O, nerede?” diye sordu adam. “Riku Aiyana Kwan nerede?”

Striker ön kapıdan geri çekilip, sağlamlığına bir göz attı. Oldukça sağlam gözükten kapı meşeden yapılmıştı ve çelik bir kilidi vardı. Kapıyı tekmeleyerek açmaya çalışacak olursa, bunu tek bir darbeye yapması gerekecekti; yoksa içerdeki saldırganı şaşırtamaz ve içeri girdiğinde kolay bir hedef haline gelirdi.

Vakit yoktu. Kesinlikle vakit kalmamıştı. Başka seçeneği de yoktu.

Tabancasını hazırlayıp öne doğru atıldı ve sağ ayağını savurarak çizmesinin topuğunu kilidin iç kısmına indirdi. Çelik güçlüydü; kilit kırılmadı. Ama kapı çerçevesi yüksek bir ahşap sesi çıkarıp çat! diye içe göçtü.

“Vancouver Polisi!” diye seslendi Striker.

Sonra, sallanan kapıyı hızla içe doğru itip, kapıda oluşan ölümcül delikten bir an önce uzaklaşmaya çalıştı. Sert bir şekilde duvara çarptı, dengesini sağladı ve saldırganı ilk kez o kadar yakından gördü.

Kırmızı Maske, Striker’ın sağında duruyordu. Oturma odasıdaydı. Maskesini de takmamıştı.

Manzara oldukça şaşırtıcıydı. Sert ifadeli çekik gözleri ve Striker’ın tahmin ettiğinden daha büyük gözükten suratı olan Asyalı bir adamdı. Kesinlikle Aziz Patrick öğrencilerinden biri değildi. Striker ilk tahmininin doğru olduğunu anladı.

Karşısında deneyimli bir katil duruyordu.

Kırmızı Maskenin suratında beliren ifadeyse şaşkınlık, korku, ya da öfke değil, bir kabulleniş ifadesiydi. Bedeni yarı çömeli pozisyondaydı ve saldırmaya hazırды. Elinde siyah renkli, parlak bir tabanca vardı. Tabancanın rengi geniş cepli montunun rengine uyuyordu.

“Kırmızı Maske,” dedi Striker ne dediğini düşünmeden.

Sig’ini adama ateş etmek için kaldırdı ama daha ateş bile edemeden saldırgan iki büklüm olmuş kadından hızla uzaklaşıp yandaki yemek odasına girdi.

Adam çok hızlı, diye düşündü Striker. Fazla hızlı.

Striker tekrar pozisyon almaya fırsat bulamadan ateş sesleri duyuldu. Yüksek, peş peşe sesler geldi; güm, güm, güm, güm, güm! Mermiler duvarlara yağdı, duvar kâğıdını ve sıvaları etrafa saçtı.

Striker’ın senelerdir edindiği deneyim devreye girdi; eğilip hızla sola döndü. Odada yine kulakları sağır edici ateş sesleri duyuldu ve ön odanın penceresi çatladı. Mermilerden biri sol tarafındaki aynaya isabet etmiş, camı milyon parçaya ayırmıştı. Bir başka mermi kapının metal çerçevesine saplandı ve koridorda bir yere sıçrarken çınnn diye bir ses çıkardı. Diğer mermilerse zemine saplanıp, meşe parkeyi küt, küt, küt diye parçaladı.

Striker eğildiği yerden kalkmadı, ortalığın biraz sakinleşmesini bekledi.

Oturma odasındaki kadın ayağa fırladı.

“İmdat! Birisi bana yardım etsin!”

“Eğil!” diye bağırdı Striker. “Eğil! Kalkma.1”

Ama kadın onu dinlemiyordu. Ayağa kalktıktan sonra, afallamış bir halde etrafına bakındı. Striker kadının boynunda ve kolunda kan damlaları olduğunu fark etti. Kadın vurulmuştu.

Görünüşe göre de epeyi kan kaybediyordu. Nerede olduğunu bilmiyormuş gibi arkasına döndü, sola doğru koştu ve kanepeye çarpıp öne doğru tökezledi.

Striker yine “EĞİL!” diye bağırdı. Kendisi eğilerek öne doğru ilerledi ve diğer odaya baktı.

Kırmızı Maske orada değildi. Silahlı saldırgan sırta kadem basmıştı.

Striker duvarın ardında kalan yemek odasını görene dek yavaş yavaş ilerlemeye devam etti. Arka pencereden adamı

görür gibi oldu. Kırmızı Maske dışarıya çıkmış, arka verandanın basamaklarından koşarak iniyordu.

Yine kaçıyordu.

Striker odadan hızla pencereye koştu, adam, arka bahçenin en ucundaki bir çift kocaman akçaağacın arasında koşuyordu. Hemen nişan aldı, şarjörü tükenene dek oturma odasının penceresinden ateş etmeye devam etti.

Camın çatlaklarının arasından, adamı vuramadığını gördü. Kırmızı Maske çoktan sokağa varmıştı.

Striker mutfağa koşarken, silahına yeni bir şarjör taktı. Arka bahçeye açılan kapı açıldı ve içeri doğru esen rüzgârla sallanıyordu. Kapıya doğru atıldı ve silahlı adamın sokağa doğru koştuğu dar patikaya baktı.

Kimsecikler yoktu.

Striker küfretti. Elindeki silah ağır ve sıcaktı. Tabancasını doğrultmaya devam etti; arka verandanın basamaklarından bahçenin ıslak çimlerine inerken, parmağı tetikteydi. Garajın etrafından dolanıp, ufak sebze bahçesine çıktı. Sokağa vardığında, ta uzaklardan duyulan polis sirenleri gecenin sessizliğini böldü. Arabaların dalgalı siren sesleri kulağına cennet gibi gelmişti.

Yardım gelmek üzereydi.

Aklına Patricia Kvan ve kollarını, göğsünü ve boynunu boyamış kan lekeleri geldi. Kadının giysileri kanla neredeyse sıırsıklam hale gelmişti. Kesin atardamarlarından biri kesilmişti ki bu, en ciddi kanama türüydü. Bunu aklından çıkarıp dikkatini sokağa, Kırmızı Maskenin kaçmak için sapabileceği tüm yollara vermeye çalıştı. Ama üç adım sonra, Patricia Kvanın o hali aklına düştü.

Keşke onu kurtarabilseydi.

Ara sokağa tekrar bakınca, adamın kaçmış olabileceği düzinelerce yer gördü ve seçeneklerinin tükendiğini anladı. Bir kadının hayatı söz konusuydu. Arkasını dönüp, hızla eve girdi. Yaklaşan devriye ekipleri bölgeyi kuşatır,

iz sürücü köpekleri getirir ve Kırmızı Maskeyi bulabilirdi.

Adamın tekrar öldürmeden önce yakalanması gerekiyordu.

Elli

Courtney olanların şokunu atlatıp, bazı arkadaşlarının öldüğünü kabullenene dek, akli moral bozucu düşüncelerle dolmuştu. Tıpkı annesinin öldüğü zamanki gibi, o harika reddediş haline girmeye çalışıyordu. Mümkün olduğu takdirde, silahlı saldırıyı bir daha düşünmemeye karar verdi. Aklını başka yere verebilmek için de her zaman yaptığı şeyi yaptı.

Bobby Ryanın fotoğraflarına bakmaya koyuldu.

Fotoğraflara baktıkça, içini kaplayan o kasvetli histen kurtulmaya başladı. Çok geçmeden, o his tamamıyla kayboldu ya da ona aldırış etmeyecek düzeyde bir reddediş haline büründü ve Bobby'yle birlikte olduğunu düşününce, bedenini hafif bir heyecan kapladı. Ama fotoğraflara bakıp, onun bir kıza sarıldığını ya da öptüğünü kontrol ederken, içine bir dehşet hissi de çökmüştü.

Onun kimseyle birlikte olmadığını görünce kendisini daha iyi hissetti ama hâlâ endişeliydi.

Bobby'nin en sevdiği fotoğraflarından birkaçının üstüne tıklayıp, masa üstündeki bir klasöre kaydetti. İşi bitince de içlerinden en sevdiğini açtı: Gülümseyerek elinde bir Star-bucks bardağı tuttuğu fotoğraf. Daha sonra, bunu ekran koruyucu yaptı.

Nihayet, belki saatler sonra, Bobby'yi aklından çıkarmayı başardı. Arkadaşlar sekmesini tıklatıp, Ana sekmeye döndü. Kişisel bloguna o günkü yazısını yazması gereki-

yordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Sandalyesinde geriye kaykılıp, etiket satırına baktı ve umutsuzluğa kapıldı. O ana dek, sadece şunları yazmıştı.

Court bugün...

En sonunda, içinden geçeni samimiyetle yazdı:

... Annesini özlüyor.

Ama sonra, bu ifadenin onu aşırı duygusal gösterebileceğini fark etti... Tanrım, ya Bobby yazdığını görürse? Daha da kötüsü, ya İngilizce sınıfındaki Mandy isimli sürtük görürse? Kız ona kesin güler, arkadaşlarının hepsine bunu anlatırdı. Bu düşünce canım sıkınca, Courtney çabucak yazdıklarını sildi ve şöyle değiştirdi:

Babamla yaşamaktan bıktım.

Yazdığına bakıp sırtıttı. İşte, bu çok daha iyiydi. Daha sert bir ifadeydi. Kulağa daha öfkeli geliyordu. Gerçi kalbinin bir köşesi suçluluk hissiyle kaplanır gibi oldu ama babasının Facebook'ta hesabı olmadığını ve yazdığını asla görmeyeceğini düşünerek kendisini rahatlattı. Hem babasının umurunda olan tek şey işi, soruşturmaları ve o kahrolası Felicia Santos'tu.

Ama Felicia...

İşte, o Facebook'ta olabilirdi. Buna hiç şüphesi yoktu. Felicia havalı ne kadar şey varsa biliyordu. Aslında, bu da biraz tuhaf bir durumdu.

Courtney; Felicia'nın ismini arama çubuğuna yazdı ve onu saniyeler içinde buldu.

Felicia'yı henüz arkadaşı olarak eklememediğinden ve asla eklemeyeceğinden, sadece profil resmini görebiliyordu. Ama bu ona yeterdi. Felicia Santos iri güzel gözleriyle ve omuzlarına dökülen, kahverengi uzun güzel saçlarıyla karşısında duruyordu. Bazı açılardan, ona Raine'i hatırlatıyordu. Öylesine kendinden emindi ki. Çok da çekiciydi. Courtney bunu itiraf etmekten nefret etse de, Felicia kendi çapında havalı bir kadın sayılırdı. Hem çok güzeldi, hem

İspanyol'du, hem giysilerinden fışkıracakmış gibi duran göğüsleri ve mükemmel bir gülümsemesi vardı. Yani, erkeklerin hoşuna giden her şeye sahipti.

Onun neden babasından hoşlandığıysa tam bir muammaydı. Bunu düşünmek bile canını sıkıyordu. Raine'in de benzeri bir mesaj yazdığını görünce derin bir oh çekti.

Annesi hemen onu rahat bırakmazsa, Raine az sonra KAFAYI YİYECEK!!!!

Courtney güldü, birden keyiflendiğini hissetti. Acı; arkadaşları olsun isterdi, değil mi? Hemen arkadaşına bir mesaj yazdı:

Dışarı çıkmak ister misin?

Yanıt derhal geldi:

Zaten dışarıdayım. Que'yla buluşacağım.

Que'nun evinde mi?

Arkadaşının yerinde. Dün benden istediği gibi. Restoranda. Bu gece ona gideceğim. Anahtarı çoktan aldtm. İçecek de varrrrr!

Yani???

:0)

Courtney ekrana bakakaldı, elini göğsüne götürdü. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Hemen bir başka mesaj yazdı:

Emin misin? Bende de kalabilirsin.

Seni yarın ararım. Yürüyüş ve Britney! Beni arasana! Sevgiler. Hemen ara.;0)

Raine çevrimdışı oldu.

Courtney öylece oturdu, ekrana bakmaya devam etti. Raine'i düşünmeye başladı. Raine Que'yla dışarı çıkacaktı. Raine Que'nun arkadaşının yerine gidecekti. Raine bekâretini kaybedecekti. Bunlar az önce onu çok heyecanlandırmıştı; şimdiyse, kendisini yapayalnız hissediyordu.

Bir başına kalmıştı.

Kapana kısılmıştı.

Ev karanlıktı, sessizdi ve ona çok acı veren güzel hatı-

ralarla doluydu. Gözlerini yumup uykuya dalsa ve asla uyanmasa diye düşündü. Ama bunu düşününce, bir şeyden emin oldu: Oradan uzaklaşması gerekiyordu. Gerçekten de gitmesi gerekiyordu. Yoksa ölecekti. Cidden ölecekti.

Tıpkı annesi gibi.

Elli Bir

Bir saat kadar sonra, Striker Aziz Paul Hastanesinin kalabalık kabul alanında duruyor, plastik bir bardaktan kahve içiyordu. Hemşire nezaket gösterip ona kahve getirmişti ama bu da en az Cinayet masasında içtikleri kadar berbattı.

Striker'ın bardağı tutan elleri titriyordu. Bardağın kenarından birazını eline döküp yakacak kadar titriyordu hem de. Kendi kendine bunun normal bir tepki olduğunu söyledi. Özellikle de son iki gündür karıştığı ikinci silahlı saldırı olduğu için.

Keşke içindeki sese inanabilse diye düşündü.

Okuldaki olaydan bu yana iki gün geçtiği için, soruşturmada geri kaldıklarını düşünmeye başlamıştı. Kırmızı Maske bir kez daha ellerinden kaçmıştı. Bir de Patricia Kwan yaşam savaşı veriyordu. Silahlı saldırganla ilgili bulabildikleri tek şeyse, sokağa park edilmiş olan çalıntı bir Toyota Camry'ydi. Bu olay

için öncelik bile isteyecek olsalar, kan örneklerinin sonuçlarının çıkması haftalar alırdı ve Striker parmak izi bile bulunabileceğini sanmıyordu.

İçi içini yiyordu.

İşin daha da kötüsü, kadının kızı Riku Aiyana Kwandı. Kız kayıptı; bu da akla gelebilecek en kötü senaryodan bir adım uzaktaydı. Felicia odaya girince, Striker içini karartan olumsuzluktan sıyrılıp, onu karşılamak için kapıya yöneldi.

“Onu buldular mı?” diye sordu.

“Hayır” dedi Felicia. “Riku Kwan ortada yok. Az önce

KPBM’de kayıp kişi olarak duyurduk ama şu ana dek kimseden ses çıkmadı.”

Striker aklındaki listeyi düşündü. “Ya babası?”

“Sanırım, annesiyle babası ayrı. Adam uluslararası bir avukatmış. Mesleğinde de oldukça başarılıymış. Asya’da bir yerde. Ona ulaşmaya çalışıyoruz ama henüz şansımız yaver gitmedi.”

“Aslında, şanslıyız da nedense hepsi kötü şans. Kehribar Alarmı verildi mi?”

“Tüm istasyonlarda verildi.”

“Televizyon ya da radyo?”

“Her ikisi de. Kızın ismini tüm istasyonlarda anons ediyorlar.”

“Ya fotoğrafı?”

“Henüz yayınlanmadı.”

“Fotoğrafı da yayınlansın.”

“Bunu yapmaya çalışıyorlar zaten, Jacob.” Felicia Striker’ın omzunun üstünden Hızlı Kabul kuyruğuna bakıp dudaklarını ısırdı. “Anne içeride mi?”

“Bir süre önce ameliyata aldılar.”

Felicia içini çekti. “Umarım uyandığında bir şeyler hatırlar.”

“Uyanacağını umalım.”

Bunlar ağır sözlerdi. Striker oraya biraz daha önce varmış olsaydı, her şeyin farklı olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Aklından hep keşkeli cümleler geçiyordu. Keşke Komiser Yardımcısı Laroche, Icha ses kaydı işini askıya almasını söylemeseydi. Keşke biraz daha ısrarcı davranıp, ona karşı bir tavır takınsaydı.

Milyonlarca keşke vardı.

Felicia omzuna dokundu. “İyi iş çıkardın.”

“Yeterince iyi değil.”

“Jacob...”

Striker geri çekildi. “Onu yakalamıştım, Felicia. Kahro-

lası herifi yakalamıştım. Karşımda duruyordu. Oraya biraz daha erken gidebilseydim, o hergele şu anda mezarı boy-lamıştı.”

“Ama yaptığını yapmasaydın, Patricia Kwan çoktan ölmüş olacaktı.”

“Hâlâ öyle olabilir.”

“Soruşturmaya odaklan,” dedi Felicia.

“Hangi kısmına odaklanayım? Bir suç mahalli çıktı karşımıza ama elimize ne geçti? Hiçbir şey. Bize sadece bir sürü çocuğun öldüğünü, bir tanesinin daha hedef alındığını ve o çocuğun nerede olduğunu bilmediğimizi hatırlattı, o kadar.”

“Onu bulacağız Jacob.”

Striker Felicia’ya bakacak biçimde döndü. “Asıl bilmediğimiz şey, neden. Tanrı aşkına, bu çocuklar arasında bir tane bile mi doğru dürüst bir bağlantı yok?”

“Çocuklardan üçü Münazara Kulübü üyesi.”

“Ya Kwan?”

“Ne yazık ki hayır. Kwan listede değil. Ama bu ipucu elimize geçenlerin en iyisi.”

Striker bunları düşünürken bir şey demedi. Münazara Kulübü. Saçma sapan bir durumdu. Üstelik Riku Aiya Kwan kulübe üye bile değildi.

Tam o sırada, ameliyathanenin kapısı açıldı ve doktor dışarı çıktı. İsmi Dr. Adler’dı. Uzun boylu, kumral saçlı, ağır cüsseli, Avustralyalı bir adamdı. Ameliyat başlığını çoktan çıkarmıştı ama açık yeşil renkli önlüğü hâlâ üstündeydi. En az Striker’in hissettiği kadar da yorgun gözüküyordu. “Durumu nasıl?” diye sordu Striker.

Doktor kaşım havaya kaldırdı. “Kritik ama şu anda stabil durumda.”

“Yani?”

“Yani, sonucun ne olacağım bilemiyorum.” Doktor tırnaklarıyla suratını kaşırken, yanağında kırmızı bir iz kal-

dı. “Mermi dışarı çıkmamış. Parçalanmış. Parçalar kürek kemiğine çarpıp, göğüs kafesine sekmiş. Tıpkı göğüs kafesine kaçan bir langirt topu gibi. Karaciğerine ve akciğerine epeyi büyük bir hasar vermiş.”

Striker Felicia’ya baktı. “Bir Hidra-Şok mermisi olmalı.” Felicia evet der gibi başını salladı. Striker tekrar doktora döndü. “Onunla konuşmamız gerek.”

Dr. Adler, Striker aklını yitirmiş gibi baktı ona. “Kesinlikle olmaz.”

“Bu, bir rica değil, doktor.”

“Olması gerekmez. Özür dilerim, dedektif ama buradaki sorumluluğum hastaya karşı. Bayan Kwan’a yüksek miktarda sakinleştirici verildi; kendisi sayıklıyor ve acı içinde. Onu bu durumdan çıkarmaya çalışmak...”

“Kızının hayatı buna bağlı,” dedi Felicia. Bunu duyan doktor sus pus kesildi.

Striker da keyifsizce başını salladı. “Kızını bulamazsak, öldürecekler. Elimizdeki tek ipucu da içeride bu kadm.”

Dr. Adler başını başka yöne çevirip biraz düşündü. Uzunca bir süre bir şey demedi. Epeyi bir iç hesaplaşmadan sonra bir şeyler mırıldandı ama Striker ne dediğini anlayamadı.

“Beş dakika,” dedi doktor. “O kadar. Kalp atışları düzensiz hale gelirse, sizi derhal dışarı çıkartırım.”

Striker doktorun gözlerinin içine baktı. “Teşekkürler, doktor.”

“Bana teşekkür etmeyin,” dedi doktor sessizce. “Kızı bulun, yeter.”

On beş dakika sonra, Striker belindeki kocaman Sig Sauer’in üstüne güçlükle sığan açık yeşil renkli önlüğü giymiş vaziyette, üçüncü kattaki Kritik Bakım  nitesinin girişinde duruyordu. Kafasındaki yeşil saç ağı da daha uygun bir ameliyat giysisi gibi değil, yetmişlerden kalma bir ka-

din bonesi gibi duruyordu. Hastane giysileri yeşil renkli i  zırhlar gibi bedenine yapışmış, omuzlarının ve göğsünün kalınlığını gözler önüne seriyordu.

Felicia da aynı şekilde giyinmiş halde yanında duruyordu. Onu tepeden tırnağa süzdü, bakışları göğsüne kilitlendi.

Striker bunu fark etti. Hafifçe  ks r p “Sana bu saç filesinin gözlerinin rengini ortaya çıkardığını söyleyen oldu mu hiç?” dedi.

Tam o sırada, hemşire geldi; ufak tefek, tombul siyah bir kadındı. “Buradan,” dedi. “Anahtar kartını kapıyı açmak için kullandı ve onları Kritik Bakım  nitesine aldı. Onu Patricia Kwanın yatırıldığı dört numaralı odaya kadar takip ettiler.

Striker odaya girince, hayretler içinde kaldı. Odadaki her şey tıpkı Amanda’nın iki sene önce öldüğü zamanki gibiydi. Hiçbir şey değişmemişti. Bir an için, neye uğradığını şaşırdı. Bu hastaneden nefret ediyordu. Hem de her şeyinden.

Bu hissi bastırmaya çalışarak işe koyuldu.

Odada keskin bir çamaşır suyu ve dezenfektan kokusu vardı. Kahverengi perdelerin arasından içeri sızan g nişi-ęi haricinde, her şey soğuk ve steril gözüküyordu. Patricia Kwan hareketsiz bir durumda yatakta yatıyordu; her iki yatak trabzanı da yukarı kaldırılmıştı. Kollarına takılmış olan tüpler ve borular yatağın yanında duran birkaç makineye bağlıydı ve ekranlarında bir dizi kırmızı renkli dijital numara yanıp sönüyordu.

Göğsü belli belirsiz kımıldıyordu.

Striker biraz daha yakına gidip Patricia’ya baktı. Yüzü doğal gözükmüyordu. şişmişti. Teni gerilmiş, i i fazla doldurulmuş bir sosis zarı gibi incecik kalmıştı. Koyu renkli gözleri hafifçe aralanmıştı. Donuk ve ıslak çeker gibi görünüyordu. Patricia inledi ama sesi ufacık odada bile ne-

redeyse kaybolup gitti. Striker acaba bunu odaya girdikleri için mi, yoksa gördüğü k buslar yüzünden mi yaptı diye düşündü.

Hemşireye döndü. “Kendinde mi?”

“Bilinci kısmen açık,” dedi hemşire.

Dr. Adler odaya girip, monit rlerdeki değerleri kontrol etti.

Yorgun suratında endişeli bir ifade vardı. Striker’la Felicia’ya başlamalarını belirten bir şekilde baktı.

Striker öne çıktı. “Bayan Kwan? Bayan Kwan? Patricia?” Kadın birkaç kere gözlerini kırptırdı, sonra ona döndü.

“Ben Vancouver Polis Teşkilatından Dedektif Jacob Striker. Sizi kurtaran polis memuru benim.”

Patricia ne sözlü, ne de başka bir biçimde yanıt verdi. Boş gözlerle ona bakmaya devam etti.

“Patricia, bunun senin için şu anda ne kadar zor olduğunu biliyorum ama sormam gereken bazı sorular var. Bu gece olanları hatırlıyor musun? Evde olanları diyorum.” Patricia Kwan örtüsünün altında titredi. Konuşmaya çalıştı ama ağzından sadece çatlak bir ses çıkınca öksürmeye başladı. Öksürük krizi geçince, hemşire ona biraz su verdi. Patricia bir kez daha konuşmayı denedi. Sesi titrek bir fısıltı gibi güçsüz çıkmasına rağmen konuşabildi.

“Ev... Yanıyordu.”

“Yanıyor muydu?”

“Yangın. Yangın çıktı... Etrafımda alevler... Her yerde.” “Patricia...”

“Ejderhalar... Ateş üflüyorlardı...”

Felicia doktora baktı. “Bunun bir faydası yok,” dedi. “Kadın sayıklıyor.”

Striker ellerini yatağın trabzanına dayadı; trabzanı parmaklarıyla o kadar sıkı sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Patricia’yı daha iyi duyabilmek için biraz eğilince, bedeninden yayılan koku adeta suratına çarptı.

Patricia kötü kokuyordu. Hasta bir insan gibi kokuyordu. Tıpkı vurulması gereken bir köpek gibiydi. Striker kokuyu duymazdan gelmeye çalışarak, konuşmaya devam etti: “Sana saldıran adamı tanıyor musun? Onu daha önce hiç gördün mü?”

Patricia ne bir şey söyledi, ne de kımıldadı. Striker bir an için bilincini kaybettiğini düşündü. Ama Patricia’nın gözleri birden irileşti ve bilinci açılır gibi oldu. Yattığı yerde irkildi.

“Kızım!”

Doğrulmaya çalışınca acıyla haykırdı, kaburgalarını tuttu ve gerisin geriye yatağa düştü. Doktorla hemşire hemen makinelerin göstergelerini kontrol etmek için öne çıktılar.

Onlar makinelere bakarken, Felicianm cep telefonu çaldı. Felicia telefonunu cebinden çıkarmak üzereyken, hemşire ona ters ters baktı.

“Burada konuşamazsınız.”

Striker ona telefona dışarıda yanıt vermesini işaret etti. Felicia da onu hemşireyle ve doktorla yalnız bırakıp çıkınca, Striker rahatladı.

“Patricia,” dedi yine.

Patricia Striker’ın kolunu tuttu. “Kızım, lütfen, kızım.”

“Nerede olabileceğini biliyor musun? Onu bulmaya çalışıyoruz.”

“Onu bulun, lütfen. Onu bulmanız gerek... Bulmanız gerek...”

“Nerelere gider? Kimlerle takılır? Arayabileceğim kimse var mı?” Striker onu soru yağmuruna tuttu. Ama kadının gözleri donuklaştı ve yine kabuğuna çekildi. Surat kasları gevşedi. Patlayıp hızla sönen bir balon yatakta pelteleşti, solgun tenini boncuk boncuk terler kapladı.

Son bir kez “Ejderhalar,” dedi fısıldayarak. “Ev ejderhalarla doluydu.”

Striker’ın solundaki makinelerden birinden sürekli ola-

rak bip sesi gelmeye başlayınca, doktor hemşireyi makinenin başına yolladı. Hemşire gerekli ayarlamaları yapıp, doktora ve Striker’a öfkelenmiş bir anne gibi baktı.

“Tamam,” dedi Dr. Adler Striker’a. “Devam edemeyiz.”

Striker buna itiraz etmedi. Kapiya kadar gitti, duraksayıp arkasına döndü ve içeri baktı. Hemşireyle doktorun hastalarının etrafında koşuşturuşunu izledi. İhini öylesine büyük bir hüznü kapladı ki, bunu ta ciğerlerinde hissetti. Yataktaki kadın Amanda da olabilirdi. Striker dehşet içinde, iki sene önce karısının nasıl ölmek üzere olduğunu bildiğini ve bunu Courtney’ye nasıl söyleyeceğini düşündüğünü hatırladı. O zaman on üç yaşında olan kızına annesinin bir daha eve dönmeyeceğini nasıl söyleyebilirdi?

O anı hatırlayınca, en az iki sene öncesi kadar acı çektiğini hissetti.

Kapıda dikilip hemşire onu koridora çıkarana dek Patricia Kwan’a baktı. Dışarıya çıkınca, telefonunu kapatmak üzere olan Felicia’nın yanına gitti.

“Adli tabip aradı. Geriye kalan silahlı saldırıyı otopsisi de tamamlanmış.”

Striker tamam der gibi başını salladı.

Gün boyunca duyduğu en güzel şey buydu.

Vakit geç olmuş, hava kararıp soğumuştı. Kırmızı Maske ayaklarını hareket ettirmek ve yere yığılmamak için büyük bir güç harcıyordu. Kocaman şehirde kimsenin dikkatini çekmeyen hedefine, Doğu Georgie Sokağı’ndaki eski baharat dükkânına gidiyordu. Çin Mahallesindeki her dükkân gibi, ön taraftaki bayrakta da altın renkli fonun üstüne kırmızı harflerle yazı yazılmıştı: Mutlu Sağlık ile İyi Talih Baharatları ve İlaçları.

Sheung Fa seneler önce, çocukluğunda onu oraya götürmüştü. Gayet de açık konuşmuştu: “Bu kapılar senin için her zaman açık olacak.”

Kırmızı Maske de buna güveniyordu. O kadar berbat bir haldeyken, gidecek başka bir yeri yoktu. Kesinlikle eve gidemezdi. Bir daha asla eve gidemezdi. Bir erkeğin, baba evine kötülük götürmesi kadar itibarını düşürecek bir şey yoktu. O ana dek öldürdüğü insan sayısına bakılacak olursa, etrafı kötülükle çevriliydi. Bunu hissedebiliyordu. Tıpkı tenine sinmiş benzin kokusu gibi.

Bu düşünce, Kırmızı Maskenin midesine ağır bir taş gibi oturdu, gözleri yaşlarla doldu. Gözlerinin altına dokundu. Islaklık hissedince, hayretler içinde kaldı. Çocukluğundan beri yaşamadığı bir şeydi bu.

“Neler oluyor bana?”

Sözcükleri en az omuzundaki yara kadar açıkta, havada asılı kaldı.

Bunu aklından atmaya çalışarak, yoluna devam etti. Acı artık dayanılmaz hale gelmişti. Bir an önce bir şey yapmadığı takdirde, yarası ona mani olacak ve kızı bulacak kadar hayatta kalamayacaktı.

Aşağı doğru kıvrılan merdivenlerden beton basamakları inerek, aşağıdaki karanlık dehlize girdi. Kapı kilitliydi. Kapıyı üç kere tıklattı ve içeriden ayak sesleri geldiğini duydu. Kapı açılınca, dizlerinin bağı en sonunda çözüldü ve yere yığıldı.

“Beni Sheung Fa yolladı” dedi.

Islak ve soğuk betonun üstünde yatarken, bu sözleri tekrar tekrar söyledi.

Elinden bir tek bu geliyordu.

Elli Üç

Striker Feliciayı geldikleri yoldan, Aziz Paul Hastanesinin batı kanadındaki giriş kapısından dışarı çıkardı. Tadilatın hâlâ devam ettiği bekleme alanından geçti. Aziz Paul Hastanesinde her zaman bir tadilat olurdu. Tam o sırada, beyaz renkli sivil bir polis arabası hastanenin önündeki Sadece Polisler yazılı park alanına girdi.

Beyaz Balina. Komiser Yardımcısı Laroche.

“Tanrım, şimdi olmaz,” diye homurdandı Striker. Bir an için, en yakın koridora dalıp, arka ya da yan kapılardan birinden kaçmak istedi. Son iki gündür zaten başında beyaz gömlekli bir diktatör olmadan da yeterince olayla uğraşmıştı. Laroche’a yakalanmamak aslında mantıklı bir tercihti, kimse de onu bu yüzden suçlayamazdı ama Jacob Striker asla kimseden kaçmazdı.

Özellikle de Laroche’tan.

“Hazırlan,” diye Felicia’yı uyardı.

Ona şöyle bir bakınca, yorgun suratına yayılan tedirgin ifadeyi gördü; kapıdan çıkıp, hızla serin geceye adım attı. Laroche peşinde dalkavuğu Dedektif Beasley’yle aracından indi.

“Yanında Curly de var. Bir de Moe olsaymış, tamam olacaktı.”

“Jacob, lütfen,” dedi Felicia.

Striker onu duymazdan geldi. Yürümeyi kesti. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Neredeyse durduğu yere mihlandı.

Dedektif Beasley onu kaldırımında beklerken, Komiser Yardımcısı arabanın kapısını kapatıp, yan aynada aksine baktı. Kemerini düzeltti, kravatını çekti, sonra siyah renkli gür saçlarını geriye doğru taradı. Görüntüsünden tatmin olunca doğruldu ve iki dedektifi gördü. Suratı bir anda allak bullak oldu.

“Striker!”

“Laroche.”

“Tanrı aşkına, gittiğin her yerde yeni bir suç mahalli oluşuyor.”

Striker kulaklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Kvvanların evinde iyi iş çıkardın,” ya da “Haklıydın, Leung Kırmızı Maske değildi,” hatta “Hayatta olduğuna sevindim,” bile demiyordu adam. Hayır, bunların hiçbirini söylemediği gibi, onu takdir edeceği de yoktu. Zırvalayıp duracaktı. Hafifçe öksürüp, nazıkçe “Size biraz daha zebra getirdim, efendim,” dedi.

Laroche bir şey demedi. Bembeyaz suratı pembeleşti. Striker ondan bir azar bekliyordu ama Laroche bunu da yapmadı. Tam aksine, Komiser Yardımcısı geriye baktı, Dedektif Beasley’yi gördü ve iki adam birbirlerine bakıp pis pis sırttılar. Bu hareketleri Striker’ı düşündürmeye başladı.

Bu ikisi ne işler çeviriyorlar yine?

Komiser Yardımcısı başıyla Beasley'ye bir işaret yaptı, Beasley'de tek kelime etmeden Beyaz Balınaya geri döndü, bagajı açtı, bir iki saniye bir şey aradı. Sonra bir silah kılıfıyla geri döndü. Bunu Komiser Yardımcısına uzattı, o da dudaklarına yayılan meşum bir gülümsemeyle Striker'a verdi.

"Artık emir benden gelmiyor," dedi Laroche. "En üstten, bu sefer Komiser Chambers'dan geliyor. Kararı kesin. Silahını iade etmek zorundasın. Artık kanıt sayılıyor."

Striker omuzlarını silkti. "Asla olmadığını söylemedim."

"Ama geri vermeyi reddettin."

"Öyle bir şey yapmadım; güvende olduğumda, olay çözüldüğünde geri vereceğime söz verdim. Ama teknik olarak olay sona ermiş değildi. Daha önce de dediğim gibi, bu gayet açık ve basit bir güvenlik meselesiydi."

Laroche'un gülümsemesi suratından silinmedi.

"Eh, artık herhangi bir güvenlik meselesi kalmadı, Dedektif Striker. Eski silahınıza el koyulduğuna göre, Teşkilat size yeni bir silah verecek."

Striker elini tabancasının kabzasına götürdü ve parmaklarını üstünde gezdirdi. Kabza lastiktendi. Bu, Sig üstünde yaptığı sayısız değişiklikten biriydi. Namlunun hemen üstünde bir fener vardı ki bunun da özel bir sipariş verilerek yapılması gerekiyordu.

"Ben eski silahıma alıştım," dedi.

"Komiser Chambers endişenizi anlıyor, bu yüzden de size bir seçenek sunuyor. Eğer yeni bir silah kullanmak sizi tedirgin edecekse, bir süre sokakta görev yapmamayı ve soruşturmadan çekilmeyi, derhal geçerli olmak üzere tercih edebilirsiniz. Ta ki yeniden görev başına dönmeniz için izin çıkana dek. Hangisini tercih edersiniz, Striker? Silahınızı iade etmeyi mi, izne ayrılmayı mı?"

Striker nefesini uzun uzun dışarı bıraktı. Bu durumdan her ne kadar nefret etse de Komiser Yardımcısı bu sefer haklıydı. Olayın zorlayıcı niteliği uzun süredir geçerli değildi ve silahlı saldırganın dışarıda bir yerde olduğunu da mazeret olarak öne süremezdi, çünkü bu, teknik bir ayrıntıdan ibaretti. Özellikle de kendisine eski silahının yerine yeni bir Sig verilecekken böyle bir şey yapamazdı. Hem istediği son şey Komiser'i öfkeliendirmekti. Chambers iyi bir adamdı; Striker ona saygı duyardı.

"Eee?" dedi Laroche tekrar.

Striker yanıt vermedi. Dolu şarjörü çıkardı, piştovu geri çekti, kızıağı da çıkarıp son mermiyi de aldı. Tabancayı gü-

venli hale getirdi, kızıağı tekrar yerine taktı, sonra Komiser Yardımcısının arabasının tepesine koydu.

Laroche tabancayı aldı.

Striker bir şey demedi. Yeni silahını kılıfıyla birlikte alıp yanlarından uzaklaştı. Sivil arabasına vardı, sürücü kapısını açtı, tam içeri girecekti ki Laroche ona son kez seslendi.

"Dedektif?"

Striker arkasına bakıp bekledi.

“Şu konuya bir açıklık getireyim: Bana göre, hâlâ kurallara karşı geldiniz. Mesai bitmeden, raporumu Dâhili İşler’e sunacağım.”

“İyi fikir, efendim,” dedi Striker. “Ama bana bir iyilik yapın. Oraya giderken, kırmızı bir hokey maskesi takmış bir adam görürseniz dikkat edin. Henüz bunu duymamış olabilirsiniz ama dün sabah bir lisede bir katliam gerçekleştirdi.”

Laroché’un suratı öfkeden kıpkırmızı kesildi; bir şeyler diyecek gibi oldu ama Striker ona bu fırsatı tanımadı. Arazi aracına bindiği gibi, kapıyı kapattı ve motoru çalıştırdı. Felicia da kendi kapısını kapattıktan sonra, hızla Burrard Sokağına yöneldi.

Adli tabip onları bekliyordu.

Elli Dört

Vancouver Devlet Hastanesinin morguna sadece kuzey kanadından giriş vardır. Akşam saat sekiz karanlığında, hastanenin girişi tekinsiz ve tehlikeli gözüküyordu.

Striker arabayı Polis Park alanına park edip, aşağı kata inebilmek için yük asansörüne girdi. Asansör aşağı inerken, birkaç kez takılır gibi oldu ve Felicianın dar alan korkusu tetiklendi.

Striker ona bakıp gülümsedi. “Umarım bir yerde asılı kalmayız.”

“Çok zalimsin.”

“Bir keresinde bir asansörde kalmıştım. Oradan kurtulmam tam iki saat...”

“Jacob,”

Striker onunla dalga geçmeyi kesti. Asansör aşağı doğru inmeye devam etti, sert bir biçimde durdu ve kapılar gıcırdarak açıldı. Felicia derin bir oh çekip, bir havan topundan fırlatılmış gibi dışarı fırladı. Striker da peşinden gitti ve birlikte morgun bekleme odasına geçtiler.

Striker’ın fark ettiği ilk şey ölü yıkayıcılarının keskin kokusuuydu. Kokuyu hissetmemek mümkün değildi; insanın içini bulandıracak kadar etkili, çiçeğimsi bir kokuydu. Sonra, üç sıra halinde duran dondurucu muhafaza bölmelerini gördü. Bölmelerin son üçü haricinde, hiçbirinde isim

levhası yoktu: Bunlarda Sherman Chan, Kimliği Meçhul 1 ve Kimliği Meçhul 2 yazıyordu.

Kimliği Meçhul 1 suratı havaya uçmuş silahlı saldırgandı ve olayın ilk başında Que Wong olduğu sanılmıştı. Ama bu ismin üstü gerçek Que Wong’un cesedi limandan çıkarılınca, siyah renkli kalın keçeli kalemle çizilmişti.

Striker, Kimliği Meçhul 2’nin kim olduğunu bilmiyordu.

Bölmelere bakarken geçmişi düşünmeye başladı. Buraya son gelişi, kasvetli gri duvarların arasında ve uğuldayan floresan lambaların suni ışığı altında dikilişi, iki sene önceydi. Amanda en sonunda yaralarına yenik düştüğündey-di. Oraya hem karısının cesedini teşhis etmek için gitmişti ki zaten bu yasal bir gereklilikti hem de olan bitenden sonra biraz huzur bulmak için gitmişti. Ama aradığı huzuru asla bulamamıştı. O yüzden, diğerlerinden farksızdı. Felicia surat ifadesinden, omuzlarını sarkıtışından ya da kuvvetli hisleri sayesinde neler düşündüğünü anlamıştı. Ne de olsa Felicia bir kadındı; kadınların önsezileri güçlü olurdu. Felicia onun bu halini görünce, hafifçe koluna dokundu.

“İyi misin?”

“İyiyim.”

“Buraya son geldiğinden beri aradan uzun süre geçmedi. Yaşadığın onca şeyden sonra, şey...” Felicia ne diyeceğini bilemiyormuş gibi alt dudaklarını sarkıttı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce, dalgın dalgın ona baktı. “Courtney’ye gerçekten de Amanda’yla ilgili gerçekleri anlatmalısın, Jacob.”

“Tanrı aşkına, yine aynı konu mu? Burada mı?”

“Bilmesi gerekiyor.”

“Bak, Felicia,” diye başladı Striker ama bir ses lafını kesti.

“Dedektifler?”

Striker sesin geldiği yöne dönünce, adli tabibin otopsi odasının kapısında durduğunu gördü. Kadın uzun boyluydu, neredeyse bir doksan vardı. Ayrıca, incecikti; tıpkı

yediklerini kusan bir süper model kadar inceydi. Kestane renkli uzun saçları bir topuz biçiminde tepesinde toplanmış, mavi renkli bir saç filesinin altına sıkıştırılmıştı. Gözlüğü büyüktü ve koyu mavi renkli gözlerini daha da ortaya çıkarıyordu. Üstündeki morg giysisi bir yana, kadın Ölüm Tannçası’nın ta kendisiydi. Dünyalar güzeli bir kadındı ama güzelliği suniydi. Her şeyi sahte, kozmetik ve üretilmiş gibi gözüküyordu. Hepsini plastik ve boyaydı.

Striker oraya son gelişinden hatırlıyordu kadını.

Kadın aralarında birkaç adım kalana dek onlara yaklaştı ve kusursuz bir biçimde kaplanmış porselen dişlerini göstererek gülümsedi. “Kirstin Dunsmuir. Adli Tabip.” Felicia da kendini tanıttı. Dunsmuir Striker’a bakınca, gözlerini kısıp “Daha önce tanışmış mıydık?” diye sordu.

“Karımın otopsisini de siz yapmıştınız; iki sene önce ölmüştü.”

“Anladım.” Kadın bu sözcüğü tamamıyla histen yoksun bir biçimde söyledi ve derhal konuya girdi.

“Konuşacak vaktim yok. Burnaby Devlet Hastanesinden çağırıldılar.”

“Burnaby mi?” dedi Striker. “Burada elinizde yeterince iş yok mu?”

“Kişisel bir konu.”

Striker kadına dik dik baktı. “Okuldaki saldırıyı ikinci plana atacak kadar mı önemli? Bulacağınız kanıtlar o hergeleyi yakalamama yardım edecek.” Kadın bir şey demedi, ona buz gibi bir ifadeyle bakmakla yetindi. Striker bu şekilde hiçbir yere varamayacağını anlamıştı. Vaktini boşa harcamak istemiyordu.

“En azından rapor hazır mı?” diye sordu.

Dunsmuir’in çıkardığı lâteks eldivenler gerilip tenine çarptı. “Son raporum değil ama toksikoloji raporları gelmeden ne kadar bitmiş sayılırsa, bitmişse o kadar yakın.”

“Raporu görmem gerek,” dedi Striker.

“Rapor burada,” dedi kadın. “Masanın üstündeki siyah

dosya, Sherman Chanin cesedinin hemen yanında duruyor. Okuyabilirsiniz ama olduğu yerde bırakın. Sormanız gereken bir şey olursa da beni arayın. Birkaç saate işimin biteceğini düşünüyorum.”

Dunsmuir arkasını dönüp gitmeye hazırlanırken, Striker “Raymond Leung’un ölüm saatini belirlediniz mi?” diye seslendi.

Kadın durmadı. “Çarşamba,” dedi. “Sabah saat üçle sekiz arasında.”

Çarşamba silahlı saldırının meydana geldiği gündü. Zaten Raymond Leung'un Kırmızı Maske olmadığını ispatlamak için Striker'm ihtiyaç duyduğu son ayrıntı Leung'un ölüm saatiydi. Felicia'ya bakınca, onun da aradaki bağlantıyı kurduğunu fark etti.

"Hem yanlış kan grubu hem de ölüm zamanının dışında kalıyor," dedi Striker. İlk başta kimse ona kulak asmadığı için öfkelenmeden edemiyordu. Hâlâ koridorda uzaklaşmakta olan Kirştin Dunsmuir'in arkasından baktı, kadının topuklu ayakkabılarının boyanmış, gri renkli betonun üstünde çıkardığı tuhaf sesleri dinledi. Öfkesine yenik düşmeden yapabileceği tek şey; arkasından bakmakla yetinmekti. Belki sorun kadının duygudan yoksun, buz gibi birisi oluşuydu. Belki de sorun bıkkın ve yorgun olan kendisiydi. Emin değildi. Kadın asansöre bindi, kapı kapandı ve asansör gıcırtilar çıkarak yukarı yükseldi.

"Muhtemelen silikon ameliyatı ayarlamaya gidiyordur," dedi Felicia.

Striker gülümsedi, sonra dönüp otopsi odasına girdi.

Cesetlerin bulunduğu alanda Muayene Odası B yazıyordu. Striker ve Felicia kapıdan içeri girmeden önce durup önlük giydiler ve lâteks eldivenler taktı. İşleri bitince, en yakındaki muayene masasına gittiler. Bu masa Kimliği Meçhul 1 olarak etiketlenmişti.

Yani, ceset Beyaz Maskeye aitti.

Striker cesedi dikkatle inceledi. Dosyayı eline alıp göz attığında, tek bir şey hariç hiçbir yeni bilgi olmamasına canı sıkıldı: Adamın kaburgalarının yanındaki o tuhaf izler muhtemelen şarapnel izi olarak geçiyordu. Ölüm sebebiyse silah yarasıydı. Adamın kafasının uçtuğu göz önüne alınacak olursa, hiç de şaşılacak bir şey değildi.

Kimliği meçhuldü.

Striker ilk cesedi bıraktı ve ikinci muayene masasına yaklaştı. Masanın üstünde yatan ince yapılı çocuğun cesedini inceledi. Sağ yanağında bir mermi deliği vardı, deliğin etrafı siyahlaşıp içe çekilmişti. Suratı da Striker'ın onu son gördüğünden çok daha gevşekti. Göğsüne büyükçe, Y harfi biçiminde bir yarık açılmış, daha sonradan dikilmişti.

Bu ceset Sherman Chan'e aitti. Siyah Maske. Laroche'un "muhtemelen masum," dediği saldırgandı.

Striker'ın öldürdüğü çocuktü.

Çocuğa baktı. Masanın üstünde, cansız bir halde yatarken ne kadar da genç gözüküyordu. Bir canavara dönüşmek için, henüz çok gençti. Kötü kokuyordu. Kurumuş kan ve tuhaf kokulu ceset temizleyici karışımı bir koku hâkimdi cesede.

Felicia tezgâhın üstünden siyah dosyayı alıp açtı. Striker ona raporu okuyabileceği kadar süre verdi. Cesedi incelerken, Felicia'nm bir şeyler söylemesini bekledi. On dakika sonra, Felicia konuştu:

"Sence kaç el ateş edilmişti?"

Striker omuzlarını silkti. "Bilmem, şarjör değiştirdiğimi bile hatırlamıyorum."

"Ben de, her şey bir anda olup bitiverdi," dedi Felicia. "Neyse, önemli değil zaten. Cesede iki kurşun isabet etmiş. Ateşli Silahlar Forensik Bölümü henüz mermiyi teyit etmemiş ama Doktor Güzel'in notlarına göre, mermilerin uyup uymadığım anlamak için, önce senin silahını test edecek-

İlmiş. Ŗu anda, mermilerin uyduğunu farz ediyorlar.” “Tabii.” Striker yakınlardaki bir tepside bir işaretleyici alıp, çocuğun yanağındaki mermi deliğine dikey biçimde yerleştirdi. Merminin izlediğı yol yaklaşık olarak 120 derecelik bir aç oluşturuyordu.

“Bana mermi yoluyla ilgili bilgileri oku,” dedi.

Felicia rapordaki ilgili kısmı buldu. “Şakak kemiğı çıkıntısından girmiş, geniz boşluğunda devam etmiş, orta ve iç kısımda çarpıp sekmiş ve en sonunda merminin geri kalanı kafatası kemiğinin arka yarığına saplanmış.” Felicia başını kaldırıp gülümsedi. “Sanırım bu kafa demek.” Striker elini çocuğun göğsünün üstünde, göğüs ucu seviyesinde doksan derecelik bir aç oluşturacak biçimde dümdüz kaldırdı.

“Ya ikinci mermi?”

“Giriş yarası dördüncü ve beşinci kaburga kemikleri arasında, sol tarafta, kostovertebral eklemde... Yani, kaburganın arka tarafında, omurganın yakınında bir yer olmalı.” “Neresi olduğunu biliyorum.”

Felicia umurunda değilmiş gibi başını salladı, raporu okurken satırları parmağıyla takip etti. “Burada Siyah Maske’nin sen onu ilk mermiyle yaraladıktan sonra kendi etrafında dönmüş olabileceğı yazıyor, çünkü ikinci mermi neredeyse tam ölü noktaya isabet etmiş. Sol akciğerin ve şahdamarın içinden geçmiş, sonra kotsal kırkırdaktan çıkmış. Burada “Bu tür bir yaralanmanın oluşturacağı sonuç büyük bir ihtimalle ölümcül olur,” diyor.

Striker işaretleyiciyi yanına koydu, sonra uzunca bir süre cesede bakıp bakışlarını tekrar Felicia’ya çevirdi.

“İlk mermiyle ilgili Ŗu paragraf,” dedi. “Bedenin içinde yol açtığı doku tahribatıyla ilgili bir şey yazıyor mu orada?” Felicia notları tekrar gözden geçirdi. “Evet, adli tabip mermi parçalarının yol açtığı tahribatla ilgili bir şeyler yazmış. Oksipital ve trapezius kasları; bir de beyin dokusuyla

ilgili notlar var. Neden sordun?”

“Ya ikinci mermi?”

Felicia tekrar rapora bakıp başını salladı. “Henüz onunla ilgili bir şey görmedim.” Striker uzunca süre bir şey demedi, sonra Felicia’yı yanına çağırıldı. Felicia siyah dosyayı tezgâha bırakıp, Sherman Chan’in cesedinin yanına gitti. Felicia yanına gelince, Striker çocuğun göğüs kafesinin yanındaki mermi yarasını işaret etti.

“Şuna baksana. Birinci mermi deliğine bakma... Bununla ilgili bir sorunum yok. Ama ikinci mermi deliğı sorunlu.”

Felicia dediğini yaptı. “Tamam.”

“Şimdi, şuna bak.” Striker bir elini çocuğun sol omzunun altına koydu, diğerini de kalçasının altına yerleştirip onu sağ tarafına çevirdi. Sonra onu kımıldamayacak biçimde tuttu. “İkinci merminin çıkış deliğine bak.”

“Tamam,” dedi Felicia yine.

“Bana ne gördüğünü tarif et.”

Felicia ona tuhaf tuhaf baktı ama “Sanırım, bir buçuk santim çapında ve şişkin deri haricinde kusursuz bir daire biçiminde. Kenarları da oldukça belirgin olduğu için, daha temiz bir delik gibi gözüküyor.”

“Bu sana açık uçlu bir mermi yarası gibi geliyor mu?” Felicia duraksadı. “Şey, hayır, aslına bakarsan gelmiyor ama adli tabibin...”

“Son iki gündür meydana gelen olaylar yüzünden, kadın bizden de az uyumuş olmalı. İncelemesini mermilerin açık uçlu olduğunu varsayarak yapmış. Ama bu doğru değil.” Felicia yaraya bir de bu gözle baktı. “Mermi parçalarının neden daha az doku tahribatı oluşturduğu da böylece açıklık kazanıyor,” dedi.

“Çünkü mermi parçası falan yoktu. Parçalanan bir mermi değildi.”

“Ama bu hiç mantıklı değil.”

“Tam aksine, gayet mantıklı. Sherman Chan sırtından metal zarflı bir mermiyle vurulmuş. Saldırganlar kendi adamlarını vurmuşlar, Felicia.”

Elli Beş

“Sheung Fa’yı tanıdığina memnun oldum,” dedi yaşlı adam, “İyi bir adamdı. Ama bu yara... İltihap iyi gözüküyor.” Yumuşak, ne dediğini bilir bir ses tonuyla konuşuyordu.

Kırmızı Maske bilincini kaybedip kazanmak arasında gidip gelirken, kanat seslerini andıran bir ses duydu. Gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Farklı boyutlarda kavanozlarla dolu çok sayıda raf gördü. İçeride yüzlerce kavanoz vardı. Bunların içinde bitki kökleri, çiçekler, bitki gövdeleri, mayalanmış yaratıklar ve tanımlayamadığı daha bir sürü şey vardı.

“Çok kötü,” dedi yaşlı adam bir kez daha. “Kolunu kaybedebilir.” Kırmızı Maske başka bir dünyada gibiydi. Çiçeklerden zemine, zeminden odanın karşı duvarına monte edilmiş televizyona baktı. İlk bakışta, bir video gözlem sisteminin parçası gibi gözüküyordu; ekranda siyah beyaz, bulanık bir görüntü vardı ama sonra BCTV Haberleri logosu belirdi. Kırmızı Maske çok eski bir televizyona baktığını anladı.

Gecenin en son haberleri yayınlanıyordu. Aziz Patrick Tehlikesi.

O yöne bakmak, Kırmızı Maskenin boynunu acıtıyordu; zaten haberleri yeterince izlemişti. Bakışlarını ekrandan başka yöne çevirdi.

“Mermi... Omzumda...” diye mırıldandı.

“Dinlen, dinlen,” dedi yaşlı adam onu yatıştırmaya ça-

lışarak. İncecikti, suratında hastalıklı bir solgunluk vardı. Sanki uzun süredir hastaydı. Sanki o da kamplardan gelmiş gibiydi.

“Kan ölmüş.” Adam kahverengi uzun tırnağını Kırmızı Maskenin omzuna doğrulttu, sonra tırnağını hafifçe yaranın etrafında gezdirdi.

Kırmızı Maske irkildi, tüm bedeninin titrediğini hissetti.

“Kötü kan. Ölü kan. Bunun gitmesi gerek.”

Kırmızı Maske başını salladı. “Olmaz.”

“Öyle olmalı.”

“Hayır! Daha... işimi bitirmedim.”

Yaşlı adam kimsenin göremediği şeyleri görebiliyormuş gibi etrafına bakındı; zihninden geçenleri tartıyor gibiydi. Uzunca bir süre tereddüt içinde kaldıktan sonra, odanın karşı tarafında, kavanozlarla dolu bir başka rafın altında duran çalışma masasına gitti. Oturup bir şeyler okumaya ve Kırmızı Maskenin anlayamadığı bir lehçede konuşmaya başladı. Sözcükleri yakalayamıyor, kulağına sadece birer kelime gibi ve anlaşılmayacak kadar hızlı geliyordu. Tıpkı tavuk gıdaklamasını andırıyordu.

Kırmızı Maske birkaç saniyeliğine başını kaldırıp yaşlı adamı izledi ama omzu ve boynu zonklamaya ve titremeye başlayınca, pes etti. Başı yine yattığı masanın sert ahşabına düştü, ondan sonra da kımıldayamadı. Bedeni külçe gibi ağırlaşmıştı.

“Gitmem gerek,” dedi.

Yaşlı adam güldü. “Mezarını bulmak için neden bu kadar acele ediyorsun?”

Kırmızı Maske yanıt vermedi. Gözleri odayı taradı. Duvarda, üstünde birkaç dua yazan flama vardı. Sağlık için. Uyum için. Bolluk ve bereket için. Bunları yüksek sesle mırıldanmaya ve odadaki her şeyin kokusunu bastıran o korkunç kokunun kaynağını görmeye çalıştı. Öylesine keskin bir kokuydu ki zencefil kökünün kokusunu bile bastı-

rıyordu. Leş gibi kokunun kendisinden geldiğini anlaması birkaç dakikasını aldı.

Bedeni kokuşmaya başlamıştı.

Her şey gwailo yüzündendi. Beyaz Şeytan.

Yaşlı adam içini çeker gibi “Ahhh!” dedi. Titreyen dizlerinin üstünde ayağa kalktı, malzemeleri bir araya getirip karıştırdığı lavaboya doğru ilerledi. Kırmızı Maske malzemelerin ne olduğunu göremiyordu. Yaşlı adam nihayet ona doğru döndüğünde, kenarlarından eski bir çürüğün rengini anımsatan sarı ve mor renkli sıvılar akan, kocaman bir lapa vardı. Lapayı sardığı örtünün tam ortasına da bir delik açmıştı. Yaşlı adam örtüyü, deliği Kırmızı Maskenin omuzundaki yaranın üstüne getirecek biçimde omzuna sardı.

Kompresin serinliği, Kırmızı Maskenin boynuna ve koluna bir karıncalanma hissi yaydı ve şiddetli bir biçimde titremeye başladı. Yaşlı adam kompresi yavaşça koluna bastırınca, Kırmızı Maske çığlık attı. Deliğin içinden koyu kıvamlı sarı renkli bir sıvı aktı. Ta kemiklerine kadar işleyen bir acı da tüm bedenine yayıldı.

Yaşlı adam başını salladı. “Hâlâ orada.”

“Mermiyi çıkar.”

“Ama bu çok daha acı verici olacak.”

Kırmızı Maske onu duyacak vaziyette değildi. Sadece televizyona odaklanmıştı, çünkü ekranda bir polis memurunun görüntüsü vardı: Attığı her adımda karşısına çıkan Beyaz Şeytan oydu. Haberler bu adamı çocukların hayatım kurtarmak için kendisini büyük bir tehlikeye atan adam olarak lanse ediyordu. Adam bir efsaneydi. Bir kahramandı.

Bu görüntü; Kırmızı Maskenin bedeninin öyle şiddetli bir biçimde sarsılmasına neden oldu ki üstünde yattığı masa bile sarsıldı.

Yaşlı adam ellerini yıkadı. Masaya geri döndüğünde, yıpranmış ve titreyen ellerinde tuttuğu bir tepsi dolusu kaba

görünümlü çelik alet vardı.

Kırmızı Maske düşüncelerini omuzundaki ağrıdan uzaklaştırmaya, yaşlı adamın ellerindeki tepsiye yöneltmeye çalıştı; tabii, bir de onu neredeyse iki kez öldürecek olan Dedektif Jacob Striker’a odaklandı. Bu polis memuru onu az kalsın görevini yerine getirmekten alıkoyacak olan adamdı; sevdiğini öldürmüş, bir ömür boyu hazırlığı süren planlarını mahveden adamdı.

“Hazır mısın?” diye sordu yaşlı adam.

Kırmızı Maske evet anlamında başını salladı ama birkaç saniye sonra acıyla çığlık atmaya başladı.

Elli Altı

Edward Rundell’in evi birçok kişinin hayatı boyunca didinip kazandığından değerliydi. Batı Vancouver kayalıklarının üstünde bulunan ev çatallı su geçitlerine, Bachelor Körfezi’ndeki minik adalara bakıyordu. En iyi manzara suyun epey yükseğinde, uçurumun üstünde duran ana yatak odasından gözükiyordu. Yatak odasından dosdoğru aşağıya, altmış metrelik yükseklikten sivri kayalıklara ve öfkeyle köpüren suya düşülebilirdi.

Tehlikeli ve güzel bir manzaraydı.

Bambu Omurgalı Adam manzaranın pek farkında değildi. Ana yatak odasının ortasında duruyordu: kubbeli bir tavanı, üç tepe penceresi ve beyaz renkli meşeyle siyah renkli kestane ağacından yapılmış, yerden ısıtmalı bir zemini olan bir odaydı.

Bambu Omurgalı Adam pencereden zifiri karanlığa bakıp bir sigara yaktı. Filtresiz Marlboro içiyordu. Macau’daki tütünlerle kıyasla, bu ülke için sert bir sigara sayılırdı. Tütünün tadı hoşuna gitmişti, kokusuysa tüm diğer kokuları bastırıyordu. Leş gibi kan kokusunu bile örtüyordu.

“Ahh... Ah... Ah... Ah...” Edward Rundell kanla kaplı yatakta belli belirsiz sesler çıkarıyordu.

Bambu Omurgalı Adam sigarasını bitirirken Rundell’in sesini duymazdan geldi. Gözleri her zamanki gibi karanlıktı ve sabit bakıyordu. Tıpkı kara bilyeleri andırıyordu. Duygudan yoksundu.

Sol elinde neredeyse otuz santim uzunluğunda sanayi tipi bir peynir rendesi vardı. Rendenin çelik kısmı kahve-rengi-siyah kana bulandığı için kayganlaşmış, yapış yapış olmuştu. Rendenin deliklerinde iri iri, kırmızı renkli et parçaları vardı. Bunların çoğu Edward Rundell’in sırtından ve bedeninin ana damarlardan uzak diğer kısımlarından gelmişti. Bu tür bir iş için özenle çalışmak gerekirdi.

Edward çabucak ölürse, işverenleri mutlu olmazlardı. Aşırı, alışılmadık seviyede uygulanan şiddetti, geride bırakmak istedikleri işaret. Bu tür olaylar hem korku salardı, hem de bir önlem aracıydı.

Sorgulama dört saatten fazla sürmüştü. Edward’ın incecik, solgun bedeni deriden ve kastan arınmış halde, kıpkırmızı bir parlaklığa bürünmüş vaziyette bitkin bitkin yatakta yatıyordu, istemsiz bir biçimde sarsılıyordu. İlk başlarda, acıdan sarsılmıştı, şimdiyse şok geçirdiği için sarsılıyordu. Arada bir kesik, hırıltılı nefesler alıyordu.

“Ahh... Ah... Ah... Ah... Ah...”

Sonra, sesler kesildi ve hareketsiz kaldı.

Bambu Omurgalı Adam bunu görünce, dalgın dalgın başını salladı. Görevini tamamlamıştı. Sigarasını bitirdi, izmariti plastik bir torbaya atıp ceketinin cebine soktu. Sonra, sert ahşap zeminde birikip katılaşılmaya başlayan kan gölünün etrafından dolandı ve yatağın yanına gitti. Edward Rundell’m nabzını yokladı.

Nabzı artık atmıyordu.

Peynir rendesi Bambu Omurgalı Adam'ın elinden düşüp çın diye bir ses çıkardı. Rendeyi yerden alıp yan odaya geçti ve asla eldiven takmadığı için ellerindeki kanı yıkamaya koyuldu. Daha sonra da koridordan ön kapıya doğru ilerledi, kana bulanmış siyah renkli spor ayakkabılarım yine aynı renkte yeni bir çiftle değiştirdi. Kendisine temin edilen siyah Mercedes'e atladığı gibi, bir kez bile geriye bakmadan karanlıkta oradan uzaklaştı.

Hedef Bir, yani onları değiştirilmiş Honda'yla ilişkilen diren hedef yok edilmişti. İşverenleri buna memnun ola caktardı.

Hedef İki'yse henüz belli değildi.

Elli Yedi

Striker bir önceki gün gibi, erken saatte uyandı. Güneş henüz göğü aydınlatmamıştı. Yatak odasının penceresinden dışarı bakınca, gecenin hâlâ kapkaranlık, kopkoyu ve soğuk olduğunu gördü. Cadılar Bayramına başlamak için mükemmeldi. Tedirgin ediciydi. Dünyada bir terslik var gibiydi. Belki de sorun sadece kendi dünyasındaydı.

Tanrı biliyordu ya, bazen gerçekten de böyle hissediyordu.

Battaniyeyi ayaklarıyla iterek üstünden attı. Battaniye kâbusları sırasında döktüğü terle sıırıslıklam olmuştu. Birbirine karışmış, tuhaf bir sürü şey görmüştü. Çocuklar cıgıllıklar atıyor, silahlı saldırganlar kaçıyor, alevler ve ejderhalar, münazara kulüpleri birbirine karışıyordu. Amanda hastanede ölüp onu terk ediyordu ve tabii Courtney de tüm bu imgelerin arasında bir yerlerdeydi.

Courtney hep oralardaydı.

Striker kalkıp koridora çıktı, Courtney'nin kapısını aralayıp içeri baktı. Kızı sere serpe yatıyordu. Pamuklu pijamalarıyla, bir insandan ziyade oyuncak bir bebeği andırıyordu.

Striker yüreğinin sızladığını hissetti.

Son beş sene Courtney için zaten zor geçmişti, fakat son iki sene tam manasıyla cehennem gibi geçmişti. Sık sık ettikleri kavgalar da bu durumu düzeltmiyordu. Son sıralarda, ister Courtney okulda olsun, ister onunla aynı odada

olsun, sanki kilometrelerce uzakta gibiydi. Tartışıyorlar, sonra barışıyorlar, sonra tekrar tartışıyorlardı. İlişkileri bazen Amanda'dan bile daha bipolar hale geliyordu. Striker bunun ergenlik dönemine mahsus bir şey olması için dua ediyordu.

Oda soğuktu. Striker sessizce içeri girip, battaniyeyi kızının üstüne örttü. Courtney uykusunda bir şeyler mırıldandı, battaniyeyi tutup diğer yana döndü. Striker odadan çıktı. Bir an için tekrar yatağına geri dönmeyi düşündü ama uykuya dalamayacağını biliyordu. Bedeni yorgun ve bitkin olabilirdi ama zihni saatte bir milyon kilometre hızla yol alıyordu ve Striker bir şey atladığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Önemli bir şeydi atladığı.

Felicia'yla birlikte gördüğü tüm suç mahallerini tekrar düşündü: Aziz Patrick Lisesi, çalıntı Hondanm bulunduğu garaj, Raymond Leung'un cesedinin bulunduğu yeraltı sığınağı, Que Wong'un bedeninin bulunduğu liman, Dr. Kieu'nun ve iki fedainin cesetlerinin Gore'la Pender'ın köşesinde, beyaz renkli bir kamyonetin arkasında bulunduğu yer ve son olarak da Kwanların evindeki silahlı çatışma.

Çok fazla suç mahalli söz konusuydu.

Kvvanların evi onu rahatsız ediyordu. Patricia'yı Aziz Paul Hastanesi'ne yetiştirmek için koşturup dururken, evi doğru dürüst inceleyecek vakti olmamıştı. Oraya gitmesi gerektiğini biliyordu, yoksa bir daha asla gözüne uyku girmeyecekti. Duş aldı, buzdolabının üst kapağından protein yüklü bir atıştırmalık kaptı ve evden çıktı.

Saat henüz beş bile olmamıştı.

Kvvanların evi polis koruması altındaydı.

Normal şartlar altında, Devriye koruma görevini ilk yirmi dört saat için üstlenirdi ama anormal sayıdaki suç mahalli yüzünden, idare Yol Komiser Muavini'ne Çağrı listesini arama izni vermişti. Striker görevli memuru tanı-

mıyordu. Çilli, kızıl saçlı bir kadın polisti. Merhaba dedi, rozetini gösterdi ve içeri girdi.

Fark ettiği ilk şey antrenin duvarı oldu. Mermilerin isabet ettiği yerlerden iri iri siva parçaları dökülmüş, antreye delikli peynir görüntüsü vermişti. Havalandırma deliklerinden kuvvetli bir hava akımı yayılıyordu. Striker havalandırmayı kapatıp oturma odasına geçti.

Önceki gün eve ilk girdiğinde Patricia Kvvan'ın yattığı yerde, yani televizyonun önünde durdu. Halıda koyu kırmızı renkli bir leke oluşmuştu. Bu bölüm, odanın geri kalanından sarı renkli polis şeridiyle ayrılmıştı. Şeridin sağ tarafında, ön pencere çatlamış ve delik içinde kalmıştı; koltuğun üstüne de tırtıklı ve parlak ayna camları saçılmıştı. Zemine plastik rakamlar yerleştirilmişti. Erişte, ya da Teşhis'ten bir başka görevli buraya gelmiş olmalıydı.

Striker tüm bunları geçip, ana yatak odasına gitti.

Oda sıradandı. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Yatak derli toplu duruyordu; şifonyerin çekmeceleri kapalıydı ve dolap da hem kapalıydı, hem de önünde koca bir çamaşır sepeti duruyordu. İçerisi limon esanslı çamaşır deterjanı gibi kokuyordu. Havalandırma deliği dışarıya hava verirken, bir yandan da hafif bir uğultu çıkarıyordu.

Striker odaya girip etrafına bakındı. Birkaç şey dikkatini çekti: İvrir zıvırla dolu bir şifonyer, bir sandalyenin üstünde katlanmış vaziyette duran giysiler ve Patricia'yla kızı Riku'nun bir fotoğrafı.

Fotoğraf ona ne kadar başarısız olduklarını hatırlattı. Kehribar Alarmına ve eşi benzeri görülmemiş bir insan gücüne rağmen, kız hâlâ bulunamamıştı. Bu durum endişe vericiydi, çünkü herkes acı gerçeğin farkındaydı: Aradan ne kadar vakit geçerse, kızm hayatta kalma şansı da bir o kadar azalıyordu.

Striker dikkatle fotoğrafa baktı. Anne ve kız açık havada düzenlenen bir davetteydiler. Her ikisi de terlemiş ve yor-

gun gözüküyordu ama gülümsüyor, kırmızı renkli punç içiyorlardı. Striker fotoğrafa bakarken, içini bir huzursuzluk hissi kapladı. Fotoğraftaki kişiler Patricia Kwan ve kızı olabilirdi ama kendisi ve Courtney de olabilirdi.

Bunu düşünmemeye çalışıp şifonyere yaklaştı. Koyu renkli akçaağaçtan yapılmıştı. İlk üç çekmecede bir şey bulamadı. Çekmecelerde çoraplar, iç çamaşırları, kemerler ve tişörtler vardı. Yani, sıra dışı hiçbir şey yoktu. Ama en alt çekmecede duraksamasına neden olan bir şey gördü. İlk bakışta, çekmece sadece faturalardan ve avukatlardan gelen kâğıtlarla doluymuş gibi gözüküyordu. Aralarında biraz da bakır penilerin ve gümüş renkli onlukların bulunduğu madeni paralar vardı. Ama bunların da arasında mat renkli, yuvarlak pirinç bir şey duruyordu.

Bir mermi.

Striker cebinden bir çift lâteks eldiven çıkarıp ellerine geçirdi. Bozuk paraların arasına uzanıp mermiyi aldı. Işığa doğru tutup inceledi. Kesinlikle kırk kalibrelikti. Kaplaması mat ve çizik çizikti, kafasının bir kısmı sanki birçok kez doldurulmuş gibi ezikti. Zaten çekmeceye koyulmuş olmasının sebebi de muhtemelen buydu. Striker merminin uç kısmına bakıp kafa kısmının iç tarafını inceledi. Kolay kırılabilir bir mermiydi. Açık uçluydu.

Telefonunu çıkarıp, Bilgi kanalını aradı ve Kvvanın bir ASKR, yani Ateşli Silah Kullanma Ruhsatı olup olmadığını araştırmalarını istedi. Birkaç saniye içinde, yanıt negatif olarak geldi. Kvvan'ın bu tür bir ruhsatı yoktu, asla da olmamıştı. Bu bilgi, şu sorunun ortaya çıkmasına neden oluyordu: Neden şifonyerinin çekmecesinde bir mermi vardı ve bu mermi nereden gelmişti?

Bu konu Striker'ın zihnini kurcalarken, mermiyi başparmağıyla işaret parmağının arasında evirip çevirdi. Tekrar fotoğrafa baktı, gülümseyen anne kızı gördü ve dikkatini bir şey daha çekti. Üstlerindeki tişörtler bir örnekti: Koyu

gri renkliydi, göğüs kısmının sol üst tarafında da kırmızı ve mavi renkli ufak bir taç vardı. Striker tacın üstündeki rakamları okuyamıyordu ama bunun 499 olduğuna emindi. Bu da tek bir şeye işaret ediyordu: Larry Young'ı Anma Töreni. .. Acil Durum Ekibi tarafından senede bir düzenlenen gün. Geçen gün Mankafa'nın üstündeki tişörtün aynısıydı.

Striker önce elindeki mermiye, sonra tekrar anne kızın tişörtlerine baktı. Tekrar Bilgiyi aradı, Partici Kwanın ayrıntılı bir biçimde araştırılmasını istedi ve yanıtı beklemeye koyuldu. Yanıtı duyunca telefonu kapatıp Felicia'yı aradı. Felicia üçüncü çalışta yanıt verdi.

“Uyan,” dedi Striker.

“Ne? Saat daha altı bile olmamış.”

“Kwanm evindeyim.”

Bunu duyan Felicia ayılır gibi oldu. “Kızı mı buldun?” “Hayır.”

“Ne o zaman?”

“Patricia Kwan. O, bir polis.”

Elli Sekiz

Courtney uyanıp gözlerini tavana dikti. Sabah ışığı perdelerin arasından odayı aydınlatıyordu. Verandanın lambası dışarısını anormal bir biçimde aydınlatıyor, Courtney'nin gözlerini kamaştırıyor, beyninin gerisindeki zonklamayı daha da kötü hale getiriyordu. Sanki akşamdan kalmaydı. İki litre şarap içmiş gibiydi. Ağzı kurumuştı. Su içmesi gerekiyordu.

Kalkıp ayaklarını sürüye sürüye mutfığa gitti ve tezgâhta duran sürahidene biraz su aldı. Dışarıda hava koyu griydi ve Courtney'nin ruh haline gayet iyi uyuyordu. Bütün gece olduğu gibi, aklına yine Raine geldi.

Raine o işi yapmış mıydı?

Que'yla seks yapmış mıydı?

Courtney bunu düşününce kaşlarını çatı. Raine'in mutlu olmasını istiyor, zamanlamasının mükemmel olmasını diliyordu ama bir yandan da Raine'in bekaretini kaybetmesinin aralarında bir uçurum oluşturacağını düşünüyordu. Raine onu önceki günden beri aramamıştı ve sanki aralarında çoktan bir uçurum açılmıştı.

Courtney endişelenmeye başlamıştı.

Mutfaktaki kahvaltı masasına oturup, bir terslik olmadığını düşünmeye çalıştı. Sorun kendisiydi. Her zamanki gibi. Pencereden arka bahçedeki Japon erik ağacına baktı. Dalların hepsi çıplaktı. Her şey karmakarışık bir hal almıştı; sadece zihni değil, kalbi de öyleydi. Mutfakta oturmuş

suyunu içerken, Raine'i, Que'yu, Bobby Ryan'ı ve babasını düşündü. Hisleri arap saçına dönmüştü. Annesini düşünmeye başlayınca, yerinden kalktı.

Duş alıp giyindi. Okul arkadaşlarından gelen cevapsız aramaları görmezden gelip Raine'i aradı.

Yanıt alamadı. Sonra, Raine'in Que'nun ona ödünç verdiği yeni iPhone'u kullandığı geldi aklına. O numarayı da aradı.

Bu sefer de karşısına otomatik bir mesaj servisi çıktı. Courtney küfretti. Bir mesaj bırakıp, babasının şifonye-rinin üstünden biraz para aldı ve ön kapıya yöneldi. Star-bucks sadece iki sokak ötedeydi, canı da bir Americano içip koca bir somun sandviç yemek istiyordu. Tam evden sokağa çıkmak üzere bir iki adım atmıştı ki evin önünde duran polis arabasını gördü. Polis üniformalı yakışıklı bir memur arabadan çıkıp, hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladı. Gençti, yirmi beş yaşında olmalıydı ve cidden çok yakışıklıydı. Kısa kahverengi saçları, koyu mavi gözleri ve hayal gibi bir gülümsemesi vardı.

"İçeri gir Courtney," dedi memur.

Courtney gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Okuldaki silahlı saldırıdan hâlâ serbest."

Courtney bunu düşünüp başını salladı. "Biliyorum... Ama benim bununla hiçbir ilgim yok ki."

"Babanın emirleri."

Courtney yüzünün kızardığını hissetti. "Neredeyse on altı yaşındayım. İstedığimi yapabilirim."

Polis memurunun suratı gerildi. "Yapma evlat, beni zor duruma düşürüyorsun."

Evlat mı?

Yanaklarının daha da kızardığını hissetti. Resmen pancar gibi gözüküyor olmalıydı; suratı fena kızarmıştı. Memura sırtını dönüp, basamakları çıktı, içeri girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Bir süre karanlıkta durup, utanç hissinin

dinmesini bekledi. Evin arka kapısına gidince, bir başka polis arabası gördü. Arabanın içindeki adam cep telefonu ile konuşuyordu. Telefonu kapattı, sonra Courtney'nin arka kapıdan çıkabileceği konusunda uyarılmış gibi eve baktı.

Bu durum tam anlamıyla bir rezaletti. Mutfaktaki telsiz telefonu alıp babasının numarasını çevirdi ve beklemeye başladı. Babası üçüncü çalıştan sonra yanıt verdi. "Günaydın, balkabağım."

"Neler oluyor?"

Babası şaşırılmış gibi bir ses çıkardı. "Ne..."

"Evin önüne de arka tarafına da polis yerleştirmişsin. Bir yere gitmeme izin vermiyorlar."

"Senin güvenliğin için yaptım bunu."

"Korumaya ihtiyacım yok. Bugün Raine'le ve Bobby'yle buluşacaktım."

“Adamı yakaladığımızda onlarla buluşabilirsin.”

“İyi de bu ne kadar sürer?”

“Biraz sürer.”

“Ama Britney konseri bu gece”.

Striker hafifçe öksürdü, düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. “Bu gece hiçbir konsere gitmen mümkün değil. O çatlak serbestken asla olmaz.”

“Ama Britney’nin geçen konserine de gitmeme izin vermemiştin!”

“Tüh, yine aynı şeyi yaptım.”

“Hiç komik değil.”

“Bu, bir konser Courtney. Başka bir şey değil.” Striker sabırsız bir ses tonuyla arka plandaki birisine bir şey söyledi. “Bak, şu anda çalışıyorum ve güvende olduğumu bilmem gerek. Evde kalmalısın.”

“Ama Kayıp Ruhlar Yürüyüşü de...”

“Bunu daha sonradan telafi ederim.”

“Ama baba...”

“Gitmiyorsun, son kararım bu.”

“Büyük bir HAKSIZLIK bu!” Courtney ahizeyi çat diye yerine koydu ve bir çığlık attı. Ahizeyi tekrar eline alıp Raine’i tekrar aradı, yine yanıt veren olmadı. Sesli mesajdan sonra, babasının ne kadar şapşal olduğuna dair uzunca bir mesaj bıraktı, telefonu kapatıp dışarı baktı. Polis memuru hâlâ oradaydı ve gözlerini dikmiş eve bakıyordu. Evi dikkatle inceliyor gibiydi. Sanki kendisi bir mahkûmdu. Kahrolası bir mahkûmmuş gibi gözlem altındaydı.

Odasına koşup Kırmızı Başlıklı Kız kostümüne baktı, Kayıp Ruhlar Yürüyüşü’nü, Bobby Ryan’ı, minnacık Kedi Kadın kostümünü giyecek olan Melisa Jones’un da taşkın göğüslerini sergileyerek orada olacağını düşündü. Bobby’yi sürtük Melissa’yla Kayıp Ruhlar Yürüyüşünde yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Asla.

Bu da bir tek şey anlamına geliyordu. Evden çıkacaktı.

Bunu yapmanın bir yolunu bulmalıydı.

Elli Dokuz

Striker, Kwan’m evinden çıktıktan sonra, iki devriye polisinin de polis arabalarında evin ön ve arka tarafında dikkatle nöbet tuttuklarından emin oldu. Patricia Kwan’ın bir polis memuru olduğunun ortaya çıkışından sonra, aklı sürekli olarak evine gidiyor, Courtney için endişeleniyordu. Onun güvende olduğunu bilirse, içi rahatlar, soruşturmaya daha iyi odaklanabilirdi.

Soruşturma gitgide daha tuhaf bir hal almaya başlamıştı. Felicianın evine doğru ilerlemeye başladı, Granville’de kırmızı ışıkta durdu. Yeşil ışığı beklerken, telefonu çaldı. “Yalnızların Dostu,” dedi.

Erişte güldü. “Biliyor musun, çok şanslı bir hergelesin, dostum.”

“Haydi, bana iyi bir haber ver.”

“Şuna ne dersin? Kamyonette kısmi bir parmak izi bulduk. Sürücü tarafındaki yan camda.”

Striker birden heyecanlanıp koltuğunda öne eğildi. “İsim?”

“Muhtemelen, Anthony Gervais.”

Striker bu ismi gayet iyi biliyordu. “Muhtemelen mi?” “Çünkü parmak izinin tamamı yok. Ama kime ait olduğu konusunda bahse girebilirim.”

Striker dalgın dalgın başını salladı. “Tamam, hemen bununla ilgileneceğim.” Telefonu kapatıp kılıfına yerleştirdi.

Anthony Gervais. Çinli Tony olarak tanınırdı. Parmak

izinin cinayet aracında bulunması şaşırtıcıydı.

Saat yediye çeyrek kala, Striker Felicia’yı aldı. Felicia; McSpadden Parkı yakınlarındaki, Commercial Yolunun biraz dışındaki ilginç görünümlü, ufak dubleksinden çıktığında, koyu kahverengi gözleri son iki gündür olduğundan çok daha parlak gözüküyordu. Daha odaklı bakıyordu. Arazi aracına binince, Striker ona büyük boy bir Starbucks vanilyalı latte ve çilek kremalı limonlu bir çörek uzattı.

Felicia çöreği aldı ama hemen yemedi. “Patricia Kwan lanet olası bir polis mi şimdi?”

Striker evet der gibi başını sallayıp, Doğu Beşinci Caddeye doğru ilerledi. “Vancouver Polis Teşkilatı. Bizden biri.”

“Nasıl olur? Birisinin onu tanıması gerekmez miydi? Ya da görünce kim olduğunu anlaması gerekmez miydi? Ya da... Ne bileyim...”

“Geçen sene hep tek rakamlı bölgelerde çalışmış. Bu yüzden çift rakamlı bölgelerde çalışanlar onu hiç görmemişler. Ondan önce de Surrey’de görev yapmış. Şu Birleşik Görev güçlerinden birinde... Yolsuzluk sanırım. Birkaç Görev Çağrısı durumu haricinde, beş senedir başka yerdeymiş.” “Ama yine de sistemde çıkması gerek.”

“Çıkıyor zaten.” Striker kahvesinden bir yudum alıp, sağ şeride geçti. “Onca karmaşa arasında, kimsenin aklına onu sistemde aratmak gelmemiş. Herkes hayatını kurtarmak için çabalıyordu sanırım. Önemli değil. Eninde sonunda öğrenecektik.”

“Ne kadar erken, o kadar iyi.” Felicia pencereden karanlık şehre baktı. “Tanrım, Jacob, bu kadının çocuğu hangi cehennemde?”

Striker keşke yanıtı bilseydi diye düşündü. Commercial bölgesinden kuzeye saptı, Venables Sokağında ilerlediler, Georgia Viyadükünden geçtiler ve şehir merkezine girdiler. Burrard’a varana dek, Felicia nereye gittiklerini sorma-

dı.

“Comox Sokağına.”

“İcha geri dönsek daha iyi olmaz mı? Ses kaydı şimdiye dek İngilizceye tercüme edilmiştir.”

“Hayır. Ses kaydı henüz tercüme edilmedi. Seni almadan önce Ich’la konuştum; oraya yollanan Mosaic isimli tercüman bunu yapamamış. Tuhaf bir lehçe olduğunu söylemiş, onlar da başka birisini istemişler.”

“Çok saçma.”

“Boşuna nefes tüketiyorsun evlat.”

Felicia şehir merkezine doğru yaklaşırken teker teker karşılarında beliren devasa gökdelenlere baktı. “Neden Comox Sokağına gidiyoruz?”

Striker şerit değiştiren bir otobüsün geçmesini bekledi. “Anthony Gervais’i görmeye gidiyoruz.”

“Çinli Tony’yi mi?”

“Ta kendisi.”

“Neden o?”

“Gore’la Pender’ın köşesinde bulduğumuz, Kieu’yla iki fedainin içinde olduğu kamyonette, direksiyon milinde onun kısmi parmak izleri bulunmuş. İzlerin kime ait olduğuna dair üç tahmin yürütebilirsin ama ilk ikisi geçersiz.” Felicia kaşlarını çatı, bir şey demeyip lattesini yudumladı.

“Ne oldu?” diye sordu Striker.

Felicia omuzlarını silkti. “Bugüne dek, milyon kere Çinli Tony’yle uğraştım. Adamın bir solucan olduğu hiç tartışma götürmez, resmen sokaklardaki en azılı mülk hırsızlarından biri... Ama o bir katil değil.”

“Adamın ne olup olmadığını bilmiyorum,” dedi Striker. “Ama şunu biliyorum: Kayıtlı sahibi olmaksızın hiçbir motorlu taşıtta bulunmaması gerekiyor; bu yüzden, parmak izlerinin nasıl kamyonette olabileceğini açıklarken dilediği kadar eğlenebilir.”

“Ama kısmi parmak izleri bulunduğunu söyledin; mahkeme bunu delil olarak kabul etmez.”

Striker ona şöyle bir baktı. “Onun bunu bilmesine gerek yok.”

“Olabilir ama o adam bir tilki kadar kurnazdır. Öteceğini hiç sanmam.”

“O halde, B Planına geçeriz.”

“B Planı mı?”

“Evet. Çinli Tony’yle ilgili başka kimsenin bilmediği karanlık bir sırrı biliyorum.” Striker ona hınzır hınzır sırtı. “Bu durumda, bunu sonuna kadar kullanmaya da razıyım.” Comox Sokağı’nda ilerlerken, güneş Stanley Parkındaki ağaçların tepesinden yeni yeni doğuyordu. Bir süre sonra, Hedgeford Apartmanının önünde durdular. Bina yirmi katlıydı, gri renkli beton kütlelerden ve siyah renkli aynalı camdan yapılmıştı. Gün ışığı camlara çarpıp geri yansırıyordu.

Striker oradan nefret ederdi. Orta seviyeli uyuşturucu kaçakçılarının en sevdiği mekândı ve kendisi meteliğe kurşun atarken, maaşı oradaki dairelerden birinin kirasını bile ödeyecek bir miktar değilken, Çinli Tony gibi bir pisliğin orada yaşayabilmesi onu çileden çıkarıyordu.

“Dairesi hemen şurada,” dedi Striker parmağıyla işaret edip. “Giriş yoluna bakan tarafta.”

Gidecekleri dairenin numarası 112’ydi, yani giriş katında, kuzey doğu tarafındaydı. Dairenin zemin katta olması da tesadüf değildi; Çinli Tony polisler ya da düşmanları geldiğinde çabucak kaçabilirdi.

“Büyük bir ihtimalle kaçacak,” dedi Felicia.

“Ben de öyle yapmasını istiyorum zaten.”

“Onunla konuşmak mı istiyorsun, yoksa yere sermek mi?”

Striker gülümsedi. “Sence?”

“Yazı tura atalım.”

“Ben daha kıdemliyim.”

“Hâlâ o kozunu mu kullanıyorsun?”

“Ölene dek kullanacağım.”

Felicia kaşlarını çattı ama sonra binanın girişine yöneldi. Striker bir gül çalılığının ardında kalan Çinli Tony’nin dairesinin veranda kapısının önünde bekledi. Hemen arkasında, kırmızı tuğla giriş yolu otoparkın etrafını çeviriyor, kuzey yönünde tenis kortlarına doğru ilerliyor, sonra da Stanley Parkının göletlerine kadar uzanıyordu.

Sert sonbahar rüzgârlarının etrafa yaprakları savuruşu-nu izledi. Hava soğuktu ama daha rahat hareket edebilmek için paltosunun önünü açık bırakmıştı. Saatine baktı. Sabah saat sekizi biraz geçiyordu, zamanlamaları iyiydi. Çinli Tony muhtemelen evdeydi. O hergele suçlarının büyük bir kısmını geceleri işlerdi.

Striker telefonunun çalmasını bekledi. Telefon çaldı. Striker da yanıt verdi.

“Hazır mısın?” dedi Felicia.

“Sen konuş.”

“Tamam.” Felicianın “Polis! Kapıyı açın!” dediğini duydu. Birkaç saniye sonra, veranda kapılarının yana çekilerek açıldığını, hafif bir sürtünme sesi çıktığını duydu.

Striker çalılıkların arasında daireye bakınca, aradıkları adamı gördü. Çinli Tony aslında beyazdı. Bu lakap ona doksanların sonunda Gum Wah Boyz’la birlikte takılan tek beyaz çocuk olduğu için takılmıştı. Sıkı, baktan bir herifti. Hep öyle olmuştu ama Striker’ın onu son gördüğünden beri daha da sıkılaşmıştı sanki.

Striker onun kendi uyuşturucularından kullandığını anladı. Yaygın hatalardan biri de buydu. Çinli Tony’nin avurtları çökmüş, gözleri derin ve yuvarlak birer göçüğe dönüşmüştü. Suratında yeni izler oluşmuştu; bunlardan en uzununu sol gözünün kenarından başlayıp çenesinin altında biten izdi. Koyu kahverengi saçları eskisinden daha

kısaydı; tırtıklı ve kâse gibi kesilmişti ve fena halde yağlıydı. Üstünde her zamanki leş giysiler vardı: Delikli bir blucin ve siyah renkli kapüşonlu bir eşofman üstü. Arka bahçenin verandasına ışıktan kaçan bir hamamböceği gibi telaşla geldi. Koşarak bahçeyi geçti, çitlerden atladı ki... Striker adamın göğsüne indirdiği sert bir dirsek darbesiyle onu durdurdu. Çinli Tony geriye doğru yuvarlandı. Bahçe kapısına çarptı, bacakları sallandı ve yere yığıldı. Kafasını kaldırıp yukarı baktığında, gözleri donuklaşmıştı.

“Siktir, bu da ne böyle?” dedi.

“Neden polisten kaçıyorsun, Tony?”

“Kim... Dedektif Striker?”

“Beni hatırlıyorsun demek? Çok duygulandım.” Striker adamın kolunu sıkıca tutunca, ne kadar bir deri bir kemik olduğuna inanamadı. Tony’yi çimlerin üstünde etkisiz hale getirecek biçimde diğer tarafa çevirdi, sonra da ellerini kelepçeledi. Kelepçeler Tony’nin arkasında iki kez kilitlendikten sonra, Felicia binanın yan tarafından tüm dairelere açık olan ortak alana geldi. Striker adamı ayağa kaldırdı. “Neden polisten kaçıyordun?” diye sordu tekrar. “Hakkımda herhangi bir hüküm yok.”

“Bunu sormadım.”

“Hiçbir şeyi ihlal etmiş değilim. Daha dün şartlı tahliye memurumu gördüm. O yüzden defolup gidebilirsin. Elinde hiçbir şey yok adamım. Hiçbir şey.”

Striker adamın eşofman üstünün önünden tuttuğu gibi onu kendisine doğru çekti ve sesini alçaltıp konuşmaya başladı. “Bana bak ve beni iyi dinle, seni küçük solucan. Doğu Pender’da bulunan bir araçta üç tane ceset var ve görgü tanıkları senin sürücü olduğunu söylüyorlar. Ben buna elimde bir şey varmış gözüyle bakarım.”

“Evdeydim.”

“Sana olayın ne zaman meydana geldiğini söyledim mi?” Çinli Tony dudaklarını yaladı ama bir şey söylemedi.

“Ayrıca, direksiyonda da birkaç tane parmak izi var” dedi Felicia. “Hem de iyi izler. Yoksa burada vaktimizi boşa harcamazdık.”

“Uyuyordum, tamam mı? Ali K da buradaydı. Bana tanıklık edebilir.”

Striker Felicia’ya baktı, o da gülümsedi. Çinli Tony’nin tanığı olsa olsa çalıntı kamyonette ona eşlik eden kişi olabilirdi.

Striker sırtıttı. “Ali’nin parmak izleri de bulundu Einstein. Bize anlatacak başka hikâyen var mı?”

Çinli Tony’nin ağzı açıldı ama konuşamadı.

Striker gülmeye başladı. “Hikâyenin içi boş, adamım.” Tony’nin eşofmanının kapüşonunu daha da sıkı tuttu, onu biraz daha kendisine doğru çekti. “Motorlu taşıt ihlali beni zerre kadar ilgilendirmiyor, tamam mı?” diye fısıldadı. “Beni bir tek cesetler ilgilendiriyor.”

“Dedim ya, kamyonette falan değildim.”

“Sana aracın kamyonet olduğunu söyledim mi?”

Çinli Tony gafil avlandığını fark edip “Be-ben avukatımı aramak i-istiyorum,” diye kekeleydi.

Striker tamam der gibi başını salladı ama gözlerini bir saniye olsun ondan ayırmadı.

“Bu işe nasıl bulaştığını bilmiyorum ama bildiğim bir şey var. O kahrolası kamyonette sen de vardın. Yani, artık her şeyi itiraf edebilir ve bu işle ne ilgin olduğunu söyleyebilirsin, ya da bu işi zor yoldan hallederiz.”

“Kahrolası avukatımı aramak istiyorum.”

Striker Felicia’ya dönüp gülümsedi. “Harika. Plan B’ye geçiyoruz.”

Altmış

Kırmızı Maske kendine geldiğinde, masa ıslaktı ve bedeni ter içinde kalmıştı. Oda soğuktu. İnsanın iliklerini titretecek kadar soğuktu. Yine o kokuyu hissetti.

Akan suyun sesini duydu ve yaşlı adamın musluğun yanında durduğunu gördü. Arkadan bakıldığında, adamın eğri omurgası alenen görülüyordu. Çelik aletleri yıkıyordu.

Yaşlı adam bir şey hissetmiş olmalıydı ki arkasına döndü. Kırmızı Maske’nin ona baktığını gördü.

“Bilincini kaybet-tın.

Kırmızı Maske neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Hiçbir şey hatırlamıyordu. “Mermiyi çıkardın mı?”

Yaşlı adam masaya yaklaşp, parçalanmış mermiyi Kırmızı Maske'nin avucuna bıraktı. "Onca acının sorumlusu. Bu, sana ait. Onu hak ettin."

Kırmızı Maske hissettiği korkunç acıya neden olan şeye baktı; mermi o kadar minikti ki.

"Gitmem gerek," dedi.

Yaşlı adam kaşlarını çatı. "Hiçbir yere gidemezsin. Bedenin henüz eski gücüne kavuşmadı. Çok güçsüz." "Ruhum güçlü."

"Ama ruhun yuvası bedendir."

Kırmızı Maske doğrulmaya çalışınca çığlık attı. Acı önceki gibi oldukça yoğundu ama daha farklıydı. Eskisi kadar keskin değildi, daha geniş alanlara yayılıyor gibiydi. Ayaklarını masadan aşağı sarkıtıp, dikkatle ayağa kalktı. Bacak-

ları titredi ama ağırlığını taşımayı başardı.

"Sana borçluyum."

Yaşlı adam eline bir hap şişesi tutuşturdu. "Bunları alman gerek. Her saat başı. İltihabı gidermek için."

Kırmızı Maske şişeyi pantolonunun cebine soktu. Yaşlı adam ona o anda dokundu. "Bedeninin dinlenmeye ihtiyacı var."

"Öldüğüm zaman dinlenirim."

"İsrarcı davranırsan, çok geçmeden ölürsün."

Kırmızı Maske çıkışa doğru yürüdü. Oradan çıkmadan önce, uzun süredir yapmadığı bir şeyi yaptı: Ellerini birbirine dayadı ve hayatını kurtaran adama saygısını ve minnettarlığını göstermek için yere kadar eğildi.

Adam en azından ölüm tarihini ertelemişti.

Dışarıdaki beton basamakları tırmanmak için, bedeninde kalan son gücü de kullandı. Yukarı varınca, tentenin altından çıktı ve yağmur suratına vurdu. Yağmur hafif hafif serpiştiriyordu ama bu kadarı yeterdi. Birkaç saniye içinde, oraya geri döndü.

O zamana...

Kırmızı Maske küçüktü. Güçsüzdü. Yapayalnızdı.

Henüz bir çocuktü.

Daha doğrusu, 157 numaralı çocuktü. Artık böyle anılıyordu. Dehşet içinde parmak uçlarına yükselmişti ama hissettiği korkuya rağmen, demir parmaklıklı penceresinden aşağıdaki D Bloku'na bakmaya cesaret etmişti.

Yaşlı adamın götürüldüğü yer de orasıydı. Nihai dinlenme yeri orası olacaktı.

"İşverenin nerede?" diye sordu mavi kuşaklı sorgucu.

Karşısındaki yaşlı adam tir tir titredi. Dizlerinin üstüne çökmüş, göğsü ve bedeni çıplak kalmış, incecik pantolonu da yırtılmıştı. Ter ve kan güneşten yanmış alnına akıyor, kayışımı kırıksık suratının yanlarından süzülüyordu. Uzun

ve dağınık sakalına griler karışmıştı.

“Kimse ama kimse yok,” dedi yaşlı adam. Sözlerindeki çaresizlik acı vericiydi.

“Eski mesleğiniz nedir?” diye sordu mavi kuşaklı adam.

Yaşlı adam dal gibi incecik kollarını merhamet ister gibi havaya kaldırdı. “Size daha önce de defalarca söyledim...”

“Onu tanka koyun!” dedi sorgucu aksi aksi.

Yaşlı adam çığlık atıp kollarını salladı ama muhafızlar gelince ki her zaman gelirlerdi, adam incecik, çok güçsüz ve onlara karşı koyamayacak kadar yaşlı olduğu için, onu hemencecik yakalayiverdiler. Kollarını arkasından bağlayıp, odanın diğer tarafındaki demir küvete doğru götürdüler. Küvet suyla doluydu ve leş kokusu 157. Çocukun burnuna doluverdi. Su, yüzlercesinin içinde öldüğü suydı. Öğleden önce yaşlı adamın karısının öldüğü suyun aynısıydı.

“Ben bir şey yapmadım!” diye bağırdı yaşlı adam. “Hiçbir şey yapmadım! Ben masu...”

Muhafızlar başını zorla suyun altına sokup sesini kestiler. Odayı yaşlı adamın çırpınarak çıkardığı su sesleri kapladı. Tıpkı hayatta kalmak için çabalayan balıkların çıkardığı sesler gibiydi. Yaşlı adam bacaklarını çırptı, bedeni büküldü ve su sıçrayıp etrafa saçıldı.

157. Çocuk tüm bunları penceresinden izledi. Bakışlarını başka yöne çeviremiyordu.

Oda yaz mevsiminin sıcaklığıyla kavruluyordu ama o üşüdüğünü hissediyordu. Korkudan buz kesmiş vaziyetteydi. Muhafızların aynı şeyi tekrarlayışlarını uzunca bir süre izledi: Yaşlı adamın kafasını küvete soktular, bir takım yanıtlar talep ettiler, sonra istedikleri şeyleri duyamayınca kafasını tekrar küvete soktular. Bunu her yaptıklarında, daha fazla su zemine ve duvara sıçradı, 157. Çocuka çarpıp tenini ıslattı.

Şiddet gösterisi çok ama çok uzun bir süre devam etti.

En sonunda, yaşlı adamın bedeni pes etti. Belki de kafa-

sını suyun altında bir saniye fazladan tutmuşlardı. Nedeni önemli değildi. Onu küvetten çıkardıklarında, boynu cansız bir biçimde öne düştü ve suratı demirin kenarına sert bir biçimde çarptı.

Bitmişti. Amca ölmüştü.

Sorgucu defterine bir şeyler yazıp, bakışlarını hücrelerin demir parmaklıklarına çevirdi. 157. Çocuku gördü ve buz gibi bakışlarını ona dikti. “Sonrakini getirin,” dedi.

Kırmızı Maske geçmişin anılarından irkilerek sıyrıldı. Suratına soğuk su çarptı ve bunun boğulma küvetinin değil de gökten yağan yağmurun suyu olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Sıradan yağmur damlalarıydı suratına çarpan.

“Amca,” diye mırıldandı.

Onlarca senedir bu sözcüğü ağzına almamıştı.

Bu anının yarattığı şaşkınlıkla dönüp güneye doğru yürümeye başladı. Kingsway’le Rupert’a doğru gitmeye başladı. En az kaderini kontrol eden ruhlar gibi hayatını kontrol eden adamla tanışmaya gidiyordu. Adam onun çocukluğundaki akıl hocasıydı. Affetmeyen dünyadaki son şanslıydı.

Sheung Fa.

Altmış Bir

Vancouver Hapishanesi her zamankinden sakindi. Bekleme hücrelerinde ve arama kapısında tutuklu kimse yoktu. Striker, Hapishane Müdürü Connors'ın hastalık iznine ayrıldığını öğrenince, şansının dönmeye başladığını düşündü. Connors yeni bir müdürdü, kuralların ve prosedürlerin çiğnenmesinden de hiç hoşlanmazdı. Striker'm planına göre, kurallar kesinlikle çiğnenecekti.

Connors'm orada olmaması herkes için iyiydi. Striker vagon sürücüsüne Çinli Tony'yi vagonun arkasında, karanlıkta ve kavurucu sıcakta bekletmesini söylemişti. Sig'ini hapishanenin silah dolabına koydu, sonra girişte durup, nöbetçilerin kapıyı açmasını bekledi. Kapı açılınca, dosdoğru resepsiyona gitti. Hapishane nöbetçisini daha önceden hiç görmemişti; siyah genç adamın kocaman bir gözlüğü, suratındaysa yorgun bir ifade vardı.

"Vagonda bir mahkûm var," dedi. "Onu orada tutun."

"Tabii, dedektif."

Striker oraya yalnız gitmişti. Felicia, Main Caddesi, 312 numaradaki Merkeze dönüp, Münazara Kulübüne ipu-cuyla ilgili araştırma yapmaya gitmişti ve Striker da buna minnettar olmuştu. Hem daha fazla bilgiye ihtiyaçları vardı hem de biraz rahatlaması gerekiyordu. Özellikle de orada ve o anda.

Bazı taktikler ve eski usuller daha iyi işe yarıyordu.

Hapishaneden içeri girdi. Otuz sene önce açıldığı zamandan beri pek değişmemişti. Yeni politikalar ve prosedürler, yeni formlar ve güvenlik kontrolleri vardı ama hapishanenin özü aynıydı. Kötü bir yerdi. Affetmeyen bir yerdi. Duvarlar koyu renkli ve kasvetliydi, ışıklandırma zayıftı ve içerisi sidik, kusmuk, dışkı ve çamaşır suyu kokuyordu.

Skids'in Köln'ü gibiydi.

Striker planını gözden geçirdi. Hücre Blok 2'yi seçmişti, çünkü bir mahkûmun hapishanenin gitgide daha da derinliklerine inmesinin psikolojik bir avantajı vardı. Sonra, 9. Hücreyi seçmişti, çünkü hücre yakın tarihte sıkışık zamanlar için geçici bir hücreye dönüştürülmek üzere tadilatтан geçmişti. Tadilat derken, bir zamanlar yeni gelen mahkûmlar için bir arama odasıydı ve bir arama odası da hapishanede kamera olmayan nadir yerlerden biriydi.

Hücrenin kapısı açıktı. Striker içeri girdi. Üç üç boyutlarındaki ufak hücrede, iki tane ranza yatak ve iki floresan ampul vardı. Striker'a göre fazla aydınlıktı, bu yüzden en üst ranzaya çıkıp ampullerden birini çıkardı ve hücreyi daha da kasvetli bir hale getirdi.

"Bize epeyi borçlandın," dedi arkasından bir ses.

Striker arkasını dönünce, Memur Chris Pemberton'ı ve Dedektif Pinkerton Morningstar'ı, yani teşkilatın en önemli iki adamını gördü. Bembeyaz, kâğıdımsı hapishane giysileri giymiş olan Pemberton, Ari Devleti'nden sert görünümlü bir infazcı gibiydi. Morningstar da bu hapishane duvarlarını şerefleştirmiş en azılı siyah adam gibi gözüküyordu.

Her ikisi de plan için biçilmiş kaftandı.

Striker, Morningstar'a baktı. "Hücreye işedim, böylesi senin için daha gerçekçi olur."

Pemberton kıs kıs güldü ama Morningstar'ın yüz ifadesi değişmedi. "Başlayalım da hemen bitirelim şu işi," dedi.

Striker da aynı fikirdeydi. Vakit her şey demekti. Pem-

berton ve Morningstar hücreye girdiler, Striker kapıyı arkalarından kapattı ve yukarı kata çıkıp, planını uygulamaya başladı. On dakika içinde, Çinli Tony'nin girişte üstünün aranmasını ve hapisane giysilerinin giydirilmesini sağladı. Adam atıp tutuyor, Striker'ın binlerce kez şahit olduğu gibi etrafta volta atan bir gangster gösterisi sergiliyordu. Striker Çinli Tony'yi kuzey tarafındaki basamaklardan aşağı indirdi, ona bakıp gülümsedi ve "Artık ölü sayılırsın," dedi. Çinli Tony tepki vermedi.

Hücre Blok 2'ye varınca, Tony 6. Hücreye yöneldi. Ama daha oraya varamadan, Striker kolundan tuttu.

"Planlarda ufak bir değişiklik oldu," dedi.

"Ne..."

Striker, Pemberton'la Morningstar'ın içeride beklediği 9. Hücreye varana dek, adamı dar gri koridorda iteledi. Yeşil renkli çelik kapının üstündeki dikdörtgen biçimli ufak gözetleme camının üstünü çelik bir kapak örtüyordu. Striker ustaca kapağı açtı ve içerideki adamlara baktı.

"Nasıl gidiyor hanımlar?" dedi. "Bu tatlı çay davetini bölebilir miyim biraz?"

Morningstar kapıyı tekmeledi. "Siktir git!" Pemberton yerinden bile kımıldamadı, pis pis bakmaya devam etti.

Striker sırtıttı. "Birbirinizle tanıştınız demek?" Pemberton'a bakıp alaycı bir tavırla güldü. Dedikleri doğru mu? Bir kere siyah bir adamın..

"Git anneni becer," dedi Pemberton. "Seni yalancı hergele, Striker! Bize borcun olduğunu söylemiştin. Bize göz kulak olacaktın. Yalancı pislüğün tekisin sen!" Öne çıkıp kapıya öylesine sert bir tekme savurdu ki, kapı zangırdadı ve cam bölmenin kapağı kapandı.

Çinli Tony endişeyle geri çekildi.

Striker onu hâlâ tutuyordu. Kapağı tekrar açıp içerideki iki adamın gözlerinin içine baktı. "Sakın birbirinizle kavga etmeyin hanımlar, size taze et getirdim. Artık üçlü yapabi-

lirsiniz. Skids Oteli tarzı."

Tony'nin ağzından korku dolu bir ses çıktı, tüm bedeni gerildi. "Oraya hayatta girmem."

Striker ona gülümsemekle yetindi. "Umarım içeri gizlice kayganlaştırıcı krem sokmuşundur," dedi.

"Bunu avukatıma anlatacağım!"

"Sen bilirsin, ona ne istersen anlatabilirsin. Ama onu aradıktan ancak üç saat sonra buraya gelebilir. Eski tarz aşk için yeterince vakit olacak yani."

Çinli Tony'nin suratında sert bir ifade belirdi. "Dalga geçmeyi kes, Striker."

"Hücreye girmek üzereyken, sözcüklerini daha doğru seçsen iyi olur Tony. İçerideki şu iri yarı siyah adamı görüyor musun," dedi camdan Pemberton'ı işaret ederek. "Onu bu hücreye özellikle yerleştirdim. Beyaz herifi de öyle. Her ikisi de çocuk kurbanlardı. Cinsel taciz vakaları. Anal tecavüz... Cidden tatsız olaylar. Yaşadıklarının birçoğunu unutmuşlar ama onlara senin şu küçük kirli sırrını anlatırsam, eminim ki her şeyi hatırlarlar."

Tony'nin beti benzi attı. "Benim sırrım falan yok."

"Sen bir deri yüzücüsün Tony."

“Siktir git.”

“Küçük oğlanlardan hoşlanırsın.”

“Saçmalık bu.”

“Bütün polis memurları bunu biliyor; o küçük poponu bir hücreye tıkmak için de doğru kanıtları bulmayı bekliyorlar.” Striker hücreyi işaret etti. “Çok yakında, bu bilgileri bulacaklar. Tabii, konuşursak işler değişebilir. Her şey sana bağlı aslında. Benimle konuşmak mı istersin, yoksa Abanoz ve Fildişi yle şansını denemek mi istersin?”

Tony’nin göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu; Hücre Blok 2 ansızın çok ısınmış gibi alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

“Git anneni becer.”

Striker tereddüt bile etmedi. Kapıyı açtığı gibi, Tony’yi içeri itti. Tony dehşet içinde ciyakladı.

“Striker!”

“Sana söylemiştim, Tony. Çocuklar hayatını kaybetti, silahlı saldırgansa hâlâ serbest. Bu olayda tüm kuralları çiğneyeceğim. Senin gibi ufak bir bok parçasının benim için hiçbir anlamı yok.” Striker kapının kenarını tuttu, Morningstar’la Pemberton’a baktı ve gülümsedi. “Size göz kulak olacağıma söz vermiştim. Borçlu olduğumu da söylemiştim. Alın. Yeni hücre arkadaşınızın ismi Çinli Tony. O bir deri yüzücü. İyi eğlenceler.”

Striker hücrenin kapısını çarparak kapattı, kulak tırmalayıcı metalik bir ses koridorlarda yankılandı. Daha aradan birkaç saniye geçmişti ki Çinli Tony’dan ürkünç bir çığlık şesi koptu; adam çılgınlar gibi kapıyı yumruklamaya koyuldu.

“Konuşacağım, konuşacağım, KONUŞACAĞIM DEDİM.”

Striker kapıyı açınca, Tony’nin karın üstü yerde olduğunu, tir tir titreyerek ağladığını ve hapisane giysilerinin incecik, solgun bedeninin aşağı kısmında çoktan parçalandığını gördü. Kıcı olduğu gibi meydandaydı. Pemberton’la Morningstar da ellerinde Tony’nin mahkûm giysilerinin parçalarıyla arkasında duruyorlardı. Striker bakışlarını Tony’ye çevirdi.

“Her şeyi anlatacak mısın?” diye sordu.

“Her şeyi, Striker, her şeyi anlatacağım. Yemin ederim!”

“Güzel. Çünkü beni bir daha atlatmaya kalkışırsan, dosdoğru buraya gelirsin. Bir dahaki sefere, bu kapıyı açacak kimse olmaz.”

Altmış iki

On dakika sonra, Striker ana kayıt alanının arkasındaki sorgu odalarından birinde, Çinli Tony’nin karşısında oturuyordu. Bu odadaki hava hem daha serindi, hem içerisi daha rahattı, hem de aydınlatma daha parlaktı. Oda güvenliydi.

“Al, biraz su iç,” dedi Striker masanın üstünden bir şişe su uzatarak.

Çinli Tony titreyen ellerle şişeyi aldı. Şişenin kapağını açmaya çalıştı; beceremeyince bunu Striker yaptı. Suyu ona geri verip, odadaki berbat kokuyu hissetmemeye gayret etti.

Çinli Tony altına etmişti.

Striker kendi suyunu masaya koyup, sert bakışlarını Tony'nin suratına dikti.

"Kamyonet," dedi. "Konuşmaya başla."

Bir an için, Tony'nin çukur gözlerinde dalgın bir ifade belirdi. Kaçınılmazı geciktirmeye çalışıyormuş gibi, sürekli suyunu yudumladı. Birkaç saniye sonra, su ağzının kenarından masaya aktı.

"Kamyoneti çaldık, o kadar."

"Çaldınız mı?"

"Evet, çaldık. Çalacak bir şey arıyorduk. Ali K ve ben... Sonra, Pender'm arka tarafına geçtik."

"Güney şeridi."

Tony, Striker'ın dediği önemsizmiş gibi omuzlarını silkti.

"Evet, galiba. Yeraltı otoparklarından birine girdik, sonra bir motor sesi duyduk. Köşeyi dönünce, onu bulduk... Birisi beyaz renkli kamyoneti çalışır durumda bırakmıştı. Arka kapılardan biri de açıktı. Birisi mal yüklüyor diye düşündük."

"Sonra?"

"Kamyonetin yanına koştuk, kimsenin olmadığını görünce, arka kapıyı kapatıp ön tarafa geçtik ve yeraltı otoparkından çıktık." Tony konuşmayı kesti, içine derin bir nefes çekti. "Yeraltı otoparkı karanlıktı. Georgia'ya çıkana dek, arkadaki cesetleri fark etmedik. Sonra, peşimizde bir anda polisler bitiverdi, biz de panikledik. Kamyoneti durdurup indik, proje binalarına doğru koşturmaya başladık." Striker bunları düşünürken, Tony'ye bir şey demedi. Adamın hikâyesi mantıklıydı... Çinli Tony tanınmış bir araba hırsızıydı ve kamyonetler de uzmanlık alanına giriyordu. Ama o kamyoneti çalışır durumda bulmuş olmaları hiç inandırıcı değildi. Striker ona elinden gelen en soğuk bakışı fırlattı.

"Bir yalan daha söylersen, dosdoğru hücreye atarım seni."

"Ama dedim ya..."

"O kamyoneti tesadüfen bulup çalmadınız, Tony, birisi bu işi yapmanız için sizi tuttu. Kimdi o?"

"Söyledim ya..."

Striker ayağa kalktı. "Gidelim. 9. Hücreye..."

"Sana bunu anlatırsam, beni öldürürler!"

Striker bir şey demedi. Kapının yanında durup Çinli Tony'ye dikkatle baktı. Adam savunmasızdı ve dehşete kapılmış gibiydi. O kadar kötü titriyordu ki, oturduğu sandalye zeminde zangırdıyordu. Striker öne uzandı, Çinli Tony'nin gözleriyle aynı seviyeye indi. "Bunu şenle benden başka kimse bilmeyecek."

Tony bakışlarını masaya indirdi, dudakları titredi.

"Söz veriyorum," dedi Striker.

Çinli Tony mahkûm giysisinin koluyla gözyaşlarını sildi, sonra gülmekle ağlamak arasında bir sesle konuştu.

"Kim Pham," dedi nihayet.

İsim Striker’a tanıdık gelmişti. Sonra, kim olduğunu hatırladı. Kamyonetin kayıtlı olduğu restoranın sahibinin ismiydi Kim Pham.

Striker “Kim bu lanet olasıca Kim Pham?” diye sorarken, Çinli Tony’nin surat ifadesinin değişip değişmediğine baktı.

“Onların lideri.”

“Kimin lideri? Neyin lideri?”

“Gölge Ejderhaları’nın.”

Striker duraksadı. Birden, Patricia Kvan’ın sayıklarken söyledikleri geldi aklına: “... Ev ejderhalarla doluydu...” Bunu daha sonra düşünmeye karar verdi.

“Kim Pham denen şu adam,” dedi. “Seninle doğrudan mı iletişime geçti?”

Tony omuzlarını silkti. “Şey, hayır, doğrudan değil. Genellikle öyle yapar. Ama bu sefer öyle olmadı.”

“O zaman nasıl oldu? Kiminle haber yolladı?”

“Bir kadınla. Daha önceden sesini hiç duymamıştım. Bana yine ihtiyaçlarının olduğuna dair bir mesaj bırakmış cep telefonuma. Acil olduğunu söylemiş. Ama onu ne gördüm, ne de ismini öğrendim. Sadece bana söyleneni yaptım. Her zamanki gibi.”

“Kadın seni tam olarak ne yapman için tuttu?”

Tony yine omuzlarını silkti. “Kamyonetten kurtulmam için. Nehre atmamı istedi.”

“Nedenini biliyor musun?”

“Kamyonette ceset olduğunu bilmiyordum. Sigortayla ilgili olabilir diye düşündüm.”

Striker adamın söylediklerini düşündü, zamanlamayı ve bağlantıları değerlendirdi. Çinli Tony işini doğru yapmış

olsaydı, cesetler şu anda Fraser Nehrinin dibini boylamış olurlardı. Yani, Que Wong’u buldukları yerde.

“Bana başka ne anlatabilirsin?” diye sordu.

“Bildiklerim bu kadar.”

“9. Hücreyi tekrar ziyaret edelim mi?”

“Bu kadar biliyorum dedim be adam! Cidden. Başka bir şey yok, bana başka bir şey söylemediler. Aracı adamlarından biri nakit para getirdi, bir daha da aramadılar.”

Striker adamı dikkatle süzdü, ne kadar korktuğunu görünce de ona inandı.

Çinli Tony’yi Hücre Blok 2’deki boş bir hücreye götürdü, dışarı çıkıp dolaptan tabancasını geri aldı.

Büyük Mutluluk Restoranını ziyaret etme vakti gelmişti.

Altmış Üç

Altın Ejderha Salonu öğle vakti kalabalığıyla dolmuştu. Bu yüzden, Kırmızı Maske boyalı geniş camların etrafından dolaşp, komilerin çöpleri döktüğü arka tarafa geçti. Gock denen gençlerden biri onu tanıdı.

Kırmızı Maske dostane bir tavırla onu durdurdu. “Çocuk. Beni tanıyor musun?”

“Evet, efendim, tanıyorum.”

“Güzel. Sheung Fayla konuşmam gerek. Benimle çay içmesini rica et.”

Çocuk tamam der gibi başını sallayıp içeri koştu. Beş dakika sonra geri geldi ve Kırmızı Maske’nin peşinden gelmesini işaret etti. Onu mutfak alanından uzunca bir koridora çıkardı ve geniş, ahşap bir kapıya varana dek de merdivenlerden yukarı çıkardı.

“İçeride sizi bekliyor.”

Çocuk gitmek üzere arkasını döndü ama yürümek yerine, koşar adımlarla oradan uzaklaştı. Kırmızı Maske çocuğun merdivenlerden inmesini ve gözden kaybolmasını bekledi. Sonra, dönüp Sheung Fanın çalışma odasına girdi.

İçerisi fazla ılıktı. Sheung Fa, Kırmızı Maske’nin yirmi seneyi aşkın bir süredir görmediği beyazımsı bir ahşaptan yapılmış bir masanın ardında oturuyordu. Saygı göstermek için eğilip selam verdi. Yaralı durumda, bedenini ne kadar eğebiliyorsa, o kadar eğildi. Sheung Fa yumuşak ama otoriter bir ses tonuyla konuşana dek de aynı pozisyonda kaldı.

“Doğrulanırsın.”

Sheung Fanın suratı onu son gördüğünden beri değişmişti. Gerçi bu değişimler neredeyse fark edilmiyordu ama hiçbir insanın zamandan kaçamadığını gösterecek kadar iz vardı suratında. Sheung Fa bile zamana yenik düşebiliyordu demek. Kara gözleri yeni kesilmiş gümüş saçlarının arasında öne çıkıyordu; keçisakalı ve bıyığı da saçları gibi yeni tıraş edilmişti. Sheung Fanın görünümüyle ilgili her şey düzgün, profesyonel ve son derece özenliydi.

“Yaklaş,” dedi.

Sheung Fa İngilizce konuşuyordu, çünkü lehçeleri birbirinden çok farklıydı. Kırmızı Maskeye karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti, Kırmızı Maske de oturdu. Sheung Fa çaydanlığı alıp siyah çay koydu. Bunu ağır ağır yaptı; sanki çay koymak sıradan bir iş değil de bir ayınmış gibi davranıyordu.

Kırmızı Maske beyaz renkli porselen fincanların üstünden buharların yükselişini izledi. Sheung Fa’ın kendi fincanını eline almasını bekleyip kendininkini aldı. Çay sıcaktı, biraz acı olsa da tadı harikaydı. Yirmi dört saattir dudaklarının arasından geçen tek şeydi.

“Teşekkür ederim, Dai Lo. Hem çay için, hem de vakit ayırdığınız için.”

Sheung Fa fincanını masaya koydu. “Artık orta yaşlı bir adamsın, seneler öncesinden hatırladığım gençten eser kalmamış. Baban nasıl?”

Kırmızı Maske başını önüne eğdi. “Babam iyi. Ama yıllar onu incecik bıraktı.”

“Zaman mı, geçmiş mi?”

“Her ikisi de sanırım.” Kırmızı Maske tekrar ona baktı. “Senelerdir görüşmedik, Dai Lo ama benim için geçmişte yaptıklarını asla unutmadım.”

Sheung Fa gülümsedi ama gözlerinde hüzünden başka bir ifade yoktu. “O zamanlar küçüktün, bir çocuktun.

Dayanamazdın.” Sheung Fa başım çevirip, odanın köşesinde asılı olan üçgen biçimindeki bayrağa baktı. Kan kırmızısı bayrak, siyah ahşap duvarlarda göz alıyordu. Tekrar konuştuğunda, sesi alçak ama güçlüydü. “Bugünlerde geçmişi fazla düşünmüyorum. Yeterince acı çekildi. Bunu tekrar geri getirmek iyi değil.”

Sonra, Sheung Fanın surati asıldı. “Neler olduğunu biliyorum, kaybın için üzgünüm. Ama davranışların büyük endişe yarattı.”

“Sadece gerekeni yaptım.”

“Sahi mi? Pham’i öldürmek gerekli miydi? Büyük dert ve iş açtı başımıza. Hemen harekete geçip cesetten kurtulduk. Ama geride bıraktığın diğer üç ceset bulundu. Bunlar kesinlikle sorun yaratacak.”

Kırmızı Maske, Sheung Fanın gözlerine baktı. Açıklama yapmaya çalıştı. “Pham beni öldürmeye çalıştı. Suçu bana yıkmak için. Dai Lo, plan bana değil, Pham’e aitti.”

“Ya sorumluluk?”

Kırmızı Maske başını önüne eğdi. “Sadece bana ait.” Sheung Fa çayını bitirip, yavaşça nefesini dışarı bıraktı. “Dürüst davranman iyi.”

“Pham’le doktor saldırınca, ben de kendimi korumak için tepki verdim.”

Sheung Fa öne eğilip, parmaklarını birbirine geçirdi. Uzunca bir süre sessizce düşünüp konuşmaya başladı. “Endişe bu ofisle alakalı değil. Daha yukarılardan geliyor. Denizaşırı yerden.”

Kırmızı Maske ağzının kuruduğu hissetti. “Shan Chu mu?”

Sheung Fa evet der gibi başını salladı. “Senin adına onunla konuşacağım. Onu doğru düşüncelere sevk etmeye çalışacağım. Ama sana vaat edebileceğim tek şey bu.” “Teşekkür ederim, Dai Lo.”

Sheung Fa ayağa kalktı. Kırmızı Maske’nin hatırladı-

ğından çok daha uzundu; neredeyse bir doksan boyunda vardı ve ince yapılıydı. Masanın diğer tarafına geçti. Kırmızı Maske eğilmeye kalkışınca, Sheung Fa onu yavaşça durdurdu. Kırmızı Maskeyi kendisine çekip, uzun uzun sarıldı. “Seni tekrar görmek güzel küçüğüm. Şimdi, söyle bana: Seni kimler teşhis edebilir?”

“Sadece iki kişi.”

“O kadar mı?”

“Evet, Dai Lo.”

“Bir tanesi de görevden kalan mı?”

“Evet.”

Sheung Fa başını salladı. “Düşündüğümüz gibi. Bu üç kişi Shan Chu’yu en çok endişelendiren kişiler.” Kırmızı Maskeye incecik kâğıt bir zarf uzattı.

Kırmızı Maske zarfı açtı ve içindeki beş sayfayı çıkardı. Bunlardan dördü Cinayet Dedektifi Jacob Striker’la ilgili bilgilirdi; sonuncusuysa adamın fotoğrafının bir fotokopi-siydi.

“Doğru mu?” dedi Sheung Fa.

“Evet, bu o.”

“Düşmanını ne kadar iyi tanırsan, başarılı olma şansın da bir o kadar artar.”

“Başarı mı?”

“Çok önemli bir dönemdeyiz küçüğüm. Yolu izlersen, Shan Chu’yla karşılaşabilirsin.”

Kırmızı Maske gülümsedi; mesaj gayet açıktı.

Hâlâ umut vardı. Macau’da yeni bir hayata başlama şansı vardı. Oraya varabilmek için de tek yapması gereken üç kişiyi daha öldürmekti.

Altmış Dört

Bambu Omurgalı Adam, Sheung Fa ona ofise girmesini söyleyene dek kapalı kapının ardında bekledi. Sonra, kapıyı açıp içeri girdi. İçerisi ılıktı ve siyah çay kokuyordu. Büyük, tik ağacından yapılmış masanın ardında, Sheung Fa ellerini kayıt defterinin üstünde kavuşturmuş oturuyordu.

Bambu Omurgalı Adam masaya yaklaşıp durdu ve sessizce bekledi. Sırtına havalandırmadan vuran cereyanı, salondaki seçkin müşterilerin gürültüsünü ve çay ile adaçayı tutsüsünün kokusunu hissedebiliyordu.

Beklemeye devam etti.

Aradan beş dakika, yani Kırmızı Maske gideli on dakika geçtikten sonra, Sheung Fa ana dili olan Kantonca konuşmaya başladı. Bambu Omurgalı Adam bu dili gayet iyi anlıyordu.

“Gölgesi ol,” dedi Sheung Fa.

“Peki.”

“Ona yardım et.”

“Yardım mı?”

“Yardım dedim. Ama belli etme.”

“Ne zamana kadar?”

“Başka talimat gelene kadar.”

Bambu Omurgalı Adam tamam der gibi başını salladı, talimatlar her ne kadar kafa karıştırıcı ve beklenmedik olsa da, bunları anladığını belli etti. Sheung Fanın ofisinden çıkıp kapıyı kapattı ve dış dünyanın gri ışığına çıkana dek

dumanlı ve karanlık Altın Ejderha Salonunda ilerledi.

Yardım. Yapacağı aynen buydu. Başka talimatlar gelene kadar.

Altmış Beş

Striker ve Felicia, Merkez 312 numarada buluştular, arazi araçlarına atladılar ve birlikte Gore Sokağı’na doğru yola çıktılar. Büyük Mutluluk Restoranının bir blok ötesine, Gore’la Pender’in köşesine park ettiler. Burası, kamyonetin ve üç cesedin bulunduğu suç mahalliydi.

Teşhis çoktan gelip gitmişti. Sarı şeritler sökülüş, kamyonet de cesetlerle birlikte polis garajına götürülmüştü. Çok geçmeden, otopsi yapılabilmesi için morga nakledileceklerdi.

Suç mahalli artık boş bir kavşaktan ibaretti.

Felicia bilgisayarda Kim Pham'ın ismini arattı. Adamla ilgili hiçbir bilginin çıkmaması Striker'ı bir hayli şaşırttı. Pham'ın ne bir suç geçmişi vardı, ne de geçmişiyle ilgili herhangi başka bir bilgi.

“Doğum tarihlerini biraz değiştir,” dedi Felicia'ya.

Felicia dediğini yaptı. Tek bir bilgi ekranda belirince hoşnutsuz bir ses tonuyla “Sadece ehliyet kayıtları çıkıyor,” dedi. “Belki de bu bir takma isimdir.”

Striker buna pek ihtimal vermedi. Kim Pham'ın bir BC ehliyeti vardı, ismi sigorta belgelerinde sorumlu işletmeci olarak geçiyordu ve Çinli Tony, adam Gölge Ejderhalarının lideri olduğu için ondan ölesiye korkuyordu. Striker bu çetenin ismini daha önceden hiç duymamıştı. Koltuğunda dönüp Felicia'ya baktı.

“Gölge Ejderhalarını duydun mu hiç?”

“Jonas Kardeşlerin Çinli versiyonu falan mı?”

Striker gülümsedi. “Pek sayılmaz.” Büyük Mutluluk Restoram'na doğru giderlerken, ona Çinli Tony'nin söylediklerini ve Gölge Ejderhalarıyla ilgili öğrendiklerini anlattı.

Restorana varınca, yollarının kesilmesi uzun sürmedi. Üstünde kırmızı renkli Çin harfleri bulunan, siyah renkli ipekli bir elbise giymiş, kendisi de bir ejderhayı andıran Çinli bir kadın Striker'ın önünü kesti. Kadının kendinden emin cesur hali, orada belirli bir güce sahip olduğunu gösteriyordu.

Striker rozetini gösterdi. “Kim Pham nerede?”

“Kim Pham dışarıda. Burada yok. Uzun süredir.” “Nerede?”

“Hong Kong'da. Babası çok hasta. Çok kötü. Ölebilir.” “Ne zaman dönecek?”

“Bilmiyorum. Uzun süredir çalışmıyor. Tatilde. Uzun tatil.”

Striker bu laf kalabalığına sıkılmaya başlamıştı. “Peki, siz kimsiniz? Buradaki göreviniz nedir?”

“Ben müşterileri karşılamak. Restorandaki müşterileri.” “Ama tam olarak kimsiniz?”

“Ben müşterileri karşılamak. Yedek.”

Striker bu komediye daha fazla tahammül edemeyecekti. “Kimliğinizi görmek istiyorum,” dedi.

Kadın bunu yapmak istemiyormuş gibi ona baktı, sonra resepsiyon masasına gidip cüzdanını aldı ve geri döndü. Ona göçmenlik belgelerinin de aralarında bulunduğu birkaç belge uzattı.

Striker hepsini dikkatle inceledi. “Annie Ting,” dedi. “Ben işe dönmek.”

“Hayır, bizimle kalacaksınız. Size bir süre ihtiyacımız olacak. Ama cüzdanınızı geri götürebilirsiniz.”

Kadının suratu asılmıştı ama Striker'ın dediğini yaptı.

Kadın cüzdanını geri götürürken, Striker Felicia'ya dönüp gülümsedi. “Eminim ki özel menüyü istersen, Annie Ting'i sipariş edebilirsin.”

Felicia sırtıttı. Kadın çok geçmeden yanlarına geldi.

Striker onları restoranda gezdirmesini istedi. Kadın tereddüdünü gizlemeye gerek görmeksizin Striker'ın dediğini yaptı.

Tur kısa sürdü. İçinde beyaz örtülü yuvarlak masaların ve siyah renkli yüksek sırtlı sandalyelerin bulunduğu, altın ve kırmızı renklerin hâkim olduğu üç ayrı yemek salonu vardı. Dördüncü bir yemek salonu da özel partiler için kapalıydı ama diğer üç salondan farksız gözüküyordu.

Annie Ting tura devam etti. “Mutfak,” dedi ve eliyle gönulsüzce mutfağı işaret etti.

Kadın ilerledi ama Striker kımıldamadı. Mutfağın sadece kırmızı renkli bir perdeyle örtülmüş girişinde durup, içine limon, tavuk, sarımsak ve taze soğan kokusunu çekti. Koku güzeldi. Midesinin guruldamaya başladığını hissetti. En son bir şeyler yiyeli aradan ne kadar uzun süre geçtiğini düşündü.

“Burada ofis var,” dedi Annie Ting. “Burada, şu taraftan.”

Ama Striker hâlâ olduğu yerde duruyordu Mutfakla kilerin arasındaki, üzerinde bir şey yazmayan kapıya bakıyordu. Kapı siyaha boyanmıştı ve alt kısmında çizikler vardı.

“Burada ne var?”

“Kiler. Ofis burada, şu tarafta.”

“Ama orasının kiler olduğunu sanıyordum.” Striker mutfağın diğer tarafını işaret etti.

“İki tane kiler. Çok şey var. Kalabalık restoran. Ofis bu tarafta.”

Striker kadının laflarına kulak asmadı. Felicia’ya baktı, onun başını hafifçe salladığını görünce de kapıya yaklaşp, kolu çevirdi. Kapı kilitli olduğu için milim oynamadı. İçeriden ses gelip gelmediğini dinleyince, diğer taraftan

tabak çanak seslerini andıran sesler geldiğini duydu. Annie Ting’e baktı, suratının gerildiğini fark edince, bir şey bulduklarını anladı.

“Kiler hep böyle kilitli midir?”

“Kapı bozuk, kullanmıyoruz.”

“Eh, o halde bozuk kapıyı tamir ettirip bizi içeri alabilirsiniz, ya da biz kapıyı açmanın başka yollarını buluruz.”

“Kapı bozuk,” dedi kadın yine.

Striker öne çıkıp, kapı kolunun yan tarafına sert bir tekme indirdi. Kapı içeri doğru göçtü, çerçevesinin bir kısmı parçalandı ve etrafta kırılan ahşap sesi yankılandı. Kapının diğer tarafında, başka odalara açılan kısa bir koridor vardı.

“Durun, durun!” diye bağırdı kadın.

“Büyük bir kilermiş,” dedi Striker.

“İzin almanız gerek!”

Striker Felicia’nın kadına sesini kesmesini söylediğini duydu; birlikte koridora girdiler. Daha üç metre kadar ilerlemişlerdi ki hava birden dumanla kaplandı, viski ve diğer içkilerin kokusu hissedilir hale geldi. Koridorun sonunda, bir başka kırmızı perde daha vardı. Striker buna yaklaşıncı, diğer taraftan konuşma ve patırtı sesleri geldiğini duydu. Sesler tıpkı sert ve ahşap bir zemine düşen çakıl taşlarının sesini andırıyordu. Bunun ne olduğunu şıp diye anladı.

Bu, Pai Gow taşlarının sesiydi.

Bir kumarhanenin arka kapısına çıkmışlardı. Çin Mahallesi için pek de alışılmadık bir durum sayılmazdı.

Striker kırmızı perdeyi açıp, kumarbazlarla dolu birçok masanın bulunduğu genişçe bir odaya girdi. Adamlardan bazıları yaşlı, bazıları orta yaşlıydı ama hepsi Asyalıydı. Ülkeye daha yeni gelmiş gibi gözüküyorlardı. Odada, yüksek sesle ve heyecanla Kantonca konuşuluyordu. Garson çocuklar masadan masaya koşturuyor, birkaç smokinli ve yaşça daha büyük olan garson da viski ve konyak servisi yapıyordu. Odanın öteki ucunda, altın renkli takım elbise-

ler giymiş iki iriyarı adam dikkatle ona baktılar ama yanına gelmediler.

Striker Felicia'ya baktı. "Takım elbiseler tanıdık geldi mi?" diye sordu.

"Kamyonetin arkasındaki adamlarınki gibi."

Striker evet manasında başını salladı. "Ben etrafa göz atarken, onlara ve ejderha kadına dikkat et."

Hostes Annie Ting bunu duyunca gözlerini kıstı. "İzin belgesi gerek!" dedi yeniden.

Striker onu duymamazlıktan geldi. Masaların arasında ilerleyince, adamlardan bazıları oyunu bırakıp, sanki beyaz bir adamın gizli Çin kumarhanelerini istila ettiğini yeni fark etmiş gibi ona şüpheyle baktılar. Diğerleri ona aldırış etmeden, bahislerini öne sürdüler.

Odanın sağ ucunda, aşağıya inen dar bir merdiven vardı. Striker merdivene yaklaşıp aşağıya baktı. En altta kapalı bir kapı olduğunu gördü. Felicia'ya aşağı ineceğini işaret etti.

Basamaklar ahşaptı ve Striker'ın çizmelerinin ağırlığı altında gıcırıyordu. Striker aşağıya varınca, etrafın epeyi karanlık olduğunu fark etti. Tavandaki tek ampul de patlamıştı. Kapıdaki yazıya gayet okunaklıydı ve İngilizceydi.

GİRMEK YASAK.

Basit ama etkiliydi. Tabii, polis memuru olmayanlar için.

Striker kapıyı açtı, odaya girdi ve floresan lambanın ışığı gözünü kamaştırdı. Oda uzun ve dikdörtgen biçimliydi. Eskiden bir ofis, ya da bir toplantı odası olarak kullanılmış olabilirdi. Bunu kestirmek güçtü, çünkü tamamıyla boşaltılmıştı. Üstelik bu, yakın bir tarihte yapılmıştı. Zemindeki halı sökülmüş, duvarlar da boyayla değil, gri renkli sıvayla kaplanmıştı. Striker elini duvarda gezdirince, sıvanın bazı yerlerde tam olarak kurumadığını fark etti.

Alelacele yapılmıştı. Bunun bir nedeni olmalıydı.

Odada ilerledi, zemini ve duvarları kontrol etti ama dikkatini çeken bir şeye rastlamadı. Kapıya dönüp çıkacakken,

bir şey gözüne takıldı.

Sert köpükten yapılmış tavan kaplamalarına baktı. Her bir kare parça otuz santimdi ve üstlerinde siyah benekler vardı. En yakındaki parçanın üstünde, kapı çerçevesine yakın ucunda ufak bir delik vardı. İlk bakışta, desenin bir parçası gibi gözüküyordu ama bu delik diğerlerinden daha büyüktü ve belirli bir açığı sahipti.

Striker bir çift boya tenekesini alıp tavana daha iyi bakabilmek için üstüne çıktı. Neye baktığını gayet iyi biliyordu. Bu, bir mermi deliğiydi. Kamyonetteki ölü adamları ve Çinli Tony'den aldığı bilgileri düşününce, burasının ne olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmadı.

Burası, bir cinayet odasıydı.

Altmış Altı

Yaklaşık olarak bir saat sonra, Striker ve Felicia Forensik Ses Kayıtları'na gittiler. Ich'tan ses kaydının bir sabit sürücü kopyasını aldılar ve Worldwide Tercüme Hizmetlerine doğru yola çıktılar. Ses kaydının tercümesini yaptırmak işe yarayabilecek ilk işti, çünkü Büyük Mutluluk Restoranında işleri pek de rast gitmemişti.

Annie Ting konuşmuyordu, dahası restoran personeli de ondan farksız davranmıştı. Gerçi Striker öyle olacağını tahmin etmişti. Teşhis bölümü bulduğu odada inceleme yaparken, hepsini hapse tıkmıştı.

İzleyebileceği en iyi strateji buydu. Bazen hapiste birkaç saat kalmak bile insanların bülbül gibi ötmesini sağlardı. Bu da işe yaramazsa, ciddi forensik kanıtlar işi görürdü. Ama yine bir bekleme oyunu oynamaya başlamışlardı ve Striker bu oyunu kesinlikle oynamak istemiyordu.

Worldwide Tercüme Hizmetlerinin bulunduğu Grant'le Commercial'ın köşesine vardılar. Burası Striker için tanıdık bir yerdi, çünkü zaman içerisinde polis teşkilatındaki tercümanların çaresiz kaldığı durumlarda buraya gelmişti. Hem de sık sık.

Striker meydana gelen son tedirgin edici olayları düşünürken, bekleme odasına oturdu. Felicia'ya baktı. "Hastaneyi tekrar aradın mı?"

Felicia evet der gibi başını salladı. "Patricia Kwanın durumunda bir değişiklik yok. Avustralyalı doktor bir şey ol-

duğu takdirde bizi hemen arayacak." Ceketinin cebinden karamelli bir çikolata çıkardı.

Striker çikolataya baktı. "Tanrım, sen başka bir şey yer misin?"

"Evet, Snickers çikolatası da yerim." Felicia çikolatadan bir parça koparıp Striker'a uzattı. "Biraz ye. İşler böyle devam ederse, bugün yiyebileceğin tek şey bu olabilir." Sonra, tatsız tatsız gülümsedi. "Hem bunu senin için kalbime yakın bir yerde tuttum."

Striker onun bu lafına gülümsedi ve çikolata parçasını ağzına attı. O, Felicia kadar çikolata delisi değildi ama kahvaltıdan sonra yediği tek şey buydu. Çikolatayı ağzında eritip, suratını kaşdı. İki gündür tıraş olmamıştı ve suratı tıraş olması için onu uyarıyor gibiydi. Bıkkınlıkla oflayıp "Kehribar Alarmından bir haber var mı?" diye sordu.

"Hayır, Kwan'm kızı hâlâ kayıp. Ama akrabalarının hepsini aradık, her bölgede onu arıyorlar."

"Kızın bir cep telefonu numarası var mı?"

Felicia suratı ekşitti. "Kontörlü bir hattı var ama kontörü bitmiş. Telefonunu yatak odasında buldum."

Striker hiçbir şey demedi, sadece homurdandı. "Endişelenme Jacob. İşte, seni mahveden şey bu. Kontrol edemediğin şeyler için strese girmek. Buraya ses kaydının tercümesini yaptırmak için geldik. Daha iyisini yapabilene dek buna odaklan." Ona bir parça çikolata daha uzattı. Striker istemeyince de sırtıttı. "Bunun seksin yerine geçtiğini biliyorsun, değil mi?"

"Seks yapmak yerine, çikolata yiyor olsaydım, iki yüz kilo olurum."

Magui Yagata ofisin kapısını açıp bekleme odasına girdi. Striker kadını şöyle bir süzdü. Ellilerinin sonlarındaydı ve gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler bunu açıkça sergiliyordu. Sert görünümlü bir kadındı, hali tavrı da farklı değildi.

Striker daha merhaba bile diyemeden, kadın uzanıp ellerindeki diski aliverdi.

“Blu-ray, öyle mi?” dedi küçümseyici bir tavırla. “Şanslı bir adamsınız; bu tür medyayı okuyabilecek yeni bir okuyucumuz var; sersemin teki diğerini kırdı da.”

“Seni gördüğüme ben de sevindim Magui. Hayat nasıl gidiyor?”

“Kullanılmış bir prezervatif gibi. İkiniz de benimle gelin.”

Magui arkasını döndüğü gibi odadan çıktı ve peşinden geleceklerini farz etti. Felicia Striker’a nesi var bunun böyle? Der gibi baktı. Striker’sa omuzlarını silkti.

Magui hep böyleydi.

Kadının peşinden yandaki odaya geçtiler. Burası da gayet sıradan gözüken bir ofisti: İçeride masalar, sandalyeler ve bir video ünitesi vardı. Striker ve Felicia masanın başına geçtiler ve Magui saatine bakıp suratım buruştururken, başlamasını beklediler. Magui sanki bundan çok daha önemli işleri varmış gibi davranıyordu. Televizyonu açıp, diski yerleştirdi ve oynat düğmesine bastı.

Striker bir anda yine silahlı çatışma görüntülerini izlerken buldu kendisini. Ama bu sefer kendi tepkisi şaşırttı onu. Görüntüleri daha önceden izlerken verdiği tepkilerden farksızdı o anki durumu. Görüntüleri o ana dek defalarca izlediği için, daha az etkileneceğini, görüntülerin daha etkisiz olacağını düşünmüştü.

Ama hayır, ilk kez izliyormuş gibi içinin acıdığını hissetti.

Görüntüler nihayet sona erdiğinde, sıktığı parmaklarını gevşetip Magui’ye baktı. Kadının suratındaki o küstah ifade silinmişti ama bunun yerini şok, acıma, ya da dehşet ifadesi de almamıştı. Suratında çirkin bir doğum lekesini andıran, karanlık bir merak ifadesi peyda olmuştu. Tek kelime etmeden, ayağa kalkıp, Blu-ray oynatıcısı kurcaladı.

Felicia Striker a eğilip “Bu sürtük beni ürkütüyor,” dedi.

Striker başını salladı. “Olabilir ama ona ihtiyacımız var... Tanrı aşkına, kadın on bir dil biliyor.” Tekrar Magui’ye baktı ve işe yoğunlaştı.

“Bana ne dediklerini söyleyebilir misin, söyleyemez misin?” diye sordu.

“Saçmalama. Tabii ki söyleyebilirim.” Magui diski başa alıp, görüntüleri tekrar oynattı. İki silahlı adamın birbirine baktıkları ve Joker kostümlü çocuğu masanın altından sürükleyerek çıkarmadan önceki noktada görüntüyü durdurdu. Adamlar o anda konuşmaya başlıyorlardı. Magui tercüme etmeye koyuldu.

“Hedef Bir ve Hedef İki yok edildi. Hedef Dört un yeri belli değil.”

Striker dikkatle dinliyordu. “Hedef mi?”

“En doğru tercümesi bu sözcük.”

Striker kabuğuna çekilip, duyduklarını idrak etmeye çalıştı. Bu sözcük onu anlamından dolayı değil, içerikten dolayı tedirgin etmişti; ‘hedef’ sözcüğü, gerçek isimler yerine kasıtlı olarak söylenmişti. Bunun tek bir nedeni olabilirdi; kurbanları insan konumundan çıkarmak ve silahlı saldırganları daha az hassas hale getirmek. Daha da kötüsü, sos-yopat öğrencilerin, ya da manyak katillerin kullanacağı bir dil de değildi. Paralı askerlerin diliydi. Karşılarında Paralı Askerler vardı. Profesyoneller.

Bu, kahrolası askeri bir dildi.

Striker karamelli okolatasını yemeyi kesen Feliciaya baktı. Felicia onunla göz göze gelince dudaklarını ısırdı. “Bu, hiç iyiye alamet değil,” dedi.

“Daha kötüsü olamazdı.”

Magui yüksek sesle konuşmalarını böldü. “Asıl endişe verici şey ne dedikleri değil, bunu nasıl söyledikleri.” Striker yanıt vermeyip, onun daha fazla açıklama yapmasını bekleyince, kadın devam etti: “Bu adamlar Kmer konuşuyorlar.”

Felicia omuzlarını silktilti. “Yani?”

“Esas olarak, Kamboçya dili. Ama sözcükler modern Kamboyalıların kullandığından daha yutulmuş ve resmi bir biçimde kullanılmış. Yani, bu iki adam yetmişlerde, ülkenin son derece kötü bir dönem geçirdiğı zaman orada büyümüşler. Toplu katliamlar. Tam bir soykırım dönemi.” Ofis sandalyelerinden birine oturup döndü ve onlara baktı. “Ölüm Tarlaları diye bir şey duydunuz mu hiç?”

Striker evet der gibi başını salladı. Pol-Pot Rejiminden söz ediyorsun.”

“Evet, ondan söz ediyorum.” Kadın görüntülerdeki maskeli iki silahlı saldırganı işaret etti. “O rejimin bir parçası olan birisini, hatta o rejimden kurtulmuş birisini bulmuş olabilirsiniz.”

O ana dek, sabırla dilini tutan Felicia nihayet Striker’a yanaştı ve konuşmaya başladı. “Pekâlâ, cehaletimi bağışlayın ve bana biraz bilgi verin. Pol Pot da kim?”

Striker ona çıldırmış gibi baktı. “O, bir diktatördü, Felicia. Dünyanın tanıdığı en kötü diktatörlerden biriydi hem de. Üç milyon insanı öldürdü.” Striker içine derin bir nefes çekip devam etti. “Pol Pot; çocukları askere dönüştürdü. Ebeveynlerini öldürttü. Sıradan kadınlar ve çocuklar aç bırakıldılar, tecavüze uğradılar ve sahte itiraflarda bulunmaları için işkence gördüler. Kamboçya’nın tüm nüfusunun eyreğı bu rejim yüzünden yok oldu gitti.”

Striker Kırmızı Maske’nin ekrandaki görüntüsüne baktı ve adamın gözlerini hatırladı. Kapkaranlık. Buz gibi soğuk. Son derece ölü. Felicia’nın gözlerindeki kasvetli merak ifadesini görünce, söylemek zorunda olduğı şeyi söylemek istemedi. Sanki bu sözcükler ağzından çıkarsa bir anda gerçekleşecekmiş gibi hissediyordu.

Ama Felicia’nın bilmesi gerekiyordu.

“Kmer Rougedan söz ediyoruz.”

Altmış Yedi

Öğle güneşi tepeye yükselmiş, kocaman, bembeyaz bir ateş topu olmuştu. Aziz Paul Hastanesi’nin elik kapılarından, binanın kırmızı tuğlalarına yansıyordu.

Kırmızı Maske bu manzarayı görünce, zihninde aniden geçmiş canlandı. Hatırladıkları öylesine güçlü ve canlıydı ki elindeki kavanozu neredeyse yere düşürecekti. İşte, bu gerçekten de çok büyük, hatta ölümcül bir hata olabilirdi.

Bedeni titremeye başladı. Hastanenin basamaklarında duraksayıp, 21. Bölgenin zihnine hücum eden görüntülerine saplanıp kaldı. Dehşet verici görüntülerdi bunlar. Bunların neden aklını kurcaladığını anlayamadı. O karanlık yeri senelerdir düşünmemişti. Birçok açıdan, iki bina tamamıyla farklıydı. Mimari tarzı, büyüklükleri, hatta renkleri bile farklıydı.

Ama bir şey onu sekiz yaşma geri götürmüştü. Hayatının en kötü dönemi idi. Sonra, fazla düşünmesine gerek kalmadan yanıtı buldu. Ona tüm bunları hatırlatan şey, Kamboçya'nın Angkor bölgesine ait, güneşin istisnasız her gün gözlerini kamaştırdığı o bembeyaz parıltıydı.

Babası günde on dört saat Ölüm Tarlalarında çalışırken, hassas muhasebeci elleri makineli tüfekli muhafızların keskin bakışları altında çatlayıp kanarken onu kavuran aynı güneşti.

Annesi domuz bağıyla bağlanıp, muhafızlar sıkılana ve boğazını kesene dek, on bir gün boyunca tecavüze uğrar-

ken onu kavuran aynı güneşti.

Kendisi ve diğer çocuklar, yiyecek ve su olmayan, muhafızlardan korunmanın mümkün olmadığı o tozlu çukura atıldıklarında onları kavuran da aynı güneşti.

Angkor onlara ne kadar merhamet gösteriyorsa, kavurucu güneş de o kadar gösteriyordu.

Yani, merhamet diye bir şey söz konusu bile değildi.

Kırmızı Maske bedeninin zihnini saran gaddarca düşünceler yüzünden titrediğini hissetti. Bu anılar nereden geliyordu? Artık yetişkin bir adamdı, sekiz yaşındaki 157. Çocuk değildi. O çocuk uzun süre önce ölmüştü.

“Ruhlar,” dedi kendi kendine. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Zihnini kapatıp, ayaklarını hareket etmeye zorladı. Bedeni ona itaat ettiği halde, zihni aynı şeyi yapmadı. Attığı her adımla birlikte, o döneme ait anılar daha da keskinleşti, imgeler daha da canlandı.

Ta ki kâbusu baştan yaşayana dek. Annesi çığlık atıyordu.

Çığlık atıyordu.

Çığlık atıyordu...

Meşum haykırırları bütün gece kampta yankılandı. Muhafızların sinsi birer yılan gibi güldüğü diğer geceler gibi, annesi atalarından yardım istiyor ya da en azından bir an önce öldürmelerini diliyordu. Ama aradan saatler geçtiği halde, haykırırlarına yanıt veren olmadı.

157. Çocuk hücrelerinde gelişigüzel sıralanmış çocukların yanında yere kıvrıldı. Bazıları açlıktan, bazıları da acıdan kıvranıyordu. Diğerleri ise, uzun süredir kımıldamamışlardı. Onları doğru dürüst görmüyordu bile; onun için en önemli şey annesiydi. Sesi her şeydi. Annesinin çığlıklarını duymamaya, ona ne olduğunu anlamamaya çalıştı. Ama biliyordu. Her zaman biliyordu.

Günün sonunda, muhafız onlara lapa getirdiğinde, 157.

çocuk adamın kayıtsızca duvara astığı anahtarlıktan anahtarı çalıvermişti. Muhafız işini bitirir bitirmez, 157. Çocuk onu yere zincirleyen kelepçenin içinden incecik bacağını çıkarmaya koyuldu.

Ama bu yavaş ilerleyen ve azap veren bir işti.

Bacağını zincirden kurtardığında, gece iyiden iyiye bastırmıştı. Acısı dinmeden, bacaklarının üstünde doğrulup yürümeye başlamıştı. Kanlı ayağı eğri büğrü bir et parçasına dönüştüğü halde, topallayarak kapıya gitti, kilidi açtı ve sessizce dışarı çıktı.

Plan yapmamıştı. Eğitimi yoktu. Kampın planından habersizdi.

Ama başka seçeneği de yoktu.

Babası öleli aradan günler geçmişti. Ölenler sayılamayacak kadar fazlaydı. Kimsenin geri dönmediği Ölüm Tarlalarına götürülmüşlerdi. Du ve Hoc kız kardeşler ölmüşlerdi; boyunları muhafızlar mermi harcamasın diye çelik sopalarla kırılmıştı. Geriye bir tek kendisi ve 158 numaralı çocuk Tran kalmıştı. Doğru binasındaki diğer küçük çocukların arasında da bebek Loc vardı.

157. Çocuk gerçeği biliyordu. En büyükleri oydu. Annesini bir tek o kurtarabilirdi.

Gece sıcak ve zifiri karanlıktı. 157. Çocuk sendeleye sendeleye kampta ilerlerken, tek ışık kaynağı aydı. Sadece sekiz yaşındaydı ve yaşma göre de ufak tefektir. Babası ona ' tarla faresi' derdi sık sık. Çöp faresi. Kampı daha yeni yarılamıştı ki, Tek Diş onun pirinç çuvallarının arasından geçtiğini gördü.

"Kurallar çiğnendi, kurallar çiğnendi!" diye bağırdı zalimce bir ses tonuyla. 157. Çocukun üstüne atladığı gibi, saçlarını kavradı. Onu kendisine çekip gülümsedi. "Daha fazlasını mı görmek istiyorsun? Ben şimdi sana gösteririm kural bozan. Daha fazlasını göstereceğim, evet." 157. Çocuk adamdan kurtulmaya çalıştı ama bu davranışı Tek Diş'i

daha da öfkeliendirdi. Adam ayağa fırlayıp bağırdı. Onu çamurların arasına fırlattı. Ağzına kendi kanının tadı gelene ve hareket edemeyene dek dövdü. Tek Diş onu yumrukları yorulana dek dövdü.

Daha sonra, diğer muhafızları çağırdı. Onu hep birlikte ana binanın doğusundaki çukur alana götürdüler. Oradaki çimler hep kırmızıydı, topraksa yumuşak ve vıcık vıcıktı.

Çukurun ortasında Çivi Ağacı duruyordu: Kalın gövdeli, eğri büğrü ağaç kurumak üzereydi. Dalları testereyle kesilmiş, gövdesine koca koca çiviler çakılmıştı. Ağacın dibindeyse kemikler duruyordu.

Bunlar, küçüklere ait kemiklerdi.

"Sana bir gösterimiz var," dedi Tek Diş.

157. Çocuk adamın ne demek istediğini anlamaya fırsat bulamadan, diğer muhafızlardan ikisi en yakındaki binadan çıkıverdi. Ufak bir çuval taşıyorlardı. 157. Çocuk önce bunun pirinç, ya da tahıl çuvalı olduğunu sandı; belki de adamlar önünde yemek yiyecekler ve açlığına güleceklerdi. Ama çuvalın içinden minnacık bir kol sarkınca, dehşet içinde neye baktığını anladı.

"Bebek Loc!"

157. Çocuk ayağa kalktı. Kurtulmaya çalışarak çaresizlik içinde, bedeninden kalan tüm güçle debelendi ama Tek Diş onu zahmetsizce tutmayı başardı.

"Bırakın beni, BIRAKIN BENİ!" Başını eğip, Tek Diş'in elini olanca gücüyle ısırdı, dişleri adamın etine geçip kanattı. Muhafız çığlık atıp onu bırakınca, derhal Bebek Loc'un yanına koşmaya başladı.

Ama fazla uzağa gidemedi.

Bir diğer muhafız onu yere devirdi ve tekrar ayağa kalkmaya fırsat bulamadan, Tek Diş üstüne çullanıp onu çimlerin üstüne yapıştırdı ve sıkı sıkı tuttu. Yetişkin bir adam tüm ağırlığını sekiz yaşındaki bir çocuğun üstüne vermişti.

Çocuk çaresizdi.

Tek Diş kafasını geriye çekip, onu Çivi Ağacına bakmaya zorladı. "Hoşça kal," dedi Tek Diş tatlı tatlı. "Hoşça kal, Bebek Loc."

Diğer iki muhafıza başıyla bir işaret verdi. Adamlardan biri çuvalı tersyüz etti, sonra minik çocuğu iki bacağından yakaladı. 157. Çocuk çığlık attı, ayağa kalkmaya çalıştı ama Tek Diş onu sert bir biçimde tutup, çaresizliğine güldü.

Bebek Loc ağlıyor, annesini arıyor ama hiçbir şey bulamıyordu. Bebek Loc'u ayak bileklerinden tutan muhafız onu bir tahta parçası gibi Çivi Ağacına doğru savurdu. Dehşet verici bir çatlama sesi duyuldu.

157. Çocuk Bebek Loc için çığlık attı. Bunun hiçbir faydası olmadı.

Bebek Loc'u tutan muhafız onu bir kez daha savurdu. Sonra, yine savurdu. Daha sonra yine savurdu. Çat, çat, ÇAT.

Bebek Loc'un Çivi Ağacına çarpış sesi, 157. Çocukun hafızasına meşum bir hayalet gibi kazındı. Onu asla terk etmedi. Tek Diş nihayet üstünden kalktığında, 157. Çocukun içinde bir şeyler kırıldı. Tıpkı bir daha asla birleşmeyecek bir dal parçası gibi. Acı dindi, korku dindi. Her şey silindi gitti, yerine müthiş bir uyuşukluk hissi geldi.

Artık tek bildiği buydu.

Altmış Sekiz

Striker ve Felicia, Worldwide Tercüme Hizmetleri'nden çıkıp arabalarına bindiler. Striker direksiyona geçtiğinde, zihni son sürat çalışıyor, sıradan bir Dunbar okulundaki bir grup banliyölu çocukla, Gölge Ejderhaları gangsterleriyle ve otuz sene önce, yirmi bin mil uzakta meydana gelen Kmer Rouge savaşı arasında bir ilişki bulmaya çalışıyordu.

Aklına hiçbir ortak nokta gelmiyordu. Elleriindeki en iyi ipucu Patricia Kwan'dı ama kadın bir hastanede bilincini kaybetmiş halde yatıyordu. Doktor olsun olmasın, güçlü olsun olmasın, hiçbir şey fark etmezdi. Patricia Kwanın kızını bulabilecekleri bilgiyi verebilecek tek kişi yine Patricia Kwandı.

"Aziz Paul," dedi Striker. "Sen kullan."

Yer değiştirdiler ve Felicia Birinci Caddeye çıkıp batı yönüne doğru ilerlemeye başladı. Striker hemen dizüstü bilgisayarı açıp, kentteki ekiplerin yıllar önce kullanmaya başladığı rapor programı olan PKBYO'yu başlattı. Her Devriye çağrısı bu veri tabanında yer alırdı ve burada araştırma yapmak, Striker'ın listesindeki maddelerden biriydi.

Felicia hız şeridine geçip ona baktı. "Aklına bir şey geliyor mu?"

Striker defterini çıkarıp, kucağına yerleştirdi.

"Aklıma gelen her kahrolası ismi devriye veri tabanında araştırıyorum. Bakalım zayıf da olsa bir bağlantı bulabile-

cek miyiz? Şu anda bulacağımız en ufak şey bile beni mutlu edebilir."

Striker işe koyuldu. Olaya karışan dört çocuğun isimlerini yazdı. Bunlar hedef olarak seçildiği bilinen çocuklardı: Conrad MacMillan, Chantelle O'Riley, Tina Chow ve hâlâ kayıp olan Riku Kwan. Birkaç dakika sonra, pes etti.

"Hiçbir şey yok," dedi alçak sesle. "Tanrım, tek bir şey bile yok."

Felicia ona baktı. "Nasıl tek bir şey bile yok?"

"Yani, bu çocuklar birer kişi olarak sistemde yoklar. Koca bir sıfır."

Bu durum, çok sinir bozucuydu. Bilgi sistemlerinin hiçbirinde, çocuklara ait bir gençlik kaydı ya da suç geçmişi kaydı yoktu. Bir tanesi bile bir görgü tanığı, mülk sahibi, şüpheli kişi ya da suçlanabilecek şüpheli olarak geçmiyordu. Konuyla ilgili olarak bulabildiği en yakın bilgi, Riku'yla Conrad'in ebeveynleri Patricia ve Archibald MacMillandı. Kwan, öğrendikleri gibi zaten bir Vancouver polis

memuruydu. Onunla ilgili kayıtlar otomatik olarak işe başladığı zaman sisteme girilmişti. Archibald MacMillan da bir itfaiyeciydi, bu yüzden onun da kayıtları sistemde vardı.

Striker bunları Felicia'ya anlattı.

“Archie hangi itfaiye merkezinde?” diye sordu Felicia.

Striker rapora göz attı. “On Birinci Merkezde. Yorumlar kısmında bir açıklama var: Onun uzman olduğu yazıyor. TEHMAD.” Felicia'ya baktı. “Kimyasal sızıntılarla, patlayıcı maddelerle, met laboratuvarlarıyla ve bilinmeyen terörist cihazları gibi boktan şeylerle uğraşırlar.”

Felicia, Main'den güneye saptı. “TEHMAD'ın ne olduğunu biliyorum, Striker. Tanrı aşkına, beni ne kadar çaylak sanıyorsun sen?”

“Tehlikeli Maddeler demek.”

Felicia gözünün ucuyla ona baktı. “Çok pislik bir adamsın. Diğer ebeveynlerin ismi var mı sistemde?”

Striker tekrar bilgisayar ekranına odaklanıp, elektronik sayfalara göz attı. “Hayır, gördüğüm kadarıyla yok. Burada ismi geçen tek Chow ailesi alakasız. Sistemde O'Riley ismi geçmiyor bile.”

Striker fazla pencereleri kapatmak için dokunmatik yüzeyi kullandı ve Archibald MacMillan la ilgili orijinal dosya aramasına geri döndü. “İlginç bir durum var,” dedi. “On Birinci İtfaiye, Victoria'yla İkinci Cadde'de, yani 2. Bölgede.”

“Bunun nesi ilginç?”

“Archibald MacMillan da, Patricia Kwan da 2. Bölge'de çalışmışlar ama her ikisi de Dunbar'da oturuyor. İkisinin çocuğu da aynı okula gidiyor.”

Felicia, Eeee? Der gibi omuzlarını silktilti. “Birçok polis memuru Dunbar'da oturur,” dedi. “Aileler için iyi bir muhit. Onları çapraz başvuru şeklinde aratsana.”

Striker her ikisinin de geçmişleriyle ilgili bilgileri okudu. Okunacak çok şey vardı.

Patricia Kwan önceki sene iki yüzden fazla çağrıya gitmişti. Bir devriye polisi için standart sayılırdı. Zorla Meskene Girmekten, cinayete kadar bir sürü olay yerine gitmişti. Archibald MacMillan da birçoğu gaz kaçaklarıyla ve araba kazalarıyla ilgili altmış üç olaya gitmişti.

“Ne çıktı?” dedi Felicia.

“Şaşırtıcı bir şey yok, birlikte gittikleri sadece bir görev var. Hatta birkaç ay önceymiş. Pandora Sokağında, Yedi Yüzüncü Blok'taki bir eve gitmişler.”

“Orası sanayi bölgesi,” dedi Felicia. “Ne tür bir kayıt bu?”

Striker bağlantıya basıp olay numarasının ekranda belirmesini bekledi.

“Tamam, aslında iki çağrı var,” dedi. “Birbirine bağlı iki olay. İlki; bir Şüpheli Durum çağrısı olarak gelmiş, sonra aynı gece daha geç bir saatte, aynı adresle ilgili bir Kundakçılık olayıyla bağlanmış.” Striker olay numarasını aratınca,

sadece adresin ve zamanın belirtildiği, standart bir CAD çağrısıyla karşılaştı. Yorumlar kısmında herhangi bir açıklama yoktu. Herhangi bir isim de yoktu. Sinir içinde olay numarasını bir raporda bulabilmek için sisteme girdi, bu sefer karşısına iki kelimelik bir mesaj çıktı.

“Olay bulunamadı, diyor,” dedi. Yani ya böyle bir olay yoktu ya da güvenlik nedenleriyle gizlenmişti.

“Olayla ilgili sicil numarası var mı?” diye sordu Felicia.

“Hayır, yok.”

Striker Bilgiyi arayıp, raporu bulup bulamayacaklarını sordu. Fakat onlar da aynı mesajla karşılaştılar. Öfkeyle CAD çağrısını kapattı.

“Pandora’daki şu evi görmek istiyorum,” dedi.

“Bunu sonra yapmamız gerek. Geldik.”

Striker başını ekrandan kaldırınca, uzun çelik kapıları ve hastanenin kırmızı tuğla duvarlarını gördü.

Aziz Paule varmışlardı.

Altmış Dokuz

Kırmızı Maske, Aziz Paul Hastanesinin doğu kanadında durmuş, Kritik Bakım Ünitesinin pencereli kapısından içeri bakıyordu. İçeride Patricia Kwan vardı.

Bir sonraki hedefi oydu.

Kırmızı Maske’nin üzerinde hastanenin yan kanadında öldürdüğü hademenin giysileri vardı. Tek kolu sağlam olduğu için, bol tulum tabancasına uzanmasını engelliyordu ama üniforma KBÜ’ne girebilmesi için gerekliydi. Bu yüzden, tulumun bağcıklarını bağlamamıştı.

Elinden gelenin en iyisi buydu.

Kapının diğer tarafında, Patricia Kwan’ın odasının dışında nöbet tutuluyordu. Kırmızı Maske öyle olacağını tahmin etmişti. Yirmi beş yaşlarında, genç bir polis memuru kapıya yaslanmıştı. Sıkılmış gözükiyordu. Koridorlarda koşturan hemşireler ve diğer görevliler haricinde, etrafta kimsecikler yoktu.

Bu da Kırmızı Maske’nin işine geliyordu.

Kavanozu ve yapışkanlı bandı sol elinde taşıyordu. Bunlar fazla ağır değildi, hatta gayet hafif bile sayılırdı ama omuzuna yüklediği stres endişe vericiydi. Acıyı hissetmemeye ve yapacağı işe odaklanmaya çalıştı.

Sağ elinde, kanser ünitesinden çaldığı ufak bir oksijen tüpü vardı. İki tane oksijen tüpü almış, bir tanesini bilerek KBÜ’nin giriş kapılarının önüne bırakmıştı. Tüpler basınçlıydı, ağırdı ve her biri on beş kiloydu.

Bu ağırlık; yapacağı iş için haydi haydi yeterdi.

Sabırla hemşirenin gitmesini bekledi, sonra hademeden aldığı giriş kartını tuş takımından geçirdi ve Kritik Bakım Ünitesine girdi. Koridorda ilerlerken sağma soluna bakmadı, bakışlarını tıpkı işini yeni bitirmiş yorgun bir adam gibi ileriye dikti. Nöbetçi memura yaklaşırken, sola baktı. Adamın onunla ilgilenmediğini gördü.

İşte, bu ihtiyacı olan tek boşluktu.

Omuzunun elverdiği son gücü de kullanarak, oksijen tüpünü savurdu; polis memuru onun bu hareketini fark edip kollarını havaya kaldırmış ama geç kalmıştı. Oksijen tüpü adamın suratına indi, başını kapıya savurdu ve burnunu kırdı. Polis piriç eriştesi gibi cansız bir halde yere yığıldı.

Kırmızı Maske işini şansa bırakmak istemiyordu. Tüpü bir kez daha adamın suratına indirip, Patricia Kwan'ın kapısını açtı ve etrafına bakındı. İçeride sadece yatakta yatan kadını görünce de güveni yerine geldi. Kavanozla yapışkan bandı en yakındaki şifonyerin üstüne koydu, daha sonra oksijen tüpünü yere, kapının hemen aralık kısmına bıraktı.

Polis memurunu içeri sürükleyip tabancasını aldı. Şarjörü çıkardı, kızıağı açtı ve içindeki mermiyi çıkardı. Daha sonra, Sig Sauer'i çöp bidonuna atıp polisi tuvalete sürükledi. Kapı kapanınca, Patricia Kwan ve o yine yalnız kaldılar.

Artık işe başlama vakti gelmişti.

Yapışkan bandı ve kavanozu alıp yatağa yaklaştı. Patricia Kwan battaniyelerin altında, yukarı kaldırılmış yatak trab-zanlarının arasında hareketsiz yatıyordu. Onu son gördüğünden beri aradan uzunca bir süre geçmiş gibiydi. Tuhaf bir his olduğunu düşündü.

Tuhaf olmakla birlikte, bir yandan da harikaydı.

Patricia'nın suratı öncekinden de solgundu. Yanaklarının etrafındaki deri sarkmıştı. Göğsü yavaş yavaş, belirli aralıklarla inip kalkıyordu. Bileklerindeki ve kollarındaki tüpler farklı makinelere bağlıydı. Bunlardan biri, Kırmızı

Maskeye, 21. Bölge'de muhafızların itiraflar için kullandıkları elektrik akımı makinelerini anımsatmıştı. Bunu hatırlayınca, içine yine kasvetli bir hissin yayıldığını fark etti ve bundan sıyrılmaya çalıştı.

Duygular bir zayıflık belirtisiydi.

Yatak çok yüksekti. Kırmızı Maske yatağı elektronik kontrolü kullanarak alçalttı ve Patricia Kwan'ın üstüne eğildi. Patricia birisinin odada olduğu hissedince, suratı gerildi. Kırmızı Maske gülümsedi.

Bilincini geri getirebilirdi.

Önce, ellerine lâteks eldivenleri geçirdi, sonra bir parça yapışkan bant yırttı. Bunu Patricia'nın ağzına yapıştırıp, yaralı omuzunu tutup, sertçe sıktı.

Patricia elektrik şokuna uğramış gibi sarsıldı. Gözleri açıldı. Etrafına bakındı, onu gördü ve gözleri irileşti. Örtülerin altında titremeye başlayınca, makinelerden birinden tiz bir bip sesi çıktı.

"Kımıldama," dedi Kırmızı Maske sert bir sesle. Dudaklarının üstüne yapıştırdığı bandı işaret etti. "Bandı çıkaracağım." Elindeki kavanozu gösterdi. "Bu, nitrik asittir. Dünyada bundan daha acı veren bir şey yoktur. Çılgılık atarsan, hepsini boğazından aşağı akıtırım."

Patricia Kwan'ın gözleri dehşetle doldu. Yanaklarından aşağı yaşlar süzölmeye başladı.

"Anladın mı?"

Patricia hafifçe başını salladı ve Kırmızı Maske bandı çıkardı.

"Lütfen," dedi Patricia güçsüz, titrek bir sesle. "Her şeyi yaparım, istediğin her şeyi yaparım. Beni öldürme."

Kırmızı Maske kavanozu yatağın yanına, Patricia'nın görebileceği bir yere koydu. "Sana yalan söylemeyeceğim, Patricia Kwan. Öleceksin. Ama acısız ölmekle, acı çekerek ölmek sana bağlı."

Patricia fısıldayarak yanıt verdi: "Lütfen... Tanrım..."

Neden? Neden yapıyorsun bunu?"

Kırmızı Maske ona baktı ve deneyimlediği hissin ne olduğunu anlamaya çalıştı. İçinde, derinlerde bir yerde, belli belirsiz bir his peyda olmuştu. Hatırlayamadığı bir isim gibiydi.

“Büyük saygısızlık ediyorsun. Bu, asla tolere edilmez, edilemez.” Ona tuhaf tuhaf baktı. “Kimsenin öğrenmeyeceğini mi sandın?”

Patricia Kwanın gözlerinde dalgın bir ifade belirdi. “Neden söz ettiğini bilmiyorum. Ben masumum!”

“Kimse masum değildir.”

Kırmızı Maske saate baktı. Aradan birkaç dakika geçmişti bile. Çok geçmeden, hemşire odaya geri gelecekti. Saniyeler bile değerliydi. Patricianın suratına bakacak biçimde öne eğildi, sonra da hissettiği acıyı duymazdan gelmeye çalıştı. Acı hissetmenin sırası değildi.

“Sana son kez soruyorum, Patricia Kwan.”

“Lütfen, ben...”

“Kız nerede? Riku Kwan nerede?”

Yetmiş

Telefon çaldığında, Courtney duştaydı. Telefonun çaldığını duydu, bir an için yanıt vermemeye karar verdi ama sonra aklına Raine gelince, onun Que’yla sonuna kadar yapıp yapmadığını merak etti. Gözlerine mango özlü sabunu damlata damlata, duş kabininin kapısını yana çekti, dışarı çıktı, raftan bir havlu çekip yarı çıplak vaziyette koridora çıktı.

Telefonu beşinci çalışta açabildi. Yani, telesekreter devreye girmeden bir önceki çalışında yetmişti. Hemen kimin aradığına baktı.

Quenton Wong.

Bunun Raine olduğunu bildiği için hemen “Tanrım, seni defalarca aradım. Neden geri aramadın?”

“Kusura bakma, Court. Cep telefonum bozuldu.”

“Ama Que’nun telefonunu da aradım.”

“O da beş para etmez. Bir keresinde küvete düşürmüş, sürekli olarak parazit yapıyor. Bazen çalışıyor, bazen çalışmıyor.”

Raine konuşmayı kesti ve birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Nihayet, Courtney “Eee? Yaptın mı?” diye sordu.

“O... O, burada değil,” diye cevap verdi Raine.

“Orada değil mi? Sen neredesin?”

“Que’nun arkadaşının yerinde. Avatar’ı izlemeye gittiğimizde tanışmıştık, hatırladın mı? Cildi sorunlu olan çocuk.”

“Ha evet, Bay Ürkünç.”

Raine bunu duyunca güldü. “Evet, evet, Bay Ürkünç un kendi dairesi var. Adanac’ta.”

“Que orada mı?”

Raine hem utanmış, hem de sıkılmış gibi ofladı. “Burada kimse yok. Que bütün gece kayıptı. Bilmiyorum. Belki de o kadar... İstemiyordur bunu yapmayı.”

Courtney üstünden akan suyun bacaklarından ayaklarına, oradan da sahanlığın sert ahşap zeminine akıp bir birikinti oluşturduğunu hissetti. Umurunda değildi. “Tanrım, dalga mı geçiyorsun? O çocuk restoranda içine düşecek gibiydi. Bir şey olmuş olmalı.”

“Ne gibi?” dedi Raine.

Courtney bunun ne olabileceğini düşünmemiştir. Ama bu ihtimal onu rahatsız etti, çünkü Que ya bir başka kızla birlikteydi ya da başını derde sokup hapse falan girmiş olabilirdi.

“Belki yine sarhoş olmuştur ve sarhoşluk tankına yollanmıştır.”

Raine’in ses tonu birden savunmacı bir hale büründü. “Que bunu sadece bir kere yaptı.”

“Ben sadece...”

“Biliyorum, biliyorum. Baksana Court, ne yapıyorsun? Buraya gelip benimle takılmak ister misin? Bir arkadaşına ihtiyacım var. Saatlerdir Alacakaranlık’ı okuyorum. Kitap iyi de, biraz daha okursam gözlerim şaşılacak. Hem şu anda eve de gidemem.”

“Neden?”

“Dalga mı geçiyorsun? Bütün geceyi Que’da geçirdim, sene sonuna kadar ceza verir annem bana. Yanımda Britney biletim ve kostümüm de var. Kayıp Ruhlar Yürüyüşü ve konser bitene dek eve falan gidemem.” Duraksayıp hafifçe öksürdü. “Hey, saat neredeyse iki. Yürüyüş üç saate başlayacak. Neden şimdi buraya gelmiyorsun? Eğlenmeye şimdiden başlarız.”

Courtney evinin önünde nöbet tutan iki polis memurunu düşündü.

“Ha, yürüyüş...”

“Mandy’yle konuştum, bana Bobby’nin seni sorduğunu söyledi.”

“Sahi mi?”

“Bobby gösteri başlamadan önce parkta olacağını, birkaç bardak içki içeceğini söylemiş, bizi de çağırmış.”

Courtney gözlerini yumup, babasına lanet okudu. Bu, büyük bir haksızlıktı. Babası ona haksızlık ediyordu. Annesi asla bir şeyler yapmasını yasaklamazdı. Evin önünde ve arkasında nöbet tutan polisleri düşününce, acaba onlara görünmeden kaçabilir mi diye düşündü. Belki de yan pencereden dışarı çıkıp, komşularının çitlerinin üstünden atlayabilirdi. Ya da diğer taraftan, doğrudan parka çıkabilirdi. Bunu yapmanın bir yolu olmalıydı.

“Geliyor musun?” diye sordu Raine yine.

Courtney adresi yazdı. “Bir saate oradayım.” Arkadaşına veda edip, telefonu kapattı ve onu evin cereyanından koruyan ıslak havluyla orada kalakaldı. Çoktan üşümeye başlamıştı. Tekrar duşa yöneldi, durdu, havluyu üstüne iyice sarıp ön pencereden dışarı baktı.

Polis arabası orada değildi.

Arkasını dönüp mutfığa girdi ve arka sokağa baktı.

Orada da polis arabası yoktu.

“Çok tuhaf” dedi ama arabaları görmediğine çok sevinmişti. Telaşla duşa koşup, saçını yıkamayı bitirdi. Hazırlanması gerekiyordu. Parti başlamadan önce yapması gereken çok şey vardı. Çok, çok şey vardı.

Raine onu bekliyordu.

Bobby Ryan da öyle.

Yetmiş Bir

Striker ve Felicia, Aziz Paul Hastanesinin üçüncü katına doğu kanadındaki asansörle çıktılar. Kritik Bakım Ünitesinin kilitli girişine vardıklarında, Striker dolaptan bir önlük alıp giydi. Önlüğün bağcıklarını arkasında bağlayıp hemşireyi aradı. Birkaç saniye sonra, personel odasında konuştuğu hemşire geldi. Onu yanına çağırıp doktoru görmek istediğini söyledi.

Kadın kaşlarını çatıp “Şu anda molada,” dedi.

“Bir polis olayıyla ilgili.”

“Adamcağızın dokuz saattir aldığı tek mola bu.”

“Biz de on iki saattir ara vermeden çalışıyoruz. Onu bulun. Önemli olmasaydı, bunu istemezdim.”

“Sanırım, bir çağrı yollamayı deneyebilirim.” Kadın gayet aleni bir tereddütle bunları söylemişti. Sonra, tek kelime etmeden arkasını dönüp koridora çıktı.

Striker onun ardından bakıp Felicia’ya döndü. “Onu çağıracak mı, çağırmayacak mı?”

Felicia ellerini iki yana açtı. “Ama bu saçmalık. Sen burada bekle, doktoru gidip kendim bulayım.” Koridorun güney kısmına doğru ilerledi, köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Hemşire ve Felicia gittikten sonra, koridordaki ara bölüm bomboş kaldı. Striker’dan başka kimse yoktu. Bütün gün olduğu gibi, yine Courtney1’yi ve iki gün önce ettikleri kavgayı düşündü.

Pişmanlık her daim güvenilebileceği tek şeydi.

Blackberry sini çıkarıp evi aradı ama yanıt alamadı. Cep telefonunu arayınca, karşısına makine kaydı çıktı. Courtney yine telefonlarını atlatıyordu. Aradığını görmezden geliyordu. Ne vakit ona kızsı böyle yapardı. Bip sesini bekledi, tam bir mesaj bırakacaktı ki Kritik Bakım Ünitesinin camlı kapısından içeri bakarken, gördüğü bir şey onu rahatsız etti.

Kwanın odasının önünde nöbet tutan polis memuru orada değildi.

Striker cep telefonunu çat diye kapattı. Etrafına bakınıp, bir giriş kartı isteyebileceği bir hemşire, doktor ya da hademe var mı diye baktı ama kimseyi göremedi. Etraf bir anıt mezar gibi sakindi. Cep telefonunu çıkarıp Sevk bölümünü aradı ve Kwanın odasının dışında nöbet tutan polis memurunu aramalarını istedi. Neredeyse iki dakika telefonda bekledi. Sevk görevlisi tekrar hatta döndüğünde sesi oldukça endişeliydi. “Yanıt vermiyor.”

“Derhal buraya bir ekip yollayın. Kod Üç.” Striker telefonu cebine sokup, kapıyı bir tekmeyle açtı. Giriş kartı okuyucusu çerçevesinden dışarı fırladı ve yüksek, tiz bir alarm koridorlarda yankılanmaya başladı. Striker buna aldırış etmedi. Sig’ini çekip, Kwanın odasına kadar altı metre koştu ve kapıyı açtı.

Odanın karşı tarafında, Patricia Kwan yatakta yatıyordu. Onun solunda, sırtı kapıya dönük vaziyette hastanenin hademelerinden biri duruyordu. Adam Kwanın yatağının etrafındaki hastane

ekipmanlarını temizliyordu. Odanın kapısında nöbet tutması gereken polis memuru hariç, her şey tamam gözüküyordu.

Striker biraz rahatlayıp tabancasını aşağı indirdi. “Hey, adamım, doktoru gördün mü?”

“Molada. On dakika sonra gelin.” Hademe bunları söylerken, dönüp ona baktı. Striker adamın buz gibi ölü göz-

lerini gördü.

Kırmızı Maske.

“Sakin kımıldama!” diye bağırdı silahını doğrultup.

Ama Kırmızı Maske çoktan harekete geçmişti. Silahlı saldırgan hızla arkasına döndü, yere eğildi ve Patricia Kvan’ın ardına sığındı. Silahını yatağın üstünden doğrultup ateş etmeye başladı.

Mermiler Striker’ın arkasındaki duvara saplandı. Hemen eğilip nişan aldı. Ama Patricia Kwanı tehlikeye atmadan ateş etmesi mümkün değildi. Kadın hâlâ yatağında bilinçsizce yatıyordu. Gizlenecek bir yer bulamazsa, hapı yutmuş demektir. Odanın soluna doğru kaydı.

Kırmızı Maske Kvan’ın yatağının ardından çıkmadı. Tetiği hızla çekmeye başladı: Dört, beş, altı, yedi el ateş etti... Mermilerin hepsi Striker’ın sağ tarafındaki duvara isabet etti.

Yani, asıl hedeften bir metre uzağa.

Mermiler onu birkaç adımla ıskalayınca, Striker şansının yaver gittiğini düşünmüştü. Ama sonra, içini buz gibi bir his kapladı. O güne dek, Kırmızı Maskeyle iki kez silahlı çatışmaya girmişti, adamın bir çaylak olmadığını görmüştü. Kırmızı Maske lisede de Striker’ı yaylın ateşiyle antrede sıkıştırdığında da oldukça usta bir nişancı olduğu kanıtlamıştı.

Hedefini bu kadar da çok ıskalaması mümkün değildi.

Tabii, asıl hedefi Striker değilse.

Striker doğrulmadan, adamın ateş ettiği yöne baktı. Gördüğü şey yüzünden neredeyse kalbi duracaktı... Birisi kapının hemen yanına bir oksijen tüpü bırakmıştı ve mermiler tüpün etrafına isabet ediyordu.

Oksijen tüpü patlayacak olursa, Striker diri diri yanardı. Tuvalet kapısına atılıp açtı ve içerideki ölü polis memuru gördü. Cesedi görünce, bir an için hızı kesildi ve tam o sıra-

da Kırmızı Maskenin mermilerinden biri tüpe isabet etti.

Odanın tamamı büyük bir gümbürtüyle zangırdadı.

Striker kendisini tuvalete zor atmıştı ama bunun hemen ardından meydana gelen kulakları sağır edici patlama kulaklarında çınladı ve kollarını sallayarak, bedenini bükerek tuvalete sert bir biçimde uçtu. Yere yığılıp, yarı ölen polis memurunun üstüne, yarı beyaz renkli sert fayansların üstüne düştü. Tiz bir çınlama kulaklarını doldurmasına rağmen, yine de her yer sessiz ve boğuktu.

Tabanca...

Tabancası hangi cehenneme gitmişti?

Sig’ini tuvaletin dibinde gördü. Hemen yerden kaptı. Tabancasını sıkıca tutup, doğruldu, tuvaletten çıktı ve yanlamasına yere düştü.

Oda gözlerinin önünde dönüp duruyordu. Dengesini tamamıyla kaybetmişti. Tabancasını kaldırıp odaya göz attı ama kırmızı Maske görünürde yoktu. Oksijen tüpünün durduğu yerdeyse, duvarda kocaman bir delik açılmış, kapı çerçevesinin tamamı bu arada parçalanmıştı. Kapı olduğu gibi koridora uçmuştu.

Peki, Kırmızı Maske neredeydi?

Striker ayağa kalkmaya çalıştı. Bunu yaparken, başı fena halde zonkladı, midesi de bulanmaya başladı. Kusmamaya çalışarak, parçalanmış kapıya doğru sendeledi. Sonra, koridorun bir ucuna baktı.

Kırmızı Maske'nin koridoru yarıldığını gördü. Saldırgan koşuyor, açık yeşil renkli hastane önlüğü ardında dalgalanıyordu.

Koridorun sonuna, Striker'm KBÜ'nin kapılarını tekmeleyip açtığı noktaya varınca, durdu ve arkasını döndüğü gibi yeniden ateş etmeye başladı.

Mermileri bir kez daha onu ıskaladı. Striker koridorun üç metre ilerisine bakınca, orada bir oksijen tüpü daha olduğunu gördü. Derhal bakım odasına geri kaçıp, bir patla-

ma daha olmasını bekledi ama beklediği patlama gerçekleşmedi.

Mermi sesleri kesilince, Striker tekrar koridora baktı. Oksijen tüpü hâlâ oradaydı ama Kırmızı Maske'den eser yoktu.

Striker tabancasını doğrultup, koridora çıktı. Koridora doğru yönünde, duvara yapışarak, ateş hattından uzak kalmaya çalışarak ilerledi.

Kapıya varıp, farklı yönlerde kıvrılan koridorların kesiştiği yerde Felicia'ya rastladı. Felicia tabancasını çıkarmıştı. Onu görünce, suratında bir dehşet ifadesi belirdi.

"Jacob, yaralanmışsın!"

Striker serbest eliyle uzanıp kaşına dokununca, eline ılık ve yapış yapış taze kan geldi. Elini geri çekince de kıpkırmızı olduğu fark etti.

"O, burada. Kırmızı Maske. Üstünde hastane önlüğü var." Striker etrafına bakındı. Felicia güney yönünden gelmişti. Kırmızı Maskeyi ise batıya doğru takip etmişti. Dolayısıyla, adamın kaçabileceği iki yön kalıyordu geriye. Felicia'nın kuzeye gitmesini söyledi, kendisi de doğuya yöneldi.

Koridorun sonunda, yangın merdiveninin kapısı ardına kadar açıktı. Striker kapıyı tekmeleyip dışarı çıktı. Aşağıya bakınca, yere fırlatılmış açık yeşil renkli bir önlükle, hademe giysileri gördü. Ama merdivenlerde kimse yoktu. Aşağıdaki ara sokak da boştu.

Kırmızı Maske kaçmıştı.

Striker cep telefonunu çıkarıp, ekipleri Burrard Sokağına çağırarak istedi ama telefonunu o karmaşada bir yerde düşürdüğünü fark etti. Telsizi de yoktu. Aradan zaten vakit geçmiş, Kırmızı Maske ortalıktan kaybolmuştu. Striker adamın izini kaybettiğini biliyordu.

Yine.

Aşağıdaki sokaklara ve hastanenin etrafındaki binalara göz gezdirdi. Sokağın ilerisinde, bir yandaki binanın çatı-

sında, uzun boylu Asyalı bir adam ona bakıyordu. Adam incecikti, aşırı uzun bacakları ve kollan vardı; suratı gerilmiş ve sanki kafatası derisine büyük geliyormuş gibi tuhaf bir açığa sahipti. Hiçbir şey yapmadan Striker'a bakmaya devam etti. Ne el salladı, ne de gülümsedi.

Striker ona seslendi. "Merdivenlerden aşağı inen bir adam gördünüz mü?"

Adam ona baktı ama yanıt vermedi.

"Buradan inen bir adam gördünüz mü?" dedi Striker tekrar.

"Hayır."

Striker içeri girip, yangın merdivenlerinin kapısını çarparak kapattı. Başı dönmeye başlamıştı. Sırtını duvara yasladı ve yere yığılmaktan kıl payı kurtuldu. Kendisini toparlamaya çalışarak tekrar koridora çıktı ve Feliciayı gördü. Felicia başparmağını aşağı çevirdi.

"Maalesef."

"O yöne gitti" dedi Striker yanından geçerken. Felicia ona bir şey sordu ama Striker ne olduğu tam olarak anlamadı. Onu duymazdan gelerek, tekrar koridora çıkıp Patricia Kwan'ın odasına gitti. Parçalanmış kapıdan hızla içeri girerken, yataktan acı dolu inlemeler geldiğini duydu.

Gördüğü şeyse, şaşkınlıktan nefesini kesti.

Felicia hemen ardından içeri girdi. Patricia Kwanı görünce, sert bir biçimde durup elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım."

"Kahrolası bir doktor bul."

Striker Patricia Kwanın yanına koşup onu yataktan kaldırdı ve tüpleri kollarından çıkardı. Baygın bedenini tuvalete götürüp suyu açtı ve suratını yıkamaya başladı.

Bir yandan da geç kalmadığı için dua etmeye koyuldu.

Yetmiş iki

Yarım saat sonra, Striker gömleğini çıkarmış muayene masasında oturuyordu ve bir stajyer de başında yarayı inceliyordu. Başı zonkluyordu ve tüm sesler boğuk geliyordu ama onu asıl rahatsız eden güçsüz hissetmesi değildi. Bedenindeki kalın kaslara rağmen, kendisini incecik ve savunmasız hissediyordu. Bu kadar formda olmasaydı, o ana dek çoktan çökerdi.

Uyumak istiyordu.

Stajyer genç, sarışın bir kızdı. Striker onun işini yapmasına müdahale etmedi; bu arada, Patricia Kwanın tedavi edildiği Kritik Bakım Ünitesi'ni düşünmeye başladı. Onu düşünmek bile başının elleri kadar acımasına neden oluyordu. Ellerini çevirip avuçlarına baktı ve kırmızılığı inceledi. Elini yumruk yaptığında, teni şişmiş ve sanki parmaklarını fazla gererse yırtılacakmış gibi hissediyordu.

Stajyer bunu fark etti. "Doktor Hart bir uzmandır. Ellerinize az sonra bakacak. Şimdi gelir."

Derken, kapı çalındı ve içeri Felicia girdi.

"Selam."

Striker ona baktı; yanıtı duymak istememesine rağmen sormak zorundaydı.

"O, iyi mi?"

“Patricia mı?” Felicia omuzlarını silkti. “Bunu öğrenmemiz için aradan biraz vakit geçmesi gerek.”

“Ya kızı?”

“Riku Kwan la ilgili de bir gelişme yok.” Felicia stajyerin etrafından dolanıp odadaki tek sandalyeye oturdu ve ceketinin cebinden bir Cadbury çikolatası çıkardı. Striker’ın ona dik dik baktığını görünce, çikolatayı kaldırıp ona gösterdi.

“Fındıklı. Personel odasındaki makineden aldım.” Çikolatadan bir parça kopardı, öne eğilip Striker’m ağzına tikiştirdi. “Acıya iyi gelir.”

Striker çikolatayı çiğnemeye başladı. Tadı harikaydı; o anda, ne kadar aç olduğunu fark etti.

Stajyer Striker’m sol kaşının üstündeki yatay yarığı incelerken cık cık etti. Kanın birazını silip “Buna dikiş atmak gerek,” dedi. “Ama önce sizi birkaç tarama için içeri almam gerek.”

Striker ona baktı. “Tarama mı? Ne taraması?” “Tomografi. Röntgen kesinlikle gerekecek.”

“Ne kadar sürer?”

“Birkaç saat.”

“Kesinlikle olmaz. Dikiş atın yeter.”

“Ama başınızı çok sert çarpmışsınız, Dedektif Striker,” dedi genç kadın. “Size kesinlikle...”

“Kahrolası şeye dikiş atın yeter.”

Kadın kaşlarını çattı. “Pekâlâ. Şunu yaranın üstüne bastırın.” Arkasını dönüp, muhtemelen dikiş malzemelerini almak üzere odadan çıktı.

Stajyer giderken, uzman doktor içeri girdi. Dr. Hart uzun boylu, incecik bir adamdı; suratı o kadar ince ve içe göçüktü ki, leh yanında bronz ve kare çeneli kalıyordu. Striker’a kendisini çok kısaca tanıtip, Felicia’ya bakmadı bile. Striker’ın ellerini çevirip bir yumruk yapmasını istedi, sonra bilmiş bilmiş başım salladı.

“Önemsiz yanıklar,” dedi en sonunda. “Kimyasal. İkinci derece yanık bile değil. Şanslısınız.”

“O kadar şanslı hissetmiyorum,” dedi Striker.

“Bayan Kwan’ı gördünüz mü?” Doktor bu sözleri duygudan yoksun bir biçimde söylemişti. “Bana inanın ki şanslısınız.” Bir reçete defteri çıkarıp, üstüne bir şeyler yazdı. “Bu kremi alın, günde birkaç kez, iki hafta boyunca sürün. Derinin esnekliğini kaybetmemesine yardımcı olur. İzler de birkaç ayda geçer.”

Striker tamam dercesine başını salladı. “Kimyasal neymiş? Batarya asidi mi?”

“Hayır, çok daha kötü. Nitrik asit, üstelik de yüksek konsantreli. İnsan derisini fena yıpratır, aşırı derecede de şekil bozukluğuna yol açar.”

Felicia araya girdi. “Nitrik asit mi? Hiç duymadım.”

Doktor sanki Felicia saçma sapan bir şey söylemiş gibi, ona gözünün ucuyla baktı. Striker’m elini tedavi etmeyi bitirdi, sonra arkasını dönüp hiç bir şey demeden kapıya yöneldi. Kapıya vardığında, Striker ona seslendi.

“Hey, doktor, söylesenize... Patricia Kwan... Kurtulacak mı?”

Dr. Hart kapıda durdu. Striker’a uzun uzun, sert bir ifadeyle baktı ve ellerini kim bilir der gibi havaya kaldırdı.

“Dikişleri temiz tutun,” deyip, odadan çıktı.

Stajyerin, Striker’ın alnındaki yarığa dikiş atmasından sonra, Striker ve Felicia tedavi odasından çıktılar. Felicia yavaş yavaş yürüyordu, bu da Striker’ın hoşuna gidiyordu. Sırtındaki kasların tamamı kemiklerine işleyen çürüklerle kaplı gibiydi.

“Başın nasıl?” diye sordu Felicia.

“Hâlâ omuzlarımın üstünde.”

“Doktor bir beyin sarsıntısı geçirdiğini söyledi.” Felicia üç parmağını havaya kaldırdı. “Kaç parmağımı kaldırdım?”

“Salı” dedi Striker gülümseyerek.

“Bok herif seni.”

Yürümeye devam ettiler. Striker, Felicia’yı Patricia Kwanın odasının bulunduğu, bir sürü polis memurunun nöbet tuttuğu ve alanı sarı polis şeridiyle çevirdiği doğu koridorundan uzaklaştırdı. Hiç şüphesiz Erişte ya oradaydı ya da yoldaydı. Tabii, Komiser Yardımcısı Laroche da.

Striker onunla karşılaşmayı hiç istemiyordu.

Zemin kata doğu tarafındaki asansörle indiler ve dışarı kuzey kanadındaki kapıdan çıktılar. Güneş çıkmış, bulutların arasından yüzünü göstermeye çalışıyordu. Hastane kapıları arkalarından kapanır kapanmaz, Striker en görmek istemediği kişileri karşısında buldu: Dedektif Beasley ve ufak tefek lideri, Komiser Yardımcısı Laroche.

Arabaları hastanenin önünde duruyordu.

Striker onları ön camın ardından izledi. Komiser Yardımcısının suratı yorgun gözüküyordu; sanki önceki gece on saatlik uykusunu alamamış gibiydi; dahası, surat kasları bir hayli gergindi. Bu manzaranın Striker’ı gülümsetmesi gerekirdi ama gülümsemedi. Nedense, adama acıdı. Striker itiraf etmek istemese bile, Laroche’un da kendine ait sıkıntıları vardı.

Laroche dönemeçte park ettikleri Beyaz Balinadan indi. Sürücü koltuğunun yanındaki kapıyı kapatırken Striker’ı gördü. Koyu renkli gözlerini aniden kıstı, solgun suratı da kızardı.

“Yine ne yaptın, Striker?” diye sordu.

Striker durdu. “Ben mi ne yaptım?”

“Aynen öyle, sen. Nereye gitsen, peşinden daha fazla adamla gelmek zorunda kalıyorum. Her seferinde de karşıma yeni suç mahalleri çıkıyor. Elimizde toplam altı suç mahalli var ve bunlar da sadece buradan Dunbar’a kadar olan ana suç mahalleri. Teşkilat’ın kahrolası sarı bantları tükenecek. Benim de elimde yeterince adam yok. Tek başına tüm sene için ayırdığımız bütçeyi yedin bitirdin.”

Striker boş boş Laroche’a baktı. “Evet, bütçeniz için çok

endişe ettiğinizi biliyorum, efendim. Eminim ki Memur Kwan da endişelenecek bu konuda. Tabii, hayatta kalırsa”

Laroche yine gözlerini kıstı. “Onu o hale getiren ben değilim...”

“Tabii ki değilsiniz, çünkü hiçbir şey yapmıyorsunuz. Yaptığınız tek iyi şey saçınız. Bu arada, saç tellerinizden biri kımıldamış.”

“Striker...”

“Biliyor musunuz, Kwan da şu bütçenizle yakından ilgilenebilir. Tabii, hayatta kalırsa. Biz kızını bulabilirsek”

“Bu kadar da..

“Riku Kwan hâlâ kayıp. Hani, farkında değilseniz haberiniz olsun. Onun sadece genç bir kız olduğunu, güvenliğinin sizin mali meseleleriniz kadar önemli olmadığını da biliyorum ama bilseniz...”

Laroché parmağını ona doğrulttu. “Seni rapor edeceğim, Striker. Raporumu da Dâhili işlere yollayacağım. Hem de bugün.”

Komiser Yardımcısı ona sırtını dönüp Dedektif Beasley’ye baktı ve ona bir konuda zılgıt geçmeye başladı. Striker her ikisini de görmezden geldi. O sırada odaklanması gereken daha önemli işler vardı. Kırmızı Maske’nin kimliğini ortaya çıkarabilmek için, Gölge Ejderhaları’yla ilgili daha fazla bilgi edinmeleri gerekiyordu.

Bu da Striker’ın elindeki tüm kaynakları kullanması demekti.

Telefonunu çıkarıp, Mankafayı, yani Asyalı çetelerle en fazla bağlantısı olan kişiyi aradı. Mankafa ikinci çalışta telefona yanıt verdi. Striker ona ne tür bir uzmana ihtiyaç duyduklarını anlattı.

“Eee?” dedi Striker. “Aklına birisi geliyor mu?”

Mankafanın yanıtı hızlı ve kesin oldu. “Evet, tek bir kişi geliyor aklıma. Kuzu.”

Yetmiş Üç

Kırmızı Maske Doğu Hastings Sokağının güney yoluna saptı. Zihnine acı ve karmaşa sahip olmuştu. Neden o yola saptığını bile bilmiyordu. Tek bildiği, yolun, görevinin ilk basamağını tamamladığı Aziz Paul Hastanesi’nden uzak oluşuydu. Patricia Kwan evindeki ilk saldırıdan şans eseri kurtulmuştu, hastanedeki bu ikinci saldırıdan kurtulamayacaktı.

Bunu düşünmek onu mutlu etmedi. Tatmin de olmadı. Sadece görevi tamamlamaya daha çok yaklaşmıştı.

Kusursuz Uyuma da öyle.

Ara sokağın sol tarafındaki kuytu bir yerde üç kadın duruyordu. Bunlar crack fahişeleriydi. İçlerinden sarışın ve suratı çiçek bozuğu izleriyle kaplı olanı, ona temkinli bir ifadeyle baktı. Kırmızı Maske onu görmezden gelip, ak-şamüzerinin sert rüzgârlarından korunmak için bir diğer kuytu köşeye sığındı. Rüzgâr hızım kesecek kadar sert esiyordu.

Burnuna sidik ve dışkı kokusu geldi. Şehir Merkezi’nin Doğu Yakası. İğrenç bir yerdi. Şehrin tüm pisliğini ancak bedenindeki yara bastırabilirdi. Attığı her adımla birlikte, omuz kemiklerinde hissettiği baskı yarasım biraz daha açıyordu.

Gerçi bunun önemli olduğunu düşünmüyordu.

Cebinden hap şişesini çıkardı. Beyaz ve sarı haplar. Yaşlı bitki uzmanının ne dediğini hatırlayamıyordu; haplardan kaç tane alması gerektiğini bilemediği için, her birinden

birkaç tane ağzına atıp çiğnedi. Tam hapları yutmuştu ki adamı gördü. Elli yaşlarında, bir Asyalı için gayet uzun boylu bir adamdı. Bir doksan boylarındaki adam, üstündeki silahları gizlemek için kusursuz nitelikte bol bir palto giymişti. Adam sokağa girdi, gayet lakayt bir tavırla şöyle bir Kırmızı Maske'nin olduğu yöne baktı, sonra güney yönündeki apartmanların arasında gözden kayboldu.

Kırmızı Maske çenesini sıkıldığını fark etti. Bu adamı ilk kez görmüyordu. Adam hemen göze çarpıyordu. Yürüyüşü farklıydı; sırtında bir sorun varmış gibi atıyordu adımlarını. Sanki omurgası kemikten ve bağlardan değil de tahta çubuklardan oluşuyordu. Yürüdüğünde, leylek gibi uzun uzun adımlar atıyordu.

Kırmızı Maske bu yürüyüş tarzını biliyordu. Memleketi Kamboçya'da da görmüştü. Bunun nedeni bir hastalıktı. Bazı köylüler buna "Ağaç Omurgası" ya da "Kuzeyin Hastalığı" derlerdi ama Kırmızı Maske hastalığın gerçek nedenini biliyordu. Cezaydi.

Kötü karmaydı sebebi.

Adamı ilk kez Sheung Fanın ofisinden çıktığında görmüştü. Aklına bu gelince, göğsünün sıkıştığını hissetti, çünkü bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Adam bir suikastçiydi.

Kırmızı Maske Doğu Hastings'in ana bölümüne çıktı. Köşeye varınca, Jin Ho Kafe'ye girdi. Garson kız telaşla yanına gelip oturacak bir yer gösterdi ama Kırmızı Maske onu görmezden gelip, tuvaletlere giden dar koridora çıktı ve ön pencerenin camından dışarı baktı.

Bir dakika içinde, tuhaf adam ön tarafın kaldırımında belirdi. Kaskatı bacaklarını inanılmaz bir süratle ve zarafetle hareket ettiriyordu.

Daha yakın mesafeden adama tekrar bakan Kırmızı Maske midesine buz gibi bir hissin yayıldığını hissetti. Adamın suratı kuzeyliler gibi köşeliydi; çıkık, kalın elmacık kemik-

leri ve incecik, sert bakışlı gözleri vardı. Kırmızı Maske onu tanıdı. Bu, Bambu Omurgalı Adamdı. Yirmi seneden uzun bir süre önce gördüğü bir adamdı.

Buraya onu öldürmeye gelmişti.

Yetmiş Dört

Striker'la Felicia, Simon Fraser Üniversitesi'ne vardıklarında, saat öğleden sonra üçe geliyordu. Kampus, Burnaby Dağı'nın tepelerinde, şehir merkezinden rahat yarım saatlik bir mesafedeydi. Trafik de çok sıkıştı.

Arabayı en üstteki otoparka park ettikten sonra, Striker Felicia'yla birlikte kafeteryalarla, kafelerle ve kitapçılarla çevrili üniversite alışveriş merkezinin dışarıdaki kapalı geçidinden geçtiler. Hava soğuk ve rüzgârlıydı. Kırmızı sarılı yapraklarla donanmış ağaçların arasından sızan güneş ışınları bile soğuk gözüküyordu.

Kış yavaş yavaş yüzünü göstermeye başlamıştı.

Kalabalığın daha yoğun olduğu ufak bir oturma bölgesinden geçerlerken, Striker etrafında öğrencilere baktı. Lise öğrencilerinden ne kadar büyük gözüktüklerine şaşmadan edemedi. Birçoğu on sekizinden büyüktü ve yirmili yaşlarının başlarındaydı. Yetişkinlerdi. Daha da önemlisi, büyük bir kısmı kostüm giymişti. Ne de olsa, o gün cumaydı, yani Cadılar Bayramı'ydı. Kalabalığın arasında hemşire kostümlerinden Ninja kostümlerine kadar her şey vardı. Bu kostüm şöleni yerleşkeye karanlık, fakat bir yandan da heyecanlı bir hava katmıştı. Striker Aziz Patrick Lisesine geri dönmüş gibi hissetti.

Bunu düşününce de ellerini ter bastı.

Aklından geçen tatsız düşüncelerden sıyrılarak, keyiflenmeye çalıştı. Sarışın, genç bir kadına baktı; göğüsleri seksi

hemşire kostümünden dışarı taşmıştı. Felicia'ya bakıp gülümsedi.

“Sende bu kostümlerden yok mu?”

“Var ama benimki daha çok Kathy Bates tarzı.”

“Beni sakatlayacak mısın yoksa?”

“İnan bana, bazı günler aklımdan geçmiyor değil.”

Striker güldü. Rahatlamak ona iyi gelmişti.

Kalabalığın giderek azaldığı geçidin sonuna doğru yürüdüler. Kalabalıktan kurtulmak Striker'ı memnun etmişti. Bir başka alanda daha durdular ve Felicia bir rehber ararken, Striker da etrafına bakındı. Konferans salonunu bulmaları gerekiyordu. Grace Lam, Uluslararası Çete Konferansında baş konuşmacıydı.

Striker onu görmeyi iple çekiyordu. Kadının çete istihbaratı alanında bir guru olduğu söyleniyordu. Striker'm Mankafadan öğrendiği kadarıyla, Grace Lam kariyerine, Los Angeles'ta Grape Sokağı Watts Çetesi üstüne araştırma yaparak başlamış, daha sonra da kimse başaramazken, kötü şöhretli Canavar Cody Scott'la bir röportaj yapmayı başarmıştı. Bu olaydan sonra, Los Angeles'taki ve New York'taki en tanınmış çete uzmanları akıl hocaları olmuştu. Sertifikalı bir çete uzmanı olmayı hak ettiğinde, Güney Asya çeteleri üstüne kendi tezini yazmaya başlamıştı. Bu tez onu ta Vancouver a kadar getirmişti.

Tezi Kanada'da var olan yeraltı faaliyetleriyle ilgili oldukça kapsamlı bilgiler veren bir çalışmaydı.

Striker bunu düşünerek, beton bir bankla bir Japon eriği ağacının arasındaki çeşmeye doğru gitti. Sonbaharın sonuna geldikleri için, ağaçların yaprakları hâlâ kırmızıydı ama yavaş yavaş mora, sarıya ve kahverengiye dönüyordu.

Kampusun bu kısmı insana huzur veriyordu. Keşke bundan keyif alabilse diye düşündü Striker. Meydana baktı. Beton alanın diğer tarafında, bir kafede monitörler gözüküyordu. İnternet erişimi vardı. Aklına yine Patricia

Kwan'a nitrik asitle yapılan saldırı geldi. Geçitten geçip, ka-feye girdi. Bilgisayarlardan birinin başına oturdu, Google'ı açtı. Felicia yanına geldiğinde, altıncı bağlantıdaki bilgileri okuyordu.

“Konferans salonunu buldum,” dedi Felicia. Sonra, eğilip ekrana baktı. “Nitrik asit. Neler öğrendin?”

Striker sandalyesinde geriye yaslandı. Rahatsız plastik sandalyeden bir gıcırtı yükseldi, Striker'm ağırlığıyla gerildi. Striker ekrana suratının şekli deforme olmuş bir kadının fotoğrafını gösterdi. “Bu asit kâbus gibi bir şey,” dedi. “Ölümcül. Deriyi jöleye dönüştürüyor, feci bir mutasyona uğratiyor. Derhal müdahale edilmezse, etkisi kalıcı oluyor.” “O halde, sen şanslıydın.”

Striker ekrandaki dehşet verici bozuklukları gösteren jpeg görüntülerine odaklandı ve okuduklarını açıklamaya devam etti: “Kanada'da nitrik asit esas olarak sanayi alanında kullanılıyor: işlemlerde ve üretim alanı gibi şeylerde. Ama deniz aşırı ülkelerde, bu boktan şey bazı ülkelerde silah olarak da tercih ediliyor. Hem acı verdiği için hem de yarattığı feci şekil bozukluğu sonucunda kişide oluşan utanç duygusu yüzünden. Tabii, bir de korku saçmak için. En çok zina suçu için kullanılıyor... Kurban listesi bu şekilde devam ediyor.”

“Hangi ülkelerde?”

“Himm. Daha çok Asya ülkelerinde. Hong Kong. Fili-pinler. Ama Orta Doğuda da kullanılıyormuş.”
“Kamboçya?”

Striker kim bilir der gibi omuzlarını silkti. “Grace Lam’i buldun mu?”

“Daha iyisini yaptım. Onunla konuştum.”

“Ve?”

“Yirmi dakika sonra bizimle buluşacak. Legal Grounds’da.”

Legal Grounds üniversitenin kalabalığından uzak, Bur-naby Dağının alt kısımlarına daha yakın, ufak ama şık bir kafeydi. Burası için masraftan hiç kaçılmamıştı. Duvarlar meşeydi, zemin huştı ve içeride her biri erik çürüğü renginde deri kaplı ikili koltuklar ve yüksek sırtlı sandalyeler vardı.

Kasanın ardında, kahverengi saçlı, yirmi yaşlarında ve smokini andıran bir kıyafet giymiş genç bir kadın duruyordu. Arkasındaki duvarda da Adalet Terazisi’nin kocaman, altın renkli bir resmi vardı. Striker Felicia’ya Charter isimli o çok sevdiği kremalı lattelerden alırken resme baktı. Kahve aslında bol vanilyalı, üstüne çikolata kırıntıları serpiştirilmiş latteden başka bir şey değildi. Striker kendisine sadece bir Americano aldı. Kahvelerini aldıktan sonra, arka tarafta kuytu bir yere oturdular.

“Latte için teşekkürler,” dedi Felicia.

“Evet, uzun sürdüğü için kusura bakma, bunları alabilmek için bir sözleşme imzalamak zorunda kaldım.” Felicia gülümseyip lattesinden bir yudum aldı. Striker da uzun paltosunu çıkarıp sandalyesinin arkasına astıktan sonra kendi kahvesini yudumladı. O an Striker’a inanılmaz derecede güzel geldi. Zoraki de olsa gün boyunca ilk kez dinleniyorlardı.

Yirmi dakika sonra, Grace Lam kafeye geldi. İçeri girdi, ayağa kalkan Felicia’yı görünce el salladı.

Striker zarif, olgun ve daha profesör kılıklı birisini bekliyordu. Ama Grace Lam’in bunlarla alakası yoktu. Gençti, olsa olsa otuzlarındaydı, boyu bir elli beşten fazla değildi ve rahat yüz kilonun üstündeydi. Bedeni ve suratı eşit derecede tostoparlaktı; tıpkı iki kusursuz daire gibi gözüküyordu. Ama bunun tam aksine, ufacık, sert bakışlı gözleri ve öylesine incecik dudakları vardı ki sürekli olarak öfkeli gözüküyordu. Telaşla içeri girerken, şakaklarından terler damlıyordu.

Striker Felicia’dan Gracee, sonra tekrar Felicia’ya baktı. “Kız kardeş gibisiniz,” dedi.

Felicia aldırış etmemiş gibi bir bakış fırlattı. “Sen de sersemin tekisin.”

Striker gülümseyip, Americano’sunu yudumladı.

Grace de Felicia gibi kremalı ve şekerli kahvesini aldı; Striker kahvenin kokusunu hissedebiliyordu. Grace ikisinin karşısında duran sandalyeye oturdu. Elleri siyah ve gümüş renkli bir ToughBoo dizüstü bilgisayar vardı; bunu dizlerinin üstüne yerleştirdi, kahverengi, kalın evrak çantasını da masanın yanına koydu.

“Eee, beni nasıl buldunuz?” diye sordu. “Aslında, şu sıralar izindeyim.”

“Öncelikle, bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Striker. “Özellikle de izin döneminizde.” Grace sorun değil diye yanıt verince, Striker konuşmaya devam etti. “Sizi Mankafa,

pardon, Hang Jager aracılığıyla bulduk; kendisi Uluslararası Çete Özel Timi'nde görevlidir. Sizinle konuşmamız gerektiğini söyledi."

Grace'in suratında tuhaf bir ifade belirince, Striker Mankafa'nın onu da nasıl gıcık ettiğini merak etti.

"Konu nedir?" diye sordu Grace.

"Aziz Patrick Lisesindeki katliam."

Silahlı saldırının gündeme gelmesi Grace'i biraz gerdi. Yüz ifadesi belli belirsiz değişti, neredeyse fark edilmeyecek bir biçimde değişti ama ifadesindeki tüm rahatlık da kayboldu.

"Çetelerin işi mi?" diye sordu.

"Gölge Ejderhaları," dedi Felicia.

Striker cebinden Teşhis'in ona verdiği Beyaz Maske'nin birkaç fotoğrafını çıkarıp Grace'e gösterdi.

"Bakın, boynun alt kısmında kısmi bir dövme var," dedi. "Ayrıca, 13 rakamı da okunuyor. Kabaca yapılmış. Evde yapılmış olabilir."

Grace "O kısmi dövme bir ejderhanın kuyruğunun ucu" demeden önce, fotoğraflara sadece birkaç saniye baktı. "Ejderha mı?" dedi Striker.

Felicia öne eğildi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu.

Grace fotoğrafı işaret etti. "Renginden ve yerinden. Kırmızı ve altın rengi bereketin ve iyi talihin renkleridir; sol tarafa kötülük yoludur. Ejderha omuzdan geriye doğru bakar. Yani, kişiyi düşmanlarından korur."

"Bana batıl inanç gibi geldi," dedi Striker.

"Öyle," dedi Grace. "İşin aslı, bunlardan bir tane bulduğunuza şaşırdım; çok eski bir gelenektir. Yeni üyeler bu dövmelerden yaptırmazlar. Hatta artık dövme falan yaptırmıyorlar. Kimlikleri kolaylıkla ifşa oluyor."

Felicia araya girdi: "Bu çetenin ismini daha önce hiç duymamıştım; bir kere bile duymadım."

"Çünkü bilgiler yanıltıcı." Grace evrak çantasını açıp, bir sürü plastik dosya arasında bir şey aradı. Bir süre sonra, doğru dosyayı bulup açtı ve masaya koydu.

Striker'm gördüğü ilk şey, kocaman bir dört rakamı ve kırmızı renkli, üçgen biçimli bir bayraktı.

Grace onun buna baktığını görünce, açıklamaya koyuldu: "Bayrak üçgen biçiminde ve evrenin üç temel gücünü temsil eder: Cennet, Dünya ve İnsan."

"Bu bayrağı daha önce de gördüm," dedi Striker. "Ama Gölge Ejderhalarını temsil ettiğini bilmiyordum."

"Onları temsil etmiyor."

Striker Felicia'ya baktı, suratındaki şaşkın ifadeyi gördü. Kendisi de şaşırmıştı.

Grace anlatmaya devam etti: "Gölge Ejderhaları, büyük planda çok da mühim bir yere sahip değildir. Onlar bir tek yaratığın kuyruğudur. Onları tanımlamak ya da bir şekilde kategorize etmek isterseniz, destekçi bir çete olduklarını söyleyebiliriz. Tıpkı kuklalar gibi, Doğudaki üstleri için pis

işleri yaparlar ve bir gün gerçek bir çetenin kabul görmüş bir üyesi olmayı umarlar."

“Peki, söz konusu olan gerçek çeteler hangileri?” diye sordu Felicia. “Melekler mi?”

Grace başını sallayıp, kakhaha atmamak için kendisini zor tuttu. “Pardon. Herkes aynı şeyi söylüyor da. Hayır, bundan daha eskiye dayanıyor ne yazık ki. Ayrıca, dediğiniz şeyden dünyalar kadar uzak. Burada On Dört K’dan söz ediyoruz.”

Striker gerildi. “On Dört K mı? Bunlar Üçlü’nün bir parçası değil mi?”

Grace yavaşça başını salladı. “Ben de bunu söylemek istiyordum.”

“Üçlü Birlik.” Bu sözcükler Striker’a tuhaf gelmişti. “Onların dağıldığını sanıyordum. Halk efsanesinden başka bir şey değil diye biliyordum.”

Grace kaşını havaya kaldırdı. “Öyle düşünmenizi istiyorlar. Gerçi Üçlü Birliği düşününce, halk efsaneleri o kadar da inanılmaz gelmiyor kulağa. Geçmişleri de öyle.” Felicia’ya döndü. “Üçlü Birliği büyük bir gizlilik içinde, mülteci keşişler kurmuştu.”

“Keşişler mi?”

“Eh, aslında o zamanlar hepsi isyankârdı. Qing’i ya da Mançu Hanedanlığım devirmek isteyen devrimcilerdi. Çok eski zamandan söz ediyoruz.”

“Tam olarak hangi zamandan söz ediyoruz?” diye sordu Striker.

“1700’ler.”

Felicia’dan bir hayret sesi yükseldi. “Aman Tanrım, bu cidden eski bir zaman.”

“Olabilir ama bugün bile tarih devam ediyor. Çeteye kabul süreci oldukça karmaşık; buna sunağın önünde otuz altı yemin etmek, karmaşık ayinler yapmak ve kutsal cümleler söylemek gibi şeyler dâhil. Sham Tai Wang Fung bun-

lardan biri.”

“Sham Tai... Ne?”

“Sham Tai Wang Fung - Kapsamlı Dönüşüm ve Cennetle Birleşme,” Grace kahvesinden bir yudum aldı. “İhanetin cezası sayısız kılıçla ve şimşekle’ ölümdür. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu gelenekler çok eskide kaldı ama ayinler hâlâ devam ediyor. Özellikle de insanların oldukça batıl inançlı olduğu Uzak Doğuda.”

“Toronto kadar Uzak Doğuda da mı?” dedi Striker.

“Hong Kong gibi. Orası merkezleridir.”

Felicia lattesini masaya koyup ağzını sildi. “Saygısızlık etmek istemem ama bunlar kulağa çok saçma geliyor.”

Grace evet der gibi başını salladı. “Batı dünyasına saçma gelir tabii. Üçlü’nün inandığı her şey mantıkla batıl inancın bir karışımıdır. Stratejiktir ama mistisizmle yumuşatılmıştır. Dahası, numerolojiyle planlanmıştır.”

“Numeroloji mi?” dedi Striker.

Grace başını salladı. “Ha tabii, numeroloji Üçlü Birliğin en önemli unsurlarından biridir.” Bir listeyi bulana dek dosyanın sayfalarını karıştırdı. “Şuna bakın. Bu liste statü düzenini gösteriyor.” Dosyayı Striker’m görebileceği biçimde çevirdi.

Üçlü Birliğin Numerolojisi

426 - Kırmızı Direk. Birlik Katili.

415 - Pak Tsz Sin. Beyaz Kâğıt Yelpaze. Kıdemli danışman. Üçlü geçmiş bilgisi.

438 - Sheung Fa. Kanada İrtibat Görevlisi.

483 - Fu Chan Shu. Lider Yardımcısı.

489 - Shan Chu. Kral Baba: Ejderha Başı.

Striker listeyi okurken, bir yandan da defterine notlar aldı.

Grace “Bu adamın bedeninde 13 rakamı dövmesi mi var demiştiniz? Neresindeydi?”

“Göğsünde. Sol tarafında.”

Grace başını salladı. “13 rakamı göğsü kaplar, çünkü on üç keşişe saygı göstermek için yapılır.”

Striker’ın aklı iyice karışmıştı.” Hangi keşişler?”

“Shao Lin keşişleri, Fujian Vilayetinde. Dört yüz sene öncesinden bahsediyoruz ama kimlerle ve neyle karşı karşıya olduğunuzu anlayabilirsiniz. Üçlünün her yerde müttefikleri vardır: Filipinler’de, Hong Kong’da, Macau’da, Kamboçya’da, Vietnam’da... Liste böyle uzayıp gider. Bu işin asla sonu gelmez.”

Striker bir süre düşündü. Sonra “Hâlâ anlamadığım şey şu: Aziz Patrick Lisesi’nden bir grup ergen çocuk nasıl oluyor da global bir çeteye bulaşıyor?”

Grace de aynı fikirdeydi. “Arada bir bağlantı göremiyorum gerçekten de, dedektif. Üçlü çok gizli bir gruptur. Bu tür şeye asla karışmazlar.”

“Asıl sorun da bu,” dedi Striker. “Çoktan karıştılar.”

Yetmiş Beş

Que Wong’un Courtney’yle Raine’in Bay Ürkünç olarak bildiği arkadaşının Doğu Georgie Sokağı, 1800. Blokta kendisine ait bir dairesi vardı. Şehrin kötü bir bölgesiydi ama kızlar için mükemmeldi, çünkü Commercial Yolundan ve Venables Sokağı’ndan sadece dört blok ötedeydi. Kayıp Ruhlar partisinin başlangıç yeri orasıydı.

Bina, Commercial Yolu için bile eskiydi; çatlamış gri renkli betondan ve leş gibi pencerelerden oluşuyordu. Ön taraftaki ufak yeşillik alan paslı demir bir parmaklıkla çevriliydi. Yeşillik alandaysa, bir tahterevallı ve bir çift salıncak vardı ama hiç de kullanılıyormuş gibi gözüküyorlardı.

Courtney ön girişe vardı. Üstünde sadece Kırmızı Başlıklı Kız kostümü olduğu için, kendisini teşhir ediyormuş gibi hissediyordu; sanki çıplaklıktan bir adım uzaktaydı. Birden, kostümün poposunu ne kadar açıkta bıraktığını fark etti. Çok fazla. Soyunma odasında öyle gözükmemiş-ti. Dahası, üşüyordu ve keşke yanına bir ceket alsaydı diye düşünüyordu.

Yukarıda bir yerde, belki de üçüncü katta, bir bebeğin ağladığını ve bir çiftin tartıştığını duyabiliyordu. Adamın dili sürçüyor, sesi boğuk çıkıyordu. Courtney gürültüye ve patırtıya aldırış etmemeye çalışarak, binanın ziline bastı ama kırık olduğunu gördü, ön kapıyı yoklayınca, hemen açıldığını fark etti.

İçeri adım atar atmaz, burnuna kesif bir küf kokusu gel-

di; koku yıpranmış, kahverengi halılardan geliyor gibiydi. Binanın içi soğuk ve karanlıktı. Bay Ürkünç un dairesi altıncı kattaydı. Eğreti, yıkık dökük asansörü gören Courtney, anında bir o kadar dar ve boğucu olan merdivenlerden çıkmaya karar verdi. Altıncı kata varınca, koridora çıktı ve bir partiden gelen bangır bangır sesleri duydu. Koridorda ilerleyip köşeyi dönünce, seslerin Bay Ürkünç un dairelerinden geldiğini fark etti.

Ön kapı açıktı ve insanlar koridora taşmışlardı. İçerisi fena halde sigara ve ot dumanıyla kaplanmıştı. Courtney bunu görünce tereddüt etti, içeri girip girmeme konusunda emin olamadı.

Ama tam o sırada, Raine kafasını kapıdan dışarı uzatıp onu görünce “Aman TANRIM!” diye bağırdı. “O kostümün içinde çok seksi görünüyorsun.” Courtney üstüne baktı, birden utandığını hissetti. Yanakları kızardı, boğazı kurudu. Raine’e bakınca, iri göğüslerinin hemşire kostümünden dışarı taşıdığını fark etti ve onunla asla rekabet edemeyeceğini düşündü.

“Sen de harika gözüküyorsun,” dedi. “Partideki tüm çocuklar seninle birlikte olmak isteyecekler.”

Raine gülüp onu müziğin daha yüksek olduğu dairenin içine çekti. Hoparlörlerden güm güm diye bir müzik yayılıyordu. Rap müziği idi. “Sana soğuk bir şey getireyim. Çilekli mi, şeftalili mi?”

“Şeftalili,” diyen Courtney etrafına bakındı.

Kalabalık; tuhaf insanlarla yabancıların bir karışımıydı. Güneş alan tarafta bir avuç Asyalı genç duruyordu; hepsinin saçları sarıya boyanmıştı, deri ceketler ve kırmızı renkli, kapüşonlu uzun kollu çete tişörtleri giymişlerdi. Ot içiyorlardı. Mutfakta farklı ırklardan oluşmuş, bir başka kızlı erkekli grup daha vardı; birçoğu ondan ve Raine’den büyük gibiydi. Hem de çok büyük. Bazıları dizleri yırtık blucinler ve siyah renkli deri ceketler giymişlerdi; motorcuya

benziyorlardı. Sert içkiler içiyorlardı. Jack Daniels. Rom. Votka. En uç köşede, bir grup Asyalı kız kendi aralarında takılıyordu; bazıları sürekli olarak kafalarını çevirip ona ve Raine’e bakıyordu.

Kötü niyetli ve sert gözüküyorlardı. Courtney kendisini tuhaf hissetmeye başlamıştı; kollarını göğsünde kavuşturarak üstünü örtmeye çalıştı, sonra kızların görüş alanından uzaklaşmak için koridorun köşesine geçti.

“Bir tek biz kostümlüüz,” dedi bunu birden fark ederek. Raine omuzlarını silkti. “N’olmuş? Çok seksi gözüküyo-»

ruz.

“Kim bu insanlar?”

Raine buzdolabının kapağını açıp, içecek bulmaya çalıştı. “Bilmem, birdenbire geliverdiler.”

“Geliverdiler mi?”

Raine ona şeftalili içeceği uzattı. “Evet, Bay Ürkünç un arkadaşları. Partiyi haftalar öncesinden planladığını ve herkesin bildiğini söyledi. Onlar da burası onlara aitmiş gibi içeri giriverdiler. Ne yapacaktım yani, girmeyin mi diyecektim? Sadece buzu buzluktan çıkardım, lavaboya doldurdum: Sonra, bir de baktım ki içkiyle doldurmuşlar. Herkes içki getirdi. Ben de biraz içtim.”

Courtney içeceğini hemen içmedi. “Belki de onları içeri almamalıydın.”

Raine sabırsızlıkla ona baktı. “Bak, bana yine eziklik yapmayacaksın, değil mi?”

“Hayır, tabii ki yapmayacağım.”

“Güzel. Çünkü az önce Bobby Ryan’la telefonda konuştum, şu anda yolda.”

Courtney içinin altüst olduğunu hissetti. “Şimdi mi? Şimdi mi geliyor?”

“Aslında, onunla yarım saat önce konuştum. Her an burada olabilir.”

“AMAN TANRIM!” Courtney’nin içecek şişesini tutan

elleri birden ter içinde kaldı. Duvara yaslanıp üstüne başına baktı ve kostümünü düzeltmeye girişti.

Raine elinden tutup, elbisesini çekiştirmesini engelledi. “Seksi gözüküyorsun Court. Hem de çok. Rahatla artık.”

“Sence öyle miyim?”

“Kesinlikle öylesin,” dedi Raine gülerek. Vancouver Canucks’un Washington Capitals’la karşılaşmasını gösteren televizyonun yanında duran bir grup genci gösterdi. Kamera Rus süper yıldız olan adama odaklanmıştı.

Courtney bakışlarını karşılaşmadan gençlere çevirdi. Birkaçı, ondan epeyi, hatta on yaş kadar büyük olanlardan bazıları karşılaşmayı izlemeyi bırakmış, ona ve Raine’e bakıyordu. En yakında duran, beyaz uzun saçlı ve birkaç günlük kirli sakalı olanının üzerinde, iri kaslı ve her ikisinde de dövme bulunan kollarını sergileyen siyah renkli bir tişört vardı. Courtney adamın bakışlarını başka yöne çevireceğini umarak dikkatle ona baktı. Ama adam öyle yapmadı, tam aksine ona pis pis sırttı. Courtney bunu görmezden gelip, başını diğer yöne çevirdi.

“Çok iğrençler.”

Raine güldü. “Biraz rahatlamam gerek Courtney.” Elindeki şeftalili içeceği aldı ve arkadaşının dudaklarına götürdü.

Courtney uzunca bir yudum aldı, hıçkırdı ve gülmeye başladı.

“Daha iyi misin?” diye sordu Raine.

“Bilmem. Olabilir. Biraz.”

“Güzel. Çünkü Bobby az önce kapıdan içeri girdi.”

Courtney yanıt vermedi. Olduğu yerde kalakalmış, donmuştu. Bir yanı, dönüp cesurca Bobby’ye bakmak istiyordu ama bunu yapamıyordu. Diğer yanıysa, onu görmezden gelip partiden kaçmak istiyordu ama bunu da yapamıyordu. Bunun yerine, bir heykel gibi orada dikildi, fakat içeceğinin hepsini bitirdi. Sonra, Raine ona bir içecek daha verdi, Courtney bunu da içti.

Hiç içki içmeyen bir kıza göre fazla içtiğini biliyordu.

Ama elinde değildi. İkinciye de bitirip, üçüncü içkisine geçti. Müzik bangır bangır çalıyor, insanlar köşelere çekilip oynamaya başlıyordu. Bobby’nin odanın karşı tarafında durduğunu, ona baktığını gördü. Bobby ona doğru yürümeye başlayınca, Courtney’nin suratına bir gülümseme yayıldı.

Belki de Raine haklıydı.

Cidden muhteşem bir gece olacaktı.

Yetmiş Altı

Striker ve Felicia, Ibarra'yla Vurucu Kuvvet Merkezi'nde buluştular. Ibarra, Vancouver'ın tek Meksikalı polis memuruydu ve şehrin en iyi gizli gözlem ekibinin, Vurucu Kuvvet'in başındaki dedektifti. Vurucu Kuvvet beş senedir Pasifik Projesi aracılığıyla inanılmaz miktarda bilgi toplamıştı; bu proje, süregelen Asya çete savaşlarının bilinmeyen sayısız aktörünü ifşa etmek üzere başlatılmış ortak bir iş gücüydü.

Striker'la Felicia'nın elindeki bilgi artık gayet açıktı. Silahlı saldırganlar bir şekilde Gölge Ejderhalarına bağlıydı ki bu çete Üçlü için bir destek çetesi niteliğindeydi. Üçlü'nün karşısına çıkan en olası ünitesi de en güçlü üniteydi: 14K. Bu yüzden, hedef basitti: Bu adamların birkaç fotoğrafını bulmaları gerekiyordu. Onları teşhis etmeleri gerekiyordu. Daha sonra da okulla ne gibi bir bağları olduğunu ortaya çıkaracaklardı. Pasifik Projesindeki fotoğraflardan bunu yapabilmeyi umuyorlardı.

"Bunlara aylardır bakmadım," dedi Delbert Ibarra dolaptan kalın fotoğraf dosyasını çıkarırken.

Striker başını salladı. "Umalım ki kullanabileceğimiz bir şey çıksın." Ibarra, nam-ı diğer Taco Del, Pasifik Projesi'nin gözlem dosyasını karıştırırken, Striker da Vurucu Kuvvet projeksiyon odasının köşesinde sabırsızlıkla bekliyordu. Striker'a kıyasla daha mesafeli davranan Felicia'ysa arka taraftaki ofis sandalyelerinden birine oturmuştu.

"Pasifik Projesi ne kadar sürmüştü?" diye sordu Striker.

Ibarra alışkanlıktan gidon biçimli bıyığının kenarlarını çekiştirdi. Yarıladığı gizli operasyon için bıyıklarını uzatmıştı. Dosyayı karıştırıp tarihlere baktı. "On altı ay. Kahrolası uzun on altı ay."

"Peki, bu proje tam olarak neydi?" diye sordu Felicia.

Ibarra bıyıklarını düzeltmeye devam etti.

"Bir grup komiser yardımcısı tarafından oluşturulmuş çoklu yetki gözetim projesi. Amaç gitgide çeşitlenen Asyalı gençlik çeteleri hakkında bilgi toplamaktı. Vurucu Kuvvet iki ekip olarak, on iki saatlik vardiyalarla, neredeyse bir buçuk sene boyunca haftanın her günü çalıştılar. Görev alan herkes tükendi. Proje sona erdiğinde, birçok kişi başka yerlere transferini istedi."

"Federal destekli mi?" diye sordu Striker.

"Başka ne olabilir ki? Tanrı aşkına, bunu tek başımıza asla yapamazdık. Elde ettiğimiz bilgilerin çoğu yukarıya gitmedi. Ama ET ve EÇİG için çok değerli bir kaynak oluşturuldu."

Striker başını salladı. Entegre Cinayet Timi ve Entegre Çete İç Gücü o günlerde halk için önemliydi. Dosyaya bakıp ne kadar ince olduğunu fark etti. "Elindekiler bu kadar mı?"

Ibarra güldü, suratı aydınlandı. "Bunlar sadece referans numaraları. Dosyanın tamamı veri tabanımızda."

"O halde, ona bakalım."

Ibarra en yakınındaki bilgisayarı açıp oturma sıralamasını başlattı. O bunu yaparken, Striker da adamı inceledi. Boyu bir seksen, kilosu da seksen kilo olan Ibarra'nın boyu ve kilosu ortalamaydı. Kahverengi gözleri, dağınık kahverengi saçları, gür bir bıyığı ve insanların on dakika sonra unutabileceği türden bir suratı vardı. Zaten bu yüzden son on senedir Gözetim Tanrısı olarak bilinirdi.

Bilgisayar açıldı ve Felicia'yla Striker sıra sıra terminalle-

rin yanında duran Ibarra'ya yaklaştılar. "Fotoğraflara ihtiyacımız var," dedi Felicia.

Striker daha fazla açıklama yapması gerektiğini düşündü: "Sadece şüphelilerin fotoğrafları gerekiyor. Araçlar, ya da kurumlar önemli değil."

Ibarra fareyi oynatıp alt sistemde gezinmeye başladı. Pasifik Projesi isimli dosyayı bulunca, başmı çevirip ikisine şöyle bir baktı. “Bu bilgi Aziz Patrick’teld Aktif Silahlı Saldırgan olayı için mi gerekiyor?”

Felicia başmı salladı. “Bağlantılı olduğunu düşünüyoruz.”

“Nasıl?”

“Karışık bir iş,” diyen Striker konuyu kapattı.

Ibarra birkaç saniye daha Striker’a baktıktan sonra, tekrar bilgisayara döndü. “Bunları görmenize izin verdim ama deftere yine de imza atmanız gerek. Prosedür gereği.” Striker umurunda değilmiş gibi başmı salladı ve Ibarra arama menüsü çubuğunu açtı. “Bu aramayı sizin için daraltabilir miyim?”

“Gölge Ejderhaları ve Üçlü, bir de onlarla bağlantılı herhangi bir şey,” dedi Striker.

Ibarra bu çetelerin okuldaki olayla bir bağlantısı olabileceği ihtimaline inanamıyormuş gibi ona baktı, sonra omuzlarını silkip alt rehberde arama yapmaya başladı. Üçlü Birlik isimli klasörü bulunca açtı. Klasörün içinde üç dosya vardı: Üçlü Bölümleri, Üçlü Bağlantıları, Üçlü Destek Çeteleri. Bilgisayarın başından kalkıp, sandalyesini Striker’a bıraktı.

“Bunların hepsi fotoğraf,” dedi. “Çoğu jpeg’in ismi de var. Jenerik rakamlı olanlar dosya klasöründe listelenmiş durumda. Ayrıntılarının uyup uymadığını kontrol etmek için çapraz referans yapman gerek. Diğer odaya geçeceğim, bir şeye ihtiyacın olursa çağır.”

Ibarra odadan çıktı.

Striker, Ibarra’ın kalktığı sandalyeye oturdu, Felicia da yanına bir sandalye çekti.

Bilgisayar ekranı yumuşak bir mavi beyaz rengiyle aydınlanıyor, Ibarra’nın bulduğu üç dosyayı gösteriyordu.

Striker önce Üçlü Bölümleri isimli dosyayı açtı. Dosyanın içinde, uzun bir alt dosya listesi vardı ve tüm ülkeleri kapsıyordu: Kanada, ABD, Çin, Hong Kong, Avustralya ve dahası. Striker bunları inceleyince, daha da fazla alt dosya ve rehber buldu. Bunlarda eyaletlere ve vilayetlere ve son olarak da şehirlere ayrılmıştı. Hiçbirinde aradığı bilgi yoktu.

Tekrar ana sayfaya dönüp Destek Çeteleri isimli dosyayı açtı. Diğer dosya gibi, bu dosya da ülkelere ve şehirlere ayrılıyordu. Striker alt sistemlere tıklayıp Vaticouver ve Yakıtı Aşağı Anakara isimli bir dosya buldu. Dosyada Gölge Ejderhalarıyla ilgili bir liste bulmayı umarak açtı ama şansı yaver gitmedi. Dosyada uzun uzun listeler ve bir dizi jpeg görüntüsü vardı. Fareyle bunların üstünde hızlı hızlı geçmeye başladı.

“Tanrım, binlerce şey var burada,” dedi Felicia.

Striker başmı salladı. “İşe hemen koyulmak için iyi bir neden.”

Görünüm ayarlarını listeden küçük resimlere getirdi ve sabit sürücü görüntüleri yüklerken, bilgisayardan bir uğultu yükseldi. Striker ve Felicia yavaş yavaş, sistematik bir biçimde her birini incelemeye, büyütmeye ve elemeye koyuldular. Bu işlem yavaş gidiyordu, zahmetliydi. Uzun bir kırk dakika sonra, Striker’ın gözleri kızarmaya başlamıştı. Yirmi dakika daha geçtikten sonra ancak kayda değer bir bilgiye rastladı. Bir fotoğraftan diğerine geçti, sonra Felicia’nın dikkatini çeken bir ses çıkardı.

“Ne oldu?” diye sordu Felicia.

“Şu adamın gövdesinde tuhaf dövme var. Sol tarafında.” Striker’ın aklına suratı havaya uçan Beyaz Maske’nin bedeninde Adli Tabip’in bulduğu izler gelmişti.

“Şarapnel yaraları mı?” dedi Felicia.

“Olabilir. Boynunda da bir dövme var. O da sol tarafta.” Striker sandalyede öne eğilip gözlerini kıstı. “Bir ejderha dövmesi olabilir.”

Felicia sandalyesini ekrana biraz daha yaklaştırdı, Striker da fotoğrafı büyüttü.

Ekranda; otuzlarının ortalarında ya da sonlarında, uzun köşeli bir yüzü olan Asyalı bir erkeğin renkli fotoğrafı duruyordu. Uzunluğunu kestirmek güçtü ama orta yapılıydı, ince uzun sayılırdı. Üstünde beyaz renkli bir şort, başını saran siyahlı altın renkli bir güneş gözlüğü vardı ve bir kumsalda yürüyor gibiydi. Arka planda su vardı.

Striker adamın yan tarafındaki izlere baktı. İzler kalın, uzun ve değişkendi, sanki o tarafına serpiştirilmiş gibi duruyorlardı. Tıpkı beyaz renkli dolgu alçısı benekleri gibi gözüküyorlardı. Striker bedenine adrenalinin hücum ettiğini hissetti. Adamın boynundaki dövme baktı. Dövme sol taraftaydı, uzun ve silindirik gözüküyordu. Ama ayrıntılar belli olmuyor, tam olarak seçilemiyordu. Görüntünün dövme kısmını büyüttü.

İki kere, dört kere, altı kere, sekiz kere derken... Görüntü daha büyük ve daha belirgin bir hale gelmeye başladığında, Striker şaşkınlıkla ekrana bakıyordu. Adamın boynundaki dövme bir denizatını andırıyordu ama Striker bunun aslında bir ejderha olduğunu biliyordu. Kırmızı ve altın renkli. Ejderhanın kuyruğu boynun sol tarafından aşağı doğru uzanıyordu, kafasıysa omuzundan arkaya doğru devam ediyordu.

Striker adamın göğsünün sol tarafına baktı. 12 rakamını gördü.

İçini inanılmaz bir heyecan sardı. Jpeg’in altındaki yazıda şöyle diyordu: Tran Sang Soone. Striker ismi birkaç kez hayretle okudu. Tran Sang Soone.

Beyaz Maskeyi bulmuştu.

Yetmiş Yedi

Striker, dedektifin elinde Tran Sang Soone’ la ilgili ne kadar bilgi varsa istiyordu. Çizelgeye göre, adamla ilgili ayrı bir dosya vardı ama doğru yere kaydedilmemiş gibiydi. Ibarra yedek dosyaları kontrol etmek üzere odadan çıktı; Striker’la Felicia da en çok aradıkları adamı bulabilmek için fotoğraflara bakmaya devam ettiler.

Striker adamın suratını üç silahlı çatışmanın ikisinde görmüştü ve asla unutmayacağını biliyordu. Tran Sang Soone gibi, Kırmızı Maske de ince ve uzun yapılıydı ve ortalama uzunlukta sayılırdı. Ama onu asıl ele veren şey gözleriydi. Çıkık elmacık kemiklerinin derinliklerinde, derin, boş ve ifadesiz bir bakışı vardı. Striker on altı senelik polislik hayatında asla böyle bir bakışa rastlamamıştı. Bunu düşününce, aklına Worldwide Tercüme Hizmetlerinde Magui Yafata’nın sözleri geldi aklına.

“O, hayatta kalanlardan.”

Striker bunu ne kadar çok düşünürse, kadının sözlerine bir o kadar inanıyordu. Bir süre bunu düşündü, sonra Felicia incelediği dosyadan başını kaldırıp “Tran Sang Soone’la ilgili bilgi buldum,” deyince, gerçek dünyaya geri döndü. “Doğum tarihi: 15 Ocak, 1964.”

Striker ekrana yaklaştı. “Altmış dört mü? Emin misin?” “Dosyada öyle yazıyor. Bilgi Göçmenlik Bürosundan gelmiş. Doğum yeri de Phnom phen, Kamboçya.”

“O halde, gerçek yaşını kimse bilemez. Kamboçya’da

kayıtlar iyi tutulmaz.” Kamboçya’yı düşünmek Striker’ı huzursuz etti. “O tarih ve yer, Pol Pot ve Kmer Rouge’la birebir örtüşüyor. Başka ne yazıyor?”

Felicia okumaya devam etti. “Epeyi geniş bir suç geçmişi var. Tanrım, burada her türlü suçlama var! Saldırı, Uyuşturucu Ticareti, Genelev İşletmek, Kumarhane İşletmek, Tehdit Savurmak... Liste böyle devam edip gidiyor.” “Suçlamalardan sonuç alınmış mı?”

“Hayır, hepsi öylece kalmış. Müthiş bir avukatı olmalı. Vancouver’dan Toronto’ya kadar, bir düzine kadar cinayette Şüpheli Kişi olarak listelere geçmiş. Bir tanesi Hong Kong’da. Ama bunların hiçbirisi için hapse girmemiş. Zaten hiçbir suçlama için hapis cezası almamış.”

“Bence şu anda o hapis cezasını çekiyor,” dedi Striker. “Umarım artık kaçamayacağı aşamaya gelmişizdir. Bağlantılarının bir listesi var mı?”

Felicia hayır anlamında başını salladı. “Bu dosyada yok. Ama diğer Gölge Ejderhalarıyla ilgili listeler var.”

Striker Kriminal Otomatik Kayıt Sistemine, KOKS’a girdi ve arama çubuğunu buldu.

“Bunları araştıralım,” dedi. “Teker teker.”

Felicia ilk ismi okudu, Striker bunu arama çubuğuna yazdı ve göndere bastı. Birkaç saniye sonra, fotoğraf açıldı. Kırmızı Maske olmadığını görünce, Striker bunu sildi. Baştan başladılar.

Yirmi dakika ve yirmi dokuz isimden sonra, Striker son görüntüyü de açtı, istediği şey olmadığını görüp, arama çubuğundaki ismi sildi.

“Bir sonraki.”

“Bu kadardı, bitti” dedi Felicia.

“Bitti mi?” Striker oflayıp, tekrar düşünmeye başladı. “Tamam, Beyaz Maske, yani Tran Sang Soone başka hangi çetelerle ilişkiliydi? En fazla olasılık taşıyandan başlayıp eleterek devam edelim.”

“Altın Nilüfer,” dedi Ibarra odaya girerken.

Striker ismi defterine yazdı. “Nilüfer’i daha önceden duymuştum, ama Altın Nilüfer’i ilk kez duyuyorum.”

“Çünkü onlar Torontolu.”

“Toronto mu?”

“Evet. Sana kötü haberlerim var,” dedi Ibarra. “Ekibim bu adamları neredeyse bir sene boyunca izledi. Çete denizaşırı ülkelerden epeyi yardım alıyor. Çin. Singapur. Macau. O kadar çok adam vardı ki, yirmi dört saat gözetlesek bile adamlarla başa çıkamadık. Heyecanını söndürmek istemem ama bu adam denizaşırı bir ülkeden bile olabilir. Bir GYİ-K olabilir.”

Felicia önce Striker’a, sonra Ibarra’ya baktı. “GYİ-K da ne?”

“Gemiden yeni inmiş katil.”

Striker bir şey demedi. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Denizaşırı ülkelerden gelmiş bir silahlı saldırgan daha fazla vakit, daha fazla istihbarat örgütü demektir: Interpol, FBI ve Federaller. Liste böyle devam ediyordu. Sonuç olarak, denizaşırı bir ülkeden gelen bir silahlı saldırganın teşhis edilme

olasılığı çok daha düşüktü ve onları daimi bir kedi fare kovalamacası içine sokacaktı. Kırmızı Maskeyi yakalamanın tek yolu da onun bir daha saldırıya geçmesini beklemek olacaktı. Hem kim bilir bu arada kaç kişi daha ölecekti. Ibarra ince bir dosyayı gösterdi. Dosya bej renkli ve tozluydu; kenarları başka dosyaların arasında sıkışıp kıvrılmıştı. “Tran Sang Soone’la ilgili bir tek bunu bulabildim.”

Felicia dosyayı Ibarra’dan alıp masanın üstünde açtı. Dosyayı incelerken, Striker da 14K Üçlü üyelerinin ve şüpheli bağlantılarının fotoğraflarını incelemeye devam etti. Tam sona varmış, dosyayı kapatacaktı ki dikkatini çeken bir şey duraksamasına neden oldu. Gözetim fotoğraflarından birinde, Tran Sang Soone bir davet masasında oturu-

yordu. Bir başka çete üyesiyle konuşurken kahkahalarla gülüyordu. Onun arkasında da mutfaktan tepsiler dolusu yiyecekler getiren bir garson kız duruyordu.

“Bu fotoğraf nerede çekilmişti?”

Ibarra eğilip ekrana baktı. “O fotoğraf yaklaşık olarak bir sene önce, Chongmin Balo Salonunda çekilmişti. Eskiden son derece şık bir yerdi. Ama sonra kapandı. Arka tarafında bir kumarhanesi ve seks evi olduğu anlaşıldı.”

Striker uzunca bir süre fotoğrafa baktı ve inceledi. Uzun boylu, beyaz bir önlük takmış, kapıda duran bir adam gördü. Fotoğrafı biraz daha büyüttü. Arka plan kumluydu, tam olarak görünmüyordu ama Striker bir şey hatırlar gibi oldu.

“Bu adam kim?” diye sordu önlüklü adamı işaret ederek.

Ibarra arkadan ekrana baktı. “Aşçı.”

“Onu araştırmış mıydınız?”

Ibarra evet manasında başını salladı. “Bu adamlarla ilgisi olabilecek herkesi araştırdık. İnan ki suç bağlantısı olan herkes bu adamların bağlantıları arasında.”

“Peki, kim bu adam?” diye sordu Striker ısrarla.

Ibarra tekrar fotoğrafa baktı. “İsmi bilmiyorum. Ama onu hatırlıyorum. Cidden tuhaf bir adamdı. Sürekli olarak boşluğa bakıyor gibiydi. Bizimkilerin çoğu adamın suçlu olduğuna inanmıştı. Ama sonra onu araştırdık ve hiçbir şey çıkmadı. Bir suç geçmişi yok, onu uzaktan bile şüpheli kılacak bir şey yok. Kahretsin, adam bir trafik cezası bile almamıştı.”

“Bunun pek bir anlamı yok,” dedi Striker. “Seung-Hui Choi’nin de bir suç geçmişi yoktu ama Virginia Tech’te otuz iki kişiyi öldürmekten alıkoymadı bu durum onu. Aşçının ismi ne?”

Ibarra adamın ismini hatırlayamayınca, Striker’dan görüntü numarasını aldı ve Pasifik Projesi dosyasını gözden geçirmeye başladı. Striker beklerken restoranda çekilmiş

diğer fotoğraflara baktı, her birini dikkatle inceledi. Aşçıyı tekrar on birinci fotoğrafta, tuhaf bir pozda gördü. Adam gömleğini çıkarmış, bir sokakta duruyordu. Bej renkli bedeninde hiç dövme yoktu; ince uzun yapıydı. Striker adamın bedenini inceledi, sonra suratına baktı. Sonra, anladı. Mesele gözleriydi. O soğuk ve boş bakışlar.

Tran Sang Soone dosyasını okumakta olan Felicia heyecanlanmış gibi bir ses çıkarıp başını kaldırdı. “Tanrım, bu adamın bir de ağabeyi varmış!” Striker buna herhangi bir tepki veremedi, Ibarra aşçının fotoğrafıyla ilgili ismi buldu. Striker kâğıdı Ibarra’nın elinden kaptı ve okudu. Felicia’ya döndü.

“Sevk’i ara!” dedi. “Gazeteleri ara. Bildiğin tüm televizyon kanallarını ara.”

Felicia sandalyesinden kalktı. “Kırmızı Maske mi?” Striker evet manasında başını salladı. “İsmi Shen Sun Soone.”

Yetmiş Sekiz

Shen Sun Soone yerine mihlanmış gibi duruyordu. Çin usulü domuz etli çöreklerin kokusu etrafa yayılmıştı ama açlığını tetiklemiyordu. Tek düşündüğü, Bambu Omurgalı Adam’dı.

14K suikastçısı.

Bambu Omurgalı Adamın ismi Dai Huen Jai’ydi ve daha sonradan paralı asker olan Vietnam Ulusal Bağımsızlık Ordusunun Büyük Halka Çocuklarından biriydi. Bu adamlar gereksiz yere şiddete başvurmalarıyla tanınırlardı. Bunu son derece dehşet verici, yaratıcı biçimlerde yaparlardı. Yavaş yavaş kaynatarak öldürmek, deri yüzmek, uzuv kesmek... Tüm bunları düşmanlarına korku salmak için yaparlardı.

Çok da başarılı olurlardı.

“Oturun,” dedi garson kız Shen Suna. “Oturun. Sipariş verin. Çok yiyin.”

Shen Sun bir bölünmüşlük hissi içinde restorandan çıktı. Bir yanı Shan Chu’nun bulunduğu Macau’ya gitmek istiyordu. Oraya gidebilse ve Shan Chu’yla çay içebilse, hâlâ bir umut var demektir. Ama bu imkânsızdı. Shan Chu Ejderha Başı’ydi, Sheung Fanın da üstündeydi. Birliği korumak adına ne gerekiyorsa onu yapıyordu. Bu yüzden de Shen Sunu öldürme emri aslında anlaşılır bir durumdu. Üçlü’nün gizlilik ihtiyacı her şeyin önüne geçiyordu. Böy-lece, Shen Sunun fotoğrafı şehrin tüm televizyon kanalla-

rını süslemeye başlayınca, kaderi belli oldu.

Haber medyası ölüm fermanını en az Shan Chu kadar imzalamıştı.

Jon Ho Kafesinin kapısı rüzgârdan çarpıp kapandı, camlar zangırdadı. Onu o şapşal halinden kurtardı. Acı gerçekleri görmesini sağladı. Bir gelecek yoktu; daha doğrusu, onun için yoktu. Belki de hiç olmamıştı. Belki de o gün kamplarda ölmüştü ve yeryüzünde cirit atan bir gölgeden başka bir şey değildi.

Doğu Hastings’le Hawks’un köşesinde durdu ve engin göğe baktı. Gökyüzü dakikalar önce güneşliydi. Ama şimdi gri bir renge bürünmüştü.

Gömleğinin altına uzanıp kemerinden Glock’unu çıkardı ve namluyu şakağına dayadı. Parmağını sıkıca tetiğe yerleştirdi. Çelik soğuktu. Ama rahatlamıştı. Huzur bulmuştu. Yavaşça tetiği çekti.

Ve durdu.

Gözüne bir şey çarpmıştı, Yolun karşısındaki bir şey. Belli belirsiz, hafif bir rüzgâr gibiydi ilk başlarda. Ama oradaydı. Kesinlikle oradaydı.

Çok da muhteşemdi.

Sokağın karşısında, Hastings’in kuzey tarafında Güneşli Marketi vardı. Marketin eski tentesi sarı renkliydi ve bir düzine kadar altın renkli flama aşağı sarkıyordu. Her birinde bir sembol vardı: Barış, Güç, Bolluk, Bilgelik. Rüzgâr flamaların hepsini batıya doğru savuruyordu.

Bir tanesi hariç.

Tentenin tam ortasında kırmızı renkli tek bir flama vardı. Üçgen biçimindeydi. Üstünde de Sebat kavramını temsil eden harf vardı. Diğer flamaların aksine, bu flama doğuya doğru savruluyordu. Rüzgâra karşı. Shen Sun gözlerine inanamıyordu.

Bunun bir işaret olduğunu biliyordu. Muazzam bir kurtuluştı. Kırmızı renkli, üçgen biçimli ve doğuya doğru

savrulan flamaya baktı, gözlerinin ıslandığını hissetti. Çok geçmeden, gözyaşları yanaklarından akmaya başladı, dudaklarında tuzlu bir tat bıraktı.

“Tran?” dedi.

Rüzgâr dindi, flamalar hareketsiz hale geldi.

Shen Sun tabancasını aşağı indirdi. Gülümsedi. Görevi tamamlayabilirdi. Dahası, hayatta kalacaktı. Her zamanki gibi, karşısına ne çıkarsa çıksın. İster Kmer Rouge olsun ister Gölge Ejderhaları olsun ister bir Büyük Halka Çocuğu olsun. Ya da attığı her adımda peşinden gelen bir gwailo polis memuru olsun.

Onu hiçbir şey durduramazdı.

Doğuya, Bambu Omurgalı Adam’ı yürürken gördüğü son yöne baktı. Birkaç blok ötede Raymur Sokağı vardı. Bu da Shen Suna yeni düşmanının gerçek istikametini söylüyordu.

Strathcona Proje Binaları.

Bambu Omurgalı Adam babasının peşindeydi.

Yetmiş Dokuz

Bambu Omurgalı Adamın telefonu çaldığında, Hastings Sokağı üstgeçidinde yürümeye başlamıştı. Geçidin altındaki kavşak Raymur Sokağıydı ve Vancouver’daki birçok transseksüele ve dönme ev sahipliği yapardı.

Sokak karanlıktı ama bunun sebebi sadece üst geçit değil, aynı zamanda kapalı havaydı. Gri bir karanlık sinsice şehri kaplamış, devasa boyutlarda kurşun rengi bir örtü gibi örtmüştü.

Bambu Omurgalı Adam gökyüzünü fark etmemişti.

Raymur Sokağında ilerliyor, sokağın doğu tarafından geçen tren raylarının yanından uzaklaşmamaya gayret ediyordu. Raylar ana yolun biraz ötesinde, daha alçaktaydı; yani, ateş altında kalacak olursa, kolaylıkla sığınabilirdi. Ateş altında kalacağı da büyük bir olasılıktı. Shen Sun Soone’u yirmi seneyi aşkın bir zamandır görmediği halde, onun nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Hayatta kalanlardandı.

Tıpkı kendisi gibi.

Beklediği telefon nihayet geldi. Kaçınılmazdı; Shen Sun Soone’un suratı her vitrindeki her televizyon ekranında belirdiğinden beri kaçınılmazdı.

Bambu Omurgalı Adam telefona yanıt verdi.

“Evet,” dedi.

Telefonun diğer ucunda Sheung Fa vardı ve konuşması alışılmadık derecede alçak ve uzaktan geliyordu. Ses to-

nuysa pişmanlık ve hüznü doluydu. Öylesine ki bu hislere neredeyse dokunmak mümkündü. “Durum daha da kötüye gidiyor.”

“Evet.”

“Başka bir alternatif kalmadı.”

“Evet.”

“Yapılması gerekeni yap.”

“Peki.”

Bambu Omurgalı Adam cep telefonunu kapatıp cebine soktu. Sokağın karşı tarafındaki Raymur proje binalarına bakınca, 533 numaralı evi gördü. O evde oturan adamın ismi Lien Vok Soone’dü; Tran Sang Soone’un ve Shen Sun Soone’un babasıydı. Fotoğraflara bakılacak olursa, yaşlı bir adamdı; kısa boylu, narin ve zayıftı. Paketteki geçmişinden onun ufak bir marketin sahibi olduğunu biliyordu. Basit ama şerefli bir adamdı. O da bir başka hayatta kalandı.

Ama bu durum hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Bambu Omurgalı Adam ilk önce onu öldürecekti. Sonra da Shen Sunu bulacaktı.

Seksen

Striker Kırmızı Maskenin Shen Sun Soone olduğunu belirleyince, bu bilgi tüm bölgelerdeki teşkilatlara yollanmıştı. İsmi KPBM’nde işaretlemişti; bir başka deyişle, bilgi sadece Kanadada değil, başka ülkelerde de görünecekti. Sınır dev-riyesinden sahil güvenliğe kadar herkes haberdar edilmişti ve elli kadar ekip olası gizlenme yerlerini araştırıyordu. Ama o ana dek yapılan araştırmalar sonuç vermemişti.

Striker daha farklı bir yol izlemeye karar verdi.

Saat öğleden sonra beşe kadar herhangi bir sonuç alamayınca, Striker cep telefonunu çıkarıp eski bir tanıdığını aradı: On Birinci İtfaiye Şefi Brady Marshall. Seneler önce, Brady kariyerine bir polis memuru olarak başlamış, üç sene önce de İtfaiyeye geçmişti. Çalışma saatlerinin daha iyi olduğu söylemişti, maaş ve yardımlar da daha iyiydi. Striker bu adamla iyi anlaşırdı.

Brady telefonu üçüncü çalışta açtı, Striker ona durumla ilgili kısaca bilgi verdi, Pandora Sokağındaki Kundakçılık ihbarıyla ilgili Şüpheli Durum çağrısını da özellikle vurguladı.

“Bir süre orada mısın?” diye sordu Striker.

“Bu iş için diyorsan, tabii ki.”

“On beş dakikaya kadar oradayım.”

Striker telefonu kapatınca, Felicia ona bakıp kaşını havaya kaldırdı. Striker ona bir şey söylemedi, meydana gelen olayları düşünmeye devam etti. Birkaç saniye sonra, telefo-

nunu tekrar çıkarıp Courtney’yi aradı.

Telefon doğrudan sesli mesaja düştü.

“Eğer telefonlarımı bir kere daha atlatırsa, o lanet cep telefonunu elinden alacağım.”

Felicia bir şey demedi. Böylesi daha iyiydi.

Hızla Hastings Sokağının, 1700. Blok’una doğru yol alırken bir McDonald’s Restoranı gören Striker’ın midesi guruldadı ve hemen sipariş alanına yöneldi. Arabadan sipariş yoluna girip, birkaç tane Big Mac,

patates kızartması ve kahve sipariş etti. Beş dakika sonra, tekrar yola çıkmışlar, İtfaiyeye doğru ilerliyorlardı.

Felicia fast food paketini açıp, Striker’a bir hamburger uzattı. “Neden On Birinci İtfaiyeye gidiyoruz?”

Striker hamburgeri alıp kâğıdını açtı. “Oradaki şefi tanıyorum. Brady Marshall. İyi bir adamdır ve bana bir borcu »

var.

Felicia paketten kendi hamburgerini aldı. “Bize nasıl yardımcı olabilir?”

“Pandora çağrısıyla ilgili belgeleri verebilir. Şu ev yangınıni diyorum. Tanrı biliyor ya, Vancouver Polis Teşkilatında bununla ilgili hiçbir şey bulamadık. Belki bununla ilgili bilgileri ondan alabiliriz.”

“Ama ondaki bilgiler farklıdır. Daha az ayrıntı vardır. İtfaiye ne tür raporlar yazar bilirsin.”

“Ellerinde herhangi bir bilgi varsa, buna memnun olurum. Tek şansımız onlar.” Striker araba sürerken yemeğini yiyor, takım elbisesinin üstüne bir şey dökmemeye çalışıyordu.

Victoria Yolundan sola sapıp, güneye doğru devam ettiler.

Felicia hamburgerinden koca bir ısırık alıp, lokmasını çiğnerken “Shen Sunu arıyor olmalıydık, İtfaiye Teşkilatını ziyarete ne gerek var?” dedi.

Striker kahve bardağını içecek bölmesine yerleştirdi.

“Zaten elli devriye şu anda o işi yapıyor. Bizim ihtiyacımız olan tek şey kesin ve iyi bir amaç. Bunu bulursak, bu işi çözmeye bir adım daha yaklaşmış olacağız. Şu anda, elimizdeki tek şey birbirine geçmiş bir takım teorilerden ibaret; bunların hiçbiri birbirine uymuyor.” Merakla Felicia’ya baktı. “Tabii, bütün parçaları birleştirdiysen, ayrı konu.”

Felicia başını sallayıp telefonunu çıkardı. Hamburgerini yerken, e-postalarını kontrol etti. Striker bir süre konuşmadıklarına memnun oldu. Bu zamanı kendi yemeğini yemek ve yaptıklarını düşünerek geçirdi. Bir şeyi atlamadıklarından emin olmak istiyordu.

Atlamadıklarını düşünüyordu. Özenli davranmışlardı.

Operasyonlar bölümündeki hemen hemen herkes görev başına çağırılmıştı. Zorunlu olarak. Her iki Vurucu Kuvvet Timleri de harekâta hazırlanmışlardı: bunlardan biri Gölge Ejderhalarının Doğu Pender, 4800. Bloktaki olası merkezine, ikinci Tim de Kingsway’le Kerr’in köşesindeki 14K Üçlü merkezine gitmeye hazırdı. Dört Acil Durum Ekibi de olay yerindeydi: Mavi Ekip, Shen Sunun Hastings’deki evine, Yeşil Ekip Aziz Patrick Lisesine, Gri Ekip Kvvân’ın evine ve Kırmızı Ekip de bilinen ilişkili diğer adrese gidiyordu.

Shen Sunun babasının Strathcona’da Raymur Sokağındaki proje binalarındaki dairesine.

Soruşturma Ekipleri de hazırdı. Dedektifler tüm bölümlerden görev başına gitmişti: Hırsızlık, Saldırı, hatta Aile İçi Şiddet ve Kriminal Taciz bölümü, yani AİŞKT bile görev başındaydı. Ne kadar önemli ya da önemsiz olursa olsun, çetelere karşı savaşan ekiplere yardım etmek üzere yollanmışlardı.

Tüm Teşkilat yüksek alarm seviyesine geçmişti; dahası, New Westminster, Batı Van, Port Moody, Abbotsford gibi civar bölgeler de, Kanada Atlı Polisi de aynı durumdaydı. Herkes aynı hedefe odaklanmıştı: Shen Sun Shoone’u

bulmak. Adam görüldüğü yerde birçok kere cinayet işlemekten tutuklanabilirdi ve en yüksek seviye tehdit unsuru olarak kabul ediliyordu.

Ayrıca, polisi öldürme eğilimi de vardı, çünkü bir çatışmada polis tarafından öldürülmeye niyeti olduğu tahmin edilmiyordu.

Bir hortuma yakalanmış yapraklar gibi, tüm bunlar Striker'ın zihninde dönüp duruyordu. Birinci Cadde'yi geçince, İtfaiye Teşkilatı karşılarında belirdi.

On Birinci İtfaiye Victoria Yolu üstünde, Commercial'ın hemen doğusundaydı. McSadden Parkı'nın kuzeyinde bulunan itfaiye binası, ormandaki ağaçların gölgesi altında kalmıştı. Striker arabayı saat altıdan biraz önce giriş yoluna çektiğinde, kömürümsü griliği engelleyen tek şey arabanın farları ve binanın ışıklarıydı.

Striker Üçüncü Kapının önüne park edip binadan içeri girdi.

İtfaiye Şefi Brady Marshall'ın üstünde kırış kırış olmuş beyaz bir gömlek vardı. Sıradan bir adamdı: Bir seksen boyunda ve yaklaşık olarak seksen kiloydu. Birazcık göbeği vardı. Masmavi sert bakışlı gözleri kalın ve gri kaşlarının altında kayboluyordu. Geniş, meşe bir masanın ardında oturuyordu. Masa öylesine temizdi ki cilalanmış gibi gözüküyordu. Yarı bitmiş bir şişe şeftalili likör de masasında duruyordu.

Striker şişeyi işaret etti. "En sevdiğin içkinin rom olduğunu sanıyordum."

Brady bir denizaygırı bıyığını andıran bıyıklarının altından gülümsedi. "Öyle ama bitti."

"Bu yüzden işimizden olabiliriz" dedi Felicia.

"Birileri biliyor olsaydı, dediğin doğru olabilirdi."

Brady bir kahkaha patlatıp, Striker'la Felicia'ya yaklaşmalarını işaret etti. Yanakları gün boyunca kar küremiş

—iKi o1

"İsteddiğiniz dosyayı buldum," dedi. "Ama size söyleyeyim, hiç de kolay olmadı. Dosya yanlış yere koyulmuş." Brady çekmecesini açıp, yeşil renkli kalın bir dosya çıkardı. Endişeli bir ifadeyle Striker'ın gözlerinin içine baktı. "Bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Hiçbir şey," dedi Striker bıkkın bir tavırla. "Silahlı saldırganın kimliğini biliyoruz ama nerede olduğu henüz bulamadık." Konuşmayı bir anlığına kesip Felicia'ya baktı. Felicia orada dikilmiş, cep telefonu oynuyordu. Telefonu kapatıp ona baktı.

"Bu, benim ortağım," dedi Striker. "Dedektif Santos." "Memnun oldum," dedi Brady. Ayağa kalkmadı ama elini uzatıp tokalaştı.

"Ben de" diye yanıt verdi Felicia.

Striker hemen konuya girdi. "Peki, bana şu Pandora Sokağı yangını hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

Brady omuzlarını silkti. Tahmin edebileceğin şeyler aslında. Tipik Şüpheli Durum çağrısı, bir Kundaklama olayına dönüştü. Raporu şöyle bir okudum tekrar. Çok ayrıntılı değil ama kısa da değil." Sayfaları karıştırdı. "Neden bu olayla bu kadar çok ilgileniyorsun?"

“Okuldaki olayla bir bağlantısı olduğu düşünüyorum,” dedi Striker. Masanın yanından, Brady’nin yuvarlak omuzlarının ardına geçti. “Ayrıntılar neler?”

Brady parmağıyla yazıyı takip etti. “Tepkime hızlandırıcılar kullanılmış ki bu da tipik sayılır. Daha ziyade beyaz gaz kullanılmış.”

Striker bunu biraz düşündü. “Ekiplerin yanıt vermesi ne kadar süre almış?”

“Çağrı yapıldıktan on dakika sonra olay yerindeydik.” “Normal bir süre mi?”

“Olayın meydana geldiği geceye bağlı ama evet.” Brady kahve fincanım aldı, likör şişesini kaptı ve biraz fincanına koydu. Striker içki kokusu alabiliyordu. Brady Felicia’ya

bakıp gülümsedi.

“Şu anda moladayım,” dedi savunmaya geçerek. Onlara da ikram etti ama ikisi de istemedi.

Striker raporu Brady’nin elinden alıp ilginç bir başlığa rastlayana dek okudu:

İlgili Yapı Ayrıntıları. Bu başlık altındaki bilgileri okurken, birkaç ilginç ayrıntıya rastladı.

“Burada statiz köpüğü kullanıldığı yazıyor...”

Brady şeftali likörünü ağzını şapırdatarak yudumladı. Eliyle gür bıyığını silip başını salladı. “Evet, o konuda şanslıydık. Oraya vardığımızda, yangın devam ediyordu, epeyi de yayılmıştı. Ama neyse ki ev o köpüklerle doluydu.” “Köpüklerle mi?” dedi Felicia. “Statiz köpüğü nedir tam olarak?”

Brady ona baktı. “Şey, aslında izolasyon malzemesidir. Ama yüksek kaliteli bir üründür; esnek ve şekil verilebilir köpük gibidir. Maliyetli olduğu için, pek sık rastladığımızı söyleyemem. Genellikle, ısının tehlikeli bir etken olabileceği yüksek sürtünme olasılıklı yerlerde kullanılır.”

Striker bunu dikkatle dinlemişti. “Ne gibi?”

“Yüksek ısıli makineler gibi. Süper bilgisayarlarda da kullanılır, çünkü yangın geciktirici özelliği de vardır.” Striker raporun geri kalanını da okuyup, dosyayı kapattı ve masanın kenarına oturdu. Masa gıcırdayıp, ağırlığı altında sallandı. Uzun bir süre Brady’ye baktı, sonra “Bu malzemenin bulunduğu başka evler de gördün mü?” diye sordu.

“Çok değil. Dediğim gibi, bu malzeme pahalıdır. Sıradan izolasyon malzemelerinin on misli pahalı hem de. Kanada’da bulunması da kolay değil. ABD’den sipariş ediliyor, yani fazladan bir de yol parası ödemek gerekiyor.” “Ben de öyle düşünmüştüm.” Striker raporu havaya kaldırdı. “Rapor bende kalabilir mi?”

“Tabii.” Brady bardağı kaldırdı. “Bu, bir kopya. Ama işin

bittiğinde yok etmeyi unutma.”

“Teşekkürler, Brady. Çok yardımcı oldun.”

“O hergeleyi bulun yeter.”

Striker başını salladı. Felicia’yla birlikte geldikleri yoldan itfaiye binasından çıkıp arabalarına bindiler. Striker motoru çalıştırıp Victoria Yoluna çıkınca, bu sefer kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Felicia nereye gittiklerini anlamak istermiş gibi ona baktı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Bu kâbusun başladığı yere.”

Felicia kaşları çattı. “Ama Aziz Patrick Lisesi buranın batısında kalıyor”.

“Okula gitmiyoruz,” dedi Striker. “Pandora Sokağı’ndaki eve gidiyoruz. Tüm yanıtlar orada.”

Seksen Bir

Shen Sun jetonlu telefonu kapattı. Üçüncü kez babasını arıyordu ama yanıt alamıyordu. Babası ya Çin Toplumu Sosyalleşme Kulübü’ne gitmişti ya da Strathcona’da bir yerde Mah-jong oynuyordu.

Evde olmayışı, Shen Sunu kötü bir duruma sokmuştu.

Ahizeyi çarpıp kapattı ve arkasını döndüğü anda, bir devriye aracının geçtiğini gördü. Aracın içinde biri erkek, diğeri kadın iki genç polis memuru vardı. Kadın polis uzun uzun, dikkatle baktı, ortağına bir şeyler söyledi ve araba hemen köşeyi döndü.

Bloğun etrafından geri döndü.

Shen Sun kuzey şeridine geçti. Başı yüksek ateşten çatlamak üzereydi, bacakları da lastiğimsi birer cambaz ayaklığı gibi hareket ediyordu. Raymur Sokağına açılan sanayi alanından geçti; travestiler ve transseksüeller üstgeçidin altında sanatlarını icra ediyorlardı. Kötü bir mahalle olarak bilinen bu bölge, uyuşturucu ve fuhuş ticaretinin yapıldığı şiddet dolu bir yerdi. Ama bir yandan da iyi bir yerdi. Bir sürü dürüst ve çalışkan insan yaşırdı bu bölgede. Fakir insanlar.

Tıpkı babası gibi.

Shen Sun sokağın karşısına geçip, hızla tren raylarının olduğu yere yöneldi, gölgelerden uzaklaşmamaya çalıştı. Çakıllı yolun diğer tarafında, zemin yukarı doğru eğim kazanıyordu. Dik bir yokuştu ama Shen Sun yine de yuka-

rı doğru tırmanmaya başladı. En tepeye varınca, ufak bir yarığın bulunduğu güney yönüne doğru birkaç yüz metre kadar ilerledi. Yarığın içine sığındı. Bu gözetleme noktasından, aşağıdaki vadiyi görebiliyordu: Tren rayları, Raymur sokağı ve en önemlisi de babasının ufak evi oradaydı.

Her şey gayet sakin gözüküyordu.

Babasının evi Raymur Sokağına bakıyordu. Ön kapı kapalıydı, perdelerse açıktı. Ama oturma odasının ışığı yanıyordu. Bunu gören Shen Sun tedirgin oldu, çünkü babası yoksulluk içinde büyümüştü. Gereksiz yere elektrik harcamanın savurganlık olduğunu düşünürdü. Hele hele evde yokken ışıkları asla açık bırakmazdı.

Shen Sun evi izledi ve bekledi. Eve büyük bir sükûnet hâkimdi. Evde kimse yok gibiydi. Sokakta da kimsecikler yoktu.

Orada on sene yaşamıştı. Raymur Sokağı asla sessiz sakin bir yer olmamıştı. Yarığa gizlendiğinden beri, sokaktan tek bir polis arabası bile geçmemişti. Bu da alışılmadık bir durumdu. Ona önemli bir şey anlatıyordu: Sivil polisler kol geziyordu.

Dakikalar ağır ağır geçti. Tüm bu durgunluk onu asabileştirdi, eve geri gitmek istedi. Ama babası ona hayatta bir şey öğrettiyse, bu da sabırlı olmanın önemiydi.

Böylece, Shen Sun beklemeye devam etti.

Seneler önce, 21. Bölgenin doğu kenarını kesen orman çalılıklarının arasında beklediği gibi bekledi. Bu anı hafızasında taptazeydi, ateşine karışıyordu. Shen Sun bir anda yine çocukluğuna döndü.

Küçük, 157. Çocuk oluverdi.

Seksen İki

Striker'la Felicia Pandora Sokağının 1700. Blok'una doğru ilerlerken, hiddetli yağmur bulutları kuzeyden bulundukları yöne doğru geliyor, yağmur her an boşalacakmış gibi gözüküyor ve gri alacakaranlığı koyu mora dönüştürüyordu.

Bu hava bölgeye de uyuyordu. Striker başını hangi yöne çevirse, yan yana dizilmiş beton binalar görüyordu. Bazıları kahverengiydi, bazıları griydi, bazıları da zamanla kirli beje dönüşmüştü. Ama hepsi de çirkin, sanayi tipi binalardı.

Saat altı buçuk olmuştu ve sokakta hâlâ pek bir hayat belirtisi yoktu. Her zamanki fahişe kendi köşesinde çalışıyor, çöp toplayıcıları ve evsizler binaların arasında yerlerinde dolanıyor, çöp bidonlarından işe yarar gördükleri şeyleri topluyorlardı. Striker bir kızın sivil aracı gördüğünü ve karanlığa sığındığını fark etti.

Pandora Sokağı, 1800. Blok'a vardıklarında karanlık koyulaştı. Orada, sadece iki ışık kaynağı vardı: Sokağın diğer ucundaki sokak lambası ve güney tarafındaki Tony'nin Kaporta Dükkânının neon tabelası. Dükkân gece kapalıydı.

Sokağı yarılayan Striker aradığı binayı gördü. Sokağın kuzey tarafında, yapayalnız bir ev duruyordu; daha doğrusu, ev denemeyecek kadar harap bir bina duruyordu. Terk

edilmiş bir depoyla, boş bir alanın arasına sıkışmıştı.

Arabayla eve doğru yaklaştıkça, evin ne kadar harap olduğu daha iyi anlaşıldı. Çatının neredeyse yarısı yoktu.

Diğer yarısı da yok sayılırdı, çünkü fena halde yanmıştı.

Striker Felicia'ya baktı. "En son burada yemek pişirmeye kalkıştın galiba."

Felicia gülümsedi. "Her yemeği kızı pişiren adam da bunu diyorsa artık..."

"Mesaj alındı." Striker kaşlarını çatı. Courtney'yi düşününce duraksadı. Tekrar cep telefonunu aradı.

Yine yanıt alamadı.

"Artık pes et," dedi Felicia aklından geçenleri okumuş gibi. "O, bir kadın; seninle hazır olduğunu hissettiği zaman konuşur."

"Yani, hiçbir zaman." Striker arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Burnuna keskin bir tavuk ciğeri kokusu geldi. Koku yarım blok doğudaki mezbahadan geliyor, tüm bölgeyi kaplıyordu.

Felicia eliyle burnunu kapatıp suratını buruşturdu. Striker yoluna devam etti.

Kaldırımında eve giden dar ve beton bir yol vardı. Ön verandaya vardıklarında, tavuk kokusunun yerini yanık ahşap ve izolasyon malzemelerinin kokusu aldı. Yangının haftalarca önce söndürüldüğü düşünülecek olursa, kokunun hâlâ hissedilmesi etkileyiciydi. Ön kapı ve çerçevesi tamamıyla yanmıştı. Zeminde, hemen antrede, kırıktan kırığa yatay biçimde çekilmiş sarı renkli polis şeridinin geri kalanı duruyordu. Bandın üstünde bir de yazı vardı: Van-couver Belediyesi tarafından yasaklanmıştır.

Striker elini sarı şeridin üstünde gezdirince, pürüzsüz ve isle kaplı olduğunu hissetti. Koridora çıktı, yanık parkeden geriye kalanlar çizmelerinin ağırlığı altında çıtıdayıp gıcırdadı. Etrafındaki yanık sütunlar eğri büğrü parmaklar gibi tavana yükseliyordu. Kirişlerden bazıları ta birinci kata

kadar yükseliyordu ama diğerleri öylesine kötü bir biçimde yanmıştı ki kırılıp yere devrilmişti. Striker odaya girince, yangından en az etkilenmiş bölümü bulduklarını gördü.

Durup dikkatle duvarı inceledi. “Buraya gelsene. Şuna bak,” dedi.

Felicia yanına gelince, geriye kalan gri köpüklerden yapılmış kafes işinin üstündeki bir dizi deliği işaret etti. Eldivenlerini takıp, köpüklerden bir parça aldı. Yangının oluşturduğu muazzam ısıya rağmen, malzeme bozulmamıştı. Striker üstüne bastırınca kıvrıldı ama şekli bozulmadı. “Aradığımız bu,” dedi Striker.

“Ne?”

“Tüm bunların anahtarı.”

“Bu mu?” Felicia yanık izolasyon malzemesine baktı. “Nedir bu?”

“Statiz köpüğü. Brady’nin bahsettiği malzeme.” “Anlayamadım.”

Striker gülümsedi. “Anlayacaksın.”

Felicia suratını ekşitince, Striker peşinden gelmesini işaret etti. Onu, tüm odaların kapkara olmuş kapı çerçevelerinin arasından geçirerek gezdirdi. İkinci oda; karşı köşesi haricinde ilk odadan farklı değildi. Yerde, etrafında erimiş metal parçalarından oluşmuş bir öbeğin durduğu eğrilmiş, metal bir kutu duruyordu. Striker kutuyu alıp zorlayarak açtı ve içine baktı. Kutunun iç panelinin büyük bir kısmı temizdi ve gri renkliydi ama alt yarısı siyahtı.

“Sigorta kutusu. Yangını başlatan şey.”

Felicia kaşlarını çatı. “Brady yangının beyaz gaz yüzünden çıktığını söylemişti.”

“Evet... Ama ikinci yangın için öyle dedi.”

“İkinci yangın mı?” Felicia önce Striker’a, sonra yanık eve baktı. “İki yangın çıktığını mı düşünüyorsun?”

“Buna bahse girerim.” Striker camları patlamış pencereye doğru yürüdü ve Pandora’nın kuzey şeridine baktı. Dı-

şanda, bir dizi sanayi tipi çöp tenekesi sokağın kenarına dizilmişti.

“Benimle gel,” dedi.

Mutfak kapısından arka bahçeye çıkmaya çalıştılar ama merdivenlerin tamamı yandığı için, geri dönüp ön kapıdan dışarı çıktılar ve evin yan tarafından arkaya dolandılar. Arka sokağa çıktıklarına, Striker beş iri çöp tenekesinin ilkinin kapağını açtı. İçine baktı ama karanlıkta pek bir şey göremedi.

“Tek ev için ne kadar fazla çöp tenekesi var,” dedi Felicia.

“Aynen.”

Striker diğer çöp tenekelerinin kapaklarını da açtı. Hepsini açtıktan sonra, Maglite’im çıkarıp teker teker tenekelerin içine tuttu. İlk ikisi boştu. Üçüncü çöp tenekesinde durdu, elini içine uzattı ve üç plastik bardakla, iki tane kocaman pervaneden geri kalanları çıkardı. Pervanenin kanatları toprakla kaplıydı. Bir tanesini alıp “Tanrım, bu kadar basit olabilir mi?” diye mırıldandı.

Felicia yine kaşlarını çatı. “Hayır derim ama neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok.”

Striker kutuyu çöp tenekesinin içine atıp ona baktı. “Burası bir ot yetiştirme eviymiş, Feleesh.”

“Bir ot sarayı mı?” Felicia şüpheli gibiydi. “Ama buna dair hiçbir kayıt yok.”

“Aynen. Neden? Milyon dolarlık soru bu, değil mi?” Yandaki çöp tenekesinin içindeki plastik klonlama bardaklarına bakıp başını salladı. “Bu bilgi mutlaka bir yerde yazıyordun”

Felicia cep telefonunu çıkardı. Bilgiyi arayıp, adresle ilgili Olay Mahalli Bilgisi rica etti. Birkaç dakika sonra, operatör ona geri döndü ve Felicia telefonu kapattı.

“Yeni bir şey yok,” dedi. “Burasıyla ilgili olarak, sadece ilk Şüpheli Durum çağrısı ve birkaç saat sonra da Kundakçılık çağrısı kayıtlı.”

Striker evin diğer tarafına yürüdü, yanmış molozları dikkatle inceledi. Kayda değer bir şey bulamayınca, tekrar evin ön tarafına geçti. Yangının sebep olduğu tahribata baktı. Belediye tarafından yasaklanmıştı yazısına baktı.

“Aslında, bu büyüklükte bir yangında, önce elektriği kesmeleri gerekirdi,” dedi. “Buraya bir mühendis yollamalıydılar. Elektrik ve yapı mühendisi. Belediyeden birkaç kişi tanıyorum. Elektrik şirketinden tanıdığın kimse var mı?” “Evet, BC Hydro’da birisi var. Buradan biraz ileride.” Saatine baktı. “Ama vakit geç olmuş. Kadın orada olmayabilir.” Tekrar cep telefonunu açtı. “Bir dakika, arayıp öğreneyim.” Felicia kadına telefon açarken, Striker da tekrar yolun kenarına yürüdü. Oraya varınca, sokakta video kamerası olup olmadığına baktı. Kamera görmeyince, sokakta hayatta kalan tek diğer evi gördü.

Sokaktaki tek sokak lambasının altında, eğreti, iki katlı, mavi sıvalı bir ev duruyordu. Paslı bir demir parmaklık, ekseriyetle yabani otlarla ve diğer bitkilerle kaplı bahçeyi çevreliyordu. Ön bahçede bir sürü eski metal çöp tenekeleri vardı; birçoğunun hem kapağı yoktu, hem de eğilmişlerdi.

Striker evin üst penceresinde bir kıpırtı sezdi. Perdelerin arasından incecik, yaşlı bir kadın onlara bakıyordu. Striker kadını göz göze gelir gelmez, kadın perdeleri kapatıp gözden kayboldu.

Felicia yanına geldi. “Tamam,” dedi. “Hydro’da bize yardımcı olabilecek birisi var ama şimdi gitmemiz gerek.” Striker bakışlarını sokağın karşısındaki evden ayırmadı. Tereddüt etti. Yaşlı kadının bir şeyi dikkatini çekmişti. Kadın hiç şüphesiz bu civarda yaşayan çatlaklardan biriydi; orada yaşayan herkes öyleydi, fakat onun perdeleri kapatıp gözden kaybolması şüpheli bir durumdu. Felicia dönüp arabanın anahtarlarını fırlattı.

“İşin bitince, buraya gel.”

Seksen Üç

157. Çocuk olduğu zamana ait anılar, Shen Sunin beynine Danum Vadisinin serin, sonbahar puslan gibi yerleşti. Bu anılar onu bölünmüş ve bitkin bırakıyordu. Her zaman bu tür bir etkisi vardı. Silinmeye yüz tutmuş anıların tam orta yerinde, bir ışık yandı ve onu gerçek dünyaya geri getirdi. Sol tarafa verdi dikkatini. Orada, yakınlardaki bir evin ilk katının penceresinde, yaşlı, beyaz bir kadın çay içiyordu.

Shen Sun bir an için onu dikkate almayacak gibi oldu. Hem yorgundu hem de güçsüz düşmüştü; piring kâğıdı gibi incecikti. Ama kadının oturma odasındaki bir şey dikkatini çekti. Televizyon ekranı. Kanalda haberler vardı, sarışın bir kadın lisedeki katliamı anlatıyordu. Kadının solgun suratının ardındaysa gwailonun bir fotoğrafı gösteriliyordu.

Dedektif Jacob Striker, diyordu manşet. Kahraman polis.

Bu görüntü, Shen Sunin içini alt üst etti. Bedenini tamamıyla diğer tarafa çevirdi ve Sheung Fanın ona verdiği kâğıtların hepsi yere düştü.

Dedektif Jacob Striker’la ilgili bilgilerdi bunlar.

Shen Sun kâğıtları toparlayıp, kötü bir hisle bunlara baktı. Sayfaları karıştırırken, son sayfa, yani Jacob Striker’ın resmi bir anda ikiye bölündü ve Shen Sun aslında orada iki fotoğraf olduğunu, bunların birbirine yapıştığını fark etti. Fotoğrafları birbirinden ayırıp, daha önceden fark etmediği fotoğrafa baktı.

Genç bir kızın fotoğrafıydı. On altı yaşlarında, uzun kı-

vırcık kestane rengi saçları, süt beyazı bir teni ve belli belirsiz çilleri olan bir kızdı. Gözleri açık maviydi ve hüzünlü hüzünlü bakıyordu.

Bu fotoğraf içini büyük bir heyecanın kaplamasına, enerjisini toplamasına neden oldu. Yüksek sesle gülüp, Sheung Fa onu koruduğu için içinden ona övgüler yağdırdı. Her şey daha mantıklıydı artık. Yolu bulmuştu.

Bambu Omurgalı Adam’ı öldürecek, babasını kurtaracaktı. Daha sonra da Dedektif Striker’m ondan çaldığı her şeyin intikamını alacaktı: Sheung Fa, Tran, Üçlü’yle birlikte yaşayacağı gelecek, tüm hayatı. Shen Sun genç kızın fotoğrafına bakınca, tüm parçalar yerine oturdu.

Erkek kardeşe karşılık kız evlat. Gayet yerinde bir intikamdı. Buna karma deniyordu.

Seksen Dört

Striker Felicia’nın arabayla güneye, Hastings Sokağı’na doğru uzaklaşışını izledi. Crown Vic’in uğultusu dinince, rüzgârın evin yanık çerçevesinin arasından gelen sesi daha da belirginleşti.

Striker yaşlı kadının yine perdelerin arasından gizlice dışarı baktığını gördü. Striker bu sefer, kadının bir şeyler bildiğine emin oldu. Cep telefonundan Bilgi servisini aradı, kadının adresini araştırdı ve evine birçok kere DARK çağrıları yapıldığını öğrendi.

Duygusal Açıdan Rahatsız Kişi. Bu bölge için sıradan bir durumdu.

Sokakta yürümeye başladı. Karşı tarafa geçene ve kadının evine varana dek, perdeler yine sıkı sıkı çekilmiş, evin iç ve dış lambaları kapatılmıştı. Durduğu yerden, ev boş, hatta terk edilmiş gibi gözüküyordu. Manzara oldukça da ürkütücüydü.

Basamakları ikişer ikişer çıkıp, eski tel kapıya vardı. Striker kapıyı açarken, kapıdan bir gıcırta yükseldi. Kapıyı üç kere çaldı. Tam elini geri çekerken, kapı açıldı ve ufak tefek, yaşlı bir kadın kapıda belirdi.

Kadıncağz bir elli boyunda, olsa olsa elli kilo kadardı.

Değnek misali incecik bedeni ya bu dünyayı yakın zamanda terk edeceğine, ya da crack bağımlısı olduğuna işaret ediyordu; suratında derin derin kırışıklıklar vardı. Suratına üç kat sürdüğü makyaj da kalın ve yağlı gözükü-

yordu.

“Merhaba,” dedi Striker.

“Merhaba memur bey,” dedi kadın sigara içenlere özgü kaim bir ses tonuyla. “Ben Phyllis. Gelmenizi bekliyordum.”

Beş dakika sonra, Striker onlarca senedir eve sinmiş sigara ve küf kokusu arasında, dağınık bir oturma odasıydı. Duvarlar bir sigara tiryakisinin dişleri gibi sapsarı olmuştu, hangi yöne baksa, masaların üzerinde tepeleme izmarit dolu küllükler bulunuyordu.

Bunları görmezden gelmeye çalışarak etrafına bakındı.

Her köşeye eski gazeteler yığılmıştı; taşlar ve birer sanat eseri gibi dizilmiş Diyet Pepsi tenekeleri de ayrı öbekler oluşturunuyordu. Koltuklar kahverengiydi, biri L harfi biçiminde yerleştirilmişti ve öylesine eski bir naylonla kaplanmışlardı ki, naylon yer yer çatlamış ve rengi değişmişti. Phyllis ona oturmasını söylediğinde, Striker nazikçe reddetti ve ayakta durmaya devam etti. Sol tarafa, pencereye yakın bir yere geçeyim derken, bir başka Diyet Pepsi tenekesi öbeğini yere devirdi.

Phyllis'e baktı, utanmış gibi zoraki bir biçimde gülümsedi. "Pardon."

Phyllis teneke kutuları toparlayıp yeniden dizdi. "Diyet pepsi evlat. Kahrolası tanrıların nektarı."

"Kola hayranı değilsiniz galiba?"

Kadın ofladı. "Kola mı? Çok boktan bir şey. Neden biliyor musun? Orijinal değil de ondan. Diyet Pepsi formülünü çaldılar, çünkü sattıkları zehirden daha iyi olduğunu biliyorlardı. Formülü çalıp, Kola Zero ismini verdiler. Şu süpermarketteki gazetelerden birinde okudum."

Striker kafasını salladı. "Okuyacak çok şey var bugünlerde, değil mi?"

Phyllis bir sigara yakıp, derin derin içine çekti. "Kahrolası Kola Zero. Pöh! Neden Kola Zero ismini verdiler, biliyor

musun? Çünkü onu içse içse bir sıfır içer!"

"Hey, ben Kola Zero'dan nefret ederim!"

Phyllis ona tuhaf tuhaf baktı; ona inansa mı, inanmasa mı emin değil gibiydi. Nihayet, umurunda değilmiş gibi omuzlarını silktiler ve bir deri bir kemik parmaklarını uzun, sarılı grili saçlarında gezdirdi.

"Neden buraya geldiğini biliyorum, şekerim. Yangınla ilgili soru soracağına bahse girerim."

Striker'ın merakı kabardı. "Doğru tahmin, Phyllis. Bir şey gördün mü?"

"Tabii ki gördüm. Feci bir patlama oldu. İtfaiyeciler kocaman hortumlarıyla ve kırmızı renkli kocaman arabalarıyla gelip, etrafta koşuşturmaya başladılar. Duman o kadar kötüydü ki tüm mahallenin üstünde kapkara bir bulut oluştu. Sokağın aşağısındaki mezbahadan yayılan kokudan da beterder kokusu. Sonra, polisler geldiler ve beni evden çıkarmaya çalıştılar ama ben gitmedim. Bu bloktaki son evin bana ait olduğunu, öleceğim güne dek bir yere gitmeyeceğimi söyledim."

"Şey, umarım bu yakın tarihte gerçekleşmez."

Kadın sigarasından derin bir nefes daha çekti. "Yakın olacak tatlım. Kaç yaşında olduğumu biliyor musun? Doksan iki. Kahrolası doksan iki sene yaşadım ve yetmiş sene Camel içtim. Kırk sene de Aspartam kullandım. Düşünsene, Diyet Pepsi içtim! Şimdi gel de bunları organik yiyecek seven şapşallara anlat!"

"Demek o boktan Kola Zero'dan değil, Diyet Pepsi'den içtiniz?"

Kadın evet der gibi başını salladı. "Kahrolası Kola Zero. Formülleri karamelle şekerden ibaretken, bunu büyük bir sır gibi gizlemeye çalışmıyorlar mı? Bunu herkes biliyor. Ama eski günlerde, herkesi kolanın

“Hayır, aslına bakarsan, hiç ilgilendirmiyor beni.” Phyllis Diyet Pepsi’sini içip, sandalyesinin yanındaki mini buzdolabından bir tane daha çıkardı ve kapağını açtı. “Ama adamın teki ilgileniyordu.”

Striker gözlerini kırptırdı. “Bir adam mı?”

“Evet. Buraya sürekli olarak gelen adamı diyorum. Çinli. Sert ifadeli. Çok ince.”

“İlk kez ne zaman geldi.”

“Şey... Yangından hemen sonra. Uzunca bir süre, şuracıkta bekledi.” Phyllis eğri büğrü parmağıyla pencereden dışarısını, iki kaporta dükkânının arasındaki ufak çalılık öbeğini işaret etti. “Orada gölgelerin arasında saatlerce durup, her şeyi dikkatle izledi.”

Striker bunun ne anlama gelebileceğini düşündü. “Yani, buraya ilk yangın çıktıktan sonra geldi ve yangını mı izledi?”

“Evet. Şey, adamı gördüğümde yangın çoktan başlamıştı.”

Striker başını salladı. “Sonra, uzun süre, ikinci yangın başlayana dek burada mı kaldı?”

“Evet. Hatta ev yanana dek burada kaldı. Sadece evi izliyordu. Hep izliyordu.”

Striker dalgın dalgın asit sıçrayan sol elini kaşıdı. Parmaklarının ucundaki deri hâlâ kızarık ve şişti. “Polislere bu adamdan hiç söz ettin mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Kimse sormadı da ondan.”

Striker buna bir şey demedi. “Sonra ne oldu? Adam gitti mi?”

“Evet.”

“Onu bir daha gördün mü?”

“Tabii. Ertesi gün geri geldi. Evin orada, bir şeylere bakarak iki, üç saat dolandı.”

“Bir şeylere mi?”

“Evet, anlarsın ya, eve baktı. Duvarlara, zemine, tavana. Belirli bir şey arıyor gibiydi; sanki bir şeyi anlamaya çalışıyordu. Tıpkı Çinli bir Matlock gibiydi.” Kadın Diyet Pep-sisini yudumlayıp başını salladı. “Bilemiyorum, ben yaşlı kadının tekiyim, ne bilirim ki?”

Striker göğsünde bir kıpırtı hissetti. Tedirginlik. Heyecan. Tam olarak tanımlayabilmek güçtü. Blackberry’sini çıkarıp, Darbe Kuvveti Merkezine gittiklerinde, Ibarra’nın gösterdiği ve orada telefonuna yüklediği fotoğrafları açtı. Tran Sang Soone’la Shen Sun Soone’un fotoğrafları ekranda belirince, bunları Phyllis’e gösterdi.

“Tanıdık geldi mi?”

Phyllis gözlüğünü taktı ve ikinci fotoğrafı, yani Shen Sun Soone’un fotoğrafını işaret etti. “Evet, bu o.”

Striker Blackberry’sini kaldırdı. “Teşekkürler, Phyllis, çok yardımcı oldun.” Striker kapıya yöneldi, durdu ve ona

bir kartvizit uzattı. “Soracağım başka şeyler de aklıma gelirse, geri gelmemin bir sakıncası var mı?”

“Ne zaman istersen gel canım.”

Striker başparmağını havaya kaldırdı. “Kahrolsun Kola,” dedi.

“İşte, buna amen derim, şekerim.”

Striker, Phyllis’i odada pembe rujuyla ve Diyet Pepsi siyle başbaşa bırakıp, kapıyı ardından kapattı.

Seksen Beş

Bir şeyin kımıldadığını gördüğünde, Shen Sunun bacak kasları fena halde ağrımaya başlamıştı. Kıpırtı belli belirsizdi, çok dikkatli bakmıyor olsa, asla fark edemezdi.

Ama görmüştü.

Kapkara giysili, bir savaş yeleği ve uzun bir silahı olan bir adam, terk edilmiş deponun yanındaki otoparkta gizlendiği yerden tren raylarının oradaki çalılıklara geçti. Karanlık daha yoğundu ve Shen Sun adamın görünmediğini sandığını düşünmeden edemedi.

Adam polisti, bunu biliyordu. Acil Durum Ekibi. Yani, karanlıkta gizlenen en az sekiz polis daha olmalıydı.

Shen Sun polisleri görünce hiçbir şey hissetmedi. Ne korku, ne de öfke. Bunu bekliyordu. Eve gidememesinin bir başka nedeni de buydu.

Babasının evinde hiçbir şey değişmemişti. Ev hâlâ sessiz ve sakindi, karanlığa gömülmüştü. Sadece tek bir ışık açıktı. Oturma odasındaki.

Her şey gayet normal görünüyordu.

Derken, evin içinde hızla hareket eden bir kıpırtı gördü. Lambanın önünden bir şey geçmiş ve bir anda gözden kaybolmuştu

Shen Sun ürperdi. Öne eğildi, çalılıkların arasından çıktı. Babasının evinin tek kapısı Raymur Sokağına bakıyordu. Evde birisi varsa, kırk dakikadır içeride olmalıydı.

Bunu düşünmek onu tedirgin etti. Shen Sun pencereyi

dikkatle izlemeye, bir şey daha görecektir mi diye beklemeye başladı. Onu tekrar gördüğünde, hafifçe yerinden sıçradı. Dimdik ve tuhaf adımlarla, evin içinde bir adam yürüyordu. Sanki uzun bacaklarının tüm eklemleri erimiş gibi hareket ediyordu.

Bambu Omurgalı Adam ondan önce eve girmeyi başarmıştı.

Suikastçı oturma odasına girdi. Mutfak lavabosunun orada durdu. Suyu açtı. Kollarını ve suratım yıkadı.

Shen Sun tutunduğu dünyanın son kalıntılarının da yitip gittiğini hissetti. Göremiyordu, görmek de istemiyordu ama Bambu Omurgalı Adam’ın ne yaptığı biliyordu. Adam ellerindeki kanı yıkıyordu.

Babası ölmüştü.

Shen Sun hissedebileceği tüm duyguları bir kenara bırakıp evi izledi. Bir oğul olarak değil, bir asker olarak. Yapabileceği tek şey buydu.

Bambu Omurgalı Adam üstünü başını temizleyip, babasının havlusuyla kurulandı. Sonra, havluyu bir kenara fırlattı. Ön kapıya yürüyüp açtı ve dışarı çıktı.

Shen Sun dikkatle Glock'unu eline aldı. Yüz metreden ateş edecekti. Bir tabancayla bunu yapmak oldukça zordu. Hele sağlam tek bir kolla daha da zordu. Sol elini kaldırıp, tabancayı iki eliyle tutmaya çalıştı ama omuzundaki ağrı tahammül edilecek gibi değildi. Sol kolunu gerisin geriye aşağı indirdi.

“POLİS! Kımıldama!” diye bağırdı birisi.

Shen Sun aşağıya bakınca, iki Acil Durum Ekibi üyesinin gizlendikleri yerden çıktıklarını gördü. Her ikisinde de makineli tüfekler vardı; gördüğü kadarıyla MP5 kullanıyorlardı. Adamlar hızla tren raylarının diğer tarafına koşuyorlardı.

Bambu Omurgalı Adam da hızlıydı; öylesine hızlıydı ki Shen Sun buna hayret etti. Ani bir hareketle, sanki polisle-

rin dediğini duymamış gibi arkasını döndü ve tabancasını çekti. Tabancasını yana, uzun pardesüsünün uzun eteğine gizledi.

Polislerden biri yine bağırdı: “Ellerini görebileceğim biçimde havaya kaldır!”

Bambu Omurgalı Adam ilk önce hiçbir şey yapmadı; iki polis memuru görebileceği mesafeye gelene dek bekledi. Sakin tavrı inanılmazdı. Sonra, Shen Sun suikastçının polislerin özellikle yaklaşmasını beklediğini fark etti.

Onları vurmaya planlıyordu.

Ama birden bire daha fazla polis çıkageldi; en az Shen Sunun hayatını kirleten ruhlar gibi gölgelerin arasından fırlıyorlardı. Çifter çifter, uzun silahlarla ortaya çıkan ve savaşçıları andıran polisler, bir yarım daire oluşturdular. Göz açıp kapayınca dek, sayıları on ikiyi buldu.

Büyük Halka Çocuğu olsun olmasın, Bambu Omurgalı Adam çaresiz kalmıştı.

Shen Sun, suikastçının suratındaki sert ifadenin teslimiyet ifadesine dönüştüğünü ve mantıklı bir biçimde teslim olmaya hazırlandığını gördü. Adam pes etmek üzereydi. Teslim olacaktı.

Ama Shen Sun buna izin vermeyecekti.

Glock'unu kaldırdı. Suikastçıya nişan aldı. Ateş etti.

Susturucu çoktan yanmıştı ama yine de ilk iki el ateşi susturmayı başarmış, sadece namludan hafif bir ses çıkmıştı. Ama üçüncü ve dördüncü kez ateş ettiğinde, epeyi ses çıktı. Mermiler kırk kalibrenin namına layık bir ses çıkardılar; üstgeçidin altında vadinin tamamı ateş sesleriyle inledi.

“Ateş! Ateş! ATEŞ!” diye bağırdı polislerden biri.

Shen Sun tekrar ateş etti. İlk mermi yukarıya gitti ve öteye düştü; ikincisi ve üçüncüsü alçaktan ilerledi ve suikastçının ayaklarının dibinde toprağa saplandı. Bambu Omurgalı Adam verebileceği tek tepkiyi verdi. Kendi sila-

hım havaya kaldırdı.

Geceyi bir anda peşi sıra gelen ateş sesleri kapladı.

Her şey saniyeler içinde bitti. Polis karabinaları ve MP5'leri Bambu Omurgalı Adamı paramparça ederken, mahalleyi ve geceyi parlak ışıklarla kapladı. Suikastçı titredi, sola sıçradı ve arkaya doğru düştü.

Shen Sun adamın neresinden vurulduğunu ya da kaç kere vurulduğunu görmemişti ama kesinlikle ölmüştü. Ondan fazla polis ona yüksek güçlü saldırı tüfekleriyle ateş etmişlerdi. Kimse bu yayılım ateşinden sağ çıkamazdı.

Bambu Omurgalı Adam bile.

Seksen Altı

Felicia nihayet geri döndüğünde, Striker yanmış evin çerçevesinin tam ortasında duruyordu. Saatine baktı. Yedi olmuştu ama daha geç bir vakitmiş gibi hissediyordu. Güneş çoktan batmış, yıldızları ve ayı örten kömür karası bulutlar geriye kalan doğal ışığın tamamını kesmişti.

Arazi aracının tekerlekleri çakıllı yolda kayıp dururken, büyük bir gıcirtı sesi çıktı. Felicia arabadan indi, motoru ve farları açık bıraktı. Far ışıklarının arasında, suratı tatminkârlıkla aşırı yorgunluk birleşimi bir ifadeye bürünmüştü. Üstündeki gömlek kaymış, sol tarafının sadece yarısı pantolonunun içinde kaldığı için, ona neredeyse hafif kadın görüntüsü veriyordu. Onu bu halde gören Striker, o sıralarda ne vakti, ne de enerjisi olmadığı için deneyim-lemmediği bir şey hissetti; uğraştıkları boktan işin yarattığı yorgunluğa rağmen, onun seksi görüldüğünü düşündü. “Rapor sende mi?” diye sordu.

Felicia elektrik şirketinin üstünde BC Hydro yazan, koyu renkli dosyasını gösterdi. “Göz at istersen.”

Striker dosyayı alıp etiketine baktı ve sadece tarihin ve bir BC Hydro olay numarasının yazılı olduğunu gördü. “Sen okudun mu?”

“Hızlıca okudum.”

“Ve?”

“Evin bir ot yetiştirme yeri olduğu konusunda haklıymışsın. Bu raporda, evde bulunan tüm malzemelerin bir

listesi var: toprak ve tohumlar, lambalar ve pervaneler, ozo-natörler ve filtreler... Ne ararsan var.”

Tahmininin doğru çıkması, Striker’ın kendine olan güvenini arttırdı. Dosyayı açtı ama dışarısı bir şey okuyamayacak kadar karanlıktı. El fenerini çıkarıp yaktı ve dosyaya tuttu.

Rapor ayrıntılıydı; elektrik gücünün nerede baypas edildiği ve yangının nerede başladığına dair yapılan tahmin de yazıyordu. Kaynak tıpkı Striker’ın tahmin ettiği gibiydi; sigorta kutusunda bir tür elektronik sorun oluşmuştu ve bu sorun muhtemelen lambaların güç tüketiminin arttırılması yüzünden meydana gelmişti.

“Kundakçılık olayı için olay numarası bu,” dedi Felicia’ya sayfanın üst kısmını göstererek. “Ama bu bizim sistemle ilişkilendirilmemiş. Bu olay numarasını arat, bahse girerim ki ot yetiştirme raporu bulacaksın.”

Felicia arabaya gitti, dizüstü bilgisayarla geri döndü ve birlikte yanmış eve girdiler. Striker dizüstü bilgisayarı ondan alıp, mutfak tezgâhının üzerindeki ufak alana koydu. Tezgâhın üstüne, dizüstü bilgisayarın yanına İtfaiye Teşkilatının dosyasını açtı, bunun yanına da BC Hydro dosyasını koydu.

Bilgisayar ekranındaki CAD çağrısını işaret etti. “Bu, birisinin Sevk’i arayıp, evden bağırsı çağırısı seslerini ve duman geldiğini söylediği ilk çağrı. İsimsiz birisi tarafından yapılmış bir çağrı olduğu için, Şüpheli Durum olarak değerlendirilmiş ve ot yetiştirme evindeki yangın olduğu ortaya çıkmış.” Striker parmağını sayfanın alt kısmına kaydırды. “Polis buraya gelmiş, ot yetiştiricilerini yakalamış.” “Sonra da belediyeyi ve elektrik şirketini aramış olmalılar.”

“Evet. Ama ancak yangın söndürüldükten sonra.”

Felicia başını salladı. “Altı saat sonra da büyük yangın başlıyor; yani kundaklama olayı. Bir tesadüf.”

Striker ona gözünün ucuyla baktı. “Tesadüf diye bir şey yoktur. Asıl bağlantı şu: Elektrik şirketinden gelen mühendisin ismine bak.” Sayfayı çevirip raporu yazan kişinin ismini gösterdi: ‘Stanley Chow?’

“Tina’nın babası mı?” diye sordu Felicia.

“Ta kendisi.” Striker itfaiyenin raporunu alıp, parmağıyla isme vurdu. “Bil bakalım, bunu kim yazmış?”

Felicia son satırı okudu. “Archibald MacMillan... Conrad’ın babası.”

“Peki, olay numarasını vermek için bizden kim gelmiş buraya?”

“Patricia Kwan,” dedi Felicia. İtfaiyenin raporunu gözden geçirip kaşlarını çatı. “Ama bir isim hâlâ eksik: O’Riley. Chantelle’i sistemde on kez arattım. Kızın ailesinde kimse hiçbir suç işlememiş.”

Striker gülümsedi. “İtfaiyenin raporuna bak. Belediyeden gelen yapı mühendisinin ismine bak.”

Felicia sayfanın altına bakınca, ismi gördü. “Pevorski. Polonya ismi.”

“Stefana Pevorski” dedi Striker. “Şimdi, bu ismi PKBYO’da arat.”

Felicia dediğini yaptı. İsim sistemde belirttiğinde, Felicia şaşırmış gibi bir ses çıkardı. “Hemen bulduk,” dedi. İsimle ilgili ayrıntıların aradıkları kişiye uyduğunu söylemek istemişti.

“Çünkü Pevorski Stefana’nın kızlık soy ismi. İki kere evlenmiş ve çalışma sistemde bunu düzelttirmemiş. Şu anki evlilik soy ismi O’Riley.”

Felicia başını rapordan kaldırdı, suratında heyecanlı bir ifade belirdi. “O halde, hepsi burada. Kwan da...”

“Kwan da Vancouver Polis Teşkilatından.”

“Chow...”

“Belediye için çalışan yapı mühendisi.”

“O’Riley de...”

“Hydro’da çalışan elektrik mühendisi.”

“MacMillan...”

Striker itfaiyenin dosyasının üstüne vurdu. “Ot yetiştirme operasyonlarına bakan TEHMAD uzmanı.”

Felicia başını dosyalardan kaldırıp gülümsedi. “Hedef alman tüm çocukların ebeveynleri burada. Dört isim için de geçerli bu. Hepsi birbirine bağlı.”

“Ayrıca, Doris Chow’un ve Margaret MacMillan’ın neden bu bağlantıyı kuramadıkları da açıklanmış oluyor. Muhtemelen bu olaydan haberleri yoktu.” Striker dudağını ısır. “Bu kâbus başladığından beri, bu olayı yanlış ele aldık. Buradaki sorun çocuklar değil Feleesh, asla da olmadılar. Çocuklar bu olayda sadece birer piyon.”

Felicia şaşkınlıkla başını salladı. “Ama neden? Aptalca bir ot yetiştirme operasyonu yüzünden mi? Hiç mantıklı değil. Bu insanlar herhangi bir çetenin bu kadar korkunç bir şey yapmasına sebep olacak ne

yapmış olabilirler ki?” Striker duvarın büyük bir bölümünün sağlam olduğu diğer odaya götürdü onu. Duvarların hepsini kaplamış olan gri renkli izolasyon malzemesini işaret etti.

“İşte, şu. Her şeyin anahtarı.”

“Statiz köpüğü mü?”

“Aynen öyle. Raporda bunun bir yangın geciktiriciden çok daha fazlası olduğu, röntgen ışınlarını geçirmediği de yazıyor. Ayrıca, uyuşturucu operasyonlarında kullanılan köpekler de bu izolasyon malzemesi sayesinde koku alamıyorlar. İzolasyondaki bu cepler, yangında yanan yerler değil. Kenarlarına bak, hepsi birbirinin aynı.”

“Peki, nedir bunlar?”

“Daha önceden buraya monte edilmiş bölmeler. Şu anda, kocaman bir yeraltı bankasının ortasında duruyoruz, Feleesh. Bu odada bile milyonlar değerinde para olabilir. Diğer odalarda kaç bölmenin yandığını bilmiyoruz. Bu evin tamamı bu şekilde kaplanmış olabilir. Çalınan paraysa, on-larca milyon dolar değerinde olabilir.”

“Peki, bir çete neden yüksek yangın riski olan bir ot yetiştirme evini banka olarak kullansın?”

“Anahtar bu işte... Aslında, yüksek risk falan yok. Statiz köpüğünün buna engel olması gerekirdi ama burası beyaz gazla yıkanmaya müsait bir biçimde tasarlanmamış.” Felicia parmaklarını statiz köpüğünün daha esnek olan kısımlarında gezdirdi. “Yani, Kwan, Chow, MacMillan ve O’Riley...”

“Hırsız. Başka bir şey değil.”

Felicia tüm bunları sessizce düşünürken, Striker konuşmaya devam etti:

“Ot yetiştirme evini buldular, araştırmalarını yaptılar, daha sonra da uyuşturucu ekibi evi terk ettikten ve herkes buradan çıktıktan sonra, her nasıl olduysa bunu keşfettiler.” Duvarlardaki bölmeleri işaret etti. “Burada buldukları şey, hiçbirinin aklının alamayacağı kadar büyük bir miktar. Hepsinin kazancından bile fazla, akıllara hayallere sığmayan bir miktardan söz ediyoruz. Böylece, parayı aldılar ki bu miktar otuz milyon dolar bile olabilir, sonra da evi yakmak için tepkime hızlandırıcılar kullandılar. Burasının yanıp kül olacağını ve izleri yok edeceğini düşündüler. Bir yerlere kaçmadan önce, birkaç sene kimseye bir şey çaktır-mamayı planladılar. Çetenin ve polislin bunu asla öğrenmeyeceğini düşündüler.”

“Ama statiz köpüğünü hesaba katmamışlardı,” dedi Felicia. “Köpükler yangını yavaşlattı ve bir sonraki itfaiye ekibine yangını söndürecek kadar vakit tanıdılar.”

“Kesinlikle. Ayrıca, onları gizlice gölgelerin arasından izleyen Shen Sunu da hesaba katmadılar. Görgü tanığım Phyllis onu görmüş. Shen Sun olanları gizlice izliyormuş. Bir şeyler çevirdiklerini anlamış olmalı. Daha sonra, kendisi de evi iyice araştırıp, planlarını anlamış ve bunu patronlarına anlatmıştır.”

“Gölge Ejderhaları mı?”

Striker başını salladı. “Bir kere, çeteleri birbirine karıştırmayalım. Gölge Ejderhaları, gerçek kötülerin, yani Üçlünün destek çetelerinden birinden başka bir şey değil. Daha da ayrıntıya inmek gerekirse, 14K Üçlüsünden söz ediyoruz; dünya çapında, çetelerin en güçlüsü. Her Doğu Asyalı suçlunun üyesi olmayı isteyeceği bir çete. Hem tüm güce hem geçmişe, hem de saygıya sahipler. Kanada’da, esas bağlantı görevlileri Sheung Fa. Bu adam Vancou-ver’daki Gölge Ejderhalarıyla Macau’daki patronu arasında bir köprü vazifesi görüyor. Patron da herkesin Shan Chu olarak tanıdığı adam. Ejderha Başı.”

Felicia bir şeyleri tam olarak anlayamamış gibi ofladı. “Başım dönmeye başladı. Bunları ne zaman anladın?” “Phyllis’le konuştuktan sonra, seni burada beklerken anladım. Statiz köpüğünün ne amaçla kullanıldığını öğrenince ve Phyllis bana Asyalı bir adamın çalılıkların arasından polisleri izlediğini anlattığını duyunca her şey yavaş yavaş yerine oturdu. O adam, Shen Sun Soone’du. Pevorski’nin evlilik soy ismi O’Riley olarak sistemde belirince, tüm bağlantılar da ortaya çıktı. Kwan, Chow, MacMillan ve O’Riley, Üçlüden para çalışıyorlardı. Shen Sun Soone ve Gölge Ejderhaları da bu işi halletmeleri için buraya yollandılar.”

“Yani, bu büyük bir intikam olayı mıydı? Bu kadar mı?” “Ne intikam ama!” dedi Striker keyifsizce. “Sırf bu kadar değil tabii. Burada Üçlü’den söz ediyoruz. 14K’yı konuşuyoruz. Geçmişlerine bakacak olursan, bu insanların tek bir esas kuralı vardı: çeteye herhangi bir biçimde saygısızlık edersen, hayattaki en değerli şeyini kaybedersin”. “Çocuklarım mı?”

“İlk çocuğunu,” dedi Striker. “Bu bir mesajdı: Hem suçlu olanlara, hem de kriminal yeraltı dünyasına yollanıyordu: Bizden çalarsanız, bize saygısızlık ederseniz, bedeli bu olur.” Striker acı acı güldü.

“Tanrım, biz de Kwan’ın hasta-

nede sanrı gördüğünü ve yangından, ejderhaların etrafını sardığını söylerken, sayıkladığını sanmıştık. Oysa bize gerçekleri söylüyormuş.”

“Ayrıca, bazı ebeveynlerin neden bizimle görüşmek istemedikleri de açıklık kazanıyor. Korkuyorlardı. Hem bizden hem de çetelerden. Bazılarının birden fazla çocuğu var, onları da kaybetmek istemediler.”

Felicia daha fazlasını söyleyecek gibiydi ama tam o sırada Striker’ın cep telefonu çaldı. Telefonu kemerinden kaptığı gibi kulağına götürdü. “Dedektif Striker, Cinayet Masası.” “Shipwreck, benim.”

“Mankafa?”

“Evet. Şu anda Shen Sunun babasının Raymur’daki evindeyiz.”

“Ve?”

“Her şey bitti” dedi Mankafa. “O hergeleyi yakaladık. Adam öldü.”

Seksen Yedi

Striker Raymur’daki olay yerine varınca, ön bahçede yere yığılmış olan silahlı saldırganın etrafına toplanmış ADE polislerinin yanına doğru yürüdü. Tam oraya varmıştı ki cep telefonu yine çaldı. Courtney’nin onu merak ettiği, merhaba demek istediği, hatta tartışmak istediği için aramış olabileceğini umuyordu. Tek istediği, kızının sesini duymaktı.

“Dedektif Striker,” dedi.

Yanıt veren ses tiz, asabi ve titrekti “Dedektif Striker, benim, Joyce.”

Striker’ın ismi ve sesi tanınması birkaç saniyesini aldı. Joyce Belle, Courtney’nin son softball takımındaki arkadaşı Naomi’nin annesiydi. Kadınla altı aydan uzun süredir konuşmamıştı. Courtney’yle Naomi aynı çocuktan hoşlandıkları için arkadaş olmayı kestiklerinden beri. Joyce’un arıyor olması Striker’ı endişelendirdi. Aklına gelen ilk şey Naomi oldu... Yoksa o da mı saldırıda hayatını kaybetmişti? Zihninden çılgınlar gibi ölen çocukların listesini geçirdi ama Naomi’nin onlardan biri olup olmadığını hatırlayamadı.

“Joyce,” dedi. “Naomi... Bugün eve geldi mi?”

“Yok, yok, o gayet iyi. Tanrıya şükürler olsun ki iyi. Senin sayende.”

Striker derin bir oh çekti. Yürümeyi kesti. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. “Bak, Joyce, kabalık etmek istemem ama şu

anda bir suç mahallindeyim ve...”

“Sorun değil, sorun değil,” dedi Joyce. “Normal şartlar altında, özellikle de iş başındayken seni aramazdım ama Naomi eve geldi ve şey, sana bir şey söylemem gerektiğini düşündüm. Kızının nerede olduğunu biliyor musun?” Striker evinin dışında nöbet tutan polisleri düşündü. “Evde. Neden?”

Joyce hafifçe öksürdü. “Şey, Naomi az önce alışveriş merkezinden eve geldi. Yarım saat önce Courtney’yi Skytain Kavşağında gördüğünü söyledi. Kırmızı Başlık Kız kostümü giyiyormuş ve Kayıp Ruhlar Yürüyüşü’ne katılmak üzere Commercial Yoluna gidiyormuş. Epeyi sarhoş olduğunu söyledi.”

Striker duraksadı. “Yürüyüşü saldırı yüzünden iptal ettiklerini sanıyordum.”

“Etmişlerdi,” dedi Joyce. “Ama ölen çocukların anısına tekrar düzenlemeye karar vermişler. Çocuklar için toplu ergen arınması gibi bir şey.”

Striker içinden bir küfür savurdu, neyin ters gittiğini düşündü. “Joyce, bir saniye bekler misin?”

Derhal kestirme yoldan Acil Durum Ekibine gitti ve Ekip Lideri Jake Holmgren’den telsizi ödünç aldı. Daha sonra Sevk’in evinin önündeki ekipleri aramasını istedi. Otuz saniye içinde, Sevk yanıt verdi:

“Orada şu anda kimse yok.”

Striker ağzının kuruduğu hissetti. “Evimin önünde ve arkasında iki araba olması gerekiyordu. Onları bu sabah oraya yolladık.”

“Yerel kayıtlara göz atayım.” Karşı tarafta klavye sesi duyuldu ve sevk görevlisi geri döndü. “İşte. Saat on dörtte arabalar geri çekilmiş.”

Striker telsizi sıkı sıkı kavradı. “Kimin emriyle?” “Komiser Yardımcısı,” dedi kadın. “Laroche. Sanırım, ellerinde yeteri kadar insan gücü yokmuş.”

Striker küfredip, telsizi Holmgrene fırlattı. Sonra grubun yanından uzaklaşıp cep telefonuna geri döndü. “Joyce, orada mısın?”

“Evet, buradayım.”

“Haklıymışsın, Naomi’nin gördüğü oymuş.” Striker konuşurken, burnunun ucunu sıkıyor, feci bir baş ağrısının başlamak üzere olduğunu hissediyordu. Kayıp Ruhlar Yürüyüşü. Tanrım, orası tam bir keşmekeş olmalıydı. Courtney gerçekten de sarhoşsa, onu öldürebilirdi. Buna ihtiyacı yoktu. O anda, hiç yoktu hem de. Saatine bakıp sekize yaklaştığını gördü ve Cadılar Bayramı kalabalığının çoktan yürümeye başlamış olduğunu tahmin etti.

“Gitmem gerek Joyce,” dedi. “Aradığın için teşekkürler. Hemen oraya gidip, onu bulmaya çalışacağım.”

“Telefonu kapatma!”

Kadının sesinin tizliği Striker’ı irkiltti ve telefonu bir iki saniye kulağından uzaklaştırdı. Sonra, tekrar kulağına yanaştırıp “Joyce, bir sorun mu var?” dedi.

“Courtney yalnız değilmiş,” dedi kadın nefes nefese. “Raine isimli arkadaşıyla birlikteymiş.”

“Eee?”

“Onu aramıyor muydunuz?”

“Hayır, niye arayalım ki?”

Joyce duraksadı, sonra “Raine’in kim olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi.

“Şey, aslında onunla hiç tanışmadım.”

“Raine onun lakabı. Gerçek ismi Riku. Riku Kwan.” Striker göğsüne buz gibi bir hissin yayıldığını hissetti. “Ne? Nasıl...”

“Patricia, Raine’in atalarının mirasının birazını taşımasını istemişti,” dedi Joyce. “O yüzden, yasal olarak ona Riku ismini verdi. Ama başka her yerde ismi Raine olarak geçiyor, çünkü Patricia onun bu kültüre de uyum sağlamasını istiyordu. Ben... Bunu bildiğinizi sanıyordum. Herkesin bildiğini sanıyordum.”

Striker sıkıntıyla nefesini dışarı verdi. Bu olayın ta başından beri hep bir terslik çıkmıştı.

Onu bilgi aldığı yerden izleyen Felicia surat ifadesini fark etti ve Ne oldu? Der gibi baktı. Striker onu görmezden gelip, Joyce’a Naomi’yle konuşmak istediğini söyledi. Daha sonra, tüm ayrıntıları öğrendi. Telefonu kapattığında, Felicia ADE’nin yanından ayrılmıştı. Gözlerini ondan ayırmadan, ona doğru yürümeye başladı.

“Neler oluyor?”

Striker bitkin bir halde ona baktı. “Az önce Courtney’nin arkadaşlarından birinin annesiyle konuşuyordum,” dedi. “Görünen o ki, Courtney bütün öğleden sonra içmiş, sonra da Kayıp Ruhlar Yürüyüşü’ne gitmiş.”

Felicia omuzlarını silkip sırtıttı. “Kız on beş yaşında, ne bekliyordun ki!”

“Riku Kwan’la birlikteymiş.”

Felicia’nın suratındaki gülümseme anında silindi. “Riku mu? Ama nasıl... Neden...”

Courtney’nin arkadaşı Raine aslında Riku. Raine kızın kahrolası lakabıymış. Bunca zamandır onu bulabileceğimiz bir yerdeymiş yani.”

“Kahretsin. Bana her şeyi anlat da ekiplere haber vereyim.”

Striker Felicia’ya not defterini uzattı. Felicia cep telefonunu çıkarıp Sevk’i aradı ve bu son bilgilerin yayınlanmasını istedi. Bu arada, Striker da aklını toparlamaya çalıştı. ACE’ndeki polislerin bulunduğu tepeye doğru çıkarken, diğerlerinin tepesinden bakan iki metrelik Mankafayı hemen gördü. Mankafa da onu görüp, yanına doğru yürümeye başladı.

“Bana daha sonra bir şişe alabilirsin,” dedi Mankafa Striker’a. “Jack Daniels. Efsanevi Karışım.”

Striker grubun durduğu yerin ardında yerde yatan par-

çalanmış cesede baktı. Adamın bedeni mermilerle kaplıydı: midesi ve göğsü mermilerin hedef tahtasına dönüşmüş, suratı tamamıyla parçalanmıştı. Striker suratını buruşturdu. “Onu delikli peynire çevirmişsiniz be adamım.” “Çedardan nefret ederim.” Mankafa kendi esprisine güldü.

“Onu sağ istiyorduk.”

“Mümkün değildi. Herif bize ateş açtı.”

“Size ateş mi açtı? On iki polis memuruna ateş mi açtı?” Mankafa evi işaret etti. “Cinayet ve intihar vakası, Shipw-reck.”

“Ya ailesi?”

“Artık oraya babalar günü kartı yollanmayacağını söyleyebilirim.”

Striker uzunca bir süre evin kapısına baktı, bir terslik olduğunu hissetti. Kapıya doğru yürüdü.

Mankafa da peşinden gitti. “Hey, Shipwreck, oraya girmek istediğine emin misin?”

“Hayır.” Striker kapıyı açıp içeri girdi.

Salon sanki birisi ısıyı sonuna kadar açmış gibi çok sıcaktı. Bu, Striker’ın fark ettiği ilk şey oldu, sonra kokuyu fark etti. Mankafa ona antrede yetişt; ikisi birlikte yatak odasına çıktılar.

Striker kapı eşiğinde durdu. Daha önce hiç böyle bir manzarayla karşılaşmamıştı. Yatağın üstüne Lien Vok Soone’un bedeninden arta kalanlar yayılmıştı. Bu adam Tran Sang Soone’un ve Shen Sun Soone’un babasıydı. Sırt üstü yatıyordu, gözleri ardına kadar açıktı, kolları iki yana ve avuçları tavana bakacak biçimde açılmıştı. Sanki görünmez bir haça gerilmişti. Ağzı da ardına kadar açıktı. Çılgık atıyormuş gibi görünüyordu. Ölüyken bile, öyle gözüküyordu.

“Yüce Tanrım.” Striker takım elbisesinin kolunu burnuna götürdü. “Bu herif ona ne yapmış?”

“Diri diri derisini yüzmüş,” dedi Mankafa. Sesi ilk kez espri yapıyormuş gibi çıkmadı.

Striker cesede yaklaştı.

“Hiçbir şeye dokunma!” diye uyardı Mankafa. “Erişte henüz buraya gelmedi.”

“Siktir et şimdi Erişteyi.”

“Komiser Yardımcısı da yol...”

“Erişteyi de Laroche’u da hepsini de siktir et gitsin. Mankafa. .. Artık umurumda değil.”

Işıklardan sadece biri, şifonyerin üstündeki lamba açıktı. Odayı aydınlatıyordu ama içerisi yine de loş sayılırdı. Striker el fenerini çıkarıp, cesedi daha iyi görebilmek için yatağa tuttu. Gördüğü şey yüzünden, neredeyse yediği hamburgeri çıkaracaktı. Çarşafı kırmızı yapış yapış kan pıhtıları ve kalın, birbirinden farklı boyutlarda insan eti yapışmıştı.

“Kana bak,” dedi Striker. “Koyu renk, neredeyse kahverengi.”

“Evet.”

Striker ona dik dik baktı. “Bu, kirli kan, atardamar kanı değil. Yani, bu iş yapılırken uzun süre hayatta kalmış.”

Mankafa bir şey demedi, Striker cesedi incelemeye devam etti. El fenerini cesedin apış arasına doğru tuttu, yüzülmüş deriyi ve adamın organının kesildiğini gördü. Gözlerini kapatıp başını diğer yöne çevirdi ve el fenerini kapattı. Nefesini derin derin dışarı verdi.

“Yeteri kadar gördün mü,” diye sordu Mankafa.

“Fazlasını gördüm.”

Striker evden çıkıp, hemen ön kapının dışında durdu ve içine temiz, taze hava çekti. Ciğerleri bir anda rahatladı. Temiz hava, evin yatak odasında içine dolan o korkunç kokuları temizliyor gibiydi.

Felicia yanına gelip neler olduğu sordu ama Striker ona yanıt veremedi. Acımasızca katledilen yaşlı adamın cesedi-

nin görüntüleri gözlerinin önüne geliyor, bu işte bir terslik olduğunu hissediyordu.

“Burada doğru olmayan bir şey var,” dedi boğuk bir sesle Mankafaya.

“Nedir o?”

“Cinayet - intihar olayı.”

“Bence gayet mantıklı,” diye araya girdi Felicia. “Shen Sun babasının yüzüne bakamıyordu. Ona Tran in öldüğünü söyleyemiyordu. Birlikte yaptıkları dehşet verici şeyleri anlatamıyordu. Bu yüzden, onu öldürüp intihar etti. Bunun neden yaptığını kim bilebilir ki? Çarpık bir biçimde aile şerefini korumak istemiş olabilir. Utanç. Mahcubiyet hissi.”

Mankafa da aynı fikirdeydi. “Evet, kahretsin, adamın bunu neden yaptığını kim bilebilir ki?”

Striker Mankafayı duymazdan gelip Felicia’ya baktı. “İçerideki manzarayı görseydin, böyle demezdin. Adamın derisi tamamen yüzülmüş. Diri diri yüzülmüş. Shen Sun un babasını öldürmesi ve intihar etmesi ayrı şey, işkence etmesi ayrı şey. Hiç mantıklı değil. Asla yapmayacağı bir şey.”

Asla yapmayacağı bir şey.

Sözcükler havada asılı kaldı ve Striker olanları düşündü. Aklına çok tatsız bir şey gelmişti. Mankafaya döndü.

“Silahlı saldırıyı kim teşhis etti?”

Mankafa önce bir şey demedi, sonra kafasını kaşıyıp arkasında duran ADE’ne baktı.

Striker’ın korktuğu başına gelmek üzereydi. “Onu kim teşhis etti dedim?”

Mankafa bocaladı. “O, bizim adam, Shipwreck. Bize ateş açtı.

“Tanrı aşkına... Cesedi kimse teşhis etmedi, değil mi?”

“Holmgren belki...”

Striker hışımla Mankafanın yanından uzaklaşıp, ADE’ne doğru ilerledi ve cesedin başında diz çöktü. Cesedin su-

ratı paramparçaydı ve ona Tran Sang Soone’un, Beyaz Maskenin okuldaki cesedini anımsatıyordu. Bakacak daha fazla bir şey yoktu. Yaklaşık olarak bir yetmiş boyundaki ve altmış kilo ağırlığındaki ceset aşağı yukarı Shen Sun Soone’un fiziksel yapısını andırıyordu. İnce uzundu ve orta yaşlı bir adamın bedeni gibi gözüktüyordu.

Striker tekrar Mankafaya döndü. “Bana çakım ver.”

“Erişte henüz buraya...”

“Lanet olası Teşhis umurunda değil, bana çakını ver dedim!”

Mankafa kemerinden çakısını çıkarıp ona uzattı. Striker çakıyı açıp, ölü adamın gömleğinin altına soktu ve kumaşı yırttı. Gördüğü ilk şey, adamın sağ omzundaki dövme idi: Kabaca çizilmiş bir halkanın ortasında, ne anlama geldiğini bilmediği Çince bir şekil vardı.

Striker ayağa fırladı.

“Sizi sersemler!” dedi. “Bu, o değil.”

Seksen Sekiz

Shen Sun sessizce çalılıkların arasından çıkıp, polislerden uzaklaştı. Usulca yan taraftaki çıkmaz sokağa girdi ve park halindeki arabaların kapılarını denemeye başladı. Dört arabayı açmaya çalışıp başarılı olamadıktan sonra, beşinci arabanın kilitli olmadığını fark etti. Gri renkli, eski bir model Honda Civic’ti.

En sevdiği araba modeliydi.

Arabaya atlayıp, gizli bir anahtar aradı ama bulamadı. Tabancasını çıkarıp mandalını ve haznesini çıkardı, sonra kabzasını kontağı kırmak için kullandı. Konsol yarıp açıldıktan sonra da kısa devre yaptırdı. Birkaç saniye sonra, elinde kalan son birkaç mermiyi tabancasına doldurup, açıklık bir alan bulana dek güney yönündeki Glen Sokağı’na doğru ilerledi.

Farları söndürdü, arabayı da işler vaziyette bıraktı. Bulunduğu yerden, aşağıdaki Raymur Sokağı’ndaki polisleri görebiliyordu. Adamlar hâlâ babasının evinin önünde duruyorlardı. Daha önceleri sakin gözükten adamlar, o sırada tartışıyorlardı. Adamların tam ortasında Cinayet Dedektifi Jacob Striker vardı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Shen Sun bunu polis memurunun suratından anlayabiliyordu.

Büyük bir sabırla, gwailonun kadın polisi yanına çağırışını ve ikisinin arabaya binişini izledi. Dedektif hızla bir U-dönüşü yaptı, arabanın tekerlekleri yolda kaydı, sonra

doğu yönüne dönmeyen önce, kuzey yönünde Raymur’da ilerledi.

Shen Sun yolu biliyordu. Doğu Hastings Sokağı’na çıkıyordu. Gerçekten de, otuz saniye sonra, araç yolun kenarından doğuya döndü ve son sürat Hastings’den aşağı doğru ilerlemeye başladı.

Shen Sun onlara yetişebilmek için gaza basıp peşlerine takıldı. Yol, Cuma gecesi trafiğiyle tıkanmıştı, Cadılar Bayramı kalabalığı da sıkışıklığı daha beter hale getirmişti. Shen Sun bu durumu lehine çevirdi. Sivil polis arabasını doğu yönünde izlemeye başladı. Arabanın arka farları yanınca ve Venables’le Commercial’ın köşesinde durunca, Shen Sun onların nereye gittiklerinden emindi.

Kayıp Ruhlar Yürüyüşü’ne gidiyorlardı.

Yaklaşık olarak yarım blok ötede durup, iki polisin arabadan çıkışını izledi. İkisi eğlenen kostümlü gençleri birbirine işaret edip, hızla Yol’a çıkınca, kendi kendine gülümsedi. Gwailonun suratında telaşlı bir ifade vardı. Dedektif; Shen Sun’un o ana dek gördüğünden çok daha telaşlıydı.

Neler olduğunu merak etti. Jacob Striker o güne dek tanıdığı en sakin düşmandı. Okulda, Kwan’ın evinde ve hastanede hep öyle davranmıştı. Soğukkanlı bir adamdı.

Peki, neden şimdi telaşa kapılmıştı?

Yanıtı bulduğunda, kalbinde tomurcuklar açmış gibi hissetti. Kahraman polis sadece iki şeye bu şekilde tepki verebilirdi: Ya Riku Kwan’ın peşindeydi ya da kızı Courtney’nin.

Shen Sun, Civic'ten çıkıp tabancasını pantolonunun arka tarafına sıkıştırdı. Ani bir mutluluk hissi içini sararken, hızla Commercial Yoluna doğru ilerlemeye başladı. Yolculuğunun sonuna varmak üzereydi; bunu hissedebiliyordu. Kim Pham'ın ona Macau'da bizzat Shan Chu tarafından bir pozisyon verileceği vaadi çok geride kalmış gibiydi. Üçlü'nün neden onu Aziz Patrick Lisesi görevi için seçtiği hiç aklına gelmemişti. Bir kere bile. Çünkü nedeni biliyor-

du. Mantıklı olduğu içindi. Acımasız olduğu içindi. Duygulardan yoksun olduğu içindi.

Ama bunun da ötesinde, o bir hayatta kalandı. Angkor'da bunu kanıtlamıştı.

Aziz Patrick Lisesi görevi basit ve anlaşılırdı: Çeteye saygısızlıkta bulunan ve Pandora Sokağı'ndaki bankadan çalma cüretini gösteren herkesin ilk çocuğunu öldürmesi gerekiyordu. Neredeyse otuz sekiz milyon dolar kayıptı. Bunun tamamı da 14K'ya aitti.

Kutsaldı.

Planın en can sıkıcı yanı kusursuz olmasıydı. İlk doğan çocuklar öldürülecek, ebeveynleri hırsızlıklarının bedelini görecektik ve faizli geri ödeme planları kendilerine bildirilecekti.

Tabii, diğer çocuklarını da kaybetmek istemiyorlarsa.

Enayilerin hepsine hadleri gösterilmişti. Sherman Chan, Que Wong ve Raymond Leung ergen seri katiller olarak etiketleneceklerdi, böylece polisin ve halkın öfkesi de kontrol altına alınmış olacaktı. Polis, ölümler ve kan testleri sayesinde en sonunda başka şüpheliler de olduğunu fark ettiğinde, Tran'le Shen Sun çoktan gitmiş olacaktı.

Çok uzaklara, ta Macau'ya gitmiş olacaktı.

Suçlular diyarında, her gangster ölümlerin ardındaki gerçek nedeni bilecekti. Çünkü hiçbir fısıltı gazetesi, yeraltı dünyasındaki kadar güçlü değildi. Haberlerin ağızdan ağza yayılması bir yana, o dünyadaki herkes zaten bu işin kurallarını biliyordu. Üçlüye ihanet etmenin bedeli buydu.

İlk çocuk öldü.

Bu ceza, yüzyıllardır uygulanırdı.

Shen Sunun bu işi yapmak için fazladan bir teşvike ihtiyacı da yoktu. Bu tür bir görevin ödülü, muhteşem Macau şehrinde, Shan Chu'nun yanında Beyaz Kâğıt Yelpazesi'nde olmaktı.

Kusursuz Uyum buydu. Güçtü.

Shen Sun yola çıkıp, önündeki çılgınlığa baktı. Kayıp Ruhlar Yürüyüşü, on binden fazla kişinin katıldığı bir kostümlü açık hava balosuydu. İşverenleri ona Riku Kvan'la Courtney'nin fotoğraflarını da vermişlerdi.

Kızlardan biri bu kalabalığın arasındaydı.

Shen Sun bunu kesin olarak biliyordu. Bu sefer, gece ona ait olacaktı. Tran de gecenin karanlığında, ruhu Ekim rüzgârlarının arasında süzülürken ona eşlik ediyordu. Shen Sun bunu düşününce, ihtiyaç duyduğu cesareti toplayabiliyordu. Kendinden daha emin bir adama dönüşüyordu. Bu sefer, onu kimse durduramayacaktı. Gwailo yenilgiye uğrayacaktı. Shen Sun da Macau'da hak ettiği yeri alacaktı. Upuzun yirmi sene boyunca bu amaç uğruna çalışmış, çaba göstermişti. Ona babasına ve Tran'e mal olan bir amaçtı. Yakında meyve verecek olan amaçtı.

Bunun için sadece iki ölüm daha gerekiyordu.

Seksen Dokuz

Courtney'yle Raine oraya varana dek, Grandview Parkı tıklım tıklım olmuştu. Que'nun dairesindeki partiyi en heyecanlı yerinde bırakmışlar ve Commercial Yolu'ndaki Kayıp Ruhlar Yürüyüşüne gitmişlerdi. Bobby'nin onlarla birlikte gelmesi Courtney'yi sevinçten çılgına çevirmişti; Bobby'nin yanında bir de yeni bir arkadaşı vardı. Çocuğun ismi, Tom, Shaun ya da John gibi bir şeydi. Courtney hatırlayamıyordu. Üç meyveli alkollü içki ve kiraz brendili iki tane de Kola içmişti. Tek bildiği, bu yeni çocuğun uzun boylu ve yakışıklı olduğuydu.

Bobby'nin arkadaşının da gelişi, Raine için iyi olmuştu. Que onu yine ekmişti ama Bobby'nin arkadaşından hoşlandığı için sorun olmamıştı, ikisi yan yana yürürken sohbet ediyorlardı; Raine'in üstünde seksi hemşire üniforması, çocuğun üstündeyse bir süper kahraman filmindeki kötü karakterin kostümü vardı.

Bobby Courtney'ye bakıp gülümsedi. "Harika görünüyorsun, Court." Bobby son iki bloktur ona ilk kez bir şey söylemişti ve bu iltifatı Courtney'yi aralarındaki o tuhaf sessizlikten daha çok heyecanlandırmıştı.

"Kostümü benim için Raine seçti." Courtney başını çevirip ona bir iki saniye baktı, sonra bakışlarını tekrar başka bir yöne çevirdi. Ona şöyle bir bakması bile kalbinin çılgınlar gibi atmasına neden oldu. Bobby gayet klişe bir kostüm seçmiş, bir Uzay Yolu kıyafeti giymişti. Kaptan Kirk'ünkini andıran sarı renkli bir kostüm vardı üstünde.

"Eh, iyi bir iş başarmış," dedi Bobby. "Muhteşem görünüyorsun."

Courtney tekrar ona bakıp gülümsedi. Bobby'nin bakışları ısrarla üstünde kalınca, yanaklarının kızardığını hissetti.

Başını çevirip kalabalığa baktı.

Grandview Parkının doğu tarafında, bir müzik grubu sahneyi kuruyordu. Sahne devasa büyüklükteydi. Kırmızı, beyaz, mavi ve yeşil renkli ışıklar yakılmıştı, bazıları çoktan yanıp sönmeye başlamıştı. Havai fişekler silah sesini andıran bir biçimde gökyüzünde gümbür gümbür patlarken, kalabalık hafif bir pusla kaplanmıştı: havai fişek ve daha ziyade ot dumanı.

Ne de olsa, orası Commercial Yolu'ydu.

Hep birlikte sahneden birkaç adım ötede durdular ve Bobby oraya kadar taşıdığı sırt çantasını yere koydu. Çanta ufak ve lacivert renkliydi, ne şekilde taşıdığına bakılacak olursa da biraz ağırmış gibi gözüküyordu. Çantanın içinden iki litrelik bir Kola şişesi, bir şişe Jack Daniel's, kiraz brendisi ve birkaç plastik bardak çıkardı.

Courtney içkilere bakıp başını salladı. "Ben tamamım, başım dönmeye başladı bile."

Bobby onu duymamış gibi, bardağının birazını önce Kolayla doldurdu, sonra da tepesine kadar kirazlı brendi ekledi. Bardağı ona uzattı.

"Cidden, ben..."

"Yapma. Court, keyfine bak. Yürüyüş senede sadece bir kez düzenleniyor."

Courtney ona ve elindeki bardağa baktı; tam bir kez daha hayır demek üzereyken Raine'in bakışlarıyla karşılaştı. Arkadaşı ona ezik gibi davranma bakışlarından birini fırlatıyordu; Bobby'nin arkadaşı da ondan farksızdı.

Zoraki bir gülümsemeyle bardağı alıp dudaklarına gö-

türdü. Kiraz brendisinin kokusu öncekinden de keskindi; gerçi tadı hâlâ güzeldi ama şekerli içki midesini azıcık bulandırdı. Buna rağmen, bardağı kaldırıp bir yudum aldı. Courtney bunu yaparken, Bobby elini uzatıp bardağı altından yukarı doğru itti ve Courtney nin istediğinden daha fazlasını içmesini sağladı. İçki boğazına kaçınca, Courtney öksürerek bardağı ağzından uzaklaştırdı. “Bo-Bobby!” dedi kekeleyerek.

Bobby gülmekle yetindi, beni içine al tarzı bakışlarını ona dikti. “Çok güzelsin Court.”

Courtney’nin çenesini tuttu, başını hafifçe geriye atıp onu öptü. Dudakları yumuşak ve ılıktı, tadı da Jack Daniels ve Kola gibiydi. Courtney kendisini harika hissetti. Tüm bedeni karıncalanmış gibiydi ve bunun bitmesini istemiyordu. Raine’le Bobby’nin arkadaşı onlara bakmasına rağmen bitmesini istemiyordu. Bobby’nin onu sonsuza dek öpmesini istiyordu.

Ona dokunmasını, ellerini üstünde gezdirmesini istiyordu.

Bobby nihayet geri çekilince, Courtney başının fena halde döndüğünü hissetti, dengesini kaybetmemeye çalıştı.

“Seni tekrar öpmek istiyorum,” diye fısıldadı Bobby. “Ama yalnız kaldığımızda.”

“Peki,” diyebilirdi Courtney sadece. Ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan, Bobby bardağını yine Kola’yla ve brendiyle doldurdu. “Bu kadar yeter,” dedi Courtney.

Ama Bobby yine gülümsedi ve bardağı doldurmaya devam etti.

Doksan

Striker maske denizine girdi. Maskeler etrafını sarmış gibiydi. Kapkara giyinmiş Ninjalar. Hüzünlü ve öfkeli palyaçolar. Pelerinli ve maskeli süper kahramanlar. Başını nereye çevirse, maskelerin ardına gizlenmiş suratlarla karşılaşıyordu. Shen Sunun bu kişilerden biri olabileceğini de biliyordu.

Adam kalabalığın arasında bir yerde gizleniyordu. Durum bundan daha kötü olamazdı. Shen Sunun yüzünü iki kez görmüştü: Hem Kvvann’ın evinde hem de Aziz Paul Hastanesinde. Bu iki sefer, saldırganın yüzünün hafızasına kazınmasına yetmezmiş gibi, bir de şehrin tüm televizyon kanalları bu yüzü, iki günün yirmi dört saati boyunca göstermişti. Sonuç olarak, bunun tek bir anlamı vardı: Shen Sun bir kostüm giyerek kalabalığa karıştıysa, ona göre avantajlı konumda sayılırdı.

“Yürümeye devam et,” dedi Felicia. Birkaç adım geride olduğu halde, sesi kalabalığın uğultusu arasında kayboluyor, ta uzaklardan geliyor gibiydi.

Striker tamam der gibi başını salladı ve kötü düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı. Yavaş yavaş ama kararlı adımlarla kalabalığın arasında yürüyor, durumun aciliyetine odaklanmaya çalışıyordu.

Hava leş gibi ot, bira ve ter kokuyordu. Havai fişeklerin dumanı her şeyi örtmüştü. Ekim havası serin olmasına rağmen, hava sıcak ve boğucuydu. Etrafında çok insan vardı;

birbirlerine takılıyor ve çarpıyorlardı. Kalabalık bir o yana, bir bu yana giden ufak girdapları andırıyordu.

“Courtney!” diye seslendi. “Raine!” Ama sesi kalabalığın tükenmeyen uğultusunda kayboldu. İnsanlar bağırıyor, gülüyor, bazıları sokakta dans ediyordu. Yarım blok kadar ileride, birisi bir dizi havai fişek hazırlamıştı ve Striker patlama seslerinin havai fişeklerden geldiğini anlayana dek çoktan silahına sarılmıştı.

“Sakin ol Koca Adam,” dedi Felicia. Elini Striker’ın sırtına yaslayıp, orada olduğunu göstermeye çalıştı.

Striker Grandview Parkına varınca, karşısına dev gibi bir sahne çıktı; müzik grubu çalgılarını kurarken, Striker’ın sahnenin etrafından dolanması gerekti. Modern bir vampir gibi giyinmiş başçıyı bir kenara çekip, ona mikrofonun çalışıp çalışmadığını sordu.

Mikrofon henüz hazır değildi.

Striker bir küfür savurdu. Vampir başçıyı bırakıp, gitgide daha da artan kalabalığın arasına daldı. Parkın sonuna varınca, Charles Sokağının köşesinde durdu ve Felicia’yı beklemek üzere arkasına döndü. Felicia’nın suratına sahnenin mavi renkli neon ışıkları vuruyordu, teniye ter içinde kalmıştı.

“Bunun hiçbir faydası yok,” dedi Striker. “İkimiz onları ayrı ayrı aramalıyız.”

Felicia da aynı fikirdeydi. “İkisi büyük bir ihtimalle birlikte.”

“Onları bulursan, derhal buradan uzaklaştı,” dedi Striker üstüne basa basa. “Kalabalıktan uzaklaştı. Hiç vakit kaybetme. Dosdoğru merkeze götür.”

Felicia tamam anlamında başını salladı. “Telefonunu titreşime al. Bu gürültüde çaldığını duyamazsın.”

Striker dediğini yaptı, sonra Grandview Parkı’nı işaret etti. “Sen sahnenin kuzey tarafından Venables’a kadar dolaş, ben de Güneyi ve Birinci Caddeyi arayayım. Onları

görürsen...”

“Derhal buradan uzaklaştıracam.”

“Evet.” Striker Felicianın kolunu tutup kendisine çekti. “Unutma, Raine henüz annesinin durumundan haberdar değil, yoksa hemen eve giderdi.”

Felicia’nın suratında hüznü bir ifade belirdi. Takım elbisesinin ceketinin düğmelerini açtı; böylelikle, silahına daha rahat uzanabilirdi. Tekrar Striker a baktığında, gözleri endişeliydi. Konuşmadan önce, kalabalığa şöyle bir baktı.

“Dikkatli ol,” dedi. “Bu hergele bize saldırmayı düşünüyorsa, bundan daha iyi bir yer bulamaz.”

Striker gönülsüzce gülümsedi. “Daha önce üç kere saldırdı,” dedi.

Felicia ona yaklaştı. Kollarını boynuna sardı, onu kendisine çekti ve uzun uzun öptü.

«V T »

Ne yapı...

“Lütfen dikkatli ol. Henüz bitmemiş bir işimiz var.” Göz kırıp arkasını döndü ve bir kez daha kalabalığın arasına karıştı.

Üç adım sonra da tamamıyla gözden kayboldu. Striker yine tek başınaydı. Hiç vakit kaybetmedi. Arkasını döndüğü gibi, Yol a doğru, güney yönünde ilerlemeye başladı. Bitmek tükenmek bilmeyen, havaya yükselen dumanların, öfkeli maskelerin ve hareket halindeki insanların arasına daldı.

Kaosun içine girdi.

Doksan Bir

Shen Sun dedektifleri gözden kaybetmiş, buna öfkelenmişti. Kalabalığı yara yara ilerlerken, iki sarhoş palyaçoğu yana itti. Kalabalık satışa çıkarılmış bir inek sürüsünden de beterdi, hava da tıpkı bir ahır

gibi kokuyordu. İnsanların çoğu ondan daha uzun boyluydu ama daha gençti. Sarhoş, kafası dumanlı ve kontrolsüz hale gelmiş bir kalabalığın arasında ilerliyordu. Grandview Parkı'nın başladığı yerde, yani sağında bir Fransız hizmetçisi gibi giyinmiş bir kız vardı. Kız arkasındaki uzun meşe ağacına yaslanmıştı ve sol göğsü giysisinden dışarı fırlamıştı. Kızın yarı baygın ve dengesiz bir halde, elindeki elma şarabı şişesini dudaklarına götürüşünü izledi. Birkaç saniye sonra, birisi kızın ayağa kalkmasına yardımcı olmaya çalıştı. Adam uzun boylu ve sıskaydı; siyah renkli bir kostüm giymiş, beyaz bir hokey maskesi takmıştı.

Mükemmeldi.

Shen Sun çocuğun hokey maskesini çıkarıp yere koyu-şunu izledi. Kız kusmaya başlayınca, çocuk kızın saçlarını suratından geriye attı. Shen Sun da bunu fırsat bildi. Maskeyi çaktırmadan kapıp, yine kalabalığın arasına karıştı. Yürürken, maskeyi taktı, soğuk plastiğin suratına yapıştığını hissetti. Bedenine adrenalin yayıldığı fark etti. Sanki okula geri dönmüştü. Bir kez daha Aziz Patrick Lisesi'ne gitmiş gibiydi.

Görevinin sonunda değil, başındaymış gibi hissediyor

du.

Parkın uç tarafında, Cadılar Bayramı hengâmesinden uzak bir yerde, kaldırımın kenarına beyaz renkli bir yemek servisi minibüsü park edilmişti. Üstünde Hobbes Etleri yazıyordu. Sürücü koltuğunda, şişko, beyaz bir adam oturuyordu. Bir jiri mao ho. Shen Sun o anı değerlendirdi. Hızla parkın o tarafına doğru ilerledi.

Sürücünün penceresinin yanına gelince, etrafına bakındı; polislerin orada olmadığını görünce, camı tıklatıp adamın dikkatini çekmeye çalıştı. "Neden kutlamaya katılmıyorsun?" diye sordu.

Adam camı aşağı indirdi. Tam ona yanıt vermek üzere başını çevirmişti ki, şiddetli bir biçimde öksürmeye başladı ve boynundaki yağ katmanları titredi. Homurdanıp, pencereden dışarı tükürdü.

"Hokey maskesi. Güzel kostüm evlat. Bütün gece bunun hayalini mi kurdun?"

"Neden bekliyorsun?"

Adam eğlenen insanların müzik grubunun konsere başlamasını beklediğini, Charles Sokağındaki barikatı işaret etti. "Kimsin sen, trafik polisi mi? Günün son yemek teslimatını yapacağım ve buraya geç geldim. Barikat kalkana dek, teslimatı yapamayacağım." Adam yorgun yorgun içini çekti. "Hem sana ne?"

"Şu ara sokaktan geçebilirsin," diye yanıt verdi Shen Sun. Yolun ters yönünü işaret etti. Adam yola bakmak için kafasını çevirince, Shen Sun silahını kaldırıp, kabzasını adamın ensesine indirdi. Sürücü hafif bir inleme sesiyle bayıldı ve iki koltuğun arasına kaydı.

Shen Sun kapıyı açıp adamı dışarı attı ve direksiyonun başına geçti.

"Başım..." diye mırıldandı adam. "Ne... Neler... Olu..."

"Konuşma."

"Sen... Bunu yapamaz..."

"Yapabilirim. Shen Sun Glock'unu birkaç kez sert bir biçimde adamın kafasına indirdi. Tabanca bir ıslaklıkla kap-lanana, adamdan artık ses çıkmayana ve taşıdığı etler gibi oraya yığılana dek bunu yapmaya devam etti.

Adamın belinde birkaç anahtarlık vardı. Shen Sun bunları çıkardı. Araçtan inip, anahtarların doğru olup olmadığını arka kapıları açarak kontrol etti; tatmin olunca da kapıları kilitledi.

Her şey hazırды. Hokey maskesini çıkarmadan, parktan tekrar Yol'a doğru ilerlemeye başladı.

İleride, kırmızı bir şeytan gibi giyinmiş bir adam zincirlere bağlı iki metal topu ateşe verdi ve bunları bir sekiz rakamı oluşturacak biçimde çevirmeye başladı. Alevli toplar havada birbirine eşit olmayan geniş daireler çizerek savru-lurken, kalabalıktan oooo diye bir ses yükseldi.

Shen Sun bunu fırsat bilip, insanların suratlarını incelemeye koyuldu. O kadar çok insan maske takmıştı ki, siniri bozulmuştu; ama kızların ikisinin de maske takmayacağını düşünüyordu. Neden gizleneceklerdi ki? Onlar iki güzel genç kızdı. Çiftleşmeye hazırlardı. Muhtemelen karşı cinsin ilgisini çekecek birer kostüm giymişlerdi.

Shen Sun buna güveniyordu.

Altmış saniye sonra, ateş gösterisi hâlâ devam ediyor, Shen Sun da hâlâ kalabalığı inceliyordu. İki kıızı da oralarda göremediği için, yürümeye devam etti. Bir palyaçoyla bir perinin oynadığı otobüs durağından geçti, tam yoluna devam edecekken aniden durdu.

Kadın polis oradaydı. Kaldırımında. Suratında tatsız bir ifade vardı ama bir şey daha vardı. Tedirginlik? Endişe? Hayır, bunlar doğru değildi. Rahatlama.

Demek bir şey bulmuştu.

Kadın polis Yol'un güneyine doğru ilerlerken, onu dikkatle izlemeye koyuldu; kadın doğu yönünde sokağın karşısına geçti. Shen Sun peşinden gidiyor, onu gözden kaçır-

mamaya çalışıyordu. Kadın polis "Courtney! Courtney!" diye bağırdı.

Shen Sun kalbinin göğüs kafesinde düğümlendiğini hissetti. Kadını kalabalıkta kaybetmemek için, gözlerini bir saniye bile üstünden ayırmadı. Birkaç saniye sonra, kadın birer korsan gibi giyinmiş bir grup çocuğun arasından geçince, Shen Sun, Riku'yu ilk kez gördü: Görevini tamamlamasına yardımcı olacak kız oydu. Courtney'yi de gördü: O da Dedektif Striker'ın hayatı boyunca olanların acımasız bir hatırası olarak kalacak olan kıızıydı.

Kızlar birlikteydi.

Birlikte.

Shen Sun iyi talihine gülümsedi.

Doksan İki

Striker gönüllü polis memurlarından birinin bir barikat kurup, trafiğin kuzeye, Commercial Yoluna doğru akmasını engellediği Birinci Caddeye vardı. Memur kanca burunlu, on dokuz yaşlarında bir gençti.

"Hey, evlat," dedi Striker. Çocuğun dikkatini çekmek için rozetini gösterdi. "Bu kızları gördün mü?" Ona Blackberry'sini tuttu ve fotoğrafları gösterdi.

Çocuk çenesini kaşıdı. "Burada çok kız var." Tam o sırada, Striker'm Blackberry'si titredi. Striker çocuğa sırtını döndü, ekrana baktı ve gelen mesajı okudu: Onları senden önce buldum. Türk Kahvesi Dükkan.

Striker hemen yanıt yazdı: Sadece 5 Blok ötedeyim. Seninle orada buluşalım. Yol'a baktı. Türk Kahvesi Dükkânı normal şartlar altında uzakta değildi ama o kalabalıkta kilometrelerce yürümesi gerekecekmış gibi hissetti. Nereye dönse, önüne bir şey çıkıyor, yolunu kesiyordu: cambaz ayaklıklarının üstünde yürüyen bir adam sokaklarda dolanıyordu; uzun, eğreti bir pano, sonraki senenin Yürüyüşü'nün reklamını yapıyordu ve sahnenin bir kısmı Commercial Yolunu ikiye ayırıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir de havai fişeklerin dumanı havayı bir hayalet gibi kaplıyor, her şeyi gri renkli bir örtünün altında bırakıyordu.

Striker kaşlarını çattı. Bir şeyler ters gidiyordu sanki. İçgüdüleri bas bas bağırarak ona bunu söylüyordu. Bunu hissettiği anda, kalabalığın arasına daldı ve insanları itekleye itekleye ilerlemeye başladı.

"Sersem!"

"Geri zekâlı!"

.. Ne halt ettiğini sanıyor..."

Duyduğu yorumlar bir türlü kesilmiyordu, ama Striker'm umurunda değildi. Daha da sert bir biçimde insanları iterek kahve dükkânının yarım blok kadar ilerisine varmayı başardı. İlk önce, kimseyi görmedi ve çoktan polis aracına gittiklerini umdu. Ama sonra, yarım blok ötede, Felicia'yla kızları gördü.

Bir polis, bir hemşire ve Kırmızı Başlıklı Kız.

Striker Charles Sokağının karşısına geçince, beyaz hokey maskeli adamı gördü ve bedeni bir anda gerildi. Okuldaki saldırının görüntüleri geldi gözlerinin önüne; ilk önce, geçmişin anılarının zihninde canlandığını sandı.

Ama adamın: hali tavrı Striker'ı ürkütmüştü. Adam Felicia'yla kızlara dönmüş, dikildiği yerden onları izliyordu. Odak noktası onlardı. Sadece onlara bakıyordu.

Striker onlara doğru koşmaya başladı. O koşarken, müzik grubunun başçısı, sahnedeki amfilerden birinin üstüne atlayıp giriş konuşmasını yapmaya koyuldu. "Siz canavarlar iyi vakit geçiriyor musunuz bakalım?" diye bağırınca, kalabalıktan tezahüratlar yükseldi.

Sahnedeki havai fişekler patladı, havaya yeşilli, kırmızılı ve turunculu parıltılar saçıldı. Bunun ardından da sahne koyu mu koyu, gri renkli bir dumanla kaplandı. Birisi art arda havai fişekler patlamaya başladı: Çat-çat-çat-çat-ÇAT!

Striker derhal kalabalığı ikiye yararak, insanları popo üstü yere düşürerek kaldırıma koştu. Kalabalık biraz yana çekilince, Striker etrafına bakındı ama Felicia'yı ve kızları göremedi. Kalbini buz gibi bir his kapladı. Artık şuna emindi:

Shen Sun oradaydı.

Doksan Üç

Shen Sun iki kızı gördü... Biri kırmızılı siyahlı bir elbise, diğeriye bir hemşire kostümü giymişti. Kadın polis de yanlarındaydı. Birbirlerine yakın duruyorlardı. Ruhların bir hediyesi olmalıydı bu.

Tran'in hediyesi.

Maskesini düzeltti, beline uzanıp silahını yokladı. Şarjörde beş el ateş edecek kadar mermi kalmıştı, yani fazla sayılmazdı. Tek bir mermiyi bile boşa harcamak istemiyordu.

Henüz değil.

Shen Sun bunu düşünerek sokağın karşısına geçti, kalabalığın arasında sinsi sinsi ilerledi. İnsanlar dans ediyor, tökezliyor, müzik grubu konsere, bangır bangır müzik çalmaya başladığı için sahneye akın ediyorlardı. Shen Sun hedeflerine yaklaşırken, yanık barut kokusu zihnini kapladı.

Kadın polis diğer yöne bakıyordu.

Shen Sun çevik bir hamleyle Glock'unu çıkardı. Namlusundan tutup, ta yukarı kaldırdı ve çelik kabzasını kadının ensesine indirdi. Kadın bir darbenin gelmek üzere olduğunu fark etmiş ve son anda dönmüştü ama çok geç kalmıştı. Tabanca suratına Shen Sunun bedeninde kalan son güçle iniverdi.

Çat diye bir ses çıktı ve kadın yere yığıldı. İki kız çığlık attı ve sarı renkli bir üniforma giymiş bir genç Shen Sunun üstüne atıldı. Shen Sun onu kolaylıkla tabancasının kabzasıyla yere yıktı. Yakınlarındaki bir başka genç ise kalabalı-

ğın arasına karışıp gözden kayboldu.

“Bizden uzak dur!” diye bağırdı Courtney. Kızlar ona bakıp meydan okudular.

Shen Sun tabancasını onlara doğrulttu. “Kaçış yasak. Biri kaçtığı anda, iki kişi de ölür.”

Courtney'nin ağzı açıldı, Shen Sun'un verdiği emri anlamış, ya da en azından durumun vahametini anlamış gibi ağır ağır başını salladı. Riku Kwan eliyle ağzını kapatmış öylece duruyordu. Sarhoş suratında bir inanmazlık ifadesi belirmişti.

“Felicia!” diye bağırdı birisi. “FELİCİA!”

Shen Sun sesin geldiği yere baktı. Güney tarafına dönünce, gwailoyu gördü. Polis memuru kalabalığın arasından onlara doğru geliyordu. İnsanlar telaşla önünden kaçıyorlardı. Adamın suratındaki öfke, korku ve kararlılık öylesine yoğundu ki neredeyse somut hale gelmişti. Artık basit kaçış fayda etmezdi. Polisi yavaşlatacak bir şey yapması gerekiyordu. Dikkat dağıtmalıydı. Karışıklık yaratmalıydı. Bir gümbürtü koparmalıydı. Tıpkı...

Çılgın bir çete üyesi gibi.

Shen sun tabancasını doğrulttu. İki el ateş etti: Bir kez kalabalığın sahnenin önüne yığıldığı doğu yönüne, bir kez de gwailonun geldiği yöne.

Ateş sesleri gök gürültüsü gibiydi; havai fişekler gibi değildi, insanın kulaklarını adeta sağır ediyordu. İnsanlar bu sesi duyunca, oraya geldiklerinden beri ilk kez eğlenmeyi kestiler. Dönüp ona baktılar. Ama dikkatle baktılar. Duruşuna. Maskesine. Elindeki silaha.

Bir çığlık koptu: “Kadın vuruldu, birisi onu vurdu: Kadın VURULDU!”

Gitgide daha fazla insan bağırmaya başladı:

“Silah silah silah... Adamın bir SİLAHI var!”

“Çatlak herif! Kaçınf

Kalabalık bir anda birbirine girdi. Her yer karıştı. İnsan-

ların hayatta kalma içgüdüleri devreye girdi. Eğlenenler dört bir yana çil yavrusu gibi dağıldılar. İçkilerini düşürdüler. Kaçmak için birbirlerini ittiler. Önlerindeki kişileri ezdiler.

Shen Sun kızlara baktığında, ikisi de donmuş vaziyetteydi. Uzanıp Courtney'yi yakaladı, silahını da Riku Kwan'a doğrulttu.

"Kalabalıktan uzaklaş." Yol göstermek için tabancasıyla gidecekleri yönü işaret etti.

Riku tereddüt edince, suratına okkalı bir tokat atıp dudağını patlattı.

Riku cıyıkladı. "Lütfen, biz ne istediğinizi bile..."

"Kimilda, yoksa ölürsün!"

Shen Sun kızın onu duyup duymadığından emin değildi ama acı kızı kendine getirmişti. Dediğini yaptı. Kalabalık biraz hafifleyince, Shen Sun kızları kaçan insanların yanından Grandview Parkına götürdü. El koyduğu minibüse doğru.

Kaçış artık bir yeşillik alan ötedeydi.

Doksan Dört

Striker, Shen Sunun kalabalığın arasından Courtney'yi ve Raine'i rehin almış vaziyette kuzeye doğru yürüdüğünü gördü. Bir baktığında oradaydılar, sonra baktığında gözden kaybolmuşlar, insan selinin içine karışmışlardı.

"COURTNEY!" diye bağırdı.

Öne atılıp peşlerinden gitmeye çalıştı ama dehşet içinde kalmış sarhoş insanlar onu gerisin geriye sürüklediler. İnsanlar çılgık atıyor, bağılıyor, ona tutunup yardım etmesi için yalvarıyorlardı. Striker hepsini iterek ilerledi. Courtney oralarda bir yerdeydi. Ona ulaşması gerekiyordu.

Kızı her şeyiydi.

Kuzeye doğru koşmaya devam etti, Yolun üstünde bulunan kafelere ve marketlere paralel bir biçimde ilerledi. Türk Kahvesi Dükkânına varınca, Felicia'yı diz üstü vaziyette yere çökmüş, verandanın trabzanlarına tutunurken buldu. Ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Orada durursa, insanlar onu ezeceklerdi.

Striker hızla aşağı eğildi, bileğinden tutup Felicia'yı ayağa kaldırdı ve çılgınlar gibi kaçan insanlardan kurtardı. Felicia bir an için dengesini kaybeder gibi oldu ama ayakta durmayı başardı.

"İyi misin?" dedi Striker.

Felicia çenesinin sol tarafından kanlar akarken, boş boş ona baktı. Sonra "Peşinden git," diye mırıldandı.

Striker ayakta durabildiğinden emin olduktan sonra,

onu kafenin girişine doğru çekip duvara yaslanmasını sağladı. Felicia artık güvendedeydi. Binanın su borusuna tutunup, kafenin verandasıyla kaldırımı ayıran çelik kapıya tırmandı. Kalabalığa göz attı.

Onları görmesi sadece on saniyesini aldı.

Shen Sun kızları zorla yeşillik alandan geçiriyor, Grand-view Parkının iç kısımlarına doğru ilerliyordu.

Striker çelik kapının üstünden yere aüadı. Felicia'ya olduğu yerde kalmasını söyleyip, kalabalığın arasına daldı. Yolun diğer tarafına varınca, sahneden atlayıp oradan yoluna devam etti. Diğer tarafa atladı, parka girdi ve Shen Sunun beyaz renkli, ticari bir minibüsün arka kapısını kapattığını gördü.

“SHEN SUN SOONE!” diye böğürdü.

Tabancasını kaldırıp hemen nişan aldı ama gençlerden oluşan bir grup önünden geçince adamı yine gözden kaybetti. Elinde silahıyla parka doğru koşmaya başladı. Tam yolu yarılamıştı ki minibüsün farları yandı. Minibüs otoparkın dörtte üçünü aşip, hızla kuzey yönündeki Cotton Yoluna girdi.

“Dur!” diye bağırdı Striker. “DUR!”

Cotton Yolu bir çıkmaz sokaktı. William Sokağıyla birle-şip, batıya doğru kıvrılıyor, Britannia Lisesi’nin ilerisinde devam ediyordu. Yol’dan uzaktı.

Striker silahını parktan okula doğru doğrulttu. Beyaz minibüsün hızla William Sokağına girdiğini, bir sonraki blokta kuzeye doğru döndüğünü ve boğulan birisi gibi gözden kaybolduğunu gördü.

Striker hemen cebinden Blackberry’sini çıkarıp, bir yandan koşarken bir yandan da 91 l’i aradı. Operatör yanıt verince, sicil numarasını söyledi ve kızının Shen Sun Soone tarafından kaçırıldığını anlattı. Yeri ve minibüsü tarif etti ve rotasını söyledi. Ciğerleri feci halde yanınaya başladığında, Odlum Sokağı’na varmıştı.

Minibüs ortalıkta yoktu. Napier’e koştu. Orada da değildi.

Parker’a gitti. Minibüs oraya da gitmemişti.

Bacakları neredeyse kopana dek Venables Sokağına koştu, ama yere yığılmak üzere olduğunu hissetti.

Orada da değillerdi.

Nihayet, durdu. Kollarını iki yanına sarkıttı. Hissettiği tek şey, kanının şakaklarına hücum ettiğiydi. Gitmişti. Courtney gitmişti. Tanrı nasıl Amanda yı aldıysa, Courtney’yi de o çatlak herif almıştı.

Kızını yarı yolda bırakmıştı.

Doksan Beş

Courtney minibüsün hızla bir yere sapıp, yana eğildiğini hissetti. Bu beklenmedik hareket; neredeyse dengesini kaybedip, yana devrilmesine neden olacaktı. Ama çaresizlik içinde minibüsün arka kapısının iç kısmına tutundu ve zihnini sarhoşluktan ve dehşet hissinden arındırmaya çalıştı.

Minibüsün hareketi başını döndürmüştü; karanlıkta bir yere kustu. Ama sorun değildi. Kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Belki de böylelikle biraz ayılırdı.

Minibüsün arka tarafından ışık yoktu; duyduğu tek şey, Raine’in arka taraflardan bir yerden gelen inleme sesleriydi. Duvarları ve tavanı yoklayarak bir ışık düşmesi aradı; bulunca, hemen yaktı ve cılız bir ışık içerisini aydınlattı.

Courtney’nin ilk gördüğü şey Raine oldu. Arkadaşı minibüsün soğuk zeminine yığılmıştı, başı da et kutularının arasında yana düşmüştü. Dudakları patlamıştı, çenesine ve beyaz renkli zemine kanlar akıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Courtney. Yanıt gelmedi.

“Raine, iyi misin?”

Kız suratında bir şok ifadesiyle yerde yatıyordu.

En sonunda “Bir silahı var,” dedi.

Courtney bunu gayet iyi hatırlıyordu. Silahlı saldırganın onlara dönmeden önce, silahının kabzasını Felicia’nın başına indirdiğini görmüştü. Silah bir tabancaydı; ancak bu

kadarını biliyordu. Ama tabancanın tipi, kalibresi gibi şeyler hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamın tabancası büyüktü ve her ikisini de öldürebilirdi.

Adam cep telefonunu elinden aldığı için, Raine’e baktı. “Telefonun yanında mı?”

“Düşürdüm... Kalabalıkta koşarken düşürdüm.” Raine ağlamaya başladı.

Courtney arkadaşının yanına gitti. Etrafları kutularla sarılıydı. Courtney en yakındaki kutuyu açtı. Kutunun içi bifteklerle doluydu: Kalın, donmuş biftek parçaları. Donmuş etleri alıp, Raine’in kostümünün içine tıktırmaya koyuldu.

Courtney etleri birbiri ardına elbisesinin içine tıkıp, midesine ve sırtına doğru iterken, Raine şok içinde nefes almaya çalıştı. Courtney donmuş etin parçalarının bir mermiyi durduracak güçte olup olmadığını bilmiyordu ama bunu denemenin bir zararı olmazdı. Raine’in kostümünün içi tamamıyla donmuş etlerle dolunca, Courtney kendisine baktı.

Birkaç parça daha et alıp, kendi kostümünün önüne ve arkasına yerleştirdi, bel kısmını da mümkün olduğunca doldurdu. Hava o kadar soğuktu ki teni donuyordu; içki ve korku yüzünden de midesi bulanıyordu.

Minibüs yine hızla sola dönünce, Courtney Raine’in üstüne düştü. Kız, sanki bu temas onu en sonunda uyandırmış gibi tiz bir çığlık attı. Sonra, Courtney’ye baktı.

“Okuldaki adam,” dedi.

“Biliyorum.”

“Herkesi öldüren adam.”

“Biliyorum.”

“Bizi de öldürecek.”

Courtney arkadaşının yüzünde korku ve çaresizlik ifadesi gördü ki kendisi de aynı şeyleri hissediyordu. Bir şey demedi, çünkü onu teselli edecek sözcükleri bilemiyordu.

Raine’e sarıldı, minibüsün bir yere saptığını, her köşede yana eğildiğini ve sanki bilinmeyen bir hedefe daha da yaklaştıklarını hissetti.

Doksan Altı

Striker, Commercial Yolu’na geri geldiğinden beri aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyordu. Zihni bulanmıştı, hisleri birbirine girmişti. Her yer çoktan polis arabalarıyla dolmuştu. Polis arabalarından biri Grandview Parkı’nın batı tarafına atılan ölü minibüs şoförünün başında bekliyordu. Bir diğer polis arabası Shen Sunun sahnenin önünde vurup öldürdüğü kızın cesedini bekliyordu. Bir başka araç da bir ilk yardım görevlisinin Felicia’nın başını sardığı Türk Kahvesi Dükkâm’ın önündeydi.

Striker geriye kalan dumana yansıyan kırmızılı mavili polis ışıklarının arasında hızla Commercial Yolu’na yöneldi. Yol artık terk edilmiş gibiydi. Felicia’ya yaklaşırken, Felicia ilkyardım görevlisinin yanından kalkıp önüne dikildi. Biraz ötede durup merakla suratına baktı.

“Kaçtı,” dedi Striker. “Kızlarla birlikte.”

“Adamın ne kullandığını...”

“Beyaz renkli bir Hobbes Etleri minibüsü kullanıyordu. Çoktan telsizle bildirdim.” Sözcükler ağzından tuhaf bir şekilde döküldü; boş ve zoraki bir ses tonuyla konuşuyordu. Deliklerle dolu, her an yıkılmaya hazır bir baraj gibi hissediyordu. Tekrar konuştuğunda, duygularını kontrol edebilmek için büyük çaba harcadı.

“Herhangi bir yerde olabilirler.”

“Arabaya geri dönelim... Onları bulalım.”

Striker yüzüne bakınca, Felicia’nın çenesindeki ve boy-nundaki kurumuş kanı, çenesindeki şişliği fark etti.

Tamam der gibi başını salladı ve Commercial’dan kuzeye doğru saptılar.

Daha on adım atmışlardı ki Striker’ın cep telefonu titredi. Telefonu eline alıp ekrana baktı ve Courtney ismini görünce, kalbi hem korkudan, hem de umuttan elektriğe kapılmış gibi oldu.

Hemen yanıt verdi. “Alo?”

Konuşan bir erkekti; kısa ve kesik kesik konuşuyordu:

“Demir İşçileri Köprüsü. Yarı yolda.”

“Shen Sun?”

“Köprünün iki tarafındaki trafiği de kes. Yalnız gel, Gwa-ilo. Yoksa iki kız da ölür.” Hat kesildi.

Striker bir an için olduğu yerde kalakaldı, sonra konuşmanın tamamını duyan Felicia’ya döndü.

“Köprüye yalnız mı gitmeni istiyor? Ne? Bu adam seni salak mı sanıyor?”

“Gidiyorum.”

“Jacob, oraya tek...”

“Gitmem gerek, Felicia. Beni neden aradığını sanıyorsun? Şu ana dek kaçabilirdi ama kaçmadı. Bu olay artık hırsızlıkla, cinayetlerle ya da ona vaat edilen pozisyonla ilgili değil. Onunla ve benimle ilgili. İstedіği benim.”

“Dur, bir dakika. Yavaşça. Bunu bir düşün. Bunu isteyen o, Jacob. Tanrım, en azından keskin bir nişancı çağıralım.”

“Vakit yok.”

Felicia kolunu tutup yanına sokuldu. “Jacob, buna intihar denir.”

Striker geri çekildi. “Courtney elinde, Felicia. Küçük kızım elinde.”

Felicia yanıt vermeye fırsat bulamadan, Striker polis arabasına yöneldi ve Shen Sunun sözlerini düşündü. Adamın talimatları gayet açıktı. Köprünün ortasında buluşacaklardı. Köprünün iki taraftan akan trafiğini de kesecekti. Bu iki

cümle, Striker a durum hakkında bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. Bir aracının hiç faydası olmazdı.

Hiçbir şeyin faydası olmazdı.

Shen Sun o gece hayatta kalmayı planlamıyordu.

Doksan Yedi

Demir İşçileri Anıtı Köprüsü; 1200 metrelik, altı şeritli, devasa boyutlarda çelik bir köprüydü. Burrard Körfezini kapsıyor, Vancouver şehrini Kuzey Kıyısıyla birleştiriyordu. Aşağıdaki köpüklü ve akıntılı suların bir dizi gri renkli, eğrilmiş parmak gibi kımıldadığı suların ta yükseğine, beton sütunların üstüne inşa edilmişti. Daimi bir pus yapının etrafını sarmıştı; pus öylesine yoğunlu ki, asfalt şeritler yoldan ziyade bir cadı kazanını andırıyordu. Köprü 1957’de inşa edilmişti ve inşaatı sırasında 136 işçi hayatını kaybetmişti.

Striker köprünün o gece daha fazla can almayacağını umuyordu.

Felicia’yla birlikte güney rampasına varmaları, dört dakikadan az sürmüştü. Bir devriye arabası çoktan girişi tıkamış, kırmızılı mavili acil durum ışıkları, sürünen bir yaratık gibi asfaltı kaplayan yoğun pusu yansıtıyordu. Polis arabasının yanında duran, turunculu sarılı yansıtıcı bir tulum giymiş devriye polisi onu elini sallayarak yanına çağırdı ve “Buraya park et, Striker,” dedi.

Striker adamın dediğini yaptı.

Arabadan inince, onu tanıdı. İki-Sekiz Ekibinden Chris Matthews’dü. Striker zihninin en az köprünün şeritleri kadar bulanık olduğunu hissederek ona doğru yürümeye başladı. Henüz on on bir adım atmıştı ki, beyaz renkli sivil bir araç hızla arkasındaki rampaya girdi. Farları yanıyordu, sireniyse kapalıydı. Araba ıslak asfaltta ilerledi, birkaç

adım ötede yavaşça durdu. Sürücü kapısı açıldı ve beyaz gömlekli bir adam dışarı fırladı.

Striker ona şöyle bir bakınca olduğu yerde donakaldı.

Laroche.

Komiser Yardımcısı hışımla Striker’ın arabasının yanına geldi; suratı farların ışığı altında iyiden iyiye solgun ve çarpık gözüküyordu. Arkasından Dedektif Beasley indi.

“Striker!” diye bağırdı Laroche. Sesi soğuktan çatlıyordu. “Ne halt ettiğini sanıyorsun? ACE ve bir aracı yola çıktı bile.”

Striker ona döndü. “Evimdeki ekipleri siz mi geri çektiniz?”

“Bu iş seni ilgilendirmez.”

Striker ona bir adım daha yaklaşıp, yumruklarını sıktı. “Sana bir soru sordum, Laroche. Evimin önündeki devriye ekiplerini sen mi geri çektin?”

Laroche bir parmağını havaya kaldırıp, Striker’ın suratına doğrulttu.

“Evet, ben çektim! Adamlarım senin şahsi hizmetlin de...”

Striker adamın suratının ortasına bir yumruk indirip, onu geriye doğru savurdu. Komiser Yardımcısı popo üstü asfaltı boyladı. Şaşkınlıkla ayağa kalktı, dudağını elledi, sonra parmaklarına bulaşan kana baktı. Hayretle yanakları kızardı ama hayreti bir anda öfkeye dönüştü.

“Ne cüretle bir üstüne vurursun? Rozetini aldırırsam. ...”

Striker adamın üstüne yürüyüp, gömleğinin yakasına asıldı.

“Bırak beni!” diye bağırdı Laroche.

Striker bu emri duymazdan geldi; adamı gerisin geriye polis aracına sürükledi, arka kapıyı açtı ve onu içeri attı. Kapıyı sert bir biçimde kapatınca, Komiser Yardımcısı öfkeyle bağırp kapı koluna asıldı. Kapıyı açmaya, tüm gü-

cüyle itmeye çalıştı ama güvenlik kilidine basılmıştı. Camı yumruklamaya başladı.

“Striker! Striker! Derhal kapıyı aç! Bu bir EMÎRDÎR!”

Dedektif Beasley kapıya yönelince, Striker önünü kesip buz gibi bir tavırla gözlerinin içine baktı.

“Bana bak, kızım adamın elinde. Oraya ben gidiyorum. Aracı olmayacak. ADE olmayacak. Kimse olmayacak. Hiçbir şey olmayacak.” Parmağı Komiser Yardımcısının suratına salladı. “O küçük hergele arabadan inip, kızımın hayatını tehlikeye atacak olursa, onu derhal vururum. Ciddiyim. Onu vururum, sen de beni sonra tutuklarsın.”

Dedektif Beasley’nin ağzı açık kaldı.

Striker konuşmaya devam etti: “Laroche oraya gelir de işler ters giderse, seni bundan bizzat sorumlu tutarım, Beasley. Anladın mı?” Striker adamın yanıt vermesini beklemeden uzaklaştı ve Felicia’yı buldu. Karşısına geçip “Bu yoldan kimsenin geçmesine izin verme,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Sonra onun silahını da yedek olarak yanına aldı ve kemerinin arkasına sıkıştırdı.

“Dikkatli ol,” dedi Felicia.

Diyebileceği hiçbir şey olmadığı için, Striker başını sallayıp diğer tarafa döndü.

Artık Shen Sun Soone’la yüzleşme vakti gelmişti.

Doksan Sekiz

Striker hızla köprü’nün girişine ilerledi. Asfalt nemliydi ve daha önceden meydana gelen bir kazadan kalan metal ve plastik parçalarıyla doluydu. Hızla yürürken, çizmeleri kayıyordu. Attığı her adımla birlikte, köprü yukarı doğru eğim kazanıyor, gitgide dikleşiyordu; Striker yükseğe çıkmakla birlikte, pusun da daha fazla arasına giriyordu. Bulutların içinde yürüyormuş gibi hissedene dek yola devam etti.

İleride, Hobbes Etleri minibüsünün farları belirdi. Manzara Striker’ı fiziksel bir güç gibi itti ve onu durdurdu. Geldiği yöne bakınca, kırmızılı mavili polis ışıklarını gördü. Işıklar yoğun bir pus tabakasıyla kaplı olduğundan, uzaktan bir Noel ağacının üstündeki minik ampuller gibi küçük ve cılız gözüküyordu.

Striker bu sefer yalnızdı.

Kızların hayatı da ona bağlıydı.

Sig Sauer güvenli bir biçimde kılıfının içinde duruyordu. Striker rahatlamak için, yürürken elini tabancanın kabzasına götürdü. Lastiğimsi kabza soğuktu, dondurucu havada her zamankinden daha katı, buz gibi nem yüzünden de neredeyse kaygan hale gelmişti. Striker parmaklarıyla tabancayı sıkıca sardı, sertçe sıktı ve avucunun şekline uydurdu.

Rüzgâr ansızın coştı; kuvvetle ve şiddetle esmeye, saçlarını dört bir yana savurmaya başladı. Ceketinin kenarları sağa sola kayıyor, belindeki silah gözüküyordu. Shen

Sun un onun silahlı geleceğini tahmin edeceğini biliyordu gerçi; silahı gizlemenin hiçbir anlamı yoktu. Dirseğiyle ceketinin önüne bastırıp, parmaklarını tabancanın üstünde gevşetip hazırladı.

Köprünün yoğun pus arasında ancak cılız bir ışık saçabilen lambaları asgari derecede aydınlatıyordu etrafı. Striker minibüse yaklaştıkça, şeklini ve halojen lambalarını hayal meyal seçebiliyordu. Gözlerini zorlayıp Shen Sun, ya da kızlar nerede diye baktı, herhangi bir kıpırtı olup olmadığını görmeye çalıştı, ama hiçbir şey görmedi.

Ta aşağıdan, Fraser Nehri köprünün desteklerine çarparken, hızla akan suyun sesini duyabiliyordu. Striker köprüde epeyi mesafe kat etmiş, son elli metreye girmişti.

Hızlı hızlı yürümeye devam etti.

Altı metre daha yürüdükten sonra, minibüsün farları daire biçiminde tek bir parıltıdan, iki net far ışığına dönüştü. Çok geçmeden, Striker motorun sesini duyabiliyor, havadaki kirli benzin kokusunu hissedebiliyordu. On adım sonra, aracın silüeti daha da belirgin hale geldi. On adım daha sonra da arabanın kenarındaki bulanık harfleri de daha rahat bir biçimde okuyabildi.

“Orada dur.” Ses hızlı hızlı, sert ve öfkeli bir biçimde konuşmuştu.

Striker denileni yaptı. İleriye bakıp, sesin tam olarak nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Ama tek gördüğü halojen farların delip geçen parlaklığıydı. Minibüsün özellikle gözlerini kamaştırması için o şekilde park edildiğini fark etti.

Parlak ışığa bakıp, elini gözlerine siper etti.

“Buradayım Shen Sun. İsteddiğini elde ettin. Artık kızları bırak.”

“İsteddiğimi mi?” Ses mekanik ve uyuşmuş çıkıyordu; bir sorudan ziyade normal bir cümle gibi söylenmişti. “Asla istediğimi elde edemem.”

“Kızlar nerede?”

“Kızın mı? Burada. Kanıt gösterebilirim.” Kısa bir sessizlik oldu, sonra tiz bir çığlık duyuldu.

“Seni sapık hergele.” Striker öne çıkacak oldu.

“Bir adım daha atarsan ölürsün.”

Striker olduğu yerde kalakaldı. Hiçbir şey demedi. Sadece bekledi. Sesleri dinledi. Odaklanmaya ve paniğini yatıştırmaya çalıştı. Düşün. Shen Sunun sesinin geldiği yöne bakan Striker, onun minibüsün arka tarafında olduğunu tahmin etti. Sol taraftaydı. Taktiksel açıdan mantıklı bir pozisyondu.

Striker onun yerinde olsa aynı şeyi yapardı.

Striker sola doğru minik bir adım atıp, parlak ışıktan azıcık uzaklaşmaya çalıştı. Bunu yapınca, ışığın ardında ilk kez belli belirsiz bir şekil gördü. Kocaman, bulanık bir şey gördü: Üç beden minibüsün arka kısmıyla köprünün trab-zanları arasına sığınmıştı.

İkisi ayakta, biri oturuyordu.

“Ne istiyorsun, Shen Sun?” diye bağırdı Striker. Işıktan birazcık daha uzaklaştı.

“Ne mi istiyorum?” Shen Sunun sesi tok ve ürkütücüydü. “Kardeşlerimi geri istiyorum. Kız kardeşlerimi. Babamı. Annemi. İsteddiğim bu.”

Striker onu dikkatle dinledi. Adam mantıksız konuşuyordu. Striker biraz daha yana kaydı, görüşünün netleşmesini bekledi.

“Benden ne istiyorsun?”

“Senden ne istediğimi söyleyeyim Gwailo. Görevimi sona erdirdiğimde, Tran’i öldürdüğünde hissettiğim acıyı senin de hissetmeni istiyorum. Babamı da.”

“Ben babanı...”

“Hayır, öldürdün!” dedi Shen Sun ters ters. “Adam senin yüzünden oradaydı. Strf senin yüzünden. Geleceğimi mahvettin. Hayatımı. Her şeyi! Şimdi aynı acıyı hissedeceksin... Bir seçim yapman gerekecek.”

Striker saldırganın dikkatini dağıtmak için, kasten ellerini havaya kaldırdı, biraz daha sola kaydı. “Bilmece gibi konuşuyorsun.”

“Daha açık konuşayım o halde. Kızının omurgasına tabancamı dayadım.”

Striker azıcık daha sola kaydı.

“Kwan’ın çocuğu da burada” dedi Shen Sun. “Her ikimizin de aradığı çocuk o.”

Biraz daha sola...

“Sana bir seçenek sunuyorum, Gwailo. Basit bir seçenek. Kwanın çocuğunu seçersen, kız hayatta kalır. Ama kızını omurgasından vururum, sen de hayatının sonuna kadar bunun senin yüzünden olduğunu görerek yaşarsın.”

“Shen Sun...”

“Ya da kızını seçebilirsin ama bu sefer de Kvan’ın çocuğu ölür.”

“Buna seçenek denemez.”

“Başka şansın yok.”

“Buna şans diyemem.”

Shen Sun başını hafifçe yana eğip, yumuşak bir ses tonuyla konuştu: “Aile mi, onur mu?”

“Ben bunu yap...”

“Aile mi... Onur mu?”

Doksan Dokuz

Shen Sun, gwailonun çaresiz ifadesini huşu içinde izledi. Yorgunluktan bitkin düşmüştü, omuzu acıdan alev alev yanıyordu. Bu durumdan sağ kurtulması da imkânsızdı.

Zaten bunun bir önemi de yoktu.

O anda önemli olan tek şey, kızların hissettiği dehşet ve karşısındaki polis memurunun harikulade çaresizliği. Elinden olmadan yüksek sesle güldü. Hayatı boyunca 14K olmak için çaba sarf etmişti: Shan Chu’yla, Kral Babayla, yani Ejderha Başıyla... Görev başlamadan önce, Aziz Pat-rick Lisesi’nde işler yolunda gittiği takdirde, ona Macau’ya geri dönüş bileti vaat edilmişti.

Ama işler rast gitmemişti. Tüm görev bir felakete dönüşmüştü. Bunun tek sorumlusu da Dedektif Jacob Striker’dı. Shen Sun değişiklik yapmak zorunda kalmıştı. Planı değiştirmişti. Hayalini canlı tutabilmenin tek yolu buydu. Yuva diyebileceği tek yere gidebilmenin yolu da buydu.

Kusursuz Uyumu da ancak bu şekilde bulabilirdi.

Ne tuhaf bir durumdaydı. Hayatının sonuna gelmişti, hâttâ buna emindi ve Kusursuz Uyumu bulmuştu. Hem de en beklenmedik biçimde. Bir yerde, nesnede, hatta bir başarıda da değil. Hayır, bir ruh halinde bulmuştu onu. Gerçek bu değil miydi? Kusursuz Uyum. İnsanın içinde eksikliğini hissettiği, bir kişiyi bir bütün yapan parçayı bulmaktı. Eh, şimdi onu bulmuştu. En nihayetinde bulmuştu.

Bu, güçtü.

“Buna gerek yok,” dedi Striker.

“Seçimini yap, Gwailo.”

“Başka bir yol bulabiliriz.”

“Seçimini yap dedim sana.”

Shen Sunun sol tarafında, altta duran Riku Kwandan bir hıçkırık sesi yükseldi. Shen Sun ayağını kızın bileğine daha da sert bir biçimde bastırarak, yerinden kımıldamamasını sağladı. Gerçi kızın kaçacağı yoktu. Shen Sun gayet açık bir biçimde söylemişti: Kaçmaya kalkışarlarsa, her ikisi de derhal ölecekti.

“Shen Sun,” dedi Striker. “Her şeyi yapa...”

“Seç!”

Shen Sunun sağında duran Courtney cıvıkladı. Shen Sun, Courtney’nin Kırmızı Başlıklı kız kostümünün başlığını yakalayıp, parmaklarını kumaşa geçirdi. Sırtı acıyan Courtney bir çığlık attı ama Shen Sun onu sıkıca tuttu.

“Bir seçim yapmayacağım,” dedi polis en sonunda.

Bu sözler, Shen Sunun suratına bir kırbaç gibi patladı. Gwailo far ışıklarının önüne geçtiğinden beri ilk kez hissettiği mutluluğun dinmeye başladığını hissediyordu. Omuzundaki acı keskinleşti, baş ağrısı daha da şiddetlendi. Bedeni terliyor ve titriyor, bacakları bir kez daha ağırlığını taşımakta zorlanıp, dengesini bozuyordu.

“Bunu yapmaya...” dedi. Derken, Shen Sun dünyasının karardığını hissetti. Pusla örtülü, daire biçimindeki parlak ışığın önünde duran polise baktı ve birden gerçek halini gördü. Jacob Striker’la ilk kez lisede karşılaştığından beri biliyordu kim olduğunu.

İnsan formunda, kötü bir ruhtu. Dünyaya bağlı kalmış bir iblisti.

Bu ikisinin arasında hiçbir fark yoktu.

“Seçimini yap!” dedi son bir kere sert bir ses tonuyla. Polis de yaptı.

Elini beline götürdü ve tabancasını çekip, onlara doğru koşmaya başladı. Olduğu kötü ruha yaraşacak biçimde, ışıktan karanlığa girdi ve gözden kayboldu.

Yüz

Saniyeler ona saat gibi gelmişti.

Striker hızla öne atılıp, farların parlak ışığından kurtuldu ve iki kızla silahlı saldırganı görür görmez nişan aldı. Raine dizlerinin üstünde yerdeydi, ağlıyordu ama ateş hattının dışındaydı.

Courtney’ye öyle değildi.

Çılgın adam onu sıkı sıkı tutmuş, kendi bedenine doğru çekip canlı bir kalkan olarak kullanıyordu. Çok az pay vardı... Ateş edecek kadarsa kesinlikle yer yoktu. Ama Striker buna rağmen başka seçeneğinin olmadığını biliyordu. O anda harekete geçmezse, Shen Sun onu öldürecekti. Tetiği çekti, ateş sesinin etraftaki tüm alanı sarstığını hissetti...

Sonra, Courtney'nin acı dolu çığlığını duydu.

Courtney kaldırımdaki ıslak betona yığıldı, sonra oradaki şeride yuvarlandı: Loş ışıkta bile belini kaplayan parlaklık belli oluyordu. Striker onu vuranın kendisi olmadığını fark etti.

Shen Sun öne çıktı. Işığın içine yürüdü. Tabancasını kaldırdı. Striker bunu gözünün ucuyla gördü. Sola kayıp tekrar nişan aldı ve üç ateş sesi duydu. Göğsünde kemiklerine kadar işleyen bir acı hissetti, kaburgaları darbenin şiddetiyle çatladı. Sert bir biçimde geriye savruldu. Şeridin ortasına sırt üstü yığıldı; nefes almakta zorlanıyordu ama art arda ateş etmeyi de hâlâ başarabiliyordu.

Güm-güm-güm, GÜM! Sayamayacağı kadar fazla ateş sesi duydu.

Yine çığlık sesleri geldi. Kızlar çığlık atıyorlardı.

Striker sola yuvarlanıp tek kolunun üstünde doğruldu ve kaldırıma baktı. Shen Sun'un yaşlı, sakat bir adam gibi kaldırımda sektiğini gördü. Raine'e doğru gidiyordu. Sol kolu yanında cansız bir halde sallanıyor, sağ bacağı tuhaf bir biçimde adım atıyordu.

Striker tabancasını kaldırıp, adama doğrulttu. Ama ateş edemedi. Raine'i vurmadan ateş etmesi imkânsızdı. Shen Sun onu arkasından yakalayıp ayağa kaldırdıktan sonra kendisine çekince, Raine dehşet içinde bağırdı.

"Lütfen!" diye bağırdı. "LÜTFEN!"

Shen Sun onu duymazdan geldi. Geri geri köprü'nün trabzanlarma yanaşıp, kollarını Raine'in boynuna doladı ve Striker'ın gözlerinin içine baktı.

"Tarih bir halka gibidir, Gwailo. Geçmiş aynı zamanda gelecek demektir."

Kaybedecek vakit kalmamıştı. Striker dikkatle nişan aldı, Shen Sun'un suratına odaklandı ve tetiği çekti. Tek duyduğu, boş bir şarjörün klik, klik, klik sesi oldu.

Shen Sun gülümsedi. Hissettiği tüm acı, öfke ve korku dinmiş, adeta huzura ermişti. Bir an için gayet sakin ve huzur dolu göründü... Her şeyle uyum içindeymiş gibi bir ifade belirdi suratında. Sonra, bedenini geriye attı.

İşte, o dehşet dolu anda, Shen Sun ve Raine trabzandan aşağı kaydılar ve aşağıdaki gri suların içinde kayboldular. Geride genç bir kızın hayat boyu Striker'm zihnine kazınacak çığlığından başka bir şey kalmadı.

Yüz Bir

Üç hafta sonra, sabahın erken saatlerinde, Striker arabasını G.F. Strong Rehabilitasyon Merkezinin ziyaretçi otoparkına park etti ve tam o sırada BlackBerry'sinin kemerinin yan tarafında titrediğini hissetti. Arayan Dâhili işlerden Komiser Muavini Ronald Stone'du. Yanıt vermedi, bunun yerine telefonunu meşgule aldı. Bugün, Profesyonel Standartlarla uğraşamayacak kadar çok işi vardı.

Arabayı kilitleyip, ana binaya yöneldi. Güneşli ve göğün masmavi olduğu bir gündü ama hava keskin ve soğuktu. Önceki sabah kar yağmış, kışın geldiğini haber vermişti. Yolun iki yanındaki sedir ağaçları da çıplak ve beyazdı; Noel ışıklarıyla donatılmışlardı.

Striker'm çizmelerine yapışan karlar, hastanenin sert zeminini kayganlaştırdı; Striker dikkatle yürüyerek, Rehabilitasyon kabul alanına girdi. Oraya girer girmez, hemşirelerin masasının yanındaki Noel ağacının önünde durdu ve keskin çam kokusunu içine çekti. Etrafa bakınca, orta yaşlı, Doğu Hintli kadın Mesleki Terapisti gördü. Kadın bir elli beş boyundaydı ama bir kargo uçağı genişliğindeydi.

"Bay Striker," dedi onu görünce samimi bir gülümsemeyle.

"Janeeta." Striker bakışlarını koridorda, Courtney'nin odasına çevirdi. Sinirleri fena halde gerilmişti.

"Durumu nasıl?"

"Gayet iyiye gidiyor Bay Striker."

"Ama eskisi gibi normal bir biçimde yürüyebilecek, değil mi?"

Janeeta elindeki çizelgeye bakıp, sayfaları karıştırdı. Sonra tekrar Striker a bakıp, kolunu hafifçe sıktı. "Neden gidip kızınızla konuşmuyorsunuz, Bay Striker?"

Striker başını sallayıp, 14. Odaya doğru yürüdü.

"Selam balkabağım," dedi içeri girerken. Courtney yatakta yatıyor, pencereden manzarayı izliyordu.

Üstünde Roots'tan aldığı bordo renkli bir eşofman takım vardı. Babasının sesini duyunca, başını çevirip ona baktı. Suratındaki ifadeyi çözemedi.

"Kar," dedi Courtney sadece.

"Evet, iki senedir ilk kez yağıyor. Noel yaklaşıyor." Striker eşofmanını işaret etti. "Bakıyorum da bayram renklerine çoktan bürünmüşsün. Çok canlı."

Courtney gülümsemedi. "Annem öldüğünden beri böyle kar yağmamıştı."

Kızının bu sözleri Striker'ı fena sarstı, nefessiz kaldığını hissetti. Bunun asıl sebebi kızının haklı olmasıydı. En son kar yağdığında, Amanda evden çıkmış, arkadaşının Kuzey Kıyısındaki evine gitmiş ama geri dönmemişti. Bunu daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Striker keşke unutabilse diye düşündü.

Yatağı yaklaşp kızının yanında durdu ve henüz iyileşmekte olan yarasına ellememeye gayret ederek, onu teselli etmek için sırtını ovuşturdu. Karlı yola baktı, henüz kızının bilmediğı meseleyi düşündü, sonra yatağın kenarına oturup Courtney'ye baktı.

"Biliyor musun, o gece hakkında ciddi ciddi konuşmadık hiç," dedi yavaşça.

"Konuşmak istemedin ki."

Striker evet der gibi başını salladı. "Bunun nedenleri var balkabağım. Pek hoş olmayan nedenleri var." Bunları tereddütle söylemişti. Başını kaldırıp ona bakınca, Courtney'nin son derece ciddi bir ifadeyle ona baktığını fark etti; konuyu

kapatmayı, bir kez daha geçmişe gömmeyi düşündü. Ama bu sefer yapamadı.

Artık her şey farklıydı. Temiz bir başlangıç yapma vakti gelmişti. Dürüstlük zamanı gelmişti.

Gözlerini yumdu, konuyu en iyi ne şekilde anlatabileceğini düşündü.

“Annenle aram senin hatırladığın kadar da iyi değildi, Courtney. Evliliğimiz kusursuz değildi. Açıkçası, hiç de iyiye gitmiyordu.”

“Biliyorum baba.”

Striker gözlerini kırptırdı. “Öyle mi?”

“Evet. İlişkinden haberim var.”

Striker oturduğu yerde kımıldandı. “İlişki mi? Ne ilişkisi?”

“Sen ve Felicia.”

Striker bıkkınlıkla ofladı. “Böyle mi düşünüyordun?”

“Şey, ne düşünecektim ki?”

“Tanrım,” dedi Striker. “Demek bu yüzden öyle davranıyordun.” Suratını ovuşturup derin derin içini çekti. “Bu, benim hatam. Sana söylemediğim için, tüm hata bana ait.” Ona biraz daha yaklaşıp elini tuttu ve “Courtney, anneni hiç aldatmadım,” dedi. “Ben ve Felicia yedi, sekiz ay öncesine kadar hiç randevulaşmadık.”

Courtney şaşırdı. “O halde, ne...”

“Annen iyi değildi, Courtney. Hatta bayağı hastaydı, dep-resifti. Çoğu zaman evden bile çıkmıyordu. Sorun buydu, ona koyulan bipolar teşhisiydi. Bunu senden hep gizlemeye çalıştık ama sanırım... Sanırım, hata ettik.”

“Bipolar mı?”

“İlaç tedavisi görüyordu. Kerrisdale’de bir uzmana görünüyordu.” Striker içine yine derin bir nefes çekti, kızının şok içindeki ifadesine baktı ve ona gerçeği söyledi. “Annenin evden gittiği o gece, onun içkiliyken araba kullanmasına izin vermedim Courtney. Annen o gece bir damla bile

içki içmemişti.”

“Ama o zaman...”

Striker yavaşça “Dinsmore Köprüsü...” dedi. “Dümdüz ve pürüzsüzdür. O gece trafik de yoktu. Annen köprüden geçerken bir kaza da olmadı Courtney. Her şeyi kendisi yaptı.”

Bunları duyan Courtney irkildi; elini neredeyse Striker’ın elinden geri çekti. Striker onu dikkatle izledi; ağlamasını, yerle bir olmasını ya da en azından öfkelenip saldırıya geçmesini bekledi. Ama kızı bunların hiçbirini yapmadı. Pencereden dışarıdaki karlı tepeleri izledi ve yüzü hüznünlendi. “İyi misin balkabağım?”

“Bunu hep biliyordum galiba,” dedi Courtney alçak sesle. “Ama inanmak istemedim.”

“Annen için çok üzgünüm balkabağım. Raine için de.” Courtney ona baktığında, yıkılmış gibiydi. “Çok tuhaf. Raine’le birlikte o minibüsün arkasındayken, gerçekten de öleceğimizi sanmıştım. Raine neler olduğunun farkında değil gibiydi. Şoktaydı sanırım. Birden, elbisesinden içeri donmuş et parçaları sokmaya başladım. Adam bize ateş edecek olursa, bunların Raine’i koruyacağını düşündüm ama şimdi... şimdi acaba bunlar ağırlık yaptı diye düşünmeden edemiyorum. Belki de bu yüzden kıyıya yüzemedi. Onu ben öldürdüm.”

Striker kızının gözlerinin içine baktı.

“Onu düşüş öldürdü,” dedi. “Oradaki akıntılar çok kuvvetlidir. Asla yüzmeyi başaramazdı.”

“Ama ben...”

“Elinden geleni yaptın. O donmuş etlere de şükret. Mermiyi biraz yavaşlatmış olabilirler. Doktor tekrar yürüyebileceğini söylüyor.”

“Ne kadar iyi yürüyebileceğim?”

Striker elini tuttu. “Bilmiyorum.”

Courtney yanıt vermedi. Birkaç saniye sonra, yanakla-

rmadan birkaç damla yaş süzüldü.

Striker ayağa kalkıp kollarını boynuna doladı ve kızma uzun uzun, sıkı sıkı sarıldı. Çenesinin altında ılık nefesini, giysilerindeki limonlu deterjanın kokusunu hissetti. Courtney de ona sıkı sıkı sarılarak yanıt verdi. Kolu nihayet biraz gevşediğinde, Striker geri çekilip yüzüne baktı.

“Noel için ne istersin?”

“Merminin omurgamdan çıkarılması iyi bir başlangıç olurdu.”

Striker içtenlikle güldü ve kızının suratına dokundu. “Seni seviyorum balkabağım.”

“Ben de seni baba.”

Striker kızının valizini yatağın altından alıp kilitli olduğunu kontrol etti, sonra onu yataktan tekerlekli sandalyeye oturttu.

“Gel,” dedi yavaşça. “Artık gidelim buradan. Eve gidelim.”

Yüz İki

Striker tam Courtney’yi Honda CR-V’ sine oturtup emniyet kemerini takmıştı ki yeraltı otoparkını tiz tekerlek sesleri kapladı. Arkasına bakınca, ufak bir arabanın karanlık otoparkta hızla köşeyi döndüğünü gördü. İçgüdüsel bir hareketle, elini ceketinin altına sokup tabancasının kabzasını tuttu. Araba yaklaşınca, Striker bunun gümüş renkli ve gayet iyi tanıdığı bir Volvo olduğunu gördü.

Laroche gelmişti.

Volvo on adım ileride durunca, Striker elini tabancasından çekti. Karanlıkta bile, Laroché’un suratındaki öfkeli ifadeyi görebiliyordu. Komiser Yardımcısı arabadan inip kapıyı hissimla çarptı.

“Striker!” diye böğürdü.

“Burası bir hastane, efendim... Akıl hastanesi sokağın sonunda.”

Sivil giyinmiş olan Laroché, takım elbisesi ve resmi gömleği olmadan daha da ufak tefek gözüküyordu. Suratından terler akıyor, solgun teni daha da hastalıklı gözüküyordu. Öfkeyle Striker’ın yanına gelirken yumruklarını sıktı.

“Şendin, değil mi?” dedi.

“Ben mi?”

“Sen olduğunu biliyorum, Striker!”

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorum.”

“Dahilî işlere yapılan şikayeti diyorum. Aktif Silahlı Saldırgan dosyasını ele alışımla ilgili belgeden söz ediyorum.”

Striker bir şey demeyince, Laroche konuşmaya devam etti. “Rütbem düşürülüyor, Striker. Düşürülüyor dedim! Komiser olma şansımı mahvettin. Mahvettin. Tüm kariyerim mahvoldu!”

“Büyük talihsizlik, efendim.”

Laroche’un gözleri karardı ve suratındaki tüm solgun yerler kaplanana dek kızardı. “Bunu senin yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun, Striker? Beni aptal mı sandın?” “Sanmak mı, efendim?”

Laroche bir küfür savurup, parmağını havaya kaldırdı. “Kahrolası kariyerimin geri kalanını da feda etsem umurumda değil, sana bunun bedelini ödeteceğim.”

Striker, Laroche’un bağırıp çağırmasını bitirmesini bekledi, sonra sakın bir tavırla öne çıkıp, alçak sesle “Size biraz tavsiye vereyim, Amirim. Atlarla dolu bir alandayken, zebra aramaya kalkışmayın. Daha fazla at bulmaktan öteye gidemezsiniz.”

Striker bunları söyledikten sonra arkasını döndü, Laroche’tan uzaklaşıp CR-V’ye bindi. Birkaç saniye sonra, o ve Courtney yeraltı otoparkından soğuk, masmavi ve berrak bir göğün örttüğü sokağa çıktılar. Courtney eve dönüyordu. Felicia akşam yemeğine gelecekti. Laroche’un da işi bitmişti. Striker derin bir oh çekti, insan başka ne isteyebilirdi?

Üç saat sonra, Striker sivil bir polis arabasının yan koltuğunda oturuyordu. Direksiyonda Felicia vardı. Güneş hâlâ kaybolmamıştı ve gökyüzü buz gibi ve bulutsuz bir maviydi. Soğuk bir kış günü için idealdi. Courtney evdeydi, başında da terapist vardı. Böylece, Felicia’yla birlikte geçirebilecekleri biraz vakitleri vardı.

Demir İşçileri Köprüsüne gidiyorlardı.

Birinci Cadde’den doğuya, Trans Kanada Otoyoluna girdiler. Felicia arabayı kullanırken sürekli olarak bir şeyler anlatıyordu. Daha çok Cinayet Masasında meydana gelecek olan değişikliklerden söz ediyor ve kimin kiminle yattığına dair en son dedikoduları anlatıyordu. İşte, bu Teşkilat’ta asla bayatlamayan bir konuydu.

Striker bunların çok azını duydu. Derin düşüncelere dalmıştı ve çok yorgundu. Köprüdeki silahlı çatışmadan o yana pek fazla uyumamıştı. Zihninde bir sürü fikir ve düşünce kalmıştı. Bazıları tamamıyla açtı, bazılarıysa değildi.

Tran ve Shen Sun Soone’un Aziz Patrick Lisesindeki üç saldırgandan ikisi olduğu, dışlanmış Sherman Chan’i de üçüncü saldırgan olmaya ikna ettikleri kesindi. Striker parçaları bir araya getirdiğinde, Tran’in saldırıyı planlayanlardan biri olduğu sonucuna varmıştı; yani, asla bizzat okuldaki saldırıda bulunması söz konusu olmamıştı.

Ama Que Wong okula gelemeyince, her şey değişmişti.

Çocukları öldürme emri, Büyük Mutluluk Restoranı’nın sahibi ve Gölge Ejderhaların fiili lideri Kim Pham’dan çıkmıştı. Cesedi bir hafta önce, Fraser Nehri’ne atılmış, çalıntı bir Toyota Camry’de bulunmuştu ki burası Que VVong’un cesedinin bulunduğu limandan çok uzak değildi.

Kim Pham iki kez göğsünden, bir kez de başından vurulmuştu. Striker bu keşiften hoşlanmıştı.

Bu olayın ironik bir yanı da vardı.

Ama tüm bunların ardındaki beyin, Gölge Ejderhaları'nın genç üyelerine fikrini dikkatle öneren Sheung Fa'ydı. Bu adam ayrıca, Vancouver'daki 14K Üçlü çetesinin, yani Beyaz Kâğıt Yelpazesinin irtibat görevlisiydi. Oysa basit, Çinli bir tüccar görünümü sergiliyordu. Striker onunla defalarca görüşmeye çalışmıştı ama Sheung Fa anayasal haklarını herkesten iyi biliyordu. Hemen bir avukat tutmuştu, konuşmuyordu ve Striker onun asla konuşmayacağını biliyordu.

Bunlar Striker'ı o denli öfkeliyordu ki gözüne uyku girmiyordu. Sherman Chan, Que Wong ve daha sonradan Que Wong'un Hong Kong'dan ikinci derecede kuzeni olduğu anlaşılan Raymond Leung, önceden belirlenmiş piyonlardı.

Üçü de kötü insanlardı. Vicdansız katillerdi.

Striker onlara kesinlikle acıımıyordu.

Ama onlarla itirafları karşılığında anlaşma yapmayı da çok isterdi. Ne yazık ki ölü adamlar konuşamazdı. Striker nereye baksa, Sheung Fa'yı odak noktası yapan bağlantılarla ve tesadüflerle karşılaşılıyordu.

Ama mahkemeye kadar gidebilmek için, kesin kanıtlara ihtiyaç vardı ve bunlara sahip değildi.

Striker ne kadar düşünse, her şey bir o kadar çarpık bir biçimde mantıklı hale geliyordu. Nefesini uzun uzun, yavaş yavaş dışarı bıraktı. Yorgundu. Fena halde yorgundu. Felicia'ysa hâlâ işle ilgili bir şeyler anlatıp duruyordu.

Sonra Mankafa herkese aniden Jay Hall'ın Ashley Grey'le görüşmeye başladığını söyledi. Port Moody'den transfer olan şu yeni kız var ya? Megan Fox'u andıran süper seksi kız hani?" Felicia konuşmayı kesip koluna hafifçe vurdu. "Hey, beni dinliyor musun?"

Striker bitkin bir halde gülümsedi. "Evet, Jay Hail, Megan Fox'la çıkıyormuş."

Felicia bu yanıtı tatmin olmuştu. Trans Kanada'da kuzeye döndüler ve Kuzey Kıyısına doğru yola devam ettiler. Demir İşçileri Köprüsüne gelen dek, Felicia konuşmaya devam etti. Ama köprüyü görünce kekelemeye başladı ve Striker onun dur durak bilmeden konuşmasının içinde bulundukları durumu düşünmemeye çalışmakla ilgili olduğunu anladı.

Felicia bakışlarını önüne indirip, bir süre bir şey demedi. "Sence ebeveynlere ne olacak?"

Striker ona baktı. "Olanlardan daha kötüsü olamaz. Patricia'nın durumu hâlâ kritik, ne olacağı belli değil. Ama geri kalanların hepsi Ribocheaux'u avukat olarak tutmuşlar ve duyduğum kadarıyla herif işinde çok iyiymiş."

"Uzun süre hapis cezası alacaklarını düşünüyorsun." "Almaları gerek. Yaptıkları yüzünden yirmi iki çocuk öldü."

"Ama belli ki işin bu hale..."

"Milyonlarca dolar çalıp, sonra da şiddete maruz kalmayacağını düşünemezsin."

"Haklısın ama..."

"Yirmi iki çocuk Felicia." Striker başka bir şey demedi. Köprü'nün etrafından güney tarafına dolandıklarında, Felicia ona endişeyle bakıp "Kendine neden bunu yaptığını bilmiyorum," dedi.

"Genç bir kız benim yüzümden öldü."

"Senin yüzünden ölmedi Jacob, senin sayende yaşama şansı vardı."

“Ama onu yarı yolda bıraktım.”

“Kazanması imkânsız bir durumdu. Tanrım, ikisinin de ölmemiş olması bir mucize.”

Striker köprünün tam ortasını işaret etti. “Orada dur.”

Felicia arabayı kenara çekip, acil durum ışıklarını yaktı ki arkadan gelen arabalar onlara çarpmasın diye. Striker’ın getirdiği çiçekler, beyaz bir gül buketi, arka koltukta duruyordu.

Striker çiçekleri alıp arabadan indi.

Sonra, o korkunç Cadılar Bayramından beri kim bilir kaç kere yaptığı şeyi tekrarladı: Köprünün kenarına gidip her şeyi baştan yaşadı. Hem de her kahrolası saniyesini. Minibüsün park edildiği yere, Shen Sunun ve kızların durduğu yere baktı ve sadece minibüsün parlak far ışıklarıyla aydınlanan puslu geceyi hatırladı.

O anda, her şey zihninde bir film gibi canlanıyordu ama bu asla sona ermeyecek bir filmi. Gün boyu gözlerinin önüne gelen sahneler, onu geceleri uykusundan uyandıran görüntüler, sabahın erken ışıklarına kadar gözüne uyku girmesini engelliyordu.

“Jacob.”

Striker gözlerini kırptırdı ve yavaş yavaş dönüp, şeritte park ettiği aracın içinde oturan Felicia’ya baktı. “Ne?”

“Orada dikilmiş duruyordun.”

“Ben... Sadece düşünüyordum.” Striker köprüde ilerledi, sonra geri dönüp adımlarını takip etti. İzlediği taktiklerin üstünden gidiyordu: minibüse nasıl yaklaştığını, silahlı saldırganın karşısında nasıl durduğunu, Courtney öne düştüğünde aniden ne yapmaya karar verdiğini, Shen Sunun Raine’e doğru koşuşunu tekrar tekrar düşünüyordu. Başı çatlayana, kanı şakaklarında gümbür gümbür atana dek bunu yaptı.

Bitkin bir halde, Shen Sun’un Raine’i ölüme yolladığı trabzana yaklaştı. Oraya geldiği tüm diğer zamanlarda,

aşağı eğilip çiçekleri çelik trabzanlara yaslamıştı. Ama o gün, dosdoğru trabzanlara gitti, aşağı baktı ve yeşil, azgın suları izledi. Çiçekler parmaklarının arasından kaydı. Çiçeklerin aşağıya düşüşünü izlerken, suya çarptıkları zamanı hesapladı.

Dört buçuk.

Striker kaşlarını çattı. Raine’in buz gibi, sert sulara çarpıp, acımasız akıntılar tarafından aşağıya çekilmesinden önce dört buçuk saniye geçmişti. Saniyeleri tekrar tekrar içinden saydı. Hiç yapmak istemediği bir başka görev daha onu bekliyordu. Patricia Kwan artık stabil durumdaydı ve Dr. Adler onu yakında suni komadan çıkaracağını söylemişti.

Bu durumda, Striker’ın ona Raine’in ölüm haberini vermesi gerekecekti. Devriye’den bir başka memur da yapabiliirdi bunu ama başkasından isteyemeyeceğini biliyordu. Raine onun başarısızlığı yüzünden ölmüştü.

Bunu Patricia’ya da söyleyecekti.

Felicia yanına gelip sırtını okşadı. Striker elini geri itti, ama bunun sebebi Felicia’nın ona dokunmasını istememesi değil, sırtının kaburgalarının hâlâ tam olarak iyileşmemiş olmasıydı. O gece, kurşungeçirmez yeleğinin üstüne saplanan mermiler kaburgalarının kırılmasına neden olmuştu.

“Artık bitti,” dedi Felicia. “Ne Raine ne de Shen Sun geri dönecek. Bunu kabullenmelisin Jacob.”

Striker bir şey demedi. Suyun ötesindeki, ufak, kumlu ve doğal koya baktı. Dalgıç adamlar, Raine’in cesedini köprüden düştükten altı saat sonra orada bulmuşlardı.

Shen Sun’un cesediyse bulunamamıştı.

Striker bulunabileceğini de sanmıyordu. Silahlı saldırgan Striker’ın hayatına bir başka dünyadan gelen bir hayalet gibi girmiş, aşağı yukarı aynı şekilde de çıkmıştı. Bir an oradaydı, diğerinde sırta kadem basmıştı. Sessiz sedasız, yavaş yavaş gözden kaybolan bir hayalet gibi.

Striker bunu düşününce ürperdiğini hissetti ve adamın son sözlerini hatırladı:

“Tarih bir halka gibidir. Geçmiş aynı zamanda gelecek demektir.”

Striker bu sözlerin ardındaki gizli mesajı anlamıştı: Yolları ya bu hayatta, ya da sonrakinde bir daha kesişecekti. Bu, eski bir atasözüydü. Bir Çin batıl inancıydı. Striker doğru olmadığını umdu. Tanrı biliyordu ya, bu hayatta sonraki hayatına dahi yetecek kadar acı çekmişti.

Ama böyle bir şey gerçekleşirse, hazırlıklı olacaktı.

Felicia onu hafifçe dürtükledi. “İyi misin?”

Striker başını salladı. “İyiden de öte. Hayattayım.” Onu kendisine çekip, tutkuyla uzun uzun öptü. Geri çekildiğinde, Felicia’nın yanakları al al olmuş, dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

“Tekrar başladık mı yani?” diye sordu.

Striker kaşını havaya kaldırıp gülümsedi. “Şöyle söyleyeyim: Uzunca bir süre çikolataya ihtiyacın olmayacak.”

* * *

Dedektif Jacob Striker'ın günü, altı aylık bir izinden geri dönüşünün daha ilk saatinde bir kâbusa dönüşür. Kızının okuduğu okulda bir silahlı saldırı gerçekleşmektedir. Siyah, Beyaz ve Kırmızı hokey maskeli üç adam, ateşli silahlarla okulu basar ve rastgele ateş etmeye başlar.

Striker derhâl harekete geçer. İki dakika içerisinde, silahlı saldırganlardan ikisini öldürür. Saldırı olayını neredeyse sonlandırmıştır. Ancak son saldırgan, Kırmızı Maske, beklenmedik bir şey yapar. Ölen arkadaşlarından birinin başına koşar ve silahını beş el ateşleyerek adamın suratını ve ellerini parçalar. Striker bir şey yapmaya fırsat bulamadan Kırmızı Maske kaçır.

Striker, zamanla yarışarak nedeni ve faili meçhul saldırıları araştırmaya başlar. Araştırması çok geçmeden onu daha karanlık yerlere götürür ve St.Patrick Lisesi'nde her şeyin görüldüğü gibi olmadığını fark eder. Gerçeğe yaklaştıkça büyüyen şiddet, onu evine kadar takip edecektir.

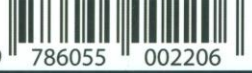
*Hayatta Kalanlar, ilk sayfasından son sayfasına kadar
beni kendisine tutsak etti.*

*Slater'ın ilk romanı, dur durak bilmeyen bir gerilim.
Çok katmanlı. Gözünüzde canlanacak karanlık bir hikâye...
Harika bir kitap.*

Daniel Kalla

ISBN: 978-605-5002-20-6

9 786055 002206
www.krpyayincilik.com

₺ 9.90

f / hyperionkitap
t / hyperionkitap